

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Husband's Regret

NATASHA
ANDERS

A Husband's Regret

İSTENMEYENLER SERİSİ

A Husband's Regret

THE UNFINISHED SERIES

NATASHA AND S

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve
yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Metin telif hakkı © 2014 Natasha Anders
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde
veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından

yayınlandı, Seattle www.apub.com

ISBN-13: 9781477818374

ISBN-10: 1477818375

Kapak tasarımı Laura Klynstra

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2013919711

Harika aileme. Bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Huzur içinde yat, Fidel. Sen dünyanın en iyi köpeğıydin. Seni çok
özlüyorum, benim güzel oğlum.

İÇİNDEKİLER

<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>ON DÖRT BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SONSÖZ TEŞEKKÜR</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

PROLOGUE

CAPE TOWN, GÜNEY AFRİKA

Ne demek *hamilesin*? Derslerin ne olacak? Bekleyecektik Bronwyn, hatırladın mı? Bana sadece şaka yaptığını söyle." Bronwyn kocasının öfkeli sözlerinin üzerine kaya gibi düştüğünü hissetti. Adamın öfkeli yüzüne baktı ve karşısında duran adamı tanıyamadı. Şok olmuştu, hepsi bu. Verdiği haberle sarsılmıştı. Söyledikleri çok geçmeden kafasına dank edecek ve o çok sevdiği, kalbini emanet ettiği harika adam olmaya geri dönecekti. Sadece yaşadığı şoku atlatması için ona zaman tanınması gerekiyordu. Sevinçli olması gereken bu habere verdiği açıklanamaz tepkiyi mantığa oturtmaya çalıştıkça, zihninin arkasındaki sinsi ses ona kendi kendine yalan söylediğini söylüyordu. Bu Bryce'in daha önce hiç görmediği bir yönüydü - onun görmesine asla *izin vermediği bir yönü* - ve bunun iki yıllık evlilikleri hakkında söylediklerinden dehşete düşmüştü.

"Planladığımızdan daha erken olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ama şu anda içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği bu ve bunu değiştiremeyiz. Bir bebeğimiz olacak... bir *bebeğimiz* Bryce. Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlamıyor musun?"

"Bunu yaptığina inanamıyorum. Buna tenezzül ettiğine inanamıyorum," diye acı acı homurdandı. "Bunun ortak bir karar olması gerekiyordu. Buna hazır değilim Bronwyn. Çocuk istemiyorum, lanet olsun!"

"Ama bu bizim bebeğimiz. Bunu birlikte başardık," diye itiraz etti, acısını ve kafa karışıklığını sesinden uzak tutmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Sergilediği öfke ve hayal kırıklığı maskesinin altında nazik ve sevgi dolu Bryce'in bir parıltısını bulmaya çalıştı ama orada değildi. Hiç orada olup olmadığını merak etti.

"Yani benim rızam olmadan mı yaptın?" Adam kızın gözleriyle zar zor buluşabiliyordu ve kız bunun için minnettardı çünkü uzak tutmaya çalıştığı gözyaşları nihayet savaşı kazanmıştı.

"Neden böyle davrandığını bilmiyorum," diye ağladı. "Bunu planlamadım; bir anda oldu. Doğum kontrolümüz başarısız oldu. Doktora sordum ve eğer mide virüsü ya da benzeri bir şey kapmış olsaydım bunun bir fırsat penceresi yaratabileceğini söyledi. Hatırladın mı? Üç ay önce şirket partinizden birkaç gün önce hastalanmıştım." Adam tek kelime etmeden kış bahçesinden çıktı ve kadın da onu takip ederek alt kattaki ebeveyn odalarına doğru ilerledi. Adamın ecza dolabını açıp doğum kontrol haplarını çıkarmasını hastalıklı bir inançsızlıkla izledi.

"Ne yapıyorsun?" Adam kutuda kalan hapları sayarken soğukkanlılığını korumaya çalıştı ve tutunmaya çalıştığı umudun göğsünün içinde küçücük bir top haline gelip öldüğünü hissetti. Evlendiği adamın gözlerinin önünde bir canavara dönüşmesini izlerken midesinin bulandığını hissetti. Şaşkınlık içindeki utanç yavaş yavaş öfkeye dönüştü. Bunu ona nasıl yapabilmişti? Onu nasıl böyle küçük düşürebilmişti?

"Tanrım, her gece boşa hap mı atıyorsun?" diye yüksek sesle merak etti ve soruyu sorduğu için neredeyse ondan nefret ettiğini fark etti.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi? Belli ki seni sandığım kadar iyi tanımıyorum, değil mi?"

"Elbette beni tanıyorsun, Bryce." Orada bir yerlerde olması gereken mantıklı adama hitap etmeye çalıştı ve sert ön koluna geçici bir el koydu, ancak adam kolunu çekti ve ondan uzaklaştı.

"Defol buradan," diye fısıldadı sertçe ve Bronwyn bu dört kelimeyle bir şeylerin kırıldığını hissetti.

"Ne?" Onu yanlış duymuş *olmalıydı*. Yine de ona şüpheyile yaklaşmaya çalıştı.

"Defol git," dedi yüzünü ona dönmeden önce. Bronwyn onun yüzünü gördüğünde irkilmemeye çalıştı. Orada hiçbir şey yoktu; ne öfke, ne pişmanlık, sadece boş bir maske. Bu adamı hiç tanımıyordu. "*Şimdi* git."

Hıçkıra hıçkıra ağladı, odadan fırladı ve adamın emrettiği şeyi yaptı.
Kaçtı.

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİ YIL SONRA

İki saatten az bir süredir çalışıyordu ve daha şimdiden işe gelmenin bir hata olduğunu biliyordu. Ama işe gelmemek, parasını alamamak anlamına geliyordu ve bu felaket olurdu. İşine çok ihtiyacı vardı ve onu kaybetme riskini göze alamazdı.

Bir grip nöbeti onu neredeyse bir hafta boyunca perişan etmiş, gelirsiz bırakmış ve kaynaklarını tehlikeli bir şekilde azaltmıştı. Hâlâ biraz titrek hissetmesine rağmen, o sabah kendini işe sürüklemişti. Ancak Plettenberg Bay'ın en işlek, en gözde sahil restoranının ön kapısından içeri girer girmez ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı. Siparişleri karıştırıyor, tabakları kırıyor ve körlemesine garson arkadaşlarının üzerine yürüyordu. Zaten kişisel koşullarının çalışma ortamıyla uyumsuz olduğunu düşünen müdürün onu kovmak için can attığını biliyordu. Şimdi aslında ona kendisinden kurtulması için bir bahane veriyordu.

Gerhard'ın bir mucize eseri kendisine acıyacağını ve onu defterlerinde tutacağını umarak cesaretle yoluna devam etti. Ellерinde bebek arabası olan genç bir çift onun bölümüne doğru ilerledi ve o da her isteksiz adımında hevessizliğini belli ederek onlara doğru yürüdü. Bebek arabasında huzur içinde uyurken, çift birbirlerine yaslanmış, fısıldaşıyor ve samimi bir şekilde gülüyordu. Çift birbirine çok aşık ve dünyanın geri kalanından habersiz görünüyordu.

"İyi günler," diye mırıldandı, mide bulantısını bastırmaya o kadar odaklanmıştı ki onlara zar zor baktı. "İçecek bir şey ister misiniz?" Kadın başını kaldırdı ve bir şeyler söylemeye başladı ama

Haşlanmış bir kedi gibi ayağa fırlamadan önce acımasızca küfreden arkadaşı tarafından kesildi.

"Aman *Tanrım!* Bronwyn?"

Bronwyn karşısında duran yakışıklı adamı tanıdığında nefesi kesildi ve titreyen bir elini ağzına götürerek şok çığlığını bastırdı. Görüşü bulanıklaştı ve temizlemek için hızla gözlerini kırıştırdı. Adamın sert sesinden ürktüğü belli olan bebek ağlamaya başladı.

"Demek bunca zamandır saklandığın yer burasıydı?" Sesindeki şaşkınlık kaybolmuş, yerini küçümseme almıştı.

"Ricky," diye inledi titreyerek, aynı anda hem sevgi, hem korku, hem de rahatlamayla doluydu.

"Bana öyle deme!" diye hırladı adam ve kadın irkildi. "Tanrım, sen buz gibi bir kaltaksın, değil mi? Bunca zaman nasıl uzak kalabildin? Kendinle nasıl *yaşayabildin?*"

"Lütfen," diye yalvardı en küçük fısıltıyla. "Lütfen yapma..." "Ne yapmayayım? Maça maça demeyeyim mi?" Adam alay etti.

"Rick," diye konuştu Bronwyn'in unuttuğu kadın. Hâlâ ağlayan bebeği sallarken sesini alçak tutuyordu. "Sakin ol, Tanrı aşkına, iyi görünmüyor. Neler oluyor burada?"

"Tabii ki iyi görünmüyor," diye alay etti, sert ses tonu tamamen alışılmadıktı. "Sonunda o sefil küçük sinsi gibi yakalandıktan sonra neden iyi görünsün ki?"

Bronwyn daha da fazla sallandı. Rick onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı -kasıtlı olarak acımasız olmak onun nazik doğasında yoktu- ama bugün tüm silindirleri ateşliyordu ve Bronwyn her korkunç iğneyle irkildi.

"Rick." Kadın yine konuşuyordu ama sesi sanki uzun bir tünelin dibinden geliyormuş gibi boş geliyordu. "Rick, *kes* şunu ..." Kadın başka bir şey söylüyordu ama bu kez sesi Bronwyn'in kafasındaki öfkeli uğultunun ardında kaybolmuştu. Bronwyn başını salladı ama ses daha da kötüleşti ve bir elektrikli testere kadar sağır edici olana kadar yükseldi. Güçsüzce inledi ve ellerini kulaklarına götürdü. Bu da işe yaramadı ve görüş alanı gittikçe daralırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, ta ki onları hiç göremeyene, sadece karanlık olana kadar.

Sesler bilincine girip çıkıyor ve Bronwyn ne dediklerini anlamaya çalışıyordu. Yeniden rahattı, artık başı dönmüyordu ve ağrısı yoktu. Yüzüyormuş gibi hissediyor ve inanılmaz bir esenlik duygusuyla sarmalanıyordu. Ancak bu his *tam olarak* doğru değildi ve bu farkındalık onun tamamen rahat olmasını engelliyordu. Bu huzursuzluğun arka plandaki yüksek seslerden kaynaklandığından emindi ve yine anlayabildiği birkaç kelimeden karışık konuşmaları süzmeye çalıştı.

". . . Anlama ..." bu bir erkek sesiydi, tanınabilir ve sevilen ama alışılmadık derecede sert. ". . . Yaptığı şey ... affedilemez ... onu terk etti ... *kaltak!*" Tanıdık olmayan bir kadın sesi araya girdi, yumuşak sesi Bronwyn'in aşırı gergin sinirlerini yatıştırdı.

". . . O mu? Bu kadar kötü ne yaptı?" Bronwyn gözlerini açmak için zorlandı ama bu muazzam bir çaba gibi geldi.

". . . Terk edilen Bryce'ın ona çok ihtiyacı vardı."

Bronwyn bu bariz yalan karşısında öfkelenerek zayıf bir soluk aldı. Çift aniden sessizleşti.

". . . Uyan," dedi kadın aceleyle. ". . . Doktor! *Şimdi, Rick!*"

Doktor mu? Bronwyn kaşlarını çatı. Neden bir doktor? Bilincini yeniden kazandığından beri ilk kez nerede olduğunu merak etti ve ağır göz kapaklarını büyük bir çabayla açmayı başardı. Bronwyn'in yirmi sekiz yaşından birkaç yaş daha genç görünen güzel bir kadının belli belirsiz tanınabilir yüz hatlarına baktı. Kadının sıcak gülümsemesi nazik yüz hatlarını sadelikten neredeyse güzelliğe dönüştürdü ve Bronwyn'i anında sakinleştirdi.

"Panik yapmamaya çalış," diye nazikçe talimat verdi. "İş yerinde bayılmışsın. İlk başta şok geçirdiğini düşündük ama ateşin ve solgunluğun kısa sürede ciddi şekilde hasta olduğunu açıkça ortaya koydu." Deniz yeşili gözleri son moda numaralı gözlüklerinin camlarının ardında ciddiydi ve sesi azarlayıcı bir ton aldı. "Bu durumda asla işe gitmemeliydin. Kendine daha iyi bakmalısın."

Bronwyn kaşlarını çatı, kadının kim olduğunu merak etti, sonra onun uyarısına gücenmenin çok fazla güç gerektireceğine karar verdi. Rick'in beklenmedik ve eşi benzeri görülmemiş düşmanlığı karşısında bu güce ihtiyacı olacağı açıktı. Endişe verici bir düşünce

Birdenbire bastıran baş dönmesini görmezden gelerek kör bir panikle doğruldu.

"İş yerinde mi sızdın?" Sesi kendi kulaklarına bile zayıf geliyordu. "Olamaz. Patronumu aramalıyım!"

"Bronwyn." Kadın nazik ellerini Bronwyn'in omuzlarına koyarak onu karyolaya geri itti, güzel gözleri sempatiyle dolup taşıyordu. "Korkarım bu konuda pek sempatik değildi. Senin dramından bıktığını ve geri dönme zahmetine girmemen gerektiğini söyledi. Çok üzgünüm."

"Oh hayır," diye inledi. "Hayır, hayır. O işe ihtiyacım vardı!"

"Eğer onu elinde tutmak istiyorsan, bugün içinde bulunduğun durumda işe gitmemeliydin, genç bayan." Beyaz önlüklü, telaşlı görünümlü yaşlı bir adamın çerçevelenmiş olarak durduğu kapı aralığından sert bir ses girdi. "Kendinizi öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Anladığım kadarıyla *çok* kötü bir grip, hatta muhtemelen zatürre geçiriyorsunuz ve sizi getirdiklerinde o kadar susuz kalmıştınız ki daha önce bayılmadığınıza şaşırdım! Yaklaşık beş saattir ılık gibi baygın olman bile nüksetmeye ne kadar yakın olduğunun bir kanıtı. Tamamen tükenmişsin." Bu haber üzerine kadının beti benzi attı ve doktor yanlışlıkla onu şok ederek hastalığını ciddiye almasını sağladığını düşündü. "Durumunuzu gözlemlemek için sizi bir gece tutmak istiyorum."

"*Hayır!*" Hepsi onun ani ve tiz sesiyle şaşkına döndü. "Hayır, burada kalamam. Eve gitmek zorundayım. Şu anda orada olmalıydım. Vardıyam bir saat önce bitmiş olmalıydı; evde olmalıydım."

"Sizin durumunuzda bu aptalca ve düpedüz tehlikeli olur Bayan Palmer," diye uyardı doktor ve Bronwyn'in dünyası sarsıldı.

"Bana ne dedin?" diye sordu şok olmuş bir fısıltıyla.

"Sana Bayan Palmer dedi," diye alay etti Rick, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, kapı aralığında durduğu yerden. "Bu hâlâ senin adın, değil mi?" Kadın çaresizce Richard Palmer'a baktı, ne diyeceğini bilemiyordu ve birdenbire onu sarsan bir şiddetle ondan nefret etmeye başladı.

"Eee?" diye sordu alaycı bir tavırla, o da sessizce başını salladı, kendisini her zaman sevmiş ve saymış birinden gelen bu düşmanlığı anlayamamıştı.

"Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen Rick, eve gitmem gerek."

Rick ona soğuk bir ifadeyle, "Eve gidiyorsun," dedi. "Ayarlanabildiği kadar çabuk."

"Bay Palmer, bunu kesinlikle tavsiye etmiyorum," diye sertçe araya girdi doktor ama Rick onu duymazdan gelerek gözlerini Bronwyn'den ayırmadı.

"İhtiyacı olan ilaçları reçeteye yazın, Doktor," diye emretti, her zamanki rahat mizacına tamamen ters bir tavırla. "Bol bol dinlenmesini sağlayacağız." Doktor başını sallayıp aniden odadan çıkmadan önce onlara ters ters baktı.

"Rick, sence bu iyi bir fikir mi?" Diğer kadın endişeyle sordu ve Rick gözlerini kadının endişeli yüzüne dikip hafifçe gülümsedi; yüz ifadesi Bronwyn'in tanıdığı ve sevdiği Rick'i andırıyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye güven verici bir şekilde mırıldandı, ama kadın sinirli bir ses çıkardı ve başını öfkeyle salladı.

"Bıktım artık Rick," diye öfkeleni, tatlı dış görünüşünün altındaki pençeleri ortaya çıkmıştı. "Bana neler olduğunu bir an önce anlatsan iyi olur. Saatlerdir burada oturuyorum ve senden doğru dürüst tek bir cevap bile alamıyorum ve artık bundan bıktım. Bana neler olduğunu anlat, yoksa toparlanıp Knysna'ya tek *başıma gideceğim!*" Bronwyn adamın gözlerinin panikle parlamış ve önceki buz gibi soğukkanlılığından eser kalmayışını hayranlıkla izledi.

"Lisa," diye boğuldu. "Daha yeni tanışmışken tek başına gitmezdin."
...

"Beni sınamayın," diye uyardı. "Sanırım artık doğru dürüst tanışma ve medeni olmaya çalışma vaktiniz geldi, lütfen." Kaşlarını çatı, eli bisküvi kutusuna sıkışmış küçük bir çocuk kadar tehditkâr görünüyordu.

"Lisa, Bronwyn Palmer ile tanış. Bron, karım Lisa." Bronwyn'in gözleri gerçek bir zevkle parlarken, gözleri bir yüzden diğerine uçu. *Karısı* mı? O zaman bu bebeği açıklıyordu. Odanın içinde gözlerini gezdirerek çocuğu aradı. Odanın diğer tarafındaki pencerenin yakınına park edilmiş bebek arabasını görünce gülümsedi ve son iki yılda hayatının ne kadar değiştiğine hayret etti.

"*Karın mı?* Ricky, evlendin mi?" Onun sözleri karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bron, bana öyle deme," diye mırıldandı rahatsızca, sesi eski haline o kadar benziyordu ki Bronwyn'in kalbi ona duyduğu sevgiyle kabardı.

Gülümsedi ve dikkatini onun yanında duran ince kadına çevirdi.

"Senin gibi biriyle evlendiği için çok mutluyum," diye zayıfça başardı, daha etkili konuşabilmeyi diliyordu ama birden kendini oldukça bitkin hissetti. Yastıklara yaslandı ve ikisine de gülümsedi. "Ricky güzel birini hak ediyor..." Gözleri daldı ve kapandı. "Çok yorgunum. Beni eve götürün. Lütfen. Eve gitmem gerek."

Rick'in karısına, "O benim kardeşimin serseri karısı," dediğini duydu ama sesi o kadar uzaktan geliyordu ki kaşlarını çatı. Nereye gidiyordu acaba? "Ve daha önce de söylediğim gibi, ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk eden kalpsiz orospunun teki!" Gözleri dehşetle açıldı ve adamın uzak sesinin gösterdiğinden daha yakın olduğunu görünce şok oldu. Kafası karışmış bir halde düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Yapmadım," diye şiddetle itiraz etti. "Yapmazdım. Neden böyle bir şey söyledin Rick? Neden *yalan* söyledin?" Sesindeki şaşkın incinmişliği duydu ve yalanlarının onu ne kadar yaraladığını açıklamaktan utandı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Kardeşime yaptığın şeyi yaptığında arkadaşlığımız sona erdi," diye hırladı. Adamın sesi ona yetiştiğinde ve son kelimede ses tonu dramatik bir şekilde yükseldiğinde yerinden sıçradı.

"Bryce'a hiçbir şey yapmadım," diye sızlandı, kendi sesi hâlâ çok uzaktaydı. "Beni artık istemiyordu... ben de ayrıldım. Onu terk ettim."

"Onu *ölüme* terk ettin!"

Bronwyn'e doğru sinirli bir hamle yapan Rick'in koluna Lisa adındaki kadın engelleyici bir el koydu. Bron onun yüzündeki öfkeye gözlerini kırıştırdı; tüm bu öfkenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni eve götür..." diye tekrar yalvardı, gözlerini diğer kadının yüzünden ayırmadan. "Lütfen. Eve gitmeliyim..." Tam o sırada kapıda aniden korkutucu derecede iri bir figür belirdi ve Bronwyn gözlerini kaldırdığında, yaklaşan kıyamet hissiyle doldu.

Orada durdu. Sessiz, zarif ve vahşiydi ve Bronwyn onu görünce korktu.

"Onu *aradın* mı?" dedi nefes verirken, hissettiği incinmişlik ve ihanet sesinde ve yüzünde belirgindi. Her şeye rağmen Rick'in arkadaşı olduğu inancına sıkı sıkıya sarılmıştı. Yaralı geyik gözlerini onun öfkeli yüzüne dikti. "Onu sen mi aradın? Oh, Ricky, bunu nasıl yaparsın?"

"Beni aradı çünkü ben onun kardeşiyim ve sadakati bana bağlı." Güzel ve karanlık ses beklediğinden daha sakindi ve nazik bir okşayış gibi onun üzerinde gezindi. Bu ses karşısında gözlerini kapadı. İki yıldan uzun bir süredir ilk kez duyuyordu ve Tanrım, onu nasıl da özlemişti. Onun sesini duymak için yanıp tutuşmuş, sık sık sırđ duymak için onu aramayı düşünmüş ama bu dürtüyü tehlikeli ve yasak bir lüks olarak görüp reddetmişti.

Gözlerini açtığında, adamın hareket ettiğini görünce şok oldu. Yatağının hemen yanında duruyordu ve rahat edemeyeceği kadar yakındı. Onun buz gibi bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarak gözlerini yatak örtülerine indirerek biraz kıpırdandı. O gözlerde göreceklerinden dehşete kapıldı ve yarıya kadar inmiş göz kapaklarının altından gizlice ona baktı.

Adam çok iriydi. Onun bu özelliğini unutmuştu, bir zamanlar aşkı ve hayatı olan bu adamın cüssesini unutmuştu. Adam 1.80 boyundaydı ve boyuna uygun bir kas gücüne, kocaman omuzlara, ince bir bele ve ince kalçalara sahipti. Koyu altın sarısı saçları ve granitten oyulmuş gibi görünen sert yüz hatlarıyla eski bir İşkandinav tanrısını andırıyordu. O kabaca yontulmuş yüzdeki yumuşaklığın tek ipuçları uzun kirpikleri ve güzel biçimli ağzıydı. Onun gibi muhteşem, başarılı bir adamın kendisi gibi sıradan bir insanda ne bulduğunu hep merak etmişti. Uzun bacakları, sıska bir vücudu ve bir zürafanın zarafetsizliği olan beceriksiz ve hantal bir kadındı. Bryce Palmer gibi bir adamın onu karısı olarak seçmesi, onu seviyor ve istiyor görünmesi dışında dikkate değer hiçbir yanı yoktu.

Otuz üç yaşından daha yaşlı görünüyordu. Onu son gördüğünden beri belli ki yaşlanmıştı ama bu hiç de rahatsız edici değildi ve zaten güçlü olan yüzüne daha da fazla karakter katmıştı. şimdi bir intikam meleği gibi onun üzerinde geziniyordu, güzel ve korkutucu. Ona zarar vermek için dünyadaki tüm güce ve -ona göre- ondan nefret etmek için dünyadaki tüm nedenlere sahipti.

"Bana bak!" diye tısladı öfkeyle. Başını kaldırıp onun soğuk gözleriyle karşılaştı ve orada gördüğü saf, katıksız nefret karşısında titredi. "Gittiğinde benden her şeyimi aldın. Tüm itibarımı elimden aldın, beni yol kenarında kanlar içinde bıraktın ve bir kez bile arkana bakmadın. Bunun için seni *asla* affetmeyeceğim Bronwyn."

"Bana gitmemi *söyledin*," diye kendini zayıfça savundu, konuşurken yere bakıyordu ve adamın kocaman eli uzanıp kırılğan çenesini kavradığında şok oldu. Kavrayışı o kadar beklenmedik derecede şiddetliydi ki kız biraz irkildi. Rick'in müdahale etmek için harekete geçtiğini hissetti ama Bryce onu aniden bıraktı.

"Benimle konuşurken yüzüme *bak*," diye vahşice homurdandı. "Bunu bana sen yaptın. En azından söyleyecek bir şeyin olduğunda yüzüme bakabilirsin."

"Bryce," diye zayıf bir sesle başını kaldırıp ona baktı, her ne kadar göz göze gelmek onu korkutsa da. "Bana gitmemi söylemiştin. Hatırladın mı?" Adam sabırsız bir ses çıkardı ve ona sırtını döndü. Şaşkınlıkla onun geniş sırtına baktı ve tekrar denedi, gözlerinden yaşlar dökülüyor ve sesi çaresizlikle kalınlaşıyordu. "Artık beni istemiyordun. Dedin ki Seni kandırdım ... dedin ..."

"Bebeğim nerede?" Adam kadının sözlerini soğuk bir şekilde keserek tekrar yüzünü ona dönmüş, gözleri kadının ağlamaklı yüzüne kilitlenmişti. Rick'in şok olmuş gibi bir ses çıkardığını ve Lisa'nın sessizce bebek arabasını alıp odadan çıktığını fark etti. "Beni tanımaktan acımasızca mahrum bıraktığın çocuk nerede?" Kadının yüzünden akan gözyaşları Rick'i hiç etkilememişti ve sert bakışları hiç değişmemişti.

"Lütfen," diye fısıldadı ve adamın gözleri onun ağzına kaydı. "Lütfen, Bryce... çocuk istemediğini söylemiştin... seni kandırdığımı söylemiştin. Neden böyle davrandığını anlamıyorum."

"*Tanrı* aşkına, Bronwyn," diye bağırdı, aniden ve oldukça olağanüstü bir şekilde soğukkanlılığını kaybederek. "Kızgın olduğumu biliyordun! Eninde sonunda sakinleşeceğimi biliyordun. Ama sen oradan kaçmayı seçtin, en iyi sürücü olmadığın halde arabana atlamayı seçtin ve sonra o tepeden aşağı o kadar hızlı indin ki kendini öldüreceğinden korktum. Takip edeceğimi *biliyordun* ..." Dişlerini gıcırdatıp başını arkaya yatırdı ve kendini kontrol altına almaya çalışırken boynundaki ve boğazındaki kasların çalıştığını görebiliyordu. Bu onun beklediğinden daha uzun sürdü. Bryce öfkesine hakim olmakta her zaman oldukça ustaydı. Bu sefer öyle görünmüyordu. Öfkesini bastırmayı başarmış olsa da, hâlâ yüzeyin altında tehlikeli bir şekilde kaynadığını hissedebiliyor ve bu onu tedirgin ediyordu. Tüm bu öfkenin nereden geldiğini tam olarak anlayamamıştı.

"Çocuğum nerede?" diye tehlikeli bir şekilde hırladı ve Bronwyn'in gözleri güzel küçük kızını düşününce doldu. Kayla'nın babasını tanımak için her türlü hakkı vardı ve bunun tersi de geçerliydi. Sadece Bronwyn'in şu ana kadar Bryce'in kızını tanımak istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Knysna'daki tatil evlerinde onun gelmesini bekleyerek geçirdiği iki haftayı düşündü. Evet, Bryce'ın sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bir kez düşündükten sonra onun için geleceğini de biliyordu. Onu ve bebeklerini isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama gelmemiştii... en belirgin yere, bakacağından emin olduğu tek yere, birlikte çok mutlu saatler geçirdikleri yere gelmemiştii. Ve saatler günlere, sonra da haftalara dönüştükçe Bronwyn içinde bulunduğu durumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı: Bryce her zalim sözünde ciddiydi. Bryce çocuklarını istemiyordu ve sonuç olarak artık onu da istemiyordu. Bronwyn ona asla inanmazdı, bebeklerine tek başına bakması için onu terk etmesini asla beklemezdi.

İki yıl süren evlilikleri boyunca bir kez bile onu sevdiğini söylememişti ama bunu ona o kadar çok şekilde göstermişti ki kadın bunun yeterli olduğuna inanmıştı. Terk edilişi karşısında, bu sevgiyi sorgulamaya başlamış ve kelimelerin daha fazlasını ifade edebileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı; kelimeler *her şeyi ifade edebilirdi*. Onun aşkını taş a kazıyabilirlerdi.

Şimdi burada durmuş ona Kayla'yı istediğini mi söylüyordu? Neye inanması gerekiyordu? Kayla'yı uzaklaştıran *kendisi olduğu halde*, neden ona gittiği için kötü adam muamelesi yapıyordu? Kargaşasının ortasında, kusursuz bir ses duydu; *yeni* yürümeye başlayan bir çocuğun tanıdık, bastırılmaz gevezelikleri ve kıkırdamaları. Bronwyn'in panik içindeki bakışları açık kapıya yöneldi ve bakıcının güzel kızını odaya doğru götürdüğünü görünce dehşete kapıldı. Bronwyn'in endişeli bakışları Bryce'a yöneldi ama Bryce hiçbir şeyden habersiz görünüyordu. Bryce onu dikkatle izliyordu ve hâlâ bir önceki sorusuna yanıt arıyordu. Rick de duymuştu ve onun bakışları da kapı aralığına dikilmişti. *Tanrım*, Katrina onu buraya nasıl getirebilmişti? Kadın Bronwyn'i nerede bulacağını nereden biliyordu ki?

"*Cevap ver bana, lanet olası!*" Bryce hırıliyordu. On sekiz yaşındaki coşkulu bir kızın yaklaşan gevezeliğinden nasıl habersiz kalabilirdi?

bir aylık bebek mi? Sırtını kapıya döndüğü için Kayla'nın ve artık baygın olan Katrina'nın eşikten geçtiğini görmedi. Genç kadın bakışlarını odada gezdirirken tereddüt etti ve gerginliği hemen fark etti. Yeni yürümeye başlayan çocuğun böyle bir çekincesi yoktu ve annesini görünce yüzü aydınlandı ve karyolaya doğru bir adım attı. Her zamanki gibi nefesinin altında tutarsızca mırıldanıyor ve Bronwyn'e doğru ilerlerken bezli poposu komik bir şekilde paytak paytak yürüyordu. Bryce hâlâ onun orada olduğundan habersiz görünüyordu ve Kayla şaşkın Rick'in yanından geçerken, ona bir bakış bile atmadan, aniden uzun boylu babası şeklinde bir engelle karşılaştı. Sırtını ona dönmüş olan iri adama kaşlarını çatarak baktı, o anda ona o kadar çok benziyordu ki Bronwyn gülümsedi.

"Bunun nesini bu kadar *komik* buluyorsun Bronwyn?" diye tısladı.

"Büyük adam," dedi Kayla, odaya girdiğinden beri söylediği ilk iki net kelimeydi ve iltifattan çok eleştiri gibiydi. Adam hâlâ yolundan çekilmeyince, ona ölçülü bir bakış attı, bacağını geri çekti ve ...

"Kayla, *hayır!*" Bronwyn dehşet içinde bağırdı, tam da küçük kız babasının baldırına tekme atarken. Bryce incinmekten ziyade şok olmuş bir şekilde biraz sendeledi ve dönüp odayı birkaç saniye umutsuzca taradıktan sonra bakışlarını önündeki isyankâr minik kıza çevirdi. Diz boyu bile değildi ve hâlâ bezliydi ama geri adım atmayı reddediyordu.

"Kayla git ..." dedi bir kraliçe gibi, büyülenmiş babasının yanından geçerken. Hedefine ulaştığında durdu ve bir sonraki engeline öfkeli bir bakışla baktı. Yatak onun tırmanamayacağı kadar yüksekti, bu yüzden ipeksi kahverengi saçları ve iri buz mavisi gözleriyle güzel küçük şeytan, az önce küçümsediği uzun boylu adama baştan çıkarıcı bir şekilde geri döndü ve kollarını talepkar bir şekilde kaldırmadan önce büyüleyici bir gülümsemeyle onu çözdü.

"Kalk, peese!" diye emretti, istediğini elde etmeye alışmış bir havayla. "Lütfen" sadece bir formaliteydi ve babası itaat etmekten başka bir şey yapamadı. Onu saygıyla kucağına aldı, sevdiğinden bir an daha uzun süre yakınında tuttu ve onu annesinin yanındaki karyolaya yerleştirene kadar rahatsız bir şekilde kıvrandı, sonra da delici bakışlarını daha yeni fark ettiği bebek bakıcısına çevirdi.

"Özür dilerim Bronwyn," dedi Katrina kapı aralığından kararsızca, Bryce'ın doğrudan bakışlarından rahatsız olarak. "Geç kaldığında restorani aradım ve bana ne olduğunu söylediler. Onu buraya getirmeden önce doktorla konuştum ve bulaşıcı olmadığını söyledi. Bir randevum var ve düşündüm ki ..."

"Küçük bir kızı hasta annesiyle hastanede bırakacağınızı mı sandınız?" Bryce kuşkuyla tamamladı.

"Şey ..." Kadın rahatsız görünüyordu ve Bryce öfkeli bakışlarını tekrar Bronwyn'e çevirdi, kızıyla konuşmadan iletişim kurarken alnını Kayla'ninkine dayamıştı. Bu öylesine çarpıcı bir tabloydu ki, hemen saldırıya geçmeden önce bir an durakladı.

"Kızımızın bakımını *bu* tür sorumsuz insanlara mı emanet ediyorsunuz?" Bu sözler karşısında Katrina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Bryce genç kadının yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek tekrar ona döndü. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Artık hizmetinize ihtiyaç duyulmayacak. Rick, lütfen genç bayana borcu olan parayı ver."

Bronwyn öfkeyle, "*Kendi* bakıcımın parasını kendim ödeyebilirim," diye tısladı ama Rick, Katrina'yı odadan çıkarırken ona sırtını dönüp görmezden geldi. Rick ona döndü ve Katrina iddiasını tekrarladı. "Kendi bakıcımın parasını ödeyebilirim, lanet olsun sana!"

"Düşük maaşlı işini yeni kaybettiğini düşünürsek, bu konuda inat edecek durumda olduğunu sanmıyorum Bronwyn." Kayla öfkeyle Bryce'a bakıyordu ve çatık kaşlı küçük yüzü Bryce'ın dikkatini hemen dağıttı.

"Merhaba meleğim." Gözleriyle buluşmak için yatağın yanına çömeldiğinde sesi yumuşadı. "Neden bu kadar huysuzsun?"

"Anne uyu," diye uyardı. "Şşşt!" Bakışlarını Bronwyn'in gölgeli gözlerine kaldırmadan önce irkilerek bir an gözlerini kırptırdı.

"Görünüşe göre kızımız ikimizden de daha sağduyulu." Annesinin saçlarını sevgiyle okşayan yeni yürümeye başlayan çocuğa sevgiyle gülümsedi. "Tartışacak durumda değilsin Bronwyn. Sadece dediğimi yap." Bronwyn onun bu cüretkârlığı karşısında nefesini tuttu ve tam itiraz edecekti ki adam tekrar Kayla'nın önüne çöktü.

"Merhaba tatlım, benim kim olduğumu biliyor musun?" Gözleri Kayla'nın mükemmel küçük yüz hatlarına takılmıştı; Kayla büyüleyici bir

Her iki ebeveyni de. Onun gözlerine sahipti ... mavi gözleri o kadar solgundu ki bazen neredeyse gri görünüyorlardı.

Kayla başparmağını ağzına sokmadan ve başını annesinin göğsüne yaslamadan önce utangaç bir şekilde "Dostum," diye cevap verdi.

"Bu doğru." Başıyla onayladı. Rick sessizce odaya yeniden girdi ve Kayla başparmağını ağzından çıkarıp onu gösterecek kadar uzun süre tuttu.

"Adamım," diye yardımsever bir şekilde bilgi verdi ve Bryce başını çevirip kardeşini gördü ve sırtarak başını salladı.

"Bu senin Rick Amcan." Rick kendisinin böyle tanıtıldığını duyunca önce irkildi, sonra da memnun oldu. Gururla kabarıyor gibiydi. "Ben senin babanım. "Baba' diyebilir misin?"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bronwyn onun bu kayıtsız girişiyle o kadar dehşete düşmüştü ki sesi amaçladığından daha yüksek çıkmıştı. Kayla irkildi ve gözyaşlarına boğulmadan önce şok içinde gözlerini kırptırdı. Bryce yıkılmış görünüyor. Ne yapacağını bilemeden çaresizce ağlayan çocuğa baktı. Bronwyn kendini durduramayarak öfkeli bir şekilde devam etti.

"Bunu ona nasıl böyle açıklarsın? Nasıl basitçe . . ." Kayla daha da sert ağladı ve Bryce çaresizce çocuğun başını ve yanağını okşadı. "Beni görmezden gelmeyi bırak, lanet olası, bunu yapmandan nefret ediyorum!" O sırada başını kaldırdı ve Kayla'nın yüz ifadesini görünce yüzü karardı.

"Sendin," diye öfkelenildi. "Onu sen ağlattın. Bunun benim yaptığım bir şey olduğunu sanmıştım, lanet olsun sana." Bronwyn gözlerini şaşkınlıkla Rick'in yüzüne kaldırmadan önce hayretle ona baktı.

"Beni *duyamaz, değil mi?*" diye sordu Bryce'ın hemen arkasında duran Rick'e. Genç adam hiçbir şey söylemedi ve sadece ona bakmaya devam etti. Gümüş grisi gözlerinin alışılmadık soğukluğu sinir bozucuydu.

"Neden bu soruyu *bana* sormuyorsun?" Bryce alaycı bir tavırla sordu ve Bryce sorusunu duyduğunu fark ederek bakışlarını Bryce'ın yüzüne çevirdi. Gülünç olduğu için kendini azarladı. Elbette onu duyabiliyordu. "Ah, ama cevabı zaten biliyorsun, değil mi?" diye alay etti ve Kayla kendini aptal gibi hissederek kaskatı kesildi. Kayla ağlamayı bırakmıştı.

Başını Bronwyn'in göğsüne yaslamıştı ve başparmağı tekrar ağzındaydı. Bryce'a ihtiyatla bakıyordu.

"Senin adın ne melek?" diye sordu ona nazikçe. Çocuk cevap vermeyi reddetti ve göz kapakları ağırlaşarak uykuya dalmaya başladı.

Bronwyn, "Adı Mikayla," diye ekledi ama Bronwyn'i yine görmezden gelerek gözlerini Kayla'nın yüzünden ayırmadı.

"Hadi, bana adını söyle." *Bariz bir şekilde* onu tersledi. Kayla başparmağını ağzından çıkardı ve cevap vermeye tenezzül etti.

"M'kayla." Başını kaldırmaya zahmet etmedi ve her zaman yaptığı gibi adını bozarak söylerken gözlerini zar zor açtı. Yeterince tanıdıktı ama Bryce şaşkın bir ifadeyle çocuğa bakıyordu. Şaşkın gözlerini Bronwyn'e kaldırdı ve Bronwyn iç çekerek ismi tekrarladı.

"Mikayla, ona Mikayla adını verdim." Kaşları daha da çatıldı ve gergin, yakışıklı yüz hatlarına rahatsız edici derecede nefrete yakın bir şey yerleşti.

"*Lanet olsun* sana Bronwyn," diye hırladı adam ve Bronwyn'in nefesi kesildi. İsmi beğenmemiş miydi? Kayla'ya onun adını vermişti - ikinci adı Michael'dı. Belki de şimdi iddia ettiği gibi onu çocuğundan mahrum bırakmışken kızlarına onun adını vermesinin ikiyüzlülük olduğunu düşünüyordu. Bryce aynı anda hem kızgın, hem kırgın, hem de şaşkın görünüyordu ve sürekli uyuklayan küçük kızına bakıp umutsuzca gözlerini kapatıyordu. Bronwyn onun tepkisini anlamamıştı.

Rick bir adım öne çıktı ve Bronwyn'e onu daha da şaşırtan kızgın bir bakış fırlattıktan sonra sakın bir elini tedirgin kardeşinin omzuna koydu. Bryce başını kaldırdı ve Rick'in elini sanki bir can simidiymiş gibi tuttu.

"*Anlat* bana," diye umutsuzca yalvardı ve Rick başını salladı.

"Onun adı Mikayla, Bryce," dedi kardeşine nazikçe, hem ağzıyla hem de *elleriyle*.

İKİNCİ BÖLÜM

Bunu neden yapıyorsun?" Bronwyn kekeledi. İki adam da onu görmezden geldi ve Bryce gözlerinde kalbiyle uyuyan kızına döndü.

"Mikayla . ." diye mırıldandı, nazik bir parmağını bebeğin yumuşak yanağında gezdirerek. "Ne güzel bir isim."

"Neler oluyor burada?" Bronwyn bir dizi acı dolu öksürükle sarsılmadan önce histeri sınırında bir sesle sordu. Kayla şiddetli öksürükten rahatsız olarak biraz kıpırdandı ve Bryce küçük kızı kucağına alıp göğsüne bastırdı.

"Bana dairenin anahtarlarını ver. Rick ve Lisa eşyalarını toplayacaklar." Öksürük boğazını ve göğsünü yırtarken gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Bu otokratik talebe karşılık veremedi ve Bryce el çantasına uzanıp onu Rick'e fırlattığında dehşete kapıldı.

"Muhtemelen içeridedirler," dedi kardeşine. Genç adam başını salladı ve arkasını döndü.

"Bekle!" Bronwyn öksürüğünü kontrol altına almaya çalışarak acı içinde seslendi. Bryce ona bir bardak su uzattı ve Bronwyn neyse ki bir dikişte içti. "Neden işaret dili kullanıyordun?" diye sordu aceleyle, boğazı iflasın eşiğindeydi. Rick yüzünde çıplak bir tiksintiyle geri döndü.

"Bu cehalet gösterisi zekamıza hakarettir, Bronwyn!" diye tısladı ve kızın gözleri acıyla açıldı.

"Burada neler döndüğünü bilmiyorum!" Sesi gergindi ama aciliyetini anlatabildiğini umuyordu. "Beni duyabiliyor musun, Bryce?" "I yapmadım duyduğum çok . herhangi bir şey üzerinde ve son iki yıllar, Bronwyn." Küçümseyerek omuz silkti. "Ve bunu sen de biliyorsun. Ne de olsa bunu bana *sen* yaptın."

"*Ben mi?*" Bronwyn ilk önce neye tepki vereceğini bilemedi: güzel, güçlü kocasının sağır olduğuna dair inanılmaz habere mi, yoksa onun bu durumundan bir şekilde kendisinin sorumlu olduğu suçlamasına mı? Tüm bunlar kavranamayacak kadar korkunçtu. "Ama Ben ... *nasıl?*" Rick boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı, kadının devam eden cehaletinden bıkmış gibiydi. Dikkatini çekmek için kardeşinin koluna dokundu. Bryce yüzünü ona döndü.

"Katrina denen kıza nerede yaşadığını sordum." Adını bile söyleyemediği Bronwyn'e başıyla işaret etti. "Şehir merkezinde bir çöplükte. O ve Mikayla için birkaç çanta hazırlayacağım."

"Ufaklık için sadece bir parça kıyafet al," diye emretti Bryce, hâlâ uyumakta olan kızının güzel yüzüne bakarken bakışları yumuşadı. "Şu anda giydiği paçavralar bir gösterge ise, saklamaya değer bir şey olmayacak. Kendi çocuğumu giydireceğim." Bronwyn'in gözleri bu korkunç hakaret karşısında yaşlarla doldu; keşke çocuğun sahip olduğu her bir giysi için ne kadar fedakârlık yaptığını ve köle gibi çalıştığını bilseydi. Bebeğini doyurmak ve giydirmek için çift vardiya çalışmış, öğün atlamış ve fazladan işler üstlenmişti. En pahalı giysiler olmayabilirlerdi ama hareketli bir çocuk için yeterince güzel ve kullanışlılardı.

Rick'e, "Oyuncaklarını da yanına al," dedi. "Tanrı biliyor ya, muhtemelen giysilerden çok daha iyi değillerdir ama en sevdikleri mutlaka vardır."

"Bunu sana *ben* yaptım da ne demek?" Bronwyn, Kayla'nın gardırobu meselesini çok daha acil bir mesele lehine bir kenara bırakarak sordu. Adam cevap vermedi ve Bronwyn onun başından beri dudaklarını okumuş olması gerektiğini anladı. Bronwyn dikkatini çekmek için adamın kolunu çekiştirdi ve adam kibirli bakışlarını kızın sıkışmış yüzüne yöneltti.

"Bunu sana ben yaptım da ne demek?" diye tekrarladı ve adam kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı, onu kasıtlı olarak dışarıda bıraktı ve kendisini bir sinek kadar önemli hissetmesini sağladı.

"Nesin sen? . ." Bryce'ın kendisini görmezden geldiğini fark edince bakışlarını Rick'e çevirdi. Ne söylediğini umursamadığı birine sırtını dönmek iyi bir numaraydı. Kesinlikle etkiliydi. "Beni neyle suçluyor?" Rick onu Bryce kadar başarılı bir şekilde görmezden gelemiyordu ama denemekte kesinlikle iyi bir iş çıkarıyordu. O ve Bryce sessizce konuşuyorlardı, bazen

işaret diline çevirdi ve onu tamamen devre dışı bıraktı. Kafası karışmış, bitkin ve histerik gözyaşlarının eşiğinde hisseden Bronwyn'in bu sorunla nasıl başa çıkacağına dair net bir fikri yoktu. Durum tamamen kontrolünün dışına çıkmıştı ve bununla başa çıkamayacak kadar hastaydı. Konuşan adamların odadan çıkışını ve bebeğini de yanlarına alışlarını izledi ve dayanılmaz bir korku hissetti. Çocuğunu geri almak ve olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmak istedi ama tek yapabildiği kapı arkalarından kapanırken çaresizce izlemektir.

Elleriyle yüzünü kapattı, bir bulaşık bezi kadar sıkılmış hissediyordu. Kaybettiği ve hâlâ kaybetmekte olduğu her şey için kendini ağlamaya bıraktığında sıcak gözyaşları parmaklarının çatlaklarından sızıyordu. Kendi ıstırabına öylesine gömülmüştü ki, odada başka bir varlığın olduğunu ilk fark ettiği an, dar omuzlarına dolanan rahatlatıcı bir kol oldu.

"Şşşt, sorun yok, sorun yok ..." Rick'in güzel karısı yatağın kenarına tünemiş, başını Bronwyn'inkine doğru eğmişti. "İyi olacaksın, hem sen hem de güzel küçük kızın kesinlikle iyi olacaksınız. Bryce sizinle ilgilenecek."

Bronwyn "Bryce benden nefret ediyor," diye mutsuzca reddetti.

"Bryce kendisine böylesine muhteşem bir kız çocuğu veren kadından asla nefret edemez," diye yalanladı diğer kadın.

"Başına gelenler için beni suçluyor," diye inledi Bronwyn. "Ve ben ona ne olduğunu bile *bilmiyorum!* İşitme duyusunu nasıl kaybetti?" Gözyaşlarıyla ıslanmış kahverengi gözlerini Lisa'nın yüzüne kaldırdı ve diğer kadın kaşlarını çatarak düşünceli bir ifade takındı.

"Bu bir kazaydı. Rick'le uzun süredir çıkmıyorduk -kitapçıma ilk girdiği günden bu yana sadece bir ay geçmişti- ama beni sizinle tanıştırmaktan bahsedecek kadar ciddiydik."

Yani Rick, Bronwyn hâlâ Bryce'la birlikteyken Lisa'yla tanışmıştı. Lisa gitmeden önceki o birkaç hafta boyunca Rick'in ne kadar coşkulu ve ketum olduğunu hatırlıyordu. Hatta bir akşam yemeğinde onunla bu konuda dalga geçmiş, o da kekelemiş ve bir okul çocuğu gibi kızarmıştı. Bu anı içini biraz ısıttı ama Lisa'nın sempatik sesi onu şimdiki zamanın dehşetine geri sürükledi.

"Bir gece Rick randevularımızdan birini iptal etmek için beni aradı çünkü kardeşi bir kaza geçirmişti. Çok kötü bir kazaydı. Bryce'la birkaç hafta sonra, o hâlâ hastanede iyileşme sürecindeyken tanıştım. Rick ve ben

Kazadan yaklaşık dört ay sonra, Bryce katılabilecek kadar iyi olduğunda evlendik. Eğer o sırada iki aylık hamile olmasaydım, düğünü erteleyecektik. Hem Rick hem de Bryce senin hakkında tekrar konuşmayı reddettiler. Bence Rick bu konuda Bryce'ın izinden gidiyordu. Kardeşinin başına gelenler yüzünden öylesine yıkılmıştı ki, Bryce'ı mutlu edeceğini düşünseydi kızgın kömürlerin üzerinde yürürdü. Evliliğimizin son yirmi ayı boyunca Rick'ten öğrenebildiğim nadir bilgilerden, onun sağırlığıyla baş edemediğin için vazgeçtiğini düşünmüştüm."

"Ama şu ana kadar sağır olduğunu bile *bilmiyordum*." Acıyla öksürdü ve Lisa yatıştırıcı bir şekilde saçlarını okşadı.

"Onu neden terk ettin?" Lisa nazikçe sordu.

"Onu asla isteyerek terk etmezdim. Onu seviyorum... onu *seviyorum*." Lisa bu söz üzerine kaşlarını kaldırdı ve başını salladı.

"Bunu artık biliyorum. Bu sabah sana bir kez baktım ve anladım. Peki neden onu terk *ettin*?"

"Çünkü bana gitmemi söyledi. Beni evden kovdu," diye hatırlıyor Bronwyn perişan bir halde. "Hamileliğimden dolayı mutsuzdu çünkü bir aile kurmadan önce birkaç yıl beklemeye karar vermiştik. Beni kasıtlı olarak hamile kalmakla, onu kandırmakla suçladı. Korkunçtu."

"Anlamıyorum." Lisa kaşlarını çattı. "Neden böyle derinlere daldı ki? Hamilelik kutlanması gereken bir şey değil mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Bronwyn. "Sakinleşmesi için ona biraz zaman vermek üzere oradan ayrıldım ve Knysna'daki evimize gittim. Yeterince sakinleştğinde beni aramaya geleceğini biliyordum. Gelmeyeceğine *asla* inanmadım..." Bryce'ın onun için gelmeyeceğini anladığında hissettiği acı, ihanet ve hayal kırıklığını hatırlayınca sesi soluğu kesildi.

"Ne yaptın sen?" Lisa sempatik bir şekilde sordu.

"Bekledim. İki hafta boyunca bekledim. Bryce genellikle öfkesini kontrol altında tutma konusunda oldukça iyidir ve kendini kaybettiğinde mantıklı düşünce süreçlerinin tekrar devreye girmesi için genellikle sadece birkaç saate ihtiyacı olur. Ama onu *hiç* o geceki kadar öfkeli görmemiştim, bu yüzden aklının başına gelmesinin normalden biraz daha uzun süreceğini düşündüm." Çaresizce omuz silkti ve bu anıdan duyduğu acıyı belli etmemek için mücadele etti. "Bir hafta sonra onu aramayı denedim.

Ama beni engellediler. Çalışanları etrafını sarmıştı. Ona ya da Rick'e ulaşamıyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Sanki tüm dünyam yıkılmış gibi hissediyordum." Başını öne eğdi.

"İlk baştaki inançsızlık ve acıdan sonra öfke ve kızgınlık devreye girdi. Eğer bebekle ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, sürünerek geri gelmesini kolaylaştırmayacağıma karar verdim. Geri *döneceğine* inandığımdan değil. Sanırım gururumu korumak için bu şekilde düşünmeye başladım. Hiçbir kredi almadım, kızlık soyadım dışında hiçbir banka hesabım yoktu. Kalifiye olduğum tek iş, çalışan kayıtlarını pek de iyi tutmuyordu. Bizi gerçekten bulmaya çalışacağına hiç inanmamıştım." Başını şaşkınlıkla salladı.

"Beni sevdiğini sanıyordum." Bunu şimdi itiraf etmek onu utandırdı, kocasının sevgisinden bu kadar emin olan bu kadının önünde böyle aptalca bir inancı itiraf etmek onu utandırdı. "Şimdi de sağırlığı için beni suçluyor ve Kayla'ya ilgi duymadığını açıkça belirtmesine rağmen beni Kayla'yı ondan çalmakla suçluyor!" Sesine sızan acıyı duydu. "Kuşkusuz yaşadığımız hayatın ona yakışmadığını düşünüyor ama ben bebeğime çok iyi baktım. *O* bizi terk ettikten sonra onu besledim, giydirdim ve sevdim! Ne cüretle hayatıma geri dönüp sırf benden çok daha fazla parası var diye daha iyi bir ebeveyn olacağını düşünür!"

"Bryce, Rick'le evlendiğimden beri içine kapanık biri oldu. Tanıması zor bir adam," dedi Lisa, Bronwyn'in sözlerinin bitmesinin ardından oluşan sessizlikte. "Ama bildiğim kadarıyla sevdiğim ve saygı duyduğum biri. Az önce çizdiğin tablo ile tanıdığım adamı bağdaştıramıyorum."

Bronwyn sefilce başını salladı. "Özür dilerim," diye cevap verdi, kelimeleri işkence gören boğazından zorla geçirerek. "Seni zor durumda bırakmak istememiştim. Öyle şeyler söylememeliydim."

"Hayır, hiç de öyle değil," diye telaşla düzeltti Lisa. "Sadece her ikiniz de diğerinin yanlış yaptığına o kadar inanmış görünüyorsunuz ki, bir yerlerde bazı kablolar karışmış olmalı."

"Hmm." Bronwyn aynı fikirde olmaya çalıştı ama yine bulanık hissediyordu, konsantre olamıyordu.

Lisa nazıkçe, "Biraz dinlenmeye çalış," dedi. "Bitkin görünüyorsun."

"Yapmadım ... asla ..." Düşüncesini tamamlayamadı ve bilinçsizliğe doğru kayarken başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Kadın kırılgan görünüyordu, sanki en ufak bir dokunuş onu kıracaktı ve adam onu nasıl da *kırmak* istiyordu. Bryce, karısı olan yabancıya ters ters baktı ve ona karşı saf bir nefretle doldu. Bu masum görünümlü sürtük onun hayatını mahvetmiş ve çocuğunu çalmıştı. Ona karşı hissettiği ve güçlkle bastırabildiği şiddet iki yıldan uzun bir süredir devam ediyordu ve kızlarının ona ihtiyacı olduğu gerçeği olmasaydı onu uykusunda boğabilirdi. Onun nefes almak için çabalamasını izledi ve sesinin boğuk ve düzensiz çıktığını hayal etti. Sesleri hatırlıyordu ama bazen hafızasının doğru olup olmadığını merak ediyordu. En uzun süre boyunca, onu zorlamak için yaptığı başarısız girişimlere rağmen, en değerli anısı onun sesi olmuştu. Şimdi onun tatlı, berrak sesinin anısı, kahkahasının çan gibi berraklığıyla ve son olarak, gözyaşları ve yalvarışlarla dolu son tartışmaları sırasında o güzel sesin nasıl çıktığı ile birlikte geri döndü.

Çok hasta görünüyordu. Yüzünü buruşturdu, ona karşı herhangi bir merhamet hissetmek istemiyordu. Eğer kendini yerin dibine soktuysa, bu onu terk ettiği, çocuğunu çaldığı ve onu *sakat bıraktığı* için hak ettiğinden daha azdı! Artık sessiz bir dünyada yaşıyordu, duyduğu tek ses anıların yankıları ve onun sesiydi ... hep *onun sesi*.

Ona musallat olduğu için ondan nefret etmişti ve bu kadar savunmasız görüldüğü için, hasta, zayıf ve neredeyse savunmasız olduğu için ondan hâlâ nefret ediyordu, böylece uzun zamandır yapmayı hayal ettiği gibi ona saldırmak ve ona saldırmak için onu iktidarsız kılıyordu.

Her zaman hasta olmayacaktı. Bekleyebilirdi. İntikam, soğuk yenen bir yemektir derler. İki yıldır bekliyordu, bu yüzden birkaç hafta daha beklemek bir şey değiştirmezdi. Ve şimdi onu sıkıca avucunun içine aldığına göre intikam ne kadar da tatlı olacaktı!

Kayla korkutucu ve gürültülü helikopterlerden hoşlanmadığına karar verdi ve Plettenberg Bay'den Camps Bay'e yapılan kısa, kiralık uçuş boyunca ağladı. Ebeveynliğin ilk başta hayal ettiği kadar muhteşem olmayabileceğini anlayan çaresiz babası onu sakinleştirmek için mücadele ederken, oldukça güçlü bir ilacın etkilerini hisseden Bronwyn çoğunlukla her şeyden habersiz kaldı. Bronwyn, Bryce'in çılgınca çocuğu susturmaya çalıştığının belli belirsiz farkındaydı. Komik suratlar yapıyor ve aptalca küçük oyunlar oynuyordu ama Kayla kendisine tamamen yabancı olan biri tarafından teselli edilmeyi reddediyordu. Kemer takılamayacak kadar küçüktü ama inatla Bryce'in kucağında kalmayı reddetti. Bunun yerine annesinin kucağına emeklemeye çalıştı ve Bronwyn küçük kızı yatıştırmak için elinden geleni yaptı ama Kayla onun gevşek kucaklamalarından da pek etkilenmedi.

"Bir şeyler *yap*," diye yalvardı Bryce sonunda, Kayla onun elinden yağlanmış bir domuz gibi kayıp kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldığında. Ayaklarına kapandığında acınası bir şekilde feryat etti.

"Kayla korktu, anne, Kayla korktu!" diye uludu. Bronwyn bu tiyatrodan iyice sıkılmıştı, uzandı ve topallayan bebeği toplayabildiği kadar güçle yukarı çekti.

"*Mikayla*," diye kısık bir sesle, en sert, saçma olmayan sesiyle başardı. Kayla, Bronwyn'in "anne" sesiyle bir anlığına sustu ve kocaman mavi gözleri Bronwyn'in kalbini eritti. Zavallı küçük şey anlaşılabilir bir şekilde korkmuştu. Onun için çok kısa sürede çok fazla değişiklik olmuştu. Bronwyn sesini yumuşattı ve neşeli olduğunu umduğu bir güvenle gülümsedi. "Sorun yok, bebeğim. Babanın yanına otur; o seninle ilgilenecektir." Mikayla bakışlarında temkinli bir spekülasyonla hızla çözülmekte olan Bryce'a baktı. Korunmak için ona başvurmak belli ki aklına gelmemiştir.

"Adam mı?" diye sordu kararsızca.

"Baba," diye düzeltti Bronwyn yorgun bir sesle, hızla soluyordu. "Git ve onunla otur." En sevdiği pelüş bebeğini göğsüne bastıran küçük kız, onu Bryce'tan ayıran küçük bir adımı attı ve şimdi onu kucağına almasına izin vereceğini belli etmek için kollarını kaldırdı. Bryce onu kucağına aldı ve kız başparmağını ağzına götürerek Bryce'ın göğsüne doğru kıvrıldı. Kocaman timsah gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bronwyn gözlerini devirdi ve bitkin bir iç çekişle arkasına yaslandı. Birkaç dakika boyunca her şey sessizdi, gürültülü sesler dışında

helikopterin uğultusu. Bronwyn tam uykuya dalmak üzereydi ki Bryce konuştu, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki sesini tüm gürültüden zar zor duyabildi. Taktığı kulaklıklar bile sesini yükseltmeye yardımcı olmuyordu.

"Ele avuca sığmıyor."

Bronwyn gözlerini açtı ve kendini onun düşünceli gözlerinin içine bakarken buldu. "Evet." Yorgunca başını salladı. "Öyle olmaya meyilli. Ama şu anda sadece korkmuş durumda; bu onun alışık olduğu bir şey değil."

"Bana ondan bahset," diye davet etti, neredeyse isteksizce. Belli ki ondan bir şey istemek zorunda kalmak gururunu incitmişti.

Bronwyn gülümseyerek, "Senin bazı fiziksel özelliklerinden daha fazlasını miras almış," dedi. "Bir mil genişliğinde inatçı bir çizgisi var ve acımasızca bağımsız."

"Ne zaman yürümeye ve konuşmaya başladı?"

"Erken konuşan biriydi." Bronwyn'in gülümsemesi buğulandı. "Çoğunlukla gurulduyordu, bir süre tutarsızca gevezelik etti . . ." Bryce kaşlarını çatı ve kekeleyerek durdu. "Sorun nedir?"

"Yavaşla," diye sertçe emretti. "Söylediğin hiçbir şeyi anlamıyorum!"

Sağırılığını bir anlığına unutmuşken, bu hatırlatma acımasız bir gerçeklik kontrolü işlevi gördü. Boğazındaki kuru, acı verici sıcaklığın farkında olarak sarsılarak yutkundu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve önceki cümlesini olabildiğince yavaş ve net bir şekilde tekrarladı. Bryce sabırsızlıkla gözlerini devirdi.

"Ben sağırım, aptal değilim," diye öfkeyle bağırdı. "Sadece normal konuş; gevezelik etme, gevezelik etme ve yüzünü bana dön."

"Özür dilerim." Çaresizce özrünü tekrarladı. Kendini umutsuzca yetersiz hissediyordu. Bir kez daha önceki ifadesini tekrarlamaya çalıştı ama artık o kadar gergindi ki kekeleymeye başladı. Bryce bakışlarını kasıtlı olarak Kayla'ya indirmeden önce nefesinin altından sabırsızca küfretti. Böylece konuşmayı kolayca sonlandırdı. Bu küçümseme acımasızca etkiliydi ve Bronwyn'in kendini tamamen terk edilmiş hissetmesine neden oldu. Kendini tam bir başarısızlık içinde hissetti ve gözlerini onun yüzüne dikerek tekrar bakmasını umdu ama adam hâlâ ağlayan Kayla'yla konuşuyordu. Kızına o kadar dalmıştı ki Bronwyn orada olmasa da olurdu.

Sonunda bakışlarını ellerinin kucağında sıkı yumruklar halinde kıvrıldığı yere indirdi ve umutsuzca ağlama dürtüsüyle savaşıırken, hayatının nerede ve nasıl bu kadar yanlış gittiğini anlamaya çalıştı. İlk karşılaşmalarını düşündü; bu karşılaşma ona hep bir peri masalından çıkmış gibi gelmişti - Beyaz Atlı Prens, Külkedisi'yle henüz paçavralar içindeyken tanışmış ama yine de ona aşık olmuştu.

Çok mükemmel görünüyordu.

Hiç şüphesiz o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Camps Bay'deki lüks sahil restoranında garsonluk yaptığı ilk gündü ve dikkatinin dağılmasına izin veremezdi, özellikle de işi almak için nitelikleri hakkında yalan söylediği için. Neyse ki çok beceriksiz görünmeden şirket içi eğitimden blöf yaparak geçmeyi başarmıştı. Altı yıl önce liseyi bitirdiğinden beri, tek akrabası olan hasta büyükannesine bakmak dışında hiçbir işte pek başarılı olamamıştı. Bu tam zamanlı bir işti ve onun yaşındaki diğer kadınların hoşlandığı sosyalleşmeye hayatında yer bırakmıyordu. Bunun yerine, gününün çoğunu hasta ve yaşlı bir kadının yanında geçiriyor ve sahip olabileceği boş zamanları da kitap zulasına ayırıyordu. Bu kadar neşeli bir mizaca sahip genç bir kadın için üzücü ve yalnız bir varoluştı ama Bronwyn hiçbir zaman bu görevden kaçmak istememişti. Anne ve babası öldükten sonra büyükannesi onu hiç şikâyet etmeden büyütmüş ve Bronwyn bu yüzden yaşlı kadını çok sevmişti.

Büyükannesinin emekli maaşı ve büyükbabasının karısı için oluşturduğu küçük bir vakıf fonuyla geçiniyorlardı. Büyükannesinin sadece iki ay önceki ölümünden sonra, fonun bakiyesi cenaze için harcanmış ve Bronwyn küçük yarı müstakil evlerini satmak zorunda kalmıştı. Satıştan elde edilen paranın çoğu ödenmemiş hastane faturalarının ödenmesine gitmiş, Bronwyn'in şu anda kiraladığı küçük dairenin depozitosunu ödemesine ancak yetecek kadar para kalmıştı.

İşte buradaydı, umutsuzca yeni işinde başarılı olmaya çalışıyordu ama gözlerini az önce restorana giren adamdan alamıyordu. Adam uzun boylu, sarışın ve güzeldi.

Yanındaki zayıf, esmer adamla yaptığı konuşma. İki adam gece ve gündüz kadar zıttı. Sarışın olan iri ve hantaldı, neredeyse İskandinav görünümündeydi; esmer olan ise zayıf ve kıvraktı, Galya'ya özgü seksi bir görünümü vardı. Masalarından birine oturdular ve kadının ağzı kurudu. Böylesine önemli görünen adamları bekletmek istemediği için aceleyle yanlarına gitti ve neyse ki yol boyunca sadece bir kez tökezledi.

"Günaydın. Uh, merhaba . . . Nasıl ..." Eğitim sırasında kendisine öğretilen neşeli selamlamayı çoktan unutmuştu. Adamlar beklentiyle ona bakıyordu ve sarışın adamın buz gibi bakışları altında daha da bocaladı. "Siparişiniz," diye bitirdi sözlerini aniden. "Nedir, lütfen?"

Esmer adamın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama Bronwyn kısa bir an için onun soğuk görünen gözlerinde parıldayan bir eğlence gördüğünü düşünse de sarışın kayıtsız kaldı.

"İçkiler," diye umutsuzca devam etti. "Muhtemelen içiyorsundur. Muhtemelen biraz istersin, çok, yani ..." Yüzünün utançtan kıpkırmızı olduğunu hissetti. Esmer adam şaşkınlık içinde ona bakıyordu, çenesi neredeyse göğsüne düşmüştü. Diğer adamın ise çenesi sıkılıydı; duyguları üzerinde muazzam bir kontrol uyguluyor gibi görünüyordu. Kadın panikledi. Muhtemelen kızgındı, muhtemelen bu restorandan çok daha üstün hizmet almaya alışkındı. Yine ne yapacağını bilemez bir halde bocaladı.

"Susamış görünüyorsunuz," diye mırıldandı, onları bir şeyler söylemeye teşvik etmeyi umarak. "Ve bir sürü içeceğimiz var."

"Ne tavsiye edersiniz?" diye sordu sarışın beklenmedik bir şekilde. Sesi sıcak, yumuşak ve kadının beklediğinden çok daha yumuşaktı. Yüzünün sarp düzlemleriyle ve sıkı kontrollü ifadesiyle tamamen çelişkili görünüyordu. Sesi kızın üzerine ılık bir bal gibi aktı ve kız uzun süre farkında olmadan ona hülyalı hülyalı baktı.

"Hanımefendi?" diye sordu karanlık adam sabırsızca. "Ne önerirsiniz?"

"Uh"-şaşkınlığından sıyrıldı, utanç verici bir şekilde sarışına bakarken yakalandığının farkındaydı. "Tavsiye mi?"

"İçecekler," diye nazikçe hatırlattı sarışın.

"Evet, elbette..." Hafızasını çalgınca taradı. "Şarap ... şarabımız var ve tabii ki ... hoşunuza gidebilir, çünkü ben çok severim, anlıyor musunuz?" Görmüyor gibiydiler. Tanrım, sosyal açıdan çok beceriksiz bir aptal gibi davranıyordu. Genelde bu kadar kötü değildi.

"Ne gibi?" diye sordu sarışın.

"Milkshake. Özellikle çikolatalı." Esmer adamın kaşları şaşkınlıkla aşağı indi; gerçekten de çok etkileyici kaşları vardı.

"Siz ... öneriyorsunuz." Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu ve yüzü hiç de uygun olmayan bir kırmızı tonuna bürünmüştü. "Milkshake mi?"

"Burada milkshake olduğunu bile bilmiyordum," dedi sarışın sohbet edercesine. "Sen biliyor muydun Pierre?" Diğer adam, Pierre, cevap vermekten aciz görünüyordu ve Bronwyn yerin yarılıp onu yutmasını diledi, o kadar aşağılanmıştı ki. Milkshake mi? Ergenlik çağına girdiğinden beri milkshake içmemiş olan bir çift erkeğe milkshake tavsiye ederken ne düşünüyordu acaba?

"Başka-" diye mutsuzca başladı ama müdür Jake tarafından sözü kesildi. Bir sorun olduğunu sezmiş ve müdahale etmek için gelmişti.

"Affedersiniz, burada her şey yolunda mı?" diye sordu kibarca, telaşlı Bronwyn'e gizlice bakarak. Bronwyn onun daha önceki deneyimi hakkında yalan söylediğini bildiğinden şüpheleniyordu ve görünüşe göre iş sahibi onu Jake'in tavsiyesine rağmen işe almıştı. Şimdi Jake onu kovmak için bir bahanesi olsun diye işi batırmasını istiyor gibiydi. Başını öne eğdi ve adamların şikâyet etmesini sefilce bekledi. Esmer olan Pierre bir şey söylemek için ağzını açtı ama sarışın onu engelledi.

"Hiç sorun değil," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Meslektaşım ve ben sadece ne sipariş edeceğimize karar vermekte biraz zorlanıyorduk." Jake'in geri çekilmekten başka çaresi yoktu, ama Bronwyn'e uyarıcı bir bakış göndermeden önce değil.

"Pekâlâ, Bay Palmer." Geri çekilirken neredeyse saygıyla eğildi. "Ama bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen Jake'i isteyin."

"Burada zaten mükemmel bir sunucumuz varken bunu neden yapalım ki?" diye sordu sarışın Bay Palmer, Jake'i rahat bir el hareketiyle kovmadan önce. Meslektaşı şaşkınlıkla ona baktı.

"Bryce . . ." Pierre söylemeye başladı. Onun adı Bryce'tı! Arkadaşını görmezden geldi ve buz mavisi güzel gözlerini yeniden Bronwyn'in kızarmış yüzüne odakladı.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri kızın yüzünde dikkatle geziniyordu. "Ah, evet... Sanırım çikolatalı milkshake alacağım."

"Uh" Kadın aptalca ona baktı. "Uh ... ne?"

"Milkshake, ondan alacağım. Çikolata tabii ki." Şaşkınca başını salladı ve dikkatini isteksizce Pierre'e çevirmeden önce siparişi karaladı.

"Peki ya sizin için, efendim?" Pierre şaşkınlıkla arkadaşına bakarken dikkatini yeniden Bronwyn'e verdi. Önceden suratsız olan gözleri mizahla parlıyordu.

"Ne oluyor be?" Adamın Fransız aksanı vardı. Bryce'a o kadar odaklanmıştı ki bunu daha önce fark etmemişti. "Sanırım o milkshake'ten ben de alacağım!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Camps Bay'e vardıktan birkaç saat sonra Bronwyn hâlâ helikopterdeki o uzun zaman önce yaşanmış anıların uyandırdığı duygularla huzursuzdu. Kış bahçesinde duruyordu; burası kademeli evin en yüksek noktasıydı ve ona her zaman bir kartal yuvası gibi gelmişti. Bir duvar hariç tüm duvarlar ve tavanın yarısı tamamen camdan yapılmıştı.

Masmavi Atlantik Okyanusu'na ve tertemiz kumsallarına baktı. Solunda, adını muhteşem kumsalların üzerinde yükselen görkemli sarp zirvelerden alan On İki Havari sıradağları görülürken, sağında Cape Town'un hareketli şehri uzanıyordu.

Ev tam olarak hatırladığı gibiydi. Büyük ve güzeldi, dağın yüzüne inşa edilmişti ve her yerde panoramik manzarası vardı. Bronwyn bu evi çok sevmişti, güneşi yakalayışını ve *her zaman* evi gibi hissettirmesini çok sevmişti. Hâlâ da öyleydi. Helikopterden indiği andan itibaren onu tekrar karşıladığını hissetmişti. Bryce varışlarından hemen sonra onu terk etmiş, Kayla'yı yeni eviyle tanıştırmak için yanına almıştı. Bronwyn kendini en sevdiği odaya geri dönmüş bulmadan önce kayıtsızca etrafta dolaşmıştı. Bryce her zaman onun bu odayı rahatça doldurulmuş mobilyalar, güzel kilimler ve aklına esen her şeyle "kız gibi" bir odaya dönüştürdüğünden şikâyet ederdi. Bu odaya yakışacağını düşündüğü her şey için bit pazarlarını ve yol üstü küçük dükkanları dolaşmış ve sonuçta eski ve yeninin eklektik bir karışımı, her mevsim için bir oda ortaya çıkmıştı.

Hiç değiştirmemişti. Her şey hâlâ ayrıldığı zamanki yerinde duruyordu ama oda kullanılmamış gibiydi ve Bronwyn onun son iki yıldır odaya adım atmadığını biliyordu. Odanın

Oda pek çok anıyı barındırıyordu. Gece gündüz saatlerini bu odada geçirmişlerdi; günlük yaşamlarının çoğunu bu odada geçirmişler, sadece konuşmuşlar, sık sık sevişmişler ve o son gün şiddetli bir şekilde tartışmışlardı.

Gözleri yaşlarla doldu ve elleriyle yüzünü kapattı. Kayla da bu odada dünyaya gelmişti. Son tartışmalarından üç ay kadar önce bir gece, ikisi de hafif çakırkeyif bir halde bir partiden eve dönmüşlerdi. Adam ona dünyanın en güzel kadınıymış gibi bakmış ve gerçekten de pencerenin önündeki halılardan birinin üzerinde vücuduna taparken bunu ona defalarca söylemişti. Burada, tam onun durduğu yerde, birbirlerinin kollarına dolanmış halde uyuyakalmışlardı. O kadar yakınlardı ki sanki hiçbir şey onları ayıramayacakmış gibi geliyordu.

"Bronwyn."

Zıpladı ve anılarına öylesine dalmıştı ki, o gece kendisine şefkatle sarılan Bryce'ın artık aynı Bryce olmadığını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Uyuyan Kayla'yı göğsüne yaslamıştı ve biraz kaybolmuş görünüyordu. Bryce'ın kızını tuttuğunu görünce öfke ve pişmanlık duygularını bir arada hissetti ve sahiplenmek için ona doğru uzandı ama Bryce ona sakinleştirici bir bakış gönderdi.

"Zar zor dik durabiliyorsun. Onu düşürmeden taşıyabileceğine gerçekten inanıyor musun?" Adamın sözlerinin mantığı karşısında hayal kırıklığına uğrayan ve sadece kızının güvenliğinden endişe ettiği için itirazlarını geri çeken Bronwyn bir adım geri çekildi.

Helikopterdeki olayın tekrarlanmasını istemediğinden, konuşmadan önce adamın kendisine baktığından emin olarak, "Her zamanki uyku saati geçti," dedi. "Onu nereye koyabiliriz?"

"Onun için bir oda hazırladım." Arkasını döndü ve ikinci kattaki yatak odalarına inen merdivenlere yöneldi. Bronwyn ana yatak odasını geçtiklerinde gerildi ve nerede uyumasının beklendiğini merak etti. Adam onu ebeveyn odasına bitişik olan odaya götürdü ve elleri dolu olduğu halde kapalı kapıya doğru başıyla işaret etti. Kadın itaatkâr bir şekilde kapıyı açtı ve odayı gördüğünde nefesi kesildi. Burası limon ve krem rengiyle güzelce dekore edilmiş bir çocuk odasıydı. Her türden oyuncak raflara özenle dizilmişti ve yeni doğmuş bir bebek için olduğu belli olan muhteşem detaylara sahip bir beşik

büyük resim penceresi. Kayla'yı Bronwyn'in hemen fark etmediği daha büyük bir karyolaya taşıdı. Adamın kızını şefkatle yatırmasını ve hafif tüylü bir battaniyeyle örtmesini izledi. Adam uzun süre kızına baktı, eli küçük kızın ipeksi saçlarını okşarken sakar, kocaman ve sonsuz derecede nazik görünüyordu.

"Evine hoş geldin Mikayla," diye mırıldandı nazikçe, sonra eğilip alnına tatlı bir öpücük kondurdu. Başını kaldırıp kızın gözleriyle buluştu ve gözlerindeki soruyu görünce omuz silkti, yüzü biraz kızardı.

"Sen gittikten birkaç ay sonra odayı yaptırdım. Ya öyle olacaktı ya da çıldıracaktım. Kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordum, bu yüzden renklerin nötr olması gerekiyordu. Buradaki hemen hemen her şeyi çoktan aştı ama nasıl görüneceğini hayal edemiyordum ve ne kadar büyüyeceğini bilmiyordum." Sesi kesildi ve bakışlarını uyuyan bebeğe indirdi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "*Tanrım*, o çok güzel."

Bronwyn ne diyeceğini bilemiyordu, çocuğunun hayatının bir parçası olmak için duyduğu bu bariz arzuya nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Madem bebeği istiyordu, neden onun için gelmemişti? Neden hiçbir çağrısına cevap vermemiş ya da geri dönmemişti? Aynı zamanda, bu açıkça çelişkili adama karşı nefret duymaktan da kendini alamıyordu. Açıklanamayacak kadar acımasız davranışlarıyla onların gerçek bir aile olma fırsatını ellerinden almıştı ve pahalı oyuncaklarla dolu güzel küçük odalar bu gerçeği değiştirmeyecekti.

"Bryce." Dikkatini çekmek için adamın kolunu çekiştirdi. Onun yüzündeki bariz kırılganlık onu etkilemeyecekti. "Benimle ne tür zalim oyunlar oynadığını bilmiyorum. Bizi bir çöp gibi fırlatıp attın. Bizi isteseydin bunu asla yapmazdın. Kızının hayatının ilk bir buçuk yılını kaçırdığın için üzgünüm ama bunun için sadece kendini suçlaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Sözleri karşısında irkilen adamın iğnesinin yerine oturuşunu izledi. Yüzündeki kırılganlık kaybolmuş, yerini öfke almıştı.

"Biraz dinlenmelisin." Sözleri buz gibiydi. "Bitkin ve hasta görünüyorsun! Ayrıca çok zayıfsın. Mikayla'nın sağlıklı bir anneye ihtiyacı var, onu zar zor kaldırabilen bir hayalete değil."

"Bryce . . . Anlamıyorum. Neden benden bu kadar nefret ediyorsun? Bu saçma a ş a ğ ı l a m a y ı hak edecek ne yaptım?" Bu

Dik durmak onun için giderek zorlaşıyordu ama bu önemliydi. Şu anda fiziksel olarak zayıftı ama onun kendisini ezip geçmesine izin vermeyecekti.

"Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?" diye öfkeyle tısladı. "Yaptığın onca şeyden sonra buna nasıl *cüret edersin*?"

"Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım," diye hatırlattı ona, titreyen sesi en az onunki kadar buz gibiydi. "Bana gitmemi, gözünün önünden kaybolmamı söyledin! Bana hilekâr, yalancı bir sürtük dedin ve beni bir daha asla görmek istemediğini söyledin."

"*Sadece* trajik kurbanı oynamayı bırak," diye uyardı. "Seni tekrar hayatıma alabilmemin tek nedeni Mikayla, ama beni fazla zorlarsan onu bir daha asla görmeyeceğinden emin olurum."

Adamın tehdidi -en büyük korkusu- kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve boğazı kapanarak çenesine inen bir yumruk kadar etkili bir şekilde onu susturdu. Gözleri bir anlığına çarpıştı; adamınki fırtınalı ve öfkeli, kadınınki ise dehşetten kasvetliydi. Bryce ona doğru beklenmedik bir adım atmadan ve onu güçlü kollarının arasına almadan önce nefesinin altından iğrenç bir şeyler mırıldandı. Başını eğdi ve dudaklarını şiddetle şefkatli bir öpücükle yakaladı. Bronwyn şok, korku ve rahatlama içinde nefesini tuttu. Burası ona evden daha çok ev gibi gelmişti. Daha da yakınlaştı, uzun zamandır özlediği yakınlığı ve şefkati istiyordu. Başı geriye eğildi ve ağzı onunkinin altında bir çiçek gibi açıldı. Adam inledi, iri ellerinden biri kadının sırtına yaslanmış, diğeri de başının arkasını kavıyordu. Öpücüğünde çaresizliğin bir sınırı vardı, geçmişteki tembel, uzun öpücüklerinde hiç bulunmayan bir açlık. Dili onunkini aradı ve buldu; kadın kendini güçsüz hissetti ve arzudan başı döndü. *Tanrım*, onu o kadar çok özlemişti ki, hiçbir sorunlarını çözmeyeceğini bilse bile bu zayıflık anına izin verecek kadar. Elleri yüzünü kavrayacak şekilde yukarıya uzandı ve başparmakları yanaklarının ipeksi teninde gezindi. Kollarını adamın sert ve sıcak bedenine dolamış, ellerini de sırtına dayamıştı. Yapabilseydi onun teninin içine girebilirdi.

Aniden sertleşti ve onu şiddetli bir küfürle bir kenara fırlatıp sersemlemiş yüzüne küçümseyerek baktı. Başını acımasızca salladıktan sonra topuğunun üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı, arkasında onu incinmiş, aşağılanmış ve öfkeli bir halde bıraktı. Bronwyn

Kollarını titreyen bedenine doladı, onu bu kadar hor görmesi karşısında hâlâ yıkılmış gibiydi. Bir zamanlar bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi görünmüştü. Bir muammaydı ama yine de tanıdığı en ilgi çekici adamdı . . .

Onu izlemeye devam etmiş ve onu olduğundan daha da gergin hale getirmişti. Milkshake'ini büyük bir keyifle höpürdeterek yudumladıktan sonra ondan bir yemek tavsiyesi istemişti ama içkilerle ilgili felaketten sonra kadın kibarca menüdeki her şeyi şiddetle tavsiye ettiğini söylemişti. Adam bunu kabul etmedi ve sabırsız arkadaşını görmezden gelerek onu menüdeki en sevdiği yemeğin ne olduğunu söylemeye zorladı. Restoranda menünün çoğunu tadacak kadar uzun süre çalışmamıştı ve çok isteksiz bir şekilde, sundukları gurme brie ve pastırmalı burgeri beğendiğini söyleyerek avam zevklerini ortaya koydu. Adam başını salladı ve burger sipariş etti. Arkadaşı, onu şımartmayı bırakarak, sofistike damak tadına çok daha uygun bir şey sipariş etti. Bryce aynı rutini tatlıyla da sürdürdü ve Pierre, belli ki ondan ümidini kesmiş bir halde, mazeretlerini sıraladı ve sürdürdü göz alıcı hayata geri döndü. Bryce yine de kaldı, tatlısını yedi ve ardından kahve içti. Son bir saati masada tek başına oturup tatlıyla oynayarak, fincan fincan kahve sipariş ederek ve ona bakarak geçen dört saat boyunca kaldı. Hiç gülümsemedi ve flört etmedi; sadece onu *izledi*. Sonunda hesabı istedi ve kadın hesabı getirdiğinde, ciddi gözleri sıcak ve biraz da şaşkın bir şekilde, hafif bir gülümsemeyle onu onurlandırdı.

"Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi?" diye sordu nazikçe, sanki onun duygularını incitmekten korkuyormuş gibi ve başını sallamadan önce acı içinde kızardı.

"Ne ele verdi?" diye şaka yaptı, kendini sefil bir başarısızlık gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum." Omuz silkti, gülümsemesi genişledi. "Belki de bahşişini azaltacağı gerçeğine rağmen menüdeki en ucuz ürünleri önermeye devam etmenden." Bunu kendisi de fark etmediği için dehşete düştü ve gelecekte soran her müşteriye ıstakoz önermeyi aklına not etti! Kaşlarını çatı ve

pes etmeden önce bunu yazmayı hatırlamak ve önlüğünün cebinden büyük harflerle not almak için bir Post-it kitapçığı çıkardı: İSTAKOZLARI HATIRLAYIN!!! Adam onun her tepkisini büyük bir hayranlıkla izliyordu ve başını kaldırdığında onu yine kendisine bakarken buldu.

"Neden beni öyle izleyip duruyorsun?" diye sordu açık açık, kendi açık sözlülüğü karşısında şoka girerek daha da kızarmadan önce. Adam soruyu düşünürken kaşlarını indirdi.

"Bu kadar belli ettiğimin farkında değildim," diye mırıldandı. Cüzdanına uzanıp platin bir kredi kartı çıkarmadan önce bir tür hayal aleminden silkinip kendine geldi. Kızın sorusuna cevap vermeye niyeti olmadığı çok açıktı. Cömert ama aşırı cömert olmayan bir bahşişçiydi ve kadın kredi kartıyla döndüğünde cüzdanını cebine koyarken ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim. . . *Bronwyn*, değil mi?" Kadın sessizce başını salladı ve adam gülümsedi

-Ağzının kenarları yine hafifçe eğildi. "Bu isim sana yakışıyor." Buna yanıt vermedi, bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi.

Gitmek için döndü ve sonra onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce tereddüt etti. "Kaç yaşındasın *Bronwyn*?"

"Yirmi dört."

Yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Daha genç görünüyorsun." Omuz silkti. "Yirmi dokuz yaşımdayım."

"Tamam mı?" Bunu ona neden söylüyordu? Tuhaf bir adamdı ama korkutucu bir şekilde değil. Çok sofistike görünüyordu, daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu.

"Özür dilerim. Sadece ..." Ne söylediğini unutmuş gibiydi ve birkaç saniye boyunca garip bir sessizlikle öylece durdu. "Sen sadece ... sen ..." *Ne? Neyi* vardı? İçine bir şey kaçmış olabileceğinden korkarak dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, sonra da burnunda bir leke olma ihtimaline karşı burnunu ovuşturdu.

"*Ne* muhteşem gözler," diye bitirdi sözlerini aceleyle.

Ha?

Kadın bir süre anlamsızca ona baktı, adam da kıpkırmızı kesildi ve boğazını temizleyip aniden arkasını döndü. Kız gözlerini kırpmadan, nefes alamadan ve onu geri çağıramadan gitti.

Talihsiz öpüşmelerinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve Bryce o zamandan beri onunla pek konuşmamıştı. Büyük yatak odasını ona vermişti ve kış bahçesinde olduğu gibi odada da yaşanmamış bir his vardı. Gardırobuna dokunulmamıştı ama Bryce'ın giysileri gitmişti; ne bir kravat ne de bir kol düğmesi kalmıştı. Sanki onunla aynı dolap alanını hiç paylaşmamış gibiydi. Eski kıyafetlerinin hiçbirisi artık ona uymuyordu; hepsi birkaç beden büyüktü. Bronwyn son birkaç yılda tam olarak ne kadar kilo verdiğini fark edince dehşete düşmüştü. Her zaman inceydi, bu yüzden iki elbise bedeni düşmüş olması tamamen zayıflamış görüldüğü anlamına geliyor olmalıydı! Bryce'ın onun bir hayalet gibi görüldüğünü söylemesine şaşmamalıydı.

Daha fazla yemek yemeye gayret ediyordu ve Kayla babasıyla çok vakit geçirdiği için Bronwyn bol bol dinleniyordu, o kadar çok dinleniyordu ki artık canı sıkılmaya başlamıştı. Kış bahçesinde oturmuş, kolay bir Güney Afrika İşaret Dili kılavuzu okuyordu ki Kayla'nın neşeli sohbetinin yaklaştığını duydu. Bryce'ın SASL öğrenmeye çalıştığını bilmesini istemediği için kitabı bir minderin arkasına sıkıştırdı. İçinden bir ses Bryce'ın bu durumdan hoşnut olmayacağını söylüyordu. Onun sağırlığına yaptığı göndermeler pek hoş karşılanmamıştı.

Kayla odaya o *kendine* has neşeli kahkahaları ve anlaşılmaz konuşmalarıyla girerken, Bryce da Bronwyn'in kış bahçesinde olduğunu görünce kaşlarını çatarak ve hırlayarak onu takip etti.

"Anneeeee!" Küçük kız Bronwyn'i görünce çılgık attı ve annesinin kucağına atladı, güneş ışığı ve deniz havası kokuyordu. Üzerinde babasının onun için satın aldığı çok pahalı kıyafetlerden biri olan sevimli pembe bir tulum vardı. Camps Bay'e vardıklarının ertesi günü Bronwyn olmadan kızını alışverişe götürmüştü. Hizmetçiye Kayla'nın beden ölçülerini sorması için göndermişti. Bronwyn, dört yıl önce evlendiklerinden beri yanlarında olan hizmetçi Celeste'in yanında kendini biraz garip hissetmişti ama yaşlı kadın onu gerçekten sıcak bir gülümsemeyle karşılamıştı. Bronwyn beden ölçülerini bir kenara not etmiş ve kaçınılmaz bir şekilde her durumda başa çıkılması gereken bir kâbusa dönüşen Kayla konusunda ona zihinsel olarak şans dilemişti.

alışveriş durumu. Onlar gider gitmez her ikisi için de endişelenmeye başladı. Bryce sağırılığı yüzünden Kayla'yı biraz zorlayabilirdi ve Kayla da annesini hiçbir yerde bulamayacağını anladığında muhtemelen paniklemeye başlayacaktı. Yine de endişelenmesi boşunaydı, çünkü ikisi alışveriş çılgınlığından hızlı arkadaş olarak dönmüşlerdi ve o noktadan sonra tamamen ayrılmaz olmuşlardı. Bryce'ın kızının hayatında bu kadar kolay bir yer edinmesini biraz kıskanmış ve içerlemişti. Küçük bir parçası Kayla'nın ona zor anlar yaşatacağını ummuştı ama kızı onu itirazsız kabul etmiş ve Bron'u neredeyse hiç özlememiş gibi görünüyordu.

Bronwyn, Bryce'a karşı derinlerde yatan düşmanlık duygularına rağmen, Kayla'nın iyiliği için bile olsa, birlikte geçirdikleri bu zamanı onlara çok görmemeye çalıştı. Küçük kızın Bryce'a hayatında ihtiyacı vardı. Ve Bronwyn, yeni yürümeye başlayan çocuğun sınırsız enerjisiyle son rezervlerini de tüketeceğini kabul etmek zorundaydı. Şimdi şefkatli çocuğu sevgiyle kucaklıyor, acımasız kocasına gerçekten bakmak zorunda kalacağı anı erteliyordu. Cesaretini toplayıp ona bakmayı başardığında, kocasının yüzündeki korunmasız kırılganlık ifadesi karşısında şaşırdı. Kocasının onun kendisine baktığını fark ettiğinde bu ifade çabucak kayboldu ve yerini alışlagelmiş çatık kaşlar aldı.

"Bu sabah babamla ne yaptınız?" diye sordu Kayla'ya, kendisini dışlanmış hissetmemesi için gözlerini onun yüzünden ayırmadan.

"Atçılık oynuyoruz... Deh." Çocuk hatırladığı neşeyle kıkırdadı. Annesinin kucağında zıpladı ve Bronwyn, Kayla'nın ayakkabılarının kalçalarına batmasıyla irkildi. "Giddup anne ... giddup, *giddup*!" Bryce daha fazla zarar veremeden çocuğu Bronwyn'in kucağından aldı.

"Anneni incitiyorsun," dedi çocuğa dikkatle ayarlanmış sesiyle. Çok alçak sesle konuşuyordu ve Bronwyn sesinin yüksekliğini ayarlamakta zorlandığını tahmin etti. Sesini o kadar yumuşak tutuyordu ki Bronwyn bazen onu duymak için zorlanıyordu. Söylediği hiçbir şey ona yönelik değildi. Sesinin yüksekliğinin öfkesiyle orantılı olarak arttığını tahmin ediyordu ve ona karşı *sürekli* öfkeliydi. Onu tamamen şoke etmeden önce bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı

ve yanına oturup Kayla'yı yere saçılmış oyuncaklarla oynaması için yere bıraktı.

"Çok daha iyi görünüyorsun," diye gözlemledi, gözleri kızın yüzünde ve formunda gezinmeye devam ederken. "O kadar zayıf değilsin ve yanaklarına biraz renk gelmiş. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Başını salladı. "Sıkıldım." Adam ona küçük bir gülümseme bahşederek onu şok etti.

"Evet, sen hiçbir zaman uzun süre hareketsiz kalan biri olmadın." Başını salladı. "İyileştikten sonra ne yapmak istediğini hiç düşündün mü?" Kadın dehşet içinde ona baktı, bu soruya nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Geleceği düşünmeye cesaret edememişti; Bryce'ın ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Önümüzdeki elli yıl boyunca aynı ruhsuz şekilde birlikte yaşamaya devam etmelerini mi bekliyordu? Çünkü Bronwyn bunu yapamazdı. Bu şekilde daha uzun süre yaşamayı kesinlikle reddediyordu; boşanmayı tercih ederdi. Boşanmak istiyor *muydu*? Bu durumda, zaten boşanmışlar mıydı? Sadece iki şeyden emindi; adam kızını istiyordu ama Bronwyn'i istemiyordu.

"Anlamıyorum... Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Hileli bir soru değildi Bronwyn," diye sertçe karşılık verdi.

"Emin değilim. Sanırım yaşayacak bir yer bulacağım?"

Onun tepkisinden hoşlanmamıştı. Bu, ona ters ters bakmasından da belliydi.

"Kayla'yı bir daha benden alamayacaksın Bronwyn. İkiniz de burada kalacaksınız. Bu gerçeği kabul etsen iyi olur!"

"Burada ne olarak kalıyorsun?" diye sordu dikkatle. Boşanma şu anda giderek daha cazip görünüyordu. Boşanma işlemlerini neden uzun zaman önce kendisinin başlatmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Hayal gücünün dışında asla var olmamış bir peri masalı evliliğinin kalıntılarına tutunduğunu sanıyordu.

"Karım ve kızım," diye cevap verdi öfkeyle, sesi biraz yükselmişti. "Karım olmadan da yapabilirdim, ama şimdilik bunun bir paket anlaşma olduğunun farkındayım, bu yüzden hayatımdaki varlığınıza tekrar katlanmaya hazırım."

"Bu şekilde yaşamaya daha ne kadar devam etmemizi bekliyorsun?" diye sordu. Duygusal gerginliğini üzerinden atmak için çok çaba sarf ediyordu.

yüz.

"Ne gibi yaşamak? Sen her şeyi başardın Bronwyn, hiçbir şey istemeyeceksin, ihtiyacın olan her şey burada. Fedakârlık yapacak olan benim, beni sakat bırakan ve çocuğumu benden çalan karıma zincirlenmiş olarak. Hiç saygı duymadığım bir eşe sahip olan ben olacağım. Ama kızımı istiyorum ve şimdilik ona sahip olabilmemin tek yolu bu."

"Lütfen Bryce," diye karşılık verdi, yüzü öfke ve incinmişlikle solmuştu. "Sen sandığın kadar büyük bir ödül değilsin. Çocuğuna hamile olduğumu söylediğimde beni evden kovan bir adamla sevgisiz bir evliliğe hapsolacağımı unutuyorsun. Hiçbir sebep yokken benden nefret eden ve bana saygı duymadığını gizlemeyen bir adamla. Siz buna nasıl bir şey diyorsunuz? Boşanmayı ve dostane bir velayet anlaşmasına varmayı tercih ederim. Kayla ve ben yakınlarda yaşayabiliriz ve ..."

"Elindeki tek seçenek onu senden almam Bronwyn. Taviz yok. Ya burada bizimle yaşarsın ya da onu almadan gidersin. Ne olacak?"

"Onu benden alamazsın ..." diye çaresizce başladı, adam halıyı tekrar altından çekince buz gibi oldu. Lanet olsun ona, tüm kartlar onun elindeydi ve bunu biliyordu. Onun kabadayılığı sadece boş bir duruştu. Onun kaynaklarına sahip değildi ve şimdilik bu karmaşadan bir çıkış yolu bulana kadar onun çizgisine uymak zorundaydı.

"Yapamaz mıyım?" diye sordu soğukça. Bronwyn onun sabit bakışları altında bocaladı ve gözlerini Kayla'nın mutlu bir şekilde yerde oynadığı yere indirdi. "Ne istediğini düşünmeye başlasan iyi olur Bronwyn. Kal ya da git. Ama eğer kalırsan, buradaki hayatını daha katlanılabilir hale getirmenin yollarını bulmaya başlamayı öneririm."

"Peki ya ..." diye başladı ama dilini ısırды ve ayak parmaklarına kadar kızardı. Allık onu ele verdi.

"Seks mi?" diye sordu ve kadın sefilce başını salladı. "Seninkini bilmem ama *benim* seks hayatım gayet iyi." Omuz silkti. "Doğal olarak senin de kendini mahrum etmeni beklemiyorum. Eğer umutsuz bir gece yatağına sürünerek gireceğimden endişeleniyorsan, endişelenme. Dünyada yatmak isteyeceğim son kadın sensin." Adamın yüz ifadesi öylesine tiksintiyle doluydu ki Bronwyn'in gözleri utanç gözyaşlarıyla doldu. Gözyaşlarını içine akıttı, bu görüntü onu çileden çıkarmıştı.

zayıflık. Onun aşağılaması hayal edebileceğinden çok daha fazla canını yakmıştı. Aşağıya, kızlarına baktı. Masumca oynayan küçük kız odadaki gerginlikten habersizdi ve Bronwyn bunun için minnettardı. Dikkatini yeniden Bryce'ın üzerinde topladı.

"Geçen gün beni istemiştin," diye meydan okurcasına hatırlattı ona, o da güldü.

"Senin için *üzüldüm*," diye düzeltti. "İnan bana Bronwyn, sana dokunma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor!" İrkildi ve gözyaşlarını uzak tutmak ve duygularını kontrol altına almak için umutsuzca mücadele etti, ancak tek bir yakıcı damla yanağından aşağıya doğru kavrulmak için kaçtı. Adamın gözleri gözyaşının ilerleyişini takip etti. Çenesi sıkıştı ve yüz ifadesi duygusuz kaldı. Çok zorlanmış bir adam gibi görünüyordu. Yüzündeki nemi sildi, onun kadar duygusuz olmak istiyordu ama bir gözyaşı daha akınca başarısız oldu. Adamın gözlerindeki küçümsemeyi görmek istemediği için yüzünü çevirdi ve odadan çıkmak için bir kaçış yolu ararken kendini yukarı itti. Adam da ayağa kalktı ve onun önünde durarak çıkış yolunu kapattı, bu yüzden ondan uzaklaştı ve pencerelerden birine doğru yürüdü, duygularını kontrol etmek için savaşıırken muhteşem manzaraya kör bir şekilde baktı.

Cesurca kendini kontrol altına almaya çalışan kadının dar sırtının titremesini izledi. *Lanet olsun ona!* Gözyaşları her zaman onu çözme gücüne sahipti ama bu Bronwyn'in bilmediği bir şeydi, Bronwyn'in gözyaşlarını ona karşı bir silah olarak kullanmasından korktuğu için ona asla söylemeye cesaret edemediği bir şeydi. Ama Bronwyn'in onun gözyaşlarını görmesinden nefret ettiğini anlayabiliyordu. Onun güçlü olmak için çabaladığını görebiliyordu ama o kadar şeffaftı ki her yıkıcı duygu yüzünde açıkça görünüyordu. Herhangi bir zayıflık belirtisini ondan saklamak için bu kadar çabalıyor olması, gözyaşlarını görmezden gelmeyi zorlaştırıyordu. Yumruklarını sıktı ve kendini olduğu yerde kalmaya, gidip onu teselli etme isteğine boyun eğmemeye zorladı.

Okyanusa baktı ama ince kollarını kendi etrafında sararken manzaraya hayranlık duyuyor gibi görünmüyordu. O kadar yalnız görünüyordu ki, ona gitmemek neredeyse fiziksel olarak acı veriyordu.

Ama Bryce onun tuzağına tekrar düşmeyi reddetti; artık kararları *o veriyordu*. Son seferinde ona o kadar vurulmuştu ki önünü bile zar zor görebiliyordu. Onu ilk kez gördüğü günü hatırlıyordu, o gün ona nasıl baktığını, onda bu kadar büyüleyici bulduğu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştığını.

Uzun boyluydu, yaklaşık beş on bir yaşındaydı ama uzun boylu kadınların çoğunda bulunan zarafetten yoksundu. Aslında, o ilk gün, neredeyse her beş dakikada bir ayaklarının üzerine düşüyor gibiydi. Güzel bile değildi. Yüz hatları ayrı ayrı ele alındığında yeterince çekiciydi; uzun düz bir burun, gür bir ağız, yüksek kemerli kaşlar ve o güne kadar gördüğü en güzel, kalın kirpikli, kahverengi gözler. Yine de dar, oval yüzünde bir araya getirildiğinde, bu özellikler uyuşmuyor gibi görünüyordu. Yine de saatlerce bakmaya mecbur kalmış, kız o kocaman, kadife gibi kahverengi gözlerini her ona çevirdiğinde boğulmuştu.

Şimdi onu dikkatle izliyor, neredeyse bu hain kaltağı hiç görmemiş olmayı diliyordu. Kötü kesilmiş koyu kahverengi saçları, özensiz at kuyruğundan kaçıp yüzüne dolanan kırılğan bir kimsesiz gibi görüldüğü için onu lanetledi. Kadının sırtını dikleştirmesini, bir tür karara varmasını ve yüzünü ona dönmesini izledi. Aralarında bir metreden az mesafe kalana kadar ona doğru yürüdü.

"Kalacağım," dedi, güzel ağız kelimeleri kısa ve öz bir şekilde oluşturunuyordu. Bu dudak okuma işi cehennem gibiydi. Bakışları onun dolgun dudaklarına her düştüğünde, kendini onların tadının neye benzediğini hatırlarken buluyordu. "Görünüşe göre başka seçeneğim yok. Tamamen iyileştiğimde ve Kayla yerleştiğinde, çalışmalarına devam etmek istiyorum." Başını salladı; hamileliğine itirazlarından biri de zooloji alanında lisans derecesi alma sürecinde olmasıydı, nihai hedefi veteriner olmaktı. Bundan vazgeçmesi ve belki de bir gün hayallerini feda etmek zorunda kaldığı için hem kendisine hem de bebeğe kızması fikri onu rahatlatmamıştı. Gerçi bunu ona o zaman söylediğini hatırlamıyordu ama hamile olduğu haberini duyduktan sonra pek de mantıklı davranmadığını biliyordu.

"Eğer bu açık bir evlilik olacaksa," diye devam etti, "ben de başkalarıyla görüşmeye başlayacağım. Tek istediğim Kayla'nın iyiliği için mümkün olduğunca gizli kalmamız."

Başka erkeklerle mi görüşmek istiyordu? Bu düşünce pek hoşuna gitmemişti ve itiraz etmek için ağzını açtı ama kendini mahrum bırakmamasının kendi aptal fikri olduğunu hatırladı. Ne de olsa *adam* onu istemiyorsa, o neden isteyecek birini bulmakta kendini özgür hissetmesin ki? Ona sarılıp öpecek başka bir adam? Gözyaşlarını silmekte ve onu teselli etmekte özgür olacak birini? Onu sevecek ve onunla ilgilenecek başka bir adam? Bryce'ın artık yapmak istemediği şeyi yapacak biri? Hissettiği kafa karışıklığının gözlerinde ya da yüzünde belli olmamasını umarak başını salladı.

"Kulağa adil geliyor," diye yumuşak bir sesle onayladıktan sonra bakışlarını kızın çıplak yüzük parmağına dikti. "Ama açık evlilik olsun ya da olmasın, alyanslarınızı tekrar takmaya başlamalısınız."

Bronwyn sol elini bilinçsizce sağ eliyle kapattı, kendi gözleri onun güçlü ellerine kaydı. Adamın hâlâ alyansını taktığını fark etmişti, fark *etmekten kendini* alamamıştı; karmaşık bir Kelt tasarımına sahip geniş, fırçalanmış altın ve platin bir yüzüktü bu, kendisinin çok daha küçük olan yüzüğüne uyuyordu.

"I . . . Bende değiller," diye itiraf etti ve adam boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı.

"Ben *sağırım, unuttun mu?*" diye alaycı bir şekilde sordu. "Konuşurken bana ağzını göster!" Kadın yüzünü kaldırdı ve gözünü kırpmadan adamın bakışlarına karşılık verdi.

"Bende değiller."

"Yüzükler sende değil mi?" diye sordu inanamayarak. "Onlarla ne halt *ettin?*"

"Onları sattım," dedi odadan çıkmadan önce, adamın bu itiraf karşısındaki tepkisini görmek istemiyordu. Yalanlardan başka hiçbir şeyi simgelemeseler de o yüzüklere sahip olmak için her şeyini verebilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bronwyn o felaket ilk seferden sonra yakışıklı Bay Palmer'ı bir daha görmeyi beklemiyordu ama ertesi akşam vardiyası bittikten sonra restoranın dışında onu bekliyordu. Huysuz ve kararsız görünüyordu, personel girişinin dışındaki duvara yaslanmıştı. Onu gördüğünde tereddüt etti, neden orada olduğundan emin değildi. "Oh ... efendim, birini mi bekliyorsunuz? Bir mesaj iletmemi ister misiniz?" Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

biraz şaşkın görünüyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu beklenmedik bir şekilde ve bu tuhaf durumu anlamlandırmaya çalışırken kaşları kırıştı.

"Pek sayılmaz." Başını iki yana salladı.

"Benimle akşam yemeği yer misin?" Bu istek o kadar ani olmuştu ki anlaması birkaç saniye sürdü.

"Uh . . ."

"Bakın, bunun nasıl görüldüğünün farkındayım," diye sertçe onayladı. "Ama sizi temin ederim, restoranların dışında pusuya yatıp kadın personeli yemeğe davet etmek gibi bir alışkanlığım yok. Size hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim. Ürkütücü bir sapık falan değilim. Ben sadece ... Ben sadece ..."

Bekledi, adamın hayal kırıklığı içinde suratını asmasını ve bir yandan içinden küfrederken bir yandan da telaşlı elini saçlarında gezdirmesini büyük bir hayranlıkla izledi. Dağınık aklını toplamak için gözle görülür bir çaba sarf ederken bakışlarını yere indirdi.

"Tanrım," diye mırıldanıyordu kendi kendine. "Tam bir psikopat gibi konuşuyorum ..." Dudakları, kendini keşfetmekten duyduğu tiksintinin tonuyla hafif bir gülümsemeye dönüştü ama adam gözlerini tekrar ona çevirdiğinde bu gülümsemeyi yüzünden çabucak sildi.

"Geri dönmek gibi bir niyetim yoktu ama seni tekrar görmek istedim."

"Neden?"

"*Bilmiyorum.*" Sesi o kadar şaşkın çıkmıştı ki, gülümsemesi yeniden gözlerine yerleşti. "Benimle akşam yemeği yer misin?"

"Tamam," dedi hafifçe ve kaşları daha da çatıldı. Başını salladı, kendini duvardan uzaklaştırdı ve ona dönmek için duraklamadan önce yolu açmak için döndü.

"Hiç kendini koruma duygun yok mu senin?" diye homurdandı ve kızın kaşları onun sert ses tonu karşısında şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bu geceden sonra sokaktan geçen yabancı erkeklerle yemek yemeyi kabul etmeyeceğine söz ver! Bu çok tehlikeli. Dışarıda her türden manyak var. Katiller, tecavüzcüler ve Tanrı bilir daha neler. Daha dikkatli olmalısın Bronwyn. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye yemin etti, çok az tanıdığı bir adamdan gelen bu beklenmedik korumacılık karşısında biraz afallamıştı.

Adam rahatlayarak gülümsedi ve kadın ilk kez adamın sağ yanağında oldukça seksi bir gamze olduğunu fark etti. "Güzel. O zaman yemek yiyelim."

Bryce o günün erken saatlerinde evlilik ve nişan yüzüklerini rehin verdiğini itiraf ettiğinden beri ne yapacağı belli olmayan bir ruh hali içindeydi. Bronwyn yemek masasının öbür ucundaki kocasına endişeyle baktı. Akşam yemeklerini geç yiyorlardı, bu yüzden Kayla'nın karnı bir saat önce doyurulmuş ve yatağına yatırılmıştı. Akşam yemeğini atlama fikrini aklından geçirmişti ama zaten bu kadar halsizken herhangi bir öğünü kaçırmamanın aptallık olacağını ve odasında yemek yemenin korkakça bir çıkış yolu olacağını biliyordu. Bryce geldikten kısa bir süre sonra birlikte yemek yemeleri için ısrar etmişti. Herkesin bunun bir tür mutlu barışma olduğunu düşünmesini istiyor gibiydi. Hizmetçilerden başka kimse onları bir arada görmemişti. Rick, Lisa ve on üç aylık bebekleri Rhys, aile tatillerine Knysna'da devam etmişlerdi ve birkaç gün daha Cape Town'a dönmeyeceklerdi.

Bronwyn ayrıldığından beri her şeyin ne kadar değiştiğine hâlâ hayret ediyordu. Bryce'ın arkadaşlarının nerede olduğunu merak ediyordu. DCP Jewellers Inc. şirketindeki iş ortağı ve iyi arkadaşı Pierre De Coursey eskiden evlerinin düzenli ziyaretçilerinden biriydi; Bronwyn Fransız'dan hoşlanmıştı, her ne kadar

Bryce'ın kendisi gibi küçük bir taşralı ile ne işi olduğunu merak ettiğini biliyordu.

"Pierre nerede?" Sessizlikten sıkılmıştı ve elini taşın altına koymaya karar verdi. Yanıt alamayınca başını kaldırdı ve Bryce'ı şarap kadehini düşünürken buldu. Üzüntüyle iç geçirdi ve hatasını hemen anladı. Bryce'ın dikkatini çekmek için el salladı ve o da dalgınca başını kaldırdı. Kadın sorusunu tekrarladı ve Bryce kaşlarını çatı.

"Bira mı istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Pierre De Coursey?" Yardımcı olacağını umarak Fransız'ın tam adını kullandı ve Bryce'ın dudaklarının eğlenerek bükülmesini ve gamzesinin kısa bir süre için göz kırpmasını izledi. Bryce'ın gözlerinde gördüğü kendini küçümseyen mizah karşısında biraz şaşırdı.

"Üzgünüm, *b*'ler ve *p*'ler, biliyor musun? *V*'ler, *f*'ler, *t*'ler ve *d*'lerle birlikte. Bir yorumun ya da konuşmanın bağlamı olmadığında biraz kafa karıştırıcı olabiliyor. Biraz kaybolabiliyorum."

Başını salladı ve hafif bir gülümsemeye cesaret etti. "Peki ya Pierre?"

"Döndüğümde beri hiç ortalıkta yok. Bunu oldukça garip buluyorum, çünkü daha önce çoğu akşam uğrardı" Kadının sesi kesildi ve adamın kaşları kalktı.

"Kaçmadan önce mi?" diye yumuşakça araya girdi.

"Ben *sürülmeden* önce," diye düzeltti, aynı şekilde yumuşak bir şekilde, parçanın kötü adamı olmaktan bıkmıştı. Kaşları bir çentik daha yukarı kalktı ama bu seferlik görmezden geldi.

"Pierre bugünlerde çoğu akşamı evde ailesiyle geçiriyor."

"Ailesiyle mi?" Pierre o gittiğinde henüz evlenmemişti.

"Evet, bir karısı ve oğlu var."

"Pierre De Coursey *evlendi* mi?" Yüz ifadesindeki şoku tam olarak engelleyemiyordu.

"Benim için de sürpriz oldu." Beklenmedik bir şekilde sırtı ve eski haline o kadar çok benziyordu ki Bronwyn'in ağzı özleminden kurudu. "Geçen yıl, sen gittikten neredeyse tam bir yıl sonra, beklenmedik bir şekilde evleneceğini açıkladı. Kuşkusuz, o sırada çok fazla görevde değildim ve etrafımdaki dünyada neler olup bittiğinin pek farkında değildim, ama düzenli ve ilgili bir ziyaretçi ve arkadaş olan Pierre, evlenecek kadar ciddi olduğu bir kadınla tanıştığından hiç *bahsetmemişti*."

Bronwyn, Bryce'in kazadan sonraki nekahet dönemiyle ilgili nadir ve açıklayıcı açıklamalarını o kadar özümsemekle meşguldü ki, Pierre'le ilgili yorumları neredeyse hiç dikkatini çekmemişti. Görünüşe bakılırsa Bryce kazadan sonra dünyadan elini eteğini çekmiş ve bir daha da dünyaya dönmeye cesaret edememişti. Neredeyse münzevi görünüyordu ve evden neredeyse hiç çıkmıyordu. Aslında döndüğünden beri bir kez bile ofise gittiğini hatırlamıyordu. O ve Pierre, toplumun en nadide kesimlerindeki en varlıklı üyelere hitap eden tasarım aksesuarlarıyla ünlü seçkin bir mücevher şirketinin ortak sahibiydiler. Şirketin Avrupa, Kuzey Amerika ve Asya'daki tüm büyük şehirlerde şubeleri vardı ve kısa bir süre önce borsada halka açılmıştı.

"Alice harika biri," diyordu. "Tam da Pierre'in ihtiyacı olan şey." Bu sözle dikkati dağılan Bronwyn kaşlarını çattı ve konuşmaya geri döndü.

"Pierre De Coursey *Alice* adında bir kadınla mı evlendi?" Böyle saçma bir düşünceyi aklından geçirdiğinde bile Pierre'in hem adı hem de görünüşü egzotik bir kadınla evlendiğini hayal etmişti.

"Evet. İyi bir kadın, biraz sessiz ama çok zeki," diye sevgiyle anımsadı ve Bronwyn onun sesindeki sıcaklık karşısında kıskançlık duygusunu bastırdı.

"Nasıl tanışmışlar?" diye sordu merakla.

"Hastane. Pierre beni ziyaret ediyordu ve yanlış koğuşa girmiş. Alice de bir kaza geçirmişti, anladığım kadarıyla gerçekten kötü bir kazaydı. Bilinci yerinde değildi, görünüşe göre komadaydı ve odadaki diğer tüm hastaların kartları ve çiçekleri varken Alice'in hiçbir şeyi yoktu. Bilmiyorum, sanırım Pierre onun için biraz üzülmüş, bu yüzden beni ziyarete gelirken her gün onu kontrol etmiş ve kısa süre sonra ailesinin olmadığını ve Johannesburg'dan buraya yeni taşındığını öğrenmiş, bu da henüz kimseyle arkadaşlık edecek zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Ben hastaneden taburcu olduktan sonra bile onu ziyaret etmeye devam etti. Ona çiçekler getirdi ve aylarca onunla konuştu, ta ki bir gün gözlerini açıp gülümseyene ve 'Bu sensin' diyene kadar." Bryce omuz silkti. "Bunun ne anlama geldiğini bilsem lanet olsun, ama Pierre çok hızlı ve sert bir şekilde aşık oldu. Birkaç ay sonra, Alice koridorda yardımsız yürüyebilecek kadar iyileştikten sonra evlendiler."

"Oh, ne güzel bir hikâye." Bronwyn buğulu bir şekilde gülümsedi ve Bryce gözlerini devirdi.

"Bir kadın bunu nasıl romantik bulabilir ki?" diye alay etti. "Sence romantik değil mi?"

"Bence Pierre kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmekten ve neredeyse tamamen kendisine bağımlı birinin olması fikrinden hoşlanıyordu. Olur böyle şeyler! Aşk daha sonra ortaya çıkmış olabilir ama bence başlangıçta hepsi buydu. Erkekler, kadınların koruyucu içgüdülerimizi harekete geçirmesinden hoşlanırlar; bu bizi kahraman gibi hissettirir."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz," demekten kendini alamadı ve adam alay etti.

"Neden sürekli *sana* geri döndüğümü sanıyorsun?" Bunun olacağını biliyordu ama kendini o derin, karanlık sulara atılmaktan alıkoyamamıştı. "Bana kendimi her şeyi fetheden bir kahraman gibi hissettirdin. O geyik gözlerinle bana bakıp duruyordun ve ben de dünyayı ele geçirebilirmişim gibi hissediyordum. Böyle neredeyse tanrısal bir statüye yükselmek baş döndürücü bir şey. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Sen saf ve küçük bir şeydin ve ben senin sunduğun her şeyi kabul ettim, ama seks yaptığımızda ve senin bakire olduğunu öğrendiğimde, doğru şeyi yapmaktan başka seçeneğim yoktu, değil mi? Özellikle de ilk seferinde çok aptal ve dikkatsiz olduğumuz için. Çocuk fikrine pek sıcak bakmasam da, hiçbir çocuğumun benim adım olmadan büyümesini istemedim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Yumuşak bir sesle sordu, bir kez olsun sesindeki duyguyu duyamadığı için mutluydu ama gözlerinde parlayan yaşları gizleyemiyordu. "Evliliğimizin bir yalan üzerine kurulu olduğunu mu?"

"Yalan yok." Omuz silkti. "Peki, tamam, belki ihmalden kaynaklanan bir yalan. Sana *neden evlenme* teklif ettiğimi hiç söylemedim."

"*Beni sevdiğini* sanmıştım." Kelimeleri söylemeye gücü yetmedi ve sesi bir anda kayboldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama sonsuza dek mutlu masalına inanmaya devam etmene izin vermenin en iyisi olduğunu hissettim." Buna karşılık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve buğulu gözlerle ona baktı. Adam önce göz temasını kesti ve kadehini dudaklarına götürerek içten bir yudum aldı. Bir an için adamın elinin titrediğinden neredeyse emindi ama adam hemen elini indirdi ve bakışlarını bir kez daha onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Bu bakışta küçümsemeden

başka bir şey yoktu ve kadın, adamın yüzündeki hafif gülümseme izini hayal ettiğinin farkındaydı.

savunmasızlık. "Alice'le tanışmak ister misin? İkinizin iyi anlaşacağından eminim."

Konunun aniden değişmesine ve adamın sesindeki beklenmedik yumuşaklığa şaşırarak çaresizce başını salladı. Üniversitede edindiği tüm arkadaşlarıyla iletişimini kaybetmişti. Döndüğünden beri birkaçıyla iletişim kurmayı denemişti. Elbette çoğu lisansüstü eğitimlerine devam etmiş, birkaçı da eğitimlerine başka bir yerde devam etmek için şehri terk etmişti ama kalanlar da onunla arkadaşlıklarını sürdürmek için gerçek bir istek göstermemişti. Pierre'in karısıyla arkadaş olabilirse, bu evde hissetmeye başladığı ezici yalnızlıktan kurtulmak için uzun bir yol kat etmiş olacaktı.

"Bu hoşuma giderdi." Gözlerini tabağına indirdi, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak için bıçağını ve çatalını kaldırdı, ama ellerindeki şiddetli titreme onu yalancı durumuna düşürdü ve kapları geri bırakmaktan başka çaresi kalmadı. Evliliği hakkında başlangıçta inandığı her şeyin bir yalan olduğunu öğrendiğinde gerçekten bu kadar yıkılmamalıydı. Bryce'ın onu *hiç sevmediği halde* sevdiği için onunla evlendiğine inanması gibi. İki yıl önce ona davranış şeklinden sonra, Bryce'ın açıklamaları sürpriz olmamalıydı. Yine de sözleri olması gerekenden çok daha fazla canını yakmıştı; karnına yumruk yemiş gibiydi ve acısı dinmek bilmiyordu.

"Onları yarın akşam yemeğe davet edeceğim. Pierre'le konuşacak işlerimiz var zaten," dedi usulca ve başını salladı, gözyaşlarını görmesinden korkarak başını daha da öne eğdi. Bulanık bir şekilde tabağına baktı ama içindekileri zar zor görebildi. Mutlak dehşeti içinde kaynar gözyaşlarının taşıdığını hissetti ve tabağına damlamasını izledi. Acı dolu bir sesle aceleyle ayağa kalktı ve bu sırada yüzünü ovaladı.

"Ben ... özür dilerim ..." Adamın acımasız yüzüne kısa bir bakış attı ve daha fazla dayanamayarak kaçtı, çıkarken adamın boğuk küfürlerini duydu. Korkunç bir sessizlik oldu ve ardından Bryce'ın duvara bir şey fırlatmasıyla aynı derecede korkunç bir gürültü duyuldu. Kırılan camın sesi onu harekete geçirdi ve bir anda merdivenleri çıkıp odasına girdi. Neyse ki şiddetli gürültü Kayla'yı uyandırmamıştı ve Bronwyn yatağının ortasında küçük bir topun içine kıvrıldı,

Işıkları kapalı bırakıp, yaralarını özel olarak yalamak için karanlığa ihtiyaç duyuyordu.

Onun kollarında uyanmıştı. Bronwyn memnuniyetle gülümsedi ve daha da sokuldu. Adamın güçlü kolları onu sıkıca sardı ve neredeyse saygıyla başının tepesini öptü. Birbirlerini sadece bir aydır görüyorlardı ama aralarındaki kimya o kadar güçlüydü ki Bronwyn'in büyükannesinin erkekler ve onların "müstehcen iştahları" hakkındaki tüm uyarılarını unutmaması fazla zaman almamıştı. Aslında daha önce pes etmemekle özellikle güçlü olduğunu düşünüyordu; Bryce *çok* ikna edici bir öpücüydü ve bu gece birlikte yatağa girmeleri için fazla bir şey gerekmemişti. Bu onun ilk seferiydi ve Bryce bu keşif karşısında biraz şok olmuştu. Kızın tamamen tatmin olduğundan emin olmak için dayanılmaz derecede nazik ve inanılmaz derecede titiz davranmıştı. Vücudunun keşfedilmemiş bir santimini bile bırakmamıştı. Şimdi gevşemiş, doymuştu ve bunu bir daha ne zaman yapabileceklerini merak ediyordu. Kalçasını deneysel olarak hareket ettirdi ama yine de onu ikinci bir tur için hayal kırıklığı yaratacak şekilde hazırlıksız buldu.

"Bana bir saniye ver," diye inledi. "Beni yordun, lanet olsun. Gücümü yeniden kazanmam gerek!"

"Bana ayak uyduramıyorsun, değil mi?" Kız alaycı bir şekilde mırıldandı ve adam homurdanarak onu sırt üstü çevirdi, yere yatırdı ve iyice öptü. Onun kendisine karşı kıpırdadığını hissetti ve dudaklarına karşı sırttı.

"İşte bu daha iyi," diye cesaretle mırıldandı ve adam sırtarak başını kaldırıp ona baktı. Sırtışı aniden soldu ve gözleri arzuyla ve daha derin bir şeyle, Bronwyn'in kalbini eritecek kadar hassas bir şeyle gümüşe döndü.

"Senden önceki hayatımı hatırlayamıyorum," dedi merakla. "*Sensiz kendimi* hatırlayamıyorum. Gitmene asla izin vermek istemiyorum. Lütfen benimle evleneceğini söyle?"

"Bryce?" diye fısıldadı kararsızca.

"Bronwyn Kirkland, benimle evlenir misin?" diye neredeyse çaresizce sordu. Bronwyn onun sözlerinden o kadar etkilenmişti ki başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

"Evet, *evet* Bryce, seni çok seviyorum," diye fısıldamayı başardı, sesi sevinç gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Şşşt ... ağlama ..." diye yatıştırdı, yavaşça onun sıcak bedenine doğru kayarken. "Artık gözyaşı yok. Birlikte çok mutlu olacağız."

Onun kollarında uyandı, kendini hem sıcak hem de korunmuş hissediyordu. Bronwyn yönünü bulmaya çalışırken baş döndürücü bir deja vu hissi yaşadı. Akşam yemeğindeki duygusal karmaşadan sonra uykuya daldığına inanamıyordu; çalkantılı düşüncelerinin onu uyanık tutacağından o kadar emindi ki. Yüzünü onun göğsüne dayamıştı ve kalbinin yanağının altında düzenli olarak attığını hissedebiliyordu.

"Bryce?" diye fısıldadı belli belirsiz, rüyalarının nerede bitip gerçek hayatın nerede başladığından emin değildi. Belki de birlikte geçirdikleri ilk zamandan sonra şimdi uyanıyordu ve aradaki her şey canlı bir rüyadan başka bir şey değildi. Adam kıpırdamadı ve kadın huzursuzca ona doğru hareket etti, kollarının sahiplenici bir şekilde etrafında sıkıldığını hissetti. Adamın iri elleri yavaşça sırtını okşamaya başlayınca daha da yakınlaştı, rahatlığın tadını çıkarıyordu ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değildi. Bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğundan hâlâ emin değildi ama artık umurunda değildi; tam da ait olduğu yerde, Bryce'ın kollarındaydı.

Sıcak elleri, kuru avuç içleri ince sırtının yumuşak, çıplak tenini bulana kadar giydiği ince pamuklu bluzun altından süzüldü. Heyecan verici temas karşısında nefesini tuttu ve hafif bir iniltiyle ona doğru eğildi. Ona son dokunuşundan bu yana sanki *sonsuzluk geçmiş* gibiydi. Elleri adamın geniş göğsünde geziniyor, tişörtünün ince kumaşının arasından teninin sıcaklığını hissediyordu. Karanlıkta onun yüzünü görmeye çalışarak başını kaldırdı ama gözlerinin parıltısından başka bir şey göremedi.

"Bryce ..." diye mırıldandı, yarı uykuluydu ve hâlâ rüyasının anısına dalmıştı. Bir elini onun yüzüne doğru kaldırdı. Adamın elinin altındaki kirli çenesini hissetmek hoşuna gitmişti. Hafif bir ses çıkardı ve aniden başını eğerek yumuşak, şaşkın dudaklarını sert ve talepkâr ağzıyla yakaladı. Öpücük beklediğinden çok daha acımasızdı; naziklik bekliyordu, neredeyse bu kadar değil

şiddetli okşayış. Yine de o *Bryce'ti*, sevgili Bryce'ı ve onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktı. Öpücüğü yumuşadı ve neredeyse çaresiz bir hal aldı, Bryce ona doğru eğildi ve sırt üstü yatana ve Bryce da onun açık kalçalarının arasına girene kadar onun üzerinde kaldı. Adam onun üzerinde belirdi, yumuşak ağzıyla teması bir an bile kesmedi ve kadın kollarını onun boynuna sıkıca sararken inledi, onu bir daha *asla* bırakmak istemiyordu.

Sonunda adam hava almak için ayağa kalktı ve bluzunun düğmelerini karıştırmaya başladı, kadın ise adamın tişörtünü çekiştirip daha düğmelerin yarısını bile çözemedi kufasına geçirdi. Sabrını kaybederek kırılğan giysiyi parçaladı ve sedef düğmeler etrafa uçtu. Bronwyn kıkırdadı ve Bryce aniden sustu.

"Gölüşünü özledim..." Adamın seksi, dumanlı sesi onu irkilterek tamamen uyanık hale getirdi. "Gölüşünü her zaman sevmişimdir." Sesi o kadar hüzünlüydü ki Bronwyn onun yüzünü görebilmeyi diledi. Meraklı elini ağzına doğru kaldırdı ama adam geriye doğru eğilerek ona dokunmasına izin vermedi.

"Bryce ne ..." diye söze başladı ama Bryce usulca küfrettikten sonra yana doğru eğilip başucu lambasını yaktı. Bronwyn kendini az önce rüyasında gördüğünden daha yaşlı, daha sert bir Bryce'ın kaba saba yüz hatlarına bakarken bulduğunda, istenmeyen hediye hemen yatak odasına girmeye zorladı. Aşık olduğu adam bu değildi; bu adam savaş yarası almıştı ve ondan tahmin ettiğinden çok daha fazla nefret ediyordu.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldandı sertçe. "Konuştuğunda ne dediğini bilmek istiyorum! Gölüşünde gözlerinin parladığını görmek istiyorum ve seni boşalttığımnda" -sesi seksi bir şekilde alçaldı- "duyamasam bile çığlık attığını görmek istiyorum."

"Sanmıyorum..." diye kararsızca başladı, onunla karanlıkta sevişmeyi tercih ediyordu, kendini onun eski Bryce olduğuna inandırabilirdi, şimdi hiç sevmediğini iddia etse bile onu seviyormuş gibi davranan Bryce. Akşam yemeğindeki itirafını hatırlayınca içinden bir acı dalgası geçti ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Adam onu öyle bir yere sıkıştırdı ki, gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu ve kız acısını ondan saklayamadı. Adamın kaşları korkutucu bir şekilde çatıldı ve kadın irkilerek adamın bu sefer ona ne söyleyeceğini merak etti.

"Yemekte ağlıyordun," dedi neredeyse suçlarcasına.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu acı acı. "Kanımı dökmeden beni kesmeye devam edemezsin, Bryce."

"Ne dram ama." İğneleyici bir şekilde sırttı. "Bir daha ağlama, beni rahatsız ediyor!" Bu talep o kadar gülünç ve huysuzcaydı ki kız şaşkınlıkla ona bakakaldı. Adam onun açık ağzından faydalandı ve bir başka aç öpücük için üzerine çullandı.

"Seni istiyorum," diye inledi, kızın ne demek istediğini anlamakta zorlanmaması için ona sürtünerek. "Seninle sevişmek istiyorum." Başını kaldırarak ona baktı ve onun alıcılığını ölçmeye çalıştı.

"Ama bu 'sevişmek' değil, değil mi?" diye sordu acı acı. "Aşk olmadan ucuz bir sevişmeden başka bir şey değil." Adam dehşetle küçük bir ses çıkardı ve Bronwyn daha fazla bir şey söyleyemeden ağzını kendi ağzıyla kapattı. Adamın ağzı onun üzerinde baştan çıkarıcı bir büyü yaratırken Bronwyn kısa sürede her şeyi unuttu. Hınzır parmakları aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu ve kısa süre sonra ağzı da onu takip etti.

Sütyensiz göğüslerine ulaştığında durakladı ve uzun bir süre onlara baktı. Bronwyn rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, kollarını minik varlıklarının üzerinde kavuşturma arzusuyla savaştı. Küçük göğüslerinden her zaman utanç duymuştu ama Bryce onları her zaman sevmişti. Şimdi neredeyse analitik bir şekilde onlara bakıyordu ve kendini saç diplerine kadar kızarıırken buldu.

"Değişmemişler," diye mırıldandı, neredeyse isteksizce gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Farklı olmalarını beklerdim. . bilirsin, Mikayla'dan sonra?"

"Onu emziremedim." Omuz silkti. "Doğumdan sonra bir süre hastaydım ve yeterince iyileştiğimde biberonla besleniyordu ve sütüm kurumuştı." Adamın gözleri karardı.

"Hasta mısın?" Şu anda bunu tartışmak istemeyen Bronwyn, bildiği tek yolla onun dikkatini dağıttı ve göğüs uçları çıplak göğsüne değene kadar sırtını dikleştirdi. Yumuşak, altın rengi tüylerle hafifçe tozlanmış sıcak, ipeksi etle temas ettiklerinde tısladı. Temas karşısında inledi ve gözlerini tekrar göğüslerine indirdi; ahududu kırmızısı uçları olan kremsi küçük tepecikler ancak bir avuç kadardı. Saf arzu dolu bir hıçkırıkla nefesi kesildi ve eğilip onun yapmasını istediği şeyi yaptı: şişmiş uçlardan birini avucunun içine aldı.

Ağzına. Kadın ciyakladı, vücudunu saran elektrik sarsıntısıyla neredeyse yataktan düşecekti ve adam ona sırtıtmak için başını kaldırdı.

"Hâlâ hatırladığım kadar hassaslar-" Sabırsız ellerini kaldırıp başını aşağı çekerek onu elindeki işe odaklanmaya zorladığında sözünü kesti. Hınzırca güldü ve ona istediğini en az onun kadar büyük bir şevkle vermeye devam etti.

Kısa süre sonra ikisi de tamamen çıplaktı ve Bryce onun üzerinde durdu, kollarını başının iki yanına koyarak kendini havada tuttu. Komodine uzanıp bir çekmeceyi el yordamıyla açarak bir prezervatif çıkarmadan önce, Bronwyn'in sinirini bozan bir yoğunlukla yüzüne baktı. Bronwyn acı dolu bir an için adamın çekmecede neden prezervatif sakladığını merak etti ama adam tekrar konuşarak dikkatini dağıttı.

"O gözlerde hâlâ öyle bir masumiyet, öyle bir güven var ki, bana hâlâ hayranlıkla bakıyorlar," diye mırıldandı, prezervatifi sürüklerken yarı kendi kendine. "Gözlerin nasıl böyle *yalanlar* söyleyebiliyor?" Adamın sesindeki neredeyse nefretle şok olan Bronwyn, bu seks eyleminin, eğer tamamlanırsa, ona zarar vermenin başka bir acımasız yolu, ona karşı kullanılacak başka bir silah olacağını anladığında dehşet içinde nefesini tuttu. Bronwyn herhangi bir itirazda bulunmaya fırsat bulamadan, adam sert sözlerini yalanlayan bir nezaketle içine girdi ve Bronwyn'in birkaç dakika önce düşüncesizce ve özgürce sunduğu şeyi aldı. Kadın buna o kadar hazırdı ki, her şeye rağmen inledi ve ince kalçaları adamın kalçalarının etrafında kenetlendi. Uzun bacakları adamın beline dolanarak onu tekrar bedenine kabul etti. Adam tamamen hareketsizleşmişti ve kadın gözlerini açtığında adamın zafer kazanmış bir şekilde kendisine baktığını gördü. Kadının gözleri yaşlarla doldu ve adam ona ters ters baktı.

"Sakın buna *cüret etme*," diye uyardı karanlık bir sesle. "Sakın ağlama." Elinde değildi, kendini ona doğru iterken bile gözyaşları taşıtı. Adam inledi ve onun hamlesine kendi hamlesiyle karşılık verdi.

"Ağlama."

Bronwyn, gözyaşları akmaya ve kalbi kırılmaya devam ederken bile kendini onun itişleriyle umutsuzca inlerken buldu.

"Lütfen yapma. Lütfen yapma," diye neredeyse yalvarmaya devam etti, gözyaşlarını öperek uzaklaştırdı. Şefkati onun perişan ruhuna bir merhem gibi geldi ve

başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde ağlamayı sona erdirmeye çalıştı. "Benim güzel Bronwyn'im ..."

Duyguları arttıkça vücudu kavislendi ve adam hassas küçük klitorisini bulmak için vücutlarının arasından aşağı uzandı. Uzun, zeki başparmağı heyecanlı yumruya sürtündü ve bu, içindeki kalınlığıyla birleştiğinde, onu mantığın sınırından fırlattı. Nefesi göğsünde düğümlendi ve başı geriye doğru eğilirken tüm vücudu kasıldı ve adamın etrafında sıkıştı. Güçlü orgazm onu kasıp kavururken çığlık attı ve Bryce inanamayarak yarı güldü.

Gözlerini ondan alamıyordu. Onun orgazmına o kadar dalmıştı ki, kendi orgazmı onu tamamen şaşırttı. Tüm vücudu sarsılırken boğuk bir sesle bağırdı ve bir, iki kez sarsıldı, sonra başka bir haykırıyla -onun adıyla- kırık bir hıçkırıyla kendini ona bıraktı. Beyni kapanırken gözleri kapandı ve vücudu gevşedi. Sadece prezervatifi çıkarmak için kendini kımıldattı, sonra tekrar yanına çöktü ve ağır bir kolunu beline attı.

"Nefes nefese çıkardığın küçük sesleri özledim." Beş dakika sonra, kalp atışları ve nefes alışları normale döndükten sonra, Bronwyn kendini garip hissetmeye başlayıp *şimdi ne olacak* diye düşünürken sessizliği bozdu. "O yarım yamalak nefes alıp veren küçük kelimeler, *Tanrım*, beni hayal edebileceğinden çok daha fazla tahrik ederlerdi." Başını adamın göğsünden kaldırıp ona baktı.

"Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin," diye işaret etti ve gülümsedi. "Çünkü *biliyordum* ki eğer bir şey söyleseydim hemen kendimi bu konuda mahcup hissettim." Anımsatan gülümsemesi hınzır bir sırtışı dönüşü. "Ve kritik anlarda gerilmeni istemedim."

"Yine de şimdi bana anlatacak kadar rahat hissediyor musun?" diye merakla sordu ve adam homurdandı.

"Artık onları *duyamıyorum*," dedi adam ve kadın gerildi. "Yani biz sevişirken çıkardığın sesler konusunda kendini tutman biraz anlamsız."

"Sana ne olduğunu bana anlatacak mısın Bryce?" diye sordu belli belirsiz ve gerilme sırası Bryce'a geldi. "Yoksa bana kendimi savunma fırsatı vermeyecek misin?"

"Sen de oradaydın," diye sertçe hatırlattı ve kız sinirli bir şekilde kaşlarını çatı.

"*Neden* bunu söyleyip duruyorsun? Ne demek 'oradaydım'?" diye sordu öfkeyle. "Hangi cehennemdeydim?"

"Lanet olası kazayı geçirdiğimde oradaydım!" diye tersledi ve yataktan fırlayıp yatak odasında öfkeyle dolaşarak giysilerini aramaya başladı. O da yataktan fırladı ve tekrar karşısına gelene kadar adamın arkasından yürüdü. Çırılçıplaktı ama artık bu tuhaf suçlamanın aslını öğrenmek dışında hiçbir şey umurunda değildi.

"Kaza geçirdiğinde ben orada değildim!" diye öfkeyle karşılık verdi.

"Seni gördüm," dedi sıkılmış dışlerinin arasından kelimeleri zorla çıkararak.

"Ne?" Şimdi tamamen şaşırmıştı. "Beni nerede gördün? Bryce, *ne zaman* kaza geçirdiğini bile bilmiyorum. Lütfen bana ne olduğunu anlat!"

"Zaten bildiğin bir şeyi sana söylemek zorunda kalmak beni yakıyor Bronwyn," diye homurdandı. "Beni aptal yerine koyuyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor!" Bronwyn onun etrafından dolanmak için hamle yaptı ama Bronwyn onu durdurmak için ellerini onun geniş göğsüne dayadı. Kendini bir granit blok kadar hareketsiz hissetti.

"Lütfen, sadece ... sadece ..." Kelimeler yetersiz kaldığında gözleri ona yalvardı.

"O gece, sen cehennemden çıkmış bir yarasa gibi buradan kaçarken peşinden gittim," dedi o kadar sessizce ki dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı. "Yapacağımı *bildiğin* gibi. O kadar hızlı gidiyordun ki bir kaza geçirmenden korktum." Bu ironi karşısında dudakları büküldü. "Arabamı çıkarmam birkaç dakika sürdü, bu yüzden senin gittiğin yöne doğru yola çıktığımda ortadan kaybolmuştun. Çılgına dönmüştüm ve etrafımdaki hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Arabanızı görmeye o kadar odaklanmışım ki, neredeyse çok geç olana kadar yolun karşısına geçen çifti görmedim. Onlardan kaçınmak için direksiyonu kırdım ve araba takla attı. Kalabalığın arasında durmuş, yüzünde buz gibi bir küçümsemeyle bana baktığını gördüğümde, arabanın içinde sıkışmış bir şekilde bilincim gidip geliyordu... seni kalpsiz *sürtük!*" Acımasızca tısladı. "Arkanı döndün ve arkana bile bakmadan uzaklaştın.

"Üç gün sonra yoğun bakımda uyandığımda beni ziyaret etme zahmetine bile katlanmadığınızı öğrendiğimde hiç şaşırmadım.

Ara. Bebeğimi doğuruyor olman dışında seni bir daha hiç görmesem de umurumda olmazdı. Bebeğimi doğuruyordun ve bir anda ortadan kayboldun. Senden nefret etmeme şaşmalı mı? Sadece geçirdiğim kaza senin suçun değil, aynı zamanda en savunmasız olduğum, sana en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettin ve kızımı da yanında götürdün!"

Bronwyn'in yüzü anlattıkları karşısında şoktan kül gibi olmuştu. Adamın hastanede bebeğini merak ederek çektiği ıstırapı düşündükçe içi acıyordu ama aynı zamanda adam yaralı ve kanlar içinde yatarken ondan uzaklaşmak gibi korkunç bir şey yapabileceğini düşünmeye *cüret ettiği için de* öfke ve suçlulukla doluydu. Tüm bu üzücü duruma kendisi sebep olmuşken, kazanın onun hatası olduğuna dair saçma açıklamasından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Kabul ediyorum," diye başladı sessizce, zorlukla bastırılmış bir alaycılıkla, "belki de kaza benim hatamdı, çünkü çılgınca bir nedenden ötürü, *sana* en çok ihtiyacım olduğu anda beni evden kovduktan sonra kaçmayı uygun gördüm. Ama sen kanlar içinde arabada sıkışıp kalırken benim yol kenarında kayıtsızca durmamla ilgili bu saçmalığı dinlemeyi kesinlikle reddediyorum. Ya da daha kötüsü, sen hâlâ arabanın *içindeyken çekip gitmemi!*

"Hastane odama girdiğin güne kadar kaza geçirdiğini bilmiyordum. Orada durup acı çekmeni asla seyretmezdim ve hastanede olduğunu bilseydim, cennetteki ya da cehennemdeki hiçbir güç beni başucundan uzak tutamazdı, çünkü bana çizmenin altından kazınacak bir şeymişim gibi davranmış olsan da, seni hala çok seviyordum!" Adam bir şeyler söylemeye başladı ama kadın elini kaldırdı.

"Hayır. Sen sıranı savdın; bu *hakarete* karşı kendimi savunmak için bir şansım olması adil! Hemen peşimden geleceğini düşünmemiştim - o kadar mantıksız bir şekilde öfkeliydin ki sakinleşmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Doğruca Knysna'daki sahil evine doğru yola çıktım. Sadece kısa tuvalet molaları için durdum ve bu mesafeyi beş buçuk saatten az bir sürede aldım. Sakinleşmek ve düşünmek için zamanın olduğunda bebekle ilgili fikrini değiştireceğinden emindim."

"Seni *gördüm*," diye devam etti, açıkça ona inanmıyordu. "Seni kendi gözlerimle gördüm!"

"Bilincin gidip geliyordu; şoktaydın ve acı çekiyordun ..." diye makul bir şekilde işaret etti. "Sayıklıyor olabileceğini de düşünmüyor musun? Orada olmayan şeyler görüyor olabilir misin?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Hayır, tabii ki değil," diye alay etti. "Bryce Palmer değil, o *asla* hata yapar."

"Allah belanı versin," diye homurdandı. "Ne gördüğümü biliyorum... Orada durmuş, kayıtsız ve tamamen umursamaz görünüyordun."

"Bu mu?" Elini çıplak bedenleri arasında ileri geri salladı. "Az önce aramızda olan şey mi? Tekrarlanmaması gereken bir hataydı. Bana dokunmana asla izin vermemeliydim ama sen beni tamamen zayıf bir anımda yakaladın. Bu artık sona erdi. Birkaç saat önce tüylerini diken diken ettiğimi söyleyen bir adamın beni tekrar böyle kullanmasına izin vermeyeceğim. Şimdi izin verirsen duş almam lazım," diye kararsız bir şekilde onu bilgilendirdi. O gün orada olmadığını kanıtlamak için şu anda söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu orada olmadığına ikna edip edemeyeceğini de bilmiyordu. Çok ikna olmuş görünüyordu.

Bir zamanlar onu sevdiğini düşündüğü bir adamın kendisi hakkında böylesine ağza alınmayacak bir şeye inanması inanılmaz derecede acı vericiydi. Bryce tamamen düşüncelerine dalmıştı ve odadan çıktığını fark etmemiş gibi görünüyordu bile. Bronwyn en-suite banyoya kaçtı ve kapıyı arkasından sıkıca kilitledi, içeri girip ona inanmaması için başka nedenlerle onu bombardımana tutacağından korkuyordu. Duşu dayanabildiği kadar sıcak tuttu ama amansız spreyin altında titredi. Tanrım, eğer son iki yılını onun hakkında bu kadar korkunç bir şeye inanarak geçirdiyse, ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamalıydı. Bu kolay kolay aşılamayacak bir engeldi çünkü onu kelimenin tam anlamıyla kırık ve kanlar içinde bırakarak kendisine olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiğini kafasına iyice yerleştirmişti.

İnatçı kocasının aklının nasıl çalıştığını biliyordu. Onun düşünce tarzına göre, artık tüm günahlarının yerini onun "affedilmez ihaneti" almıştı. Onun için ne kadar da *uygun*. Onun hakkında böyle bir şeye inanması tamamen mantıklıydı. Kendi düşüncesiz davranışları yüzünden karısını, çocuğunu ve işitme duyusunu aynı gece kaybetmiş olduğu gerçeğiyle yüzleşmektense onu suçlamak ve ondan nefret etmek onun için daha kolaydı. Ne yazık ki

O gece gördüklerinden şüphe duyuyordu ve Bronwyn zihninin bu tuhaf başa çıkma mekanizmasını neden uydurduğunu anlayabilse de bunu affedemiyordu.

Kamburlaştı ve kollarını karnının etrafında kavuşturdu, hasta olacağından korkuyordu. Mide bulantısını bastırmak için yutkundu ve duş kabininin fayanslarına yaslandı, dizlerini göğsüne çekerek yerde oturana kadar duvara doğru kaydı. Yüzünü dizlerine gömdü ve kollarıyla başını örttü.

Orada ne kadar süre titreyerek oturduğunu, ısınamadığını, kocasının kendisini ne kadar hor gördüğünü bilmenin şokuyla başa çıkmaya çalışırken ağlayamadığını bile bilmiyordu. İğneye benzeyen sprey aniden durdu ve Bronwyn tereddütle başını kaldırdı, suyun aniden kesilmesiyle biraz şaşırmıştı. Kafasını kaldırdığında Bryce'ın duş kabininin girişinde durduğunu gördü ve onun beklenmedik görüntüsü karşısında şaşkına döndü.

"Ama kapıyı kilitledim," diye mırıldandı küçük bir sesle, kulakları duyuyor olsaydı belki de yakalayamazdı.

"Diğer kapıyı kilitlemeyi unutmuşsun," diye sessizce işaret etti, buhara rağmen dudaklarını okuyabiliyordu ve lüks banyonun iki yatak odası tarafından paylaşıldığını hatırlayarak inledi. "Hadi Bron, kurulanman gerek. Yine kendini hasta edeceksin." Adamın ellerinin üzerinde kocaman, kabarık, beyaz bir banyo havlusu olduğunu ilk kez fark etti. Kadın başını salladı ama kıpırdamadı ve Bryce çorap giymiş, temiz bir boxer şort ve tişört giymiş olmasına aldırmadan ıslak bölmeye adım atarak onu şok etti. Kızın önünde çömeldi ve banyo havlusunu omuzlarına dolayarak kalkmasına yardım etti.

"Neredeyse bir saattir buradasın," dedi ona acımasızca.

Yüzünü onunkine doğru eğdi, hâlâ şiddetle titriyordu.

"I . . . Isınamadım," diye kekeledi ve adam kaşlarını çattı, belli ki bunu anlamamıştı ama muhtemelen özünü anlamıştı. Kollarını ona doladı ve çıplak, ıslak bedenini kendi bedenine doğru sürükledi. Ona o kadar sıkı ve yakından sarıldı ki titremesi neredeyse anında geçti. Onu duş kabininden çıkardı ve kapının kilidini açarak ana yatak odasına geri götürdü. Onu nazikçe yatağa doğru yönlendirdi ve kenarına oturttu, kabarık havluyla kurulamaya çalışırken önünde diz çöktü.

"Islaksın," diye anlamsızca gözlemledi, adamın kaslı çıplak bacaklarına bakmamaya çalışırken tişörtünün ve şortunun ıslaklığına dikkat etti. Nemli saçlarına bakılırsa o da duş almıştı. Adam onun sözlerini yakaladı çünkü o bunları söylerken doğrudan ona bakıyordu ve cevap olarak omuz silkti.

"Ben kururum," diye reddetti. Dışarının hâlâ karanlık olduğunu fark etti ve yüzünü buruşturdu. Yatağının başucundaki çalar saatin saatine baktı; saat üç buçuğu geçiyordu.

"Bu gece neden odama geldin?" diye sordu kısık sesle ve bunu sorarken tam ona bakıyor olmasına rağmen cevap vermedi. Bunun yerine gözlerini indirdi ve onu kurulamaya devam etti. Banyoya gitmek için kısa bir süreliğine yanından ayrıldı ve birkaç dakika sonra saçları için daha küçük bir havluyla geri döndü.

"Bunu kurutmamız gerekecek," diye mırıldanıyordu. "Çok hastaydın; ıslak saçla uyumanın akıllıca olacağını sanmıyorum. Kurutucun nerede?" Kadın şifonyerini işaret etti ve adam, kadının sarsıntılı protesto hareketlerini görmezden gelerek onu kucağına aldı. Onu tuvalet masasının önündeki yastıklı koltuğa bıraktı ve Bronwyn kendi bitkin yansımasıyla karşı karşıya kaldı. Yüzü zayıf ve doğal olmayan bir şekilde solgundu, gözleri ise ateşli bir şekilde parlak ve aşırı büyük görünüyordu. Havlu hâlâ omuzlarına örtülüydü ama altındaki ince bedeni ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Bronwyn'in gözüne çok zayıf görünüyordu ve bu haldeyken Bryce'in ona dokunmaya nasıl cesaret edebildiğini merak ediyordu. Makineyi çalıştırdı ve parmaklarını kaba bir şefkatle saçlarında gezdirerek saçlarını kurutmaya başladı. Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve fön makinesini ondan almak için ellerini yavaşça kaldırdı.

"Yapabilirim," diye itiraz etti. Makineyi kızın ulaşamayacağı bir yere kaldırdı ve kız boyun eğerek kollarını indirene kadar aynadan onu izledi. Memnuniyetle homurdandı ve saçlarını kurutma işine geri döndü.

Yeterince kurduğunda, koyu, ipeksi kütleye bir fırça sürdü ve ardından tuvalet masasının üzerinde dağınık duran saç bağlarından biriyle geri bağladı. Onu tekrar kucağına aldı ve yapılmamış yatağa yatırdı, yorganın altına soktu ve yanına tırmanıp sert vücudunu kendi vücuduna yaklaştırmadan önce havluyu bir kenara attı. Başını onun göğsüne yaslamış, dinliyordu

Kalbi kulağının dibinde durmadan atıyor ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordu. Yine de sessiz kaldı ve sonunda Bronwyn tekrar uykuya dalacak kadar rahatladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bronwyn gözlerini temkinli bir şekilde güneşin aydınlattığı bir yatak odasına açtı. Bryce'tan hiçbir iz yoktu ve içgüdüleri ona saatin öğleden sonra olduğunu söylüyordu. Dışarıda Kayla'nın neşeli kahkahalarını duydu ve küçük kızın yüzme havuzunda, muhtemelen ona özenle yüzmeyi öğreten babasıyla birlikte olduğunu tahmin etti. Bryce onun yokluğunda havuzun etrafına çocuklardan korunmak için bir çit yaptırmıştı, tanışıp tanışmayacağını bilmediği bir çocuğun beklentisiyle yaptığı hazırlıklardan biri daha.

Bronwyn titreyerek doğruldu, kendini yenilenmiş ama garip bir şekilde boşlukta hissediyordu. Kendini, sevdiği birinin ölümünden sonra uzun ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir uykuya dalmış, ancak hayat devam etse de kaybın trajedisiyle sonsuza dek gölgeleneceğini keşfederek uyanmış biri gibi hissediyordu. En son ne zaman bu kadar rahat uyduğunu hatırlamıyordu, muhtemelen iki yıl önce Bryce'tan ayrılmadan önceki o son gece; o zamandan beri kesinlikle pek huzurlu değildi. Kalktı ve önceki geceyi düşünmemeye çalışarak banyoya doğru ilerledi. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildi ve kesinlikle kendisini ve Bryce'ı nerede bıraktığından da emin değildi.

Yarım saatten biraz fazla bir süre sonra, üzerinde solmuş bir kot pantolon ve eski bir tişört olduğu halde aşağıya indi. Giysiler eski gardırobundan alınmıştı ve üzerinde çok bol duruyordu. Bronwyn daha da fazla yemeye karar verdi, zayıflığı yüzünden kendini hâlâ inanılmaz derecede itici hissediyordu.

Oturma odasına ulaştığında, açık veranda kapısında durup uzun süre sudaki çifte baktı ve birbirlerinin arkadaşlığından aldıkları bariz zevk konusunda kararsızlık hissetti. Kendini biraz dışlanmış hissetti ve bunun başlarına gelmesine izin verdiği için Bryce'a karşı yine öfkeliydi. Tam arkasını dönüp yiyecek bir şeyler aramaya koyulacaktı ki Bryce başını kaldırıp

onu görünce. Güneşin sudan yansıyan parıltısı yüzünden adamın yüz ifadesini göremedi ama adam garip bir şekilde hareketsiz kaldı ve havuzun kenarına doğru ilerleyip itiraz eden Kayla'yı kaldırırma bıraktıktan sonra kendini onun yanına bıraktı.

"Baba daha fazla yüz..." diye itiraz ediyordu çocuk ama Bronwyn'i izliyordu ve onun öfke gösterisini görmedi. Bronwyn, küçük kızın sabırsızlıkla babasının bacağına okşamasını ve Bronwyn'in "baba" ya da "baba" anlamına geldiğini bildiği beceriksiz bir işaret yapmasını hayretle izledi. Bronwyn bu işarete aşinaydı çünkü kızına işaret dilinde bu kelimeyi öğretmek istiyordu. Bryce erken gelişmiş yavrusuna baktı ve yüzme hareketleri yapmadan önce tombul ellerinden biriyle tekrar "baba" dediğinde sırıttı.

"Sonra bebeğim," diye gülerek söz verdi, onu kucağına aldı ve geniş, bronz omuzlarına bıraktı. "Önce annenle öğle yemeği yiyeceğiz." Çocuk başını kaldırdı ve Bronwyn'i ilk kez fark etti. Küçük yüzündeki sevinç Bronwyn'in kalbini ısıttı. Bryce on bir gün önce buraya geldiklerinden beri küçük kızın zamanını neredeyse tekeline almıştı. Bazen Kayla'yla nasıl başa çıkacağını bilemiyormuş gibi görünse de Bronwyn'den yardım istemeden işin üstesinden geliyordu. Çocuğun yanında bu kadar becerikli görünmesi onu endişelendiriyordu. Bronwyn'e neden ihtiyaç duyduğunu merak etmeye başlayabileceğinden endişe ediyordu. Artık kendini daha sağlıklı hissettiğine göre, çok özlediği küçük kızla daha fazla zaman geçirmeye yemin etti. Bryce'ın artık kendisini tamamen gasp etmesine izin vermeyecekti.

Bryce ona doğru ilerledi ve o da verandaya çıktı, sıcak, erken sonbahar güneşini yüzünde hissetmenin tadını çıkardı. Disney'in *Kayıp Balık Nemo* çizgi filminden karakterlerle süslenmiş parlak pembe bir plaj havlusu aldı ve mutlu bir şekilde gevezelik eden küçük kızı Bronwyn'in kollarına bırakırken havluyu havaya kaldırdı. Havluyu Kayla'nın etrafına sardı ve onun küçük bedenine sıkıca sarıldı. Kızı yüzmekten, babasından ve yaklaşık on dokuz aylık küçük bir kız için büyük önem taşıyan diğer çeşitli endişelerden bahsediyordu. Bronwyn başını salladı ve uygun sesler çıkardı ama gözleri onu tepeden tırnağa süzen, çıplak ve savunmasız hissetmesine neden olan Bryce ile meşguldü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu adam sessizce, o da omuz silkti ve hafif bir gülümsemeyle geçiştirdi.

"İyi dinlenmiş."

Cevabını başıyla onayladı ama ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Umarım açsınızdır. Öğle yemeği için tam vaktinde geldin," dedi ve geniş verandanın diğer ucundaki devasa taş barbekünün yakınında bulunan cam ve dövme demir veranda masasını işaret etti. Celeste lezzetli bir öğle yemeğine benzeyen bir şeyler hazırlıyordu. Her zaman az konuşan yaşlı kadın onlara gülümsedi ve başını sallayarak geri çekildi.

"Açlıktan ölüyorum." Başını salladı ve masaya doğru yöneldi, hâlâ tıkırdayan Kayla'yı mama sandalyesine bıraktı ve verilen plastik kaseyle plastik kaşığı küçük çocuğun önündeki yüzeye yerleştirdi.

Bryce yüzünü buruşturarak, "Dağınık yemek yiyor," dedi ve Bronwyn sırtarak onun bu özelliğini zor yoldan keşfetmiş olması gerektiğini fark etti. Kayla'nın yemeklerinin çoğu kendisinin ve çevredeki herkesin üzerine dökölüyordu ama küçük kız kimsenin onu beslemesine izin vermeyi inatla reddediyor, bunu kendisinin yapabileceği konusunda ısrar ediyordu. Bu ona babasından miras kalan inatçı bir çizgiydi ve Bronwyn bu özel irade savaşına ilk elden tanık olmak için orada olmayı diledi. Bryce için kendisi gibi dik kafalı birini, özellikle de Mikayla kadar küçük birini keşfetmek bir yenilik olmalıydı.

"Biliyorum." Bronwyn gülümsedi. "Onu beslemeye yardımcı olacak her türlü girişimi reddediyor. Genelde ona fazladan porsiyonlar veririm, böylece diğer her şeyin üzerine döktüğü kadarını ağzına götürmeyi başarır diye umarım. Ama bazen, ateşli itirazlarına rağmen, elimi taşın altına koyup onu yine de kendim beslemek zorunda kalıyorum."

"Dondurmaya da aşırı derecede düşkündür," dedi yüzünü buruşturarak ve özellikle tatsız bir şey hatırlamış gibi göründü.

"Sanırım onun en sevdiği eğlencelerden birini keşfettiniz?"

"Parmak boyama mı?" Adam başını salladı ve kadın güldü.

Bronwyn ciddiyetle, "Ne yazık ki dondurma, özellikle de çikolata, onun en sevdiği yiyecek gibi görünüyor," dedi.

"Kayla mutfak duvarlarında yeteneğini gösterdikten sonra Celeste'in işi bırakacağını düşünmüştüm, ama neyse ki bir çocuğun sabrına sahip gibi görünüyor.

aziz."

"Umarım Kayla'yı azarlamışsındır?" Bronwyn kaşlarını çatarak sordu ve o da başını salladı.

"Yaptığı resimle çok gurur duyuyor gibiydi," diye karşılık verdi ve Bronwyn başını sallamadan önce iç çekti.

"Seni test ediyor," diye bilgi verdi. "Duvarları karıştırmaması gerektiğini çok iyi biliyor, bunu evde yapmaya cesaret edemez-" *Ev* kelimesinin bir hata olacağını bildiği ve aralarındaki kırılğan huzuru bozmak istemediği için durdu. "Bunu eski dairemizde yapmazdı. Burada ne kadarını yapabileceğini görmek istiyor. Ona karşı sert olmalısın, Bryce. Senden faydalanmasına izin verme."

"Onu nasıl azarlayacağımı bilemiyorum," dedi sessizce. "Bu babalık işinde fazla deneyimim olmadı. Beni sevmesini istiyorum." Adamın yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa, bunu itiraf etmek canını sıkıştı ve kadın, düşmanlıkları yeniden alevlendirmeden nasıl cevap vereceğini bilemediği için dudaklarını ısırıldı.

"Garanti edebilirim," diye başladı isteksizce, bu konuda ona yardım etmeyi gerçekten istemiyordu ama Kayla'nın çıkarına olduğunu biliyordu, "seni zaten *seviyor* Bryce. Ona sesini yükseltmen hoşuna gitmeyecektir, hatta birkaç sahte gözyaşı bile dökülebilir ama bunu atlatacaktır. Sen de benim gibi onun için bir otorite figürsün ve buna alışmak zorunda. Ona doğruyu yanlış öğretmek için buradayız. Eğer bunu yapmazsak şımarık bir velet olur. Ve biraz şımarıklığın kimseye zararı olmasa da, onun tahammül edilemez bir hale gelmesini istemem." Adam kızın ağzına çok dikkat ediyordu ve Bronwyn de kelimeleri net ve yavaş telaffuz etmeye özen gösteriyordu.

"Mantıklı, sanırım," dedi. "Biraz daha az hoşgörölü olmaya çalışacağım, ama yine de ona bir şeyler vermek ve onu biraz şımartmak benim için büyük bir zevk."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Bronwyn başını salladı. "Yakında bunu atlatacağın, yeniliğin etkisi geçtiğinde ve o şımarıklaştığında."

"Asla *o kadar şımarık* olmayacak." Oldukça ciddileşmeden önce sırtıttı. "Onunla iyi bir iş çıkardın Bron."

"Uh ..." Bu iltifat beklenmedik olduğu kadar gurur vericiydi de ve Bronwyn buna nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. "Teşekkür ederim." Adamın ruh halini hiç okuyamıyordu ve söylediklerine güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu.

silahlı ve huzursuz bir ateşkes gibi görünüyordu. Başını eğdi ve yemeğine odaklandı. Aşçı, çıtır çıtır kızartılmış fileto berlam balığı - lezzetli bir Cape av balığı - otlu bebek patates ve buharda pişirilmiş taze sebzelerden oluşan hafif bir öğle yemeği hazırlamıştı. Bunları görünce ağzı sulandı. Kayla'nın kâsesini kontrol etti ve küçük kızın sebzelerinin püre haline getirilmiş olduğunu görünce memnun oldu. Kayla tombul parmaklarıyla yemeğe dalmaya başlamıştı bile ve yumruğunu ağzına götürüp emmeye başladığında Bryce inledi.

"Anne." İki kirli parmağının arasından bir parça balık aldı ve annesine uzattı. "Hmm güzel . . . Anne . . ."

"Benim zaten yemeğim var, Kayla. Gördün mü?" diye işaret etti, ucuna balık saplanmış bir çatalı kaldırarak. Kayla balığı kasesine geri bıraktı ve plastik kaşığı kaldırarak annesini taklit etmeye çalıştı. Balıklar kâseye geri düşmeye devam edince ters ters baktı ve hayal kırıklığı içinde kaşığı bir kenara fırlatıp tekrar ellerini kullanmaya başladı. Bronwyn kendi kaplarını bir kenara bıraktı ve plastik kaşığı kaldırarak sıkıca kızının ellerine geri yerleştirdi.

"Kaşığı kullan, Mikayla," diye sertçe emretti, ama küçük kız isyan edercesine başını salladı.

"Poon yok, anne," diye itiraz etti çocuk, annesi elini bıraktığı anda tekrar bir kenara fırlattı.

"Kayla, sana bir daha söylemeyeceğim," diye uyardı Bronwyn, kaşığı alıp çocuğun inatçı parmaklarını kaşığın etrafına dolayarak. Bryce bu küçük güç oyununun ortaya çıkışını hayranlıkla izledi. Kayla annesini ne kadar zorlayabileceğini bildiğinden somurtkan bir şekilde kaşığı tuttu ve yemek yemeye çalışmak yerine beceriksizce kâsesinin etrafını karıştırdı. Bronwyn inatçı çocuğu görmezden geldi ve kasıtlı olarak kendi yemeğine geri döndü.

Kayla şimdi kaşık kaşık yemek alıyor ve önündeki mama sandalyesinin tepsisine küçük tepecikler halinde yerleştiriyordu. Bronwyn son balığını da bitirdi ve Celeste'in düşünceli bir şekilde kolayca ulaşabileceği bir yere bıraktığı kaptan ıslak mendili alıp Kayla'nın yüzünü ve ellerini silerek temizlemeden önce içini çekti. Çocuğun ondan kaçmaya çalışmasını görmezden geldi ve yüzünü iyice sildikten sonra Bron kıvranan çocuğu sandalyeden kaldırıp kendi kucağına aldı.

Kayla'nın kâsesini ve kaşığı kaptı ve büyük bir kararlılıkla itiraz eden çocuğun ağzına kaşıkla yemek koymaya başladı.

"Hayır, anne, *hayır!* Hayır!" Kayla histerik bir şekilde hıçkırıyor ve küçük bir öfke nöbeti geçiriyordu. Bronwyn bunu Kayla'nın küçük bedeninin giderek daha fazla gerilmesinden hissedebiliyordu. "Kayla istemiyor! Kayla sevmiyor!"

"Kayla, yemeğini yiyeceksin!" Bronwyn en sert sesiyle konuşmayı başardı. Çocuğun kararlı kıvranırları annesini hızla yoruyordu ve Bronwyn yakında mücadeleyi bırakmak zorunda kalacağını biliyordu. Kaşığı Kayla'nın ağzına götürdü ama bebek ağzını sıkıca kapatarak başını başka yöne çevirdi.

"*Mikayla!*" Bryce'ın alışılmadık bir şekilde yükselen sesi hem anneyi hem de çocuğu şoka uğratarak anlık bir sessizliğe sürükledi. Kayla'nın gözleri babasının sert yüzüyle karşılaştığında yüzünü yuttu. Sonraki sözlerinde sesi yumuşadı. "Anneni dinle."

Çocuk itaatkâr bir şekilde kendisine uzatılan kaşığa ağzını açtı, iri mavi gözleri babasının yüzünden hiç ayrılmadı. Kâsesini boşaltana kadar lokma üstüne lokma aldı ve bitirdiğinde aşağı indirilmesi için yalvardı. Bronwyn onun inmesine yardım etti ve Kayla'nın babasının yanına gidip kucağına emekleyerek kıvrılmasını ve başparmağını ağzına sokmasını hayranlık dolu çaresiz bir gülümsemeyle izledi. Kollarını uykulu küçük kıza saran Bryce'ın yüzünde şaşkınlık, acıyan bir kırılganlık ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade vardı. Şaşkın gözlerini Bronwyn'in gülümseyen yüzüne kaldırdı.

Bronwyn, Kayla'nın göz kapaklarının uykuya dalana kadar giderek daha fazla sarkmasını izlerken, "Yorgun olduğunda her zaman biraz huysuzlaşır," diye bilgi verdi.

"Ona karşı sesimi yükseltme konusunda tereddüt ediyorum," diye sessizce itiraz etti. "Tam olarak ne kadar yüksek sesle konuştuğumu kestirmekte zorlanıyorum. Onu korkutmak istemiyorum. Bazen endişeleniyorum ..."

Cümleyi havada bıraktı ve gözlerini kızının uyuyan yüzüne indirdi. Bronwyn, söyleyeceklerini bitirmesini umarak bekledi, son derece kişisel bir şeyi açıklamak üzere olduğunu hissetti. Yine de başka bir şey söylemedi ve bu da sesinde duyduğu güvensizliği merak etmesine neden oldu.

"Bron ..." dedi uzun bir sessizlikten sonra. Bakışlarını Kayla'nın uyuyan yüzünde tuttu. "Dün gece hakkında mı?" Bronwyn gerildi ve gözlerini elindeki buz gibi mango suyu bardağına indirdi.

"Ben sadece Ben asla ..." Adam yine durakladı ve sessizlik kadının sinirlerini daha fazla dayanamayacağı kadar bozdu. Güzel mavi gözleri sonunda onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Bak Bryce," dedi sessizliği bozarak, sesinde duyduğu kararlılığı yüzünün de yansıtmamasını umarak. "Benden ne kadar nefret ettiğini *biliyorum*. Aslında, benim hakkımda düşündüklerine inanırsam, *neden* böyle hissettiğini bile anlayabilirim. Eşini bir kaza mahallinde bu kadar soğukkanlılıkla terk eden biri kesinlikle affedilmeyi hak etmeyen biridir."

"Sen ..."

"Artık kendimi savunmaya bile çalışmayacağım," dedi kararlı bir şekilde ve adamın söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. "Gerçekten bir anlamı yok, değil mi? Benden o kadar uzun zamandır nefret ediyorsun ki fikrini değiştirebileceğimi hiç sanmıyorum. Senden tek istediğim, Kayla'nın iyiliği için bana duyduğun bu nefreti bir kenara bırakman. Gerekirse benden nefret et. Sanırım artık beni gerçekten sevmediğini bildiğim için bununla neredeyse yaşayabilirim, ama bu konuda daha az açık olmaya çalış." Yüzünü değerlendirirken gözleri kısıldı; omuz silkmeden önce sözlerini düşünürken uzun bir sessizlik daha oldu.

"Birkaç sorum var," diye mırıldandı adam ve kadın başını sallamadan önce dudağını ısırdı. "Sahil evinde ne kadar kaldınız?" Beklediği her neyse, kesinlikle bu değildi. Omuz silkmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Birkaç hafta," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Yani, eğer hikayene inanılacaksa ..."

Sesindeki bariz alaycılık yüzünden ona uzanıp tokat atmak için duyduğu karşı konulmaz dürtüye direndi.

". . . Buradan ayrıldıktan hemen sonra beni beklemek için oraya gittiniz, değil mi?"

"Neden bu meselenin peşini bırakmayı kabul etmiyoruz?" diye sordu, onun çılgınca suçlamalarına karşı kendini daha fazla savunacak havada değildi.

"Hayır." Kızın isteğini umursamazca bir kenara itti. "Peki, nasıl oldu da benim kazamdan hiç haberin olmadı? Görünüşe göre her şey

Gazetelerde, radyo, televizyon ve internette haber oldu. Bana tüm bunları kaçırdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Günlerimi televizyon izleyerek ve müzik dinleyerek geçirdiğimi mi sanıyorsun gerçekten?" diye sordu öfkeyle. "Çoğu gün kendimi yataktan zar zor dışarı atıp duşa girebiliyordum. Sabah bulantıları yüzünden hastaydım, bitkin düşmüştüm, korkuyordum ve senden haber almadan geçen her gün beni daha da depresif bir yalnızlığa sürüklüyordu. Yani evet, sana söylüyorum, *bunların hepsini özledim!*"

Gözleri titredi ve tekrar küçümsemeyle buz gibi olmadan önce onlarda bir belirsizlik pırıltısı yakaladığını düşündü. Başını iki yana salladı.

"Rick ve Lisa tatilden ne zaman dönecekler?"

"Cumartesi," diye cevap verdi kısa bir süre sonra ve asıl konuşmaya devam etti. "Peki senin için gelmeyeceğim acı bir şekilde belli olduktan sonra ne yaptın?" Bronwyn onun gözlerindeki ve sesindeki alaycılığı umursamadan ve söylediği her küçük şeye inanmama kararlılığından bıkmış bir halde titreyerek ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek kızını kollarından almak için sahiplenici bir şekilde uzandı.

"Onu yatağına yatıracağım," dedi gözlerine bakmadan.

"Hikayen boşluklarla dolu Bronwyn, bunu biliyorsun," diye mırıldandı neredeyse nazikçe. "Eğer kaza mahallinde olduğunu itiraf edersen hayatıma devam etmeye hazırım." Öfkeyle parlayan gözlerini onunkilere dikti.

"Bunu itiraf etseydim senin için çok uygun olurdu, değil mi Bryce?" diye sordu öfkeyle. "Böylece hamile karını sokağa attığın için suçluluk hissetmene gerek kalmazdı. Bebeğini kaybedeceğinden korkacak kadar hastayken onu kendi başının çaresine bakmaya bıraktığın için suçluluk duymayacaktın. Gittiğim gecedan beri olan hiçbir şeyden sorumlu tutulamazsın. *Cehenneme kadar yolun* var çünkü sana bu zevki tattırmayı reddediyorum."

Bronwyn öfkeyle arkasını döndü ve Kayla'yı eve geri taşıdı. Doğruca bebeğin odasına yöneldi ve onu yatırdıktan sonra karyolanın yanında durup bebeğin uyumasını izledi, kalbi masum çocuğa duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu.

"Sen her şeye değersin sevgilim," diye fısıldadı, eğilip kısa, ipeksi buklelerini öptü. Doğruldu ve arkasını döndüğünde Bryce kapının önünde duruyordu, üzerinde hâlâ sadece

şortunu giydi. Sağır bir adamın bu kadar sessiz hareket edebilmesine sinirlenerek kaşlarını çattı ve onu geçmek için hamle yaptı. Adam zar zor kıpırdandı ve kadın kapı aralığından geçip salona girmeye çalışırken onu iğrenç bir şekilde sıkıştırdı. İstemeden adamın kaslı çıplak göğsüne dokunduğunda kıpkırmızı kesildi. Kaşlarını çatarak adama baktı ve konuşmadan önce adamın kendisine baktığından emin oldu.

"Çekil yolumdan," dedi kadın ve adam tembelce sırtıttı.

"Ateşinin geri geldiğini gördüğüme sevindim, bebeğim . .

." "Bana öyle deme," diye azarladı ve adam sırtıttı.

"Daha önce hiç şikâyet etmemiştin." Adamın *geçmişte* -her zaman en mahrem durumlarda ve çok nadiren yatak dışında- bu sevgi sözcüğünü kullandığı çok nadir durumları hatırlayınca daha da kıpkırmızı oldu. Şimdi bunu sadece onu kızdırmak için kullanmıştı - bunu gözlerinde görebiliyordu. Dudaklarını büzdü ve onu geçmeye çalıştı. Tam kaçmayı başardığını düşündüğü anda adam bileğini yakaladı.

"Pierre ve Alice akşam yemeğine geliyorlar," dedi boş boş, kızın öfkeyle çekiştirerek kurtulmaya çalışmasına aldırmadan. "Onlar buradayken beni başka yalanlarla ya da samimiyetsiz ilgi gösterileriyle utandırmamaya çalış." Onun bu sıradan zalimliği karşısında keskin bir acı duyarak nefesi kesildi.

"Bryce, senden gerçekten *nefret etmeye* başlıyorum," dedi konuşurcasına ve kaşlarını tembelce kaldırdı.

"*Öyle misin?*" Gülümsedi. "Çok yazık. Senin tarafından tapılmak çok hoşuma gitmişti."

"Sana asla tapmadım, seni kibirli piç!" diye öfkeyle başardı. "Ben seni *sevdim*. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla." Adamın tutuşu gevşedi ve kadın kendini kurtardı. "Şimdi görüyorum ki bu sevgiyi asla hak etmemişsin!" Adam cevap veremiyor gibiydi, sadece bakışlarını onun duygusal yüzünde sabit tutuyordu. Boğazının arkasından umutsuz bir ses çıkardı ve uzaklaşmak için döndü.

"Bronwyn," diye seslendi arkasından ve kadın durdu, başka bir darbeye karşı kendini hazırlarken sırtı kaskatı kesildi. "Beni sevseydin beni asla terk etmezdin."

"Seni terk etmedim, seni ahmak," diye mırıldandı nefesinin altından, sırtı ona dönük dururken inkârını göremeyeceğini biliyordu.

"Bana özür dileme şansı vermeden asla çekip gitmezdin..." Adamın sesi daha yakındı ve kadın onun tam arkasından geldiğini biliyordu. "Sürünmemi ve af dilememi dinlemek için kalırdın, çünkü beni *sevseydin*, bir özrün çok uzakta olmayacağını takdir edecek kadar iyi tanırdın beni." Adamın elleri kızın dar omuzlarında durdu ve kız tişörtünün ince pamuğunun arasından adamın teninin sıcaklığını hissedince irkildi. Yavaşça arkasını döndü ve gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Bunu *biliyordum*," diye itiraf etti. "Kafanı toparlaman için sana biraz zaman tanımak ve kendi karışık düşüncelerimi toparlamak için kendime zaman vermek için ayrıldım. Geleceğini biliyordum ve bu yüzden o lanet sahil evinde bekledim, bekledim ve bekledim! Geleceğini biliyordum ama sen hiç gelmedin.

"Sonunda belki de gerçekten bizimle hiçbir şey yapmak istemediğinize karar verdiğimde, nafaka hakkında konuşmak için ofisinizi aradım ve oldukça açık bir şekilde - Bay Palmer'ın benimle konuşmak ya da bir daha benden haber almak istemediğini - cep telefonunuza cevap vermediğinizi ve evde kimsenin cevap vermediğini öğrendim." Kadın adamın gözlerinin sertleşmesini ve ellerinin çözülmesini izledi.

"Tanrım, yalan söylemeyi hiç bırakmayacak mısın?" diye mırıldandı hayal kırıklığı içinde. "Seni kaza mahallinde gördüğüm konusunda yanılmış *olabileceğimi kabul edebilirim*. Tek bir gazete makalesi, televizyon haberi görmemiş ya da radyo haberi duymamış olabileceğine inanmayı bile deneyebilirim, ama adamlarımdan hiçbiri sana bu sözleri söylemezdi!"

"İstedicine inan Bryce," diye cevap verdi yorgun bir şekilde ve arkasını döndü. Ona karşı kendini savunmaktan o kadar bıkmıştı ki.

"Hayır, yapamazsın." Bronwyn'in uzaklaşmasını engellemek için kolunu morartıcı bir şekilde kavradı. "Seni aramak için *iki* yılını harcadım Bronwyn. Seni bulmak için bu kadar uğraşırken neden personelime seni engellemelerini söyleyeyim ki? Bu yüzden asla izin vermediğim bir şey için beni suçlu hissettirmeye çalışmayacaksın, bir milyon yıl geçse bile asla olmayacak bir şey!" Başını iki yana salladı ve geri adım atarak kolunu adamın sıkı kavrayışından şiddetle çekip çıkardı, ardından öğrendiği SASL'ın bir kısmını kullanmaya karar verdi ve ellerini oldukça etkili bir şekilde kullanarak *oldukça* açık bir şey söyledi. Bir an için şaşırdı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı

Kahkahayı patlatmadan önce ses o kadar doğal ve spontane çıkmıştı ki bu onu tamamen şaşırtmıştı.

"Bana sadece ... demedin." Adam müstehcen kelimeyi söylemeden önce sözünü kesti ve kadın onun gerçek eğlencesinden etkilenmeyi reddederek inatla çenesini büktü.

"Yaptıysam ne olmuş?" diye sordu meydan okurcasına. Omuz silkerken gözleri hâlâ kahkahalarla doluydu.

"Hiçbir şey, sadece SASL hakkındaki kapsamlı bilginizden etkilendim." Adam omuz silkti ve kız kıpkırmızı oldu.

"O kadar da kapsamlı değil," dedi ona bilinçli bir şekilde. "Öğrendiğim ilk şey buydu çünkü seninle olan ilişkilerimin çoğunda muhtemelen işime yarayacağını biliyordum."

"İyi karar," diye iltifat etti ve başka bir şey söylemeden ondan uzaklaşıp yatak odasına çekilmeden önce boğazını temizledi.

ALTINCI BÖLÜM

Alice De Coursey Bronwyn'in beklediği gibi biri değildi. Kadın Bronwyn'den birkaç yaş büyüktü, yaklaşık otuz yaşındaydı ve o kadar ufak tefekti ki Bronwyn'e kıyaslandığında kendini dev gibi hissettiriyordu. Boyu bir metreyi geçmiyordu ve küçük, mükemmel orantılı bir vücudu vardı. Aptal, küçük yuvarlak gözlüklerle korunan yumuşak kahverengi gözleri vardı ve burnuna yayılmış çilleri ve sevimli bir şekilde yaramaz sırtışıyla neredeyse sağlıklı bir şekilde güzeldi. Omuz hizasında, kontrol edilemeyecek kadar kıvrıkcık, kumlu kahverengi tirbuşon bukleleri ona bir tür Raggedy-Ann cazibesi veriyordu. Bronwyn'in Pierre De Coursey gibi güzel bir insanın aşık olmasını beklediği gibi kesinlikle ölümüne muhteşem bir kadın *değildi*. Hafif topallayarak yürüyordu ve kollarının üst kısmında hâlâ hafif yara izleri vardı; yuvarlak, sert çenesinde ise biraz daha uzun, daha belirgin bir yara izi vardı.

Göz korkutucu güzellikteki kocası onun üzerine titriyordu. Aslında Pierre ona her baktığında gözleri sevgiyle parlıyordu. Bronwyn gülümsediğinde gözleri parlıyor, güldüğünde gözlerinin içi gülüyordu. Bronwyn için, daha önceki sert Pierre'i bu kadar şeffaf bir şekilde aşık görmek bir keşifti. İlk tanıştığında onu dehşete düşüren adam şimdi özgürce gülüyor, aptalca şakalar yapıyor ve *bebek bezlerini* değiştiriyordu! Bebekleri Tristan yaklaşık beş aylıktı ve tatlı, sakin bir mizacı vardı. Babasının simsiyah saçlarına ve annesinin iri kahverengi gözlerine sahipti. Kayla bebeği göreceği ve yeni insanlarla tanışacağı için oldukça heyecanlıydı ancak çiftin gelişinden yarım saat sonra uykuya daldı.

Alice, Kayla'yı yatırdıktan sonra Bronwyn'e, "Çok güzel bir kız," diyordu. "Böyle küçük bir canlı . . ." Bronwyn güldü.

"Bu kibarca ifade etmenin bir yolu," dedi kadına. "O tekerlekli bir cehennem. Yürümeye başladığında durdurulamaz bir güçtü. Tristan o yaşa gelene kadar bekle; kendini çok yoracaksın. Bu gece onu yatağına bu kadar az telaşla yatırabildiğimiz için mutluyum."

Alice güldü ve Bronwyn gülümsedi, diğer kadından gerçekten hoşlanmıştı. Alice De Coursey'nin, Pierre'in bazen olma eğiliminde olduğu gibi dayanılmaz bir züppe olmasından korkmuştu ama züppe *olmadığı gibi, bir* şekilde Pierre'i birçok yönden yok etmeyi başarmıştı. Adam kesinlikle çok daha rahat ve birlikte vakit geçirmesi çok daha keyifli biriydi. SASL dilini akıcı bir şekilde konuşuyordu ve Bryce'la ciddi bir sohbe benzeyen bir şey yapıyorlardı. Alice onun gözlerini takip etti ve gülümsedi. Komplocu bir tavırla Bronwyn'e doğru eğildi.

"Pierre döndüğünüzü duyunca *çok* rahatladı."

Bronwyn kaşlarını çattı, bu onu şaşırtmıştı; her zaman Pierre'in onu pek umursamadığına inanmıştı. Aslında yemeğe geldikten sonra onunla neredeyse hiç konuşmamıştı, bu da Bronwyn'in onun hakkında Rick ile aynı hikâyeyi duyduğunu düşünmesine yol açmıştı. "Anladığım kadarıyla Bryce sen gittikten sonra bir tür münzevi olmuş. Evden neredeyse hiç çıkmıyor; evden çalışıyor, ofise hiç gitmiyor ve işin daha sosyal taraflarını yürütmeyi Pierre'e bırakıyor." Bronwyn dudağını ısırды ve kocasının Pierre'in söylediği bir şeye gülüşünü izledi, şaka sessiz ve sadece i k i s i arasındaydı.

"Pierre imza atmayı nerede öğrendi?" diye sordu sessizce, Pierre'in ellerinin akıcı ve zarif hareketlerine hayranlıkla bakarak.

"Zayıf bacağımı güçlendirmeye başlayacak kadar kazadan kurtulduktan sonra beni fizyoterapi seanslarıma götürürdü ve aynı klinikte SASL dersleri de vardı ve bu dersler neyse ki benim ziyaretlerimle aynı zamana denk geliyordu. Pierre bunu tabiri caizse bir taşla iki kuş vurmak için bir fırsat olarak gördü."

Bronwyn yumuşak bir sesle, "Öğrenmek istiyorum," dedi. "Bana bu yerin adresini verebilir misiniz?"

Alice gülümsedi. "Elbette." Başını salladı. "İstersen ben de seninle gelebilirim."

Bronwyn başını sallamadan önce minnetle gülümsedi. "Bunu gerçekten çok isterim."

"Akşamın tadını çıkardın mı?" Bryce, diğer çift ayrıldıktan sonra Bronwyn'in sinirlerini bozan hoşgörölü bir sesle sordu. Ön basamakta durmuş, Palmer'ların evinden ana yola inen dik ve dolambaçlı yolda ilerleyen De Coursey arabasının arka lambalarının giderek uzaklaşmasını izliyorlardı.

"Evet." Aniden cevap verdi. "Alice harika biri. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Biliyordum," diye onayladı, hâlâ hoşgörölü bir baba gibi bakıyor ve öyle konuşuyordu. Bronwyn nedense onun yüzündeki kendinden memnun sırıtışı tokatlamak istiyordu. Bu kadar kendini *beğenmiş* görünmek zorunda mıydı?

"Evet, tabii ki." Direkt ona baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ve artık hepimizin bildiği gibi; sen her zaman haklısın." Kadının sesindeki zehri duyamıyordu ama gözlerinde kesinlikle görebiliyordu ve küçük bir adım geri çekildi.

"Şimdi ne oldu?" diye öfkeyle homurdandı.

"Hiçbir şey," diye tısladı. "Yorulдум... Yatmaya gidiyorum."

"Hadi ama," diye öfkelendi. "Bunu bana yapmayacaksın. Bu oyunu oynamayacaksın."

"Ben oyun oynamıyorum. Oyun oynamak için çok yorgunum." Arkasını döndü ve içeriye doğru yöneldi. Adam onu içeride takip etti ve ilerlemesini durdurmak için dirseğini yakaladı. Kadın kolunu çekmeye çalıştı ama adamın tutuşu nazik olsa da acımasızdı.

"Neler oluyor?" diye sordu fısıltıyla. "Alice ya da Pierre seni kıracak bir şey mi yaptı ya da söyledi?"

"Hayır," diye aniden başını salladı. "Hayır, tabii ki değil." "O zaman ben miyim?" diye kesin bir ifadeyle sordu.

"Hiç başka biri oldu mu?" diye mırıldandı içinden ama adam dudaklarını okuyamadı çünkü bunu söylerken başını eğmişti. Kolunu kıvırmaya çalıştı ve adam onu bırakmayınca ona ters ters baktı.

"Canımı yakıyorsun!" diye olabildiğince açık bir şekilde ifade etti ve adam onu aniden bıraktı.

"Özür dilerim." Adamın hemen kendini bırakıp özür dilemesi onu şaşırttı ve gözlerinde gerçek bir pişmanlık parıltısı gördüğünde kendini biraz suçlu hissetti. "Seni incitmek istememiştim."

"Söylemedin," diye itiraf etti. "Ama yorgunum ve bu gece sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Beni kovabileceğini ve kırbaçlanmış bir köpek gibi itaat etmemi bekleyebileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti, kızın dirseğini tekrar tuttu ve ne demek istediğini vurgulamak için hafifçe salladı.

"Hayır, senden isteklerime saygı göstermeni bekliyorum," dedi yorgun bir sesle, tüm mücadelesi onu terk etmişti. Kolu adamın avuçlarında gevşekçe sallanıyordu. Adam içini çekti ve ellerini okşarcasına kollarında gezdirmeden önce diğer dirseğini tuttu.

"Bana neden kızgın olduğunu söyle," diye yalvardı ve iri elleri kızın dar yüzünü nazikçe kavramak için yukarı kalktı. Başparmakları titreyen dudaklarının dış hatlarını çizdi ve ona doğru eğildi, dudakları neredeyse onunkilere değiyordu.

"Bu gece yine seninle olmak istiyorum," diye kısık sesle fısıldadı ve kadın irkildi.

"Hayır." Kadın başını sertçe salladı. Adam kaşlarını çattı ve geri adım atarak onu aniden serbest bıraktı.

"Neden olmasın?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Bunu bana nasıl sorarsın? Sana söyledim, dün gece bir hataydı. Ve gerçekten de tüylerini diken diken ettiğimi söyleyen adamla tekrar yatağa girmek istediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bak, bunu söylediğimde aptallık ettim, tamam mı?" diye itiraf etti ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Seni mümkün olduğunca incitmek için açıkça tasarlanmış bariz bir yalandı. Ya bunu yapacaktım ya da geçen gün seni istediğim konusunda haklı olduğumu kabul edecektim." Taş kesilmiş bir şekilde ona bakmaya devam etti, adamın şimdi sözlerini reddettiğini biliyordu çünkü onu yatağına geri istiyordu.

"Yalvarmayacağım," diye uyardı.

"Senden bunu beklemiyordum," diye mırıldandı ve adam kararsızca kaşlarını çattı.

"Ne?" Yakalayamadığı kelimeleri tekrarlamayı reddettiğinde, öfkeyle küfretti ve ondan uzaklaştı. "Bundan nefret ediyorum! Her kelimesini bilmek istiyorum. Kızımın kahkahalarını duymak istiyorum. O kadar çok şey istiyorum ki." Kadın, adamın sesindeki çaresiz hayal kırıklığı karşısında biraz yumuşadı ve ona doğru bir adım attı. Çekingen bir elini adamın sert omzuna koydu ve ona doğru bir adım attı. Adam elini silkti ve ona ters ters baktı.

"*Yapma*," diye tehlikeli bir şekilde uyardı ve kızın kaşları şaşkınlıkla aşağı indi.

"Ne yapmayayım?"

"Sakin bana acımaya kalkma." Sesi granit kadar sertti ve birkaç saniye önce duyduğu kırılganlığı yalanlıyordu. "Senin acımanı istemiyorum ya da ihtiyacım yok!"

"İnan bana, sana karşı hissedeceğim en son şey acıdır," dedi ama adam bu sözleri duymamış olmalıydı çünkü şaşkın kaşları daha da çatıldı ve sinirlenerek küfretti.

"Sadece yatağa git Bron," diye mırıldandı yorgun bir sesle Bronwyn'in yanından geçerken. Bronwyn o geri çekilirken geniş sırtını izledi. Adam bir köşeyi döndü ve kendini çalışma odasına kapatırken uzaktan bir kapının çarpma sesini duydu.

Bronwyn uzun süre orada durdu, hayal kırıklığı gözyaşlarına cesurca karşı koydu. Bu yara bere içindeki, hırpalanmış ve hayata küsmüş adamı, tanıştıktan birkaç hafta sonra sevip evlendiği Bryce olarak tanııyordu ama onda hâlâ çok çekici bir şeyler vardı. Ona kötü yaralanmış bir aslanı hatırlatıyordu, kafası karışık ve bitkin ama savaşmayı bırakmıyordu.

Farkına varmanın, tanımanın ve boyun eğmenin verdiği inanılmaz acıyı yutkundu. Tanrı yardımcısı olsun, Bryce'ı hâlâ seviyordu. Bryce'ı her zaman sevmiştir. Onu seviyor, ondan nefret ediyor ve aynı zamanda ona kızılıyordu. Ancak Kayla'nın sevgisi dışında hayatta sahip olduğu tek kesinlik, Bryce'ın kendisinden tahmin edebileceğinden çok daha fazla nefret ettiği bilgisiydi ve savunmasız kalbini Bryce'ın kendisine yaşatabileceği acıdan nasıl koruyacağını bilmiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Bryce ertesi sabah geç saatlerde Bronwyn'in kıyafetlerini incelerken gözlerindeki derin şüpheyi gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Oturma odasındaydılar, Bronwyn varlığıyla dikkatini dağıtmadan önce Bryce dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Bronwyn, geride bıraktığı parçalardan biri olan bir çift tasarım siyah pantolon ve güzel bir ipek turkuaz üst giymiştir. Kıyafetlerin üzerinde hâlâ biraz bol durmasına rağmen Bronwyn şöyle düşündü

kombinasyon büyüleyici görünüyordu. Özellikle de parlak dalgalar halinde dar omuzlarına dökülen koyu renk saçları ve kabuk pembesi rujla renklendirilmiş dudaklarıyla. Hatta bir gün önce güneşte biraz vakit geçirdikten sonra sağlıklı, açık altın rengi bir parlaklık bile almıştı. Uzun zamandır ilk kez görünüşünden nispeten memnundu. "Alice ile öğle yemeğine çıktık," diye gelişigüzel bir şekilde bilgi verdi.

onun karşısında. "Kayla'yla iyi olacak mısın? Şu anda Celeste ile birlikte mutfakta. Kek pişiriyorlar."

"Tabii ki Kayla'yla iyi olacağım," diyerek devam etmeden önce reddetti. "Bu öğle yemeği meselesi ne zaman kararlaştırıldı?" diye sordu üstten bir tavırla ve Kayla bu otokratik soruya güldü.

"Bu sizi ilgilendirmez ama dün akşamki yemekten sonra buna *karar verildi*."

Kaşlarını çattı, onun alaycılığını fark etmemişti.

"Bu anlaşılmayı senin yaptığını hatırlamıyorum," dedi, belli ki önceki akşamı hatırlamaya çalışıyordu.

"Sen ve Pierre küçük bir toplantı yapıyordunuz." Hafifçe omuz silkti. "Alice ve benim ne yapmamı bekliyordun? Sessizce oturup kocalarımızın bize katılmasını mı bekleyecektik? Konuştuk, anlaştık ve birbirimizle arkadaş olduk. Arkadaşlar böyle *yapar*. Bir araya geliriz, öğle yemeği yeriz, alışverişe gideriz..."

"Henüz dışarı çıkacak kadar iyi değilsin," dedi otoriter bir tavırla. "Alice öğle yemeği için buraya gelebilir. Hemen Pierre'e mesaj atıp ayarlayacağım." Cep telefonunu kot pantolonunun cebinden çıkardı ve Bronwyn elindeki küçük telefonu telefonun üzerine koyarak onun elini engelledi.

"Hayır." Kadın kararlı bir şekilde başını salladı ve adam kaşlarını çattı. "Ama ..."

"Öğle yemeği için Alice'le buluşacağım," diye tekrarladı. "Bundan hoşlanmadım."

"Bu çok kötü, değil mi?" Onun küstahlığına sinirlenmeye başlamıştı ve bakışları da bunu gösteriyordu.

"Oraya nasıl gideceksin?" Kaşlarını çattı ve elindeki araba anahtarlarını kaldırdı.

"Jeep'i alıyorum," diye cevap verdi. Jeep, Bryce'ın sahip olduğu beş arabadan biriydi. Bronwyn hiç kimsenin birden fazla arabası olmasını mantıklı bulmazdı ama Bryce arabalarını çok severdi. Bronwyn bunu çoktan fark etmişti.

Çok sevdiği metalik mavi Maserati gitmişti ve kaza geçirdiğinde kullandığı Maserati'nin bu olduğunu tahmin etti.

"Jeep'i kullanman için sana izin vermedim," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verince kadın dudağını ısırıldı.

"Eşyaların konusunda hiçbir zaman bencil olmadın; umursayacağını düşünmemiştim," dedi kararsızca.

"Sana düşün hediyesi olarak bir araba vermiştim. Ne oldu ona?" diye homurdandı, güzel sportif BMW'yi hatırlatırken gözleri kısılmıştı. Bu soruya cevap vermekte zorlanırken yüzü kızardı.

"Ona ne olduğunu sanıyorsun? Sattım onu," diye fısıldadı usulca, gözlerinde meydan okuma vardı. O arabayı çok sevmişti ama alyanslarını satmadan önce onu satmıştı. Evliliğine, Bryce'a olan aşkına ve her ikisini de sembolize eden yüzüklere elinden geldiğince uzun süre tutunmuştu. Dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı ve gözlerini indirdi, adamın yüzüne yansıyan onu küçümsemesini görmek istemiyordu.

"Neden?" diye sordu sessizce. Bu soru onu şaşırtmıştı. Onun sert çıkışlarından birini daha bekliyordu.

"Paraya ihtiyacım vardı," diye içtenlikle itiraf etti. "Yedi aylık hamileydim ve kalacak yerim yoktu. O zamana kadar, kişisel banka hesabımdaki para bitene kadar ucuz otellerde kalıyordum." Kişisel hesabındaki para ona aitti, kısa süren garsonluk kariyeri boyunca kazandığı ve büyükannesinin vakıf fonundan kalan paraydı. Başını sokacak bir çatıya sahip olmak için pek çok şeyden mahrum kalarak kıt kanaat geçinip birikim yaptıktan sonra bu para beklenenden daha uzun süre dayanmıştı. Kendisine ya da doğmamış bebeğine pek de iyi gelmediğini kabul etmek zorunda kalana kadar üç ayrı işte çalışmıştı. Sonunda arabasını satmak zorunda kalmış ve paranın bir kısmını, Rick onu tekrar bulduğunda Kayla ile birlikte yaşamaya devam ettikleri küçük daireye depozito olarak yatırmıştı. Arabadan ve yüzüklerden gelen para onu yaklaşık bir yıl boyunca rahatça ayakta tutmuştu. İşten gelen ek gelir, yiyecek ve kira için kullanılmıştı. Araba ve yüzükler ekstra masrafları karşılamış, Kayla'nın beslenmesi ve giydirilmesinin yanı sıra sağlık masraflarına da yardımcı olmuştu.

"Evliliğimizin gerçekten bittiğini anlamam o kadar uzun sürdü," diye utanarak itiraf etti. "Hayatımı belirsizlik içinde yaşamaya devam edemeyeceğimi en sonunda kabul etmem için dört uzun ay geçmesi gerekti. I

Kalacak bir yere, hem bebek hem de benim için iyi olacak bir yere ihtiyacım vardı. Ayrıca yakında tıbbi bakıma ve doğumdan sonraki bir ay kadar bir süre için bir tür mali desteğe ihtiyacım olacağını da biliyordum. Kayla'yı doğurduktan sadece birkaç gün sonra iş için terk etmek istemiyordum. Onunla biraz zaman geçirmek istedim." Adam uzun bir süre sessizce ona baktı ve kadın ne olacağını bilmeden dudaklarını ıslattı. Söylediklerinin yarısını anladığından bile emin değildi. Biraz fazla hızlı konuşmuş, onun sağırlığını hiç düşünmemişti.

"Ortak hesabımızdaki parayı ya da kredi kartını kullanmanı bekliyordum. Bunu yapmanı umuyordum çünkü bu seni bulmama yardımcı olacaktı. Kendine nasıl baktığını merak etmekten neredeyse çıldırıyordum. Parayı neden kullanmadın Bronwyn?" diye sordu kısık sesle, söyledikleri karşısında sarsıldığı belliydi. "Senin sağlığın ve bebeğin refahı inatçı gururundan daha mı önemliydi?"

Sessiz bir şok içinde ona göz kırptı.

"Kendi paramı kullandım, Bryce," diye tekrarladı omuz silkerek, paranın onunkine kıyasla çok az olduğunu biliyordu. Ama en azından *onun parasıydı*. "Eski hesabımda."

"Ne hesabı?" diye sordu adam boş boş ve kadın kaşlarını çattı.

"Evlenmeden önce sahip olduğum hesap," dedi sessizce.

"Hâlâ o hesabın *var* mı?" Adam neredeyse patlayacaktı ve kadın bunun ona nasıl görüldüğünü anlayarak yüzünü buruşturdu. "İki yıllık evlilikten sonra hâlâ kızlık soyadında bir banka hesabın mı vardı? Bu da neydi böyle Bronwyn? Kaçış cümle mi?"

"Pek sayılmaz," diye alay etti. "İçinde beni ilk ay boyunca idare edecek kadar bile para yoktu. Sadece kapatmaya fırsat bulamadım, hepsi bu. Ayrıca, bu konuda bana karşı kendini haklı çıkarmaya hakkın yok. Benimle ilişkini tamamen kestiğini düşünmüştüm-"

"Ne? Seni ve bebeği açlıktan ölmeye ya da evsiz kalmaya terk etmekten mutlu olacağımı mı?" diye sertçe araya girdi ve düşüncelerini toparlamaya çalışırken ağzı açılıp tekrar kapandı. Evet, muhtemelen parayı kullanmalıydı. Gereksiz yere çektiği onca acıyı düşününce şimdi aptalca geliyordu ama o sırada bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu.

"Bryce," kararını ona açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı ve tamamen boşluğa düştü. "Dört ay boyunca sürekli ve açıklanamaz bir şekilde reddedildikten sonra sana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtim. O noktada ne bebeği ne de beni hayatında görmeyi hak ettiğini düşünmüyordum. Hayatıma devam etmek istiyordum ve bunu *senin* paranla yapamazdım. Bunu, bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça ortaya koyan adama borçlu olmadan kendi başıma yapmam gerekiyordu. Bu kararı verdikten sonra kendimi sizin paranıza hak kazanmış hissetmedim."

"Buna hakkın olduğunu düşünmedin mi?" Bryce bu sözlerle takıldı, belli ki söylediklerinin geri kalanını göz ardı etmişti. "Çocuğunun parasının *babasına mı?* Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum Bronwyn. Sen buna hakkın olmadığını düşünmüş olabilirsin ama Kayla'nın kesinlikle buna hakkı vardı ve *var*. Küçüklüğünüzü bir kenara bırakıp tüm bunlar olurken onu da düşünebilirdiniz!"

"Lütfen Kayla'yı yüzüme vurmayı *bırak*. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Sen bizi kovduktan sonra ona verebileceğimin en iyisini verdim. Bebek söz konusu olduğunda böyle bir geri dönüş yapacağını nereden bilebilirdim? Bildiğim kadarıyla onu istemiyordun ve sahip olduğun hiçbir şeye hakkı olmadığını düşünüyordun. O *hiçbir* şey istemedi. Kıyafetleri tasarımcı etiketli olmayabilir ve oyuncakları ikinci el olabilir, ama bebeğim çok sevildi ve ona çok iyi bakıldı. Sakın başka bir şey ima etmeye cüret etme!" Adamın bitmek bilmeyen sessiz bakışları devam etti ama kadın gözlerini indirmeyi, onun tarafından korkutulmayı ya da sindirilmeyi reddetti. Onun yerine, çenesi meydan okurcasına eğik, gözleri parıldayan ve yumrukları sıkılı bir şekilde adamın esrarengiz bakışlarıyla yüzleşti. Kendisini ve bebeğini her türlü tehdide karşı savunmaya hazır vahşi bir kedi gibi görünüyordu.

"Alice'le ne zaman buluşacaksın?" Bu soru onu tamamen şaşırttı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, adamın konuyu kapatmasına şaşırdı ve rahatladı. Saatini kontrol etti.

"Yaklaşık yarım saat içinde," dedi

ona. "Geri dönecek misin?"

Soruyu anlamayan kız, birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla ona bakmakla yetindi.

"Ne?"

"Bir daha kaçmayacak mısın?" diye tekrar sorunca, sorusunun ortaya çıkardığı kırılganlık ve güvensizliğin derinliği karşısında şok geçirdi.

"Uh . . . n-hayır. Mikayla . ." diyebilirdi ve kısa bir süre başını salladı, kızı olmadan asla gitmeyeceğini anladı.

"Eğer Mikayla olmasaydı. . ." Kendini durduramadan soruyu sorar gibi oldu ve bunu yaparken, açığa vurmaya niyetlendiğinden çok daha fazlasını açıkça ortaya koydu. "Geri döner miydin?" Tereddüt etti, soruyu düşünürken gözlerini indirdi ve yüzündeki belirsizliği gören Bryce eliyle hafif bir hareket yaptı.

"Unut gitsin," diye tersledi, kız daha bir yanıt oluşturmayı düşünemedi. "Aptalca bir soruydu ve gerçekten o kadar da önemli değil. Kızımı alıp gitmediğin sürece ne yaptığın umurumda değil." Nedense bu sözlerin içi boş ve gerçek dışı geliyordu, kabadayılıkla çınılıyordu ama pek inandırıcı değildi. Birbirlerinin gözlerinden kaçındılar -her biri diğerinin bakışlarında görebileceği gerçeklerden korkuyordu.

"Gitmem gerek," diye kaçamak bir sesle mırıldanarak sandalyeden kalktı. O da ayağa fırladı ve ilerlemesini durdurmak için kolunu yakaladı.

"Bekle." Kız adamın elleri arasında sessizce durdu, gözleri adamın sert yüz hatlarını temkinli bir şekilde inceliyordu. Adam karamsar ve kararsız görünüyordu, ne söylemek istediğinden ve hatta kızın ilerlemesini neden durdurduğundan bile emin değildi.

"Tek başına gitmeni istemiyorum," dedi neredeyse isteksizce. "Güvenlik ekibinden biriyle gitmeni istiyorum." Bronwyn kaşlarını çatı. Evlendikten sonra onları hemen her yerde takip eden gizli güvenlik ekibinden her zaman nefret etmiş ve bundan o kadar çok şikâyet etmişti ki, adam onu mutlu etmek için kişisel ekibini sözde göze batmayan bir korumaya indirmişti. Bronwyn bu uzlaşmayı kabul etmişti, çünkü tek bir adam bir ekipten daha iyiydi, ancak her zaman zenginliğin bariz bir şekilde sergilenmesi olarak hissettiği şey konusunda asla rahat hissetmemişti.

"Bryce, bütün öğleden sonra peşimde bir gorilin dolaşmasını istemiyorum," diye tersleyince Bryce'in dudakları gerildi.

"Cal'dan konuyla bizzat ilgilenmesini isteyeceğim." Cal onun güvenlik şefiydi ve Bronwyn boş zamanlarında Shakespeare soneleri okuyan bu sessiz adamı her zaman sevmişti. Döndüğünden beri onu pek görmemişti. Hâlâ Bryce için çalıştığını öğrenince rahatlamıştı çünkü iki yıl önceki o meşum gecede izin almasını söyledikten sonra başını derde sokmuş olabileceğinden korkmuştu. Kocasıyla özel ve romantik bir akşam geçirmek istemişti ve

tüm personeli görevden aldı. Bu kadar tamamen ortadan kaybolabilmesinin tek nedeninin muhtemelen bu olduğunu biliyordu. Cal o gece görev başında sadece iskelet bir personel bırakmıştı. O gece evden ayrılmasını beklemeyen kişisel koruması da gece izinli sayılmıştı.

"Cal'in hâlâ senin için çalışmasına sevindim," dedi, sesindeki ve ifadesindeki tüm sıcaklık kaybolmuştu.

Bryce boğazının arkasından garip bir ses çıkarmadan önce, "Benim kişisel korumam olarak görev yapıyor," dedi. "Numaralarım hâlâ sende var, değil mi?" diye tereddütle devam etti ve Bryce tekrar başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da kendini kötü hissedersen beni ara."

"Bryce." Güven verici bir şekilde onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Ben iyiyim, ama bu durumun değişmesi gibi beklenmedik bir durumda seni arayacağımdan emin olabilirsiniz." Adamın gözleri dondu.

"Benimle alay etme Bronwyn," dedi adam soğuk bir sesle ve Bronwyn onun mizahını yanlış anladığını düşünerek başını salladı.

"Değildim," diye nazikçe güvence verdi, elini kaldırıp çenesini kavradı. "İyi olacağım, ama kendimi kötü hissedersen seni arayacağıma söz veriyorum." Adam onun yumuşak elinden uzaklaştı ve elini havada asılı bıraktı. Birkaç uzun an boyunca ona bakmaya devam etti.

"Cal'a seninle garajda buluşmasını söyleyeceğim. Bırak arabayı o kullansın," dedi otoriter bir tavırla ve topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Bronwyn umutsuzca içini çekti ve omuzlarını dikleştirip gitmeden önce uzun, hüznü bir an boyunca arkasından baktı.

Alice onu restoranın girişinde sıcak bir kucaklaşma ve gülümsemeyle karşıladı. Alice'in muzipçe parlayan gözleri Bronwyn'in omzunun üzerinden geçerek Cal'in arka planda durduğu yere gitti ve ardından kendi dar omzunun üzerinden komplocu bir bakış fırlattı. Bronwyn, Alice'in arkasında umutsuzca "göze batmamaya" çalışan, benzer şekilde siyah takım elbiseli ve koyu renk gözlüklü iri bir adamın biraz kenarda durduğunu görünce içten bir eğlenceyle güldü.

"Bugünlerde bütün havalı çocuklarda bir tane var," diye neşeyle espri yaptı Alice, ifadesi o kadar komikti ki Bronwyn'i yine kızdırdı.

"Tristan nerede?" Bronwyn ilk sıcak selamlaşmalarının ardından Alice'e sordu.

"Pierre'e bunun bir bayanlar öğleden sonrası olduğunu ve bu nedenle Tristan'ı ofise götürmesi gerektiğini söyledim." Sırıttı. "Biraz isteksizdi. Bebeğin yanında olmasını seviyor ama Tristan'ın önemli belgeleri çiğnemek gibi kötü bir huyu var. Pierre, hukuk departmanına geri vermesine dakikalar kala sakızlanan bir belgeyi her düşündüğünde hâlâ ürperiyor. Anlattığına göre, belgeyi olduğu gibi geri vermekten başka seçeneği yoktu. Salyalar hakkında hiçbir yorum yapmamış ve bu nedenle hukuk ekibinden hiçbiri de bir şey söylemeye cesaret edememiş. Sadece göndermeden önce her şeyi yeniden yazdılar." Komplocu bir tavırla güldü.

"Pierre'e göre 'çok utanç vericiydi.'" Kocasının sesini ve aksanını mükemmel bir şekilde taklit etti ve Bronwyn'in sırıttışı takdirle genişledi. "Görünüşe göre bugün önemli bir toplantısı var ama benim kendime ayıracak pek vaktim olmuyor, o yüzden homurdansa da pek umursamıyorum. Aslında bunu asla kabul etmez ama oğlunun günün bir kısmında kendisiyle kalmasından büyük heyecan duyuyor."

Bronwyn, "Bryce'ı Kayla'yla bıraktığım için kendimi hâlâ biraz suçlu hissediyorum," diye itiraf etti. "Onunla fevkalade ilgileniyor ama sanki bütün işi o yapıyormuş gibi hissediyorum."

"Yani?" Alice soğuk bir şekilde araya girdi. "Son iki yıldır bütün işi sen yapıyorsun ve bunun bedelini sağlığını ödüyorsun. Bryce için biraz mesai harcama zamanı geldi."

"Ama ..."

"Ve bana onunla geçirdiği bu zamandan keyif almadığını söyleyemezsiniz. Kızını tanımaya çalışıyor ve dün gece gördüğüm kadarıyla ona tamamen aşık."

Bronwyn hafif bir gülümsemeyle başını salladı.

"Artık suçluluk duygusu yok; sadece keyfine bak. Anladığım kadarıyla son iki yıldır çok fazla eğlenmemişsin."

Bronwyn'in gülümsemesi soldu ve Alice omuz silkti, bu Galya'ya özgü bir hareketti, ancak kocasından bulaşmış olabilirdi.

"Senin durumun hakkında hiçbir şey bilmiyorum Bronwyn," dedi sessizce. "Ama Pierre'in arkadaşından öğrendiği kadarıyla anlattıkları o kadar tek taraflıydı ki, seninle tanışana kadar bir yargıya varmamaya yemin etmiştim. Ve görünüşe göre Bryce'ın anlatırken atladığı çok şey var."

Pierre'e hikayesini. Yani, Pierre'e senin hamile olduğunu kesinlikle söylememiştii. Pierre'in senin Bryce'ın hayatına geri döndüğünü ve bir *çocuk sahibi olduğunu* öğrendiğinde ne kadar şaşırdığını anlatamam!"

Bronwyn aptalca gözlerini kırptırdı. Pierre hamileliğinden haberdar değil miydi? Rick'in hastanedeki odasında geçirdiği ani bir an gözünün önüne geldi. O anda pek bir şey anlamamıştı; korkmuş, paniklemiş ve ilaçlı bir bulutun üzerinde yüzüyordu ama kayınbiraderi Bryce'ın ilk kez bir çocuktan söz etmesiyle irkilmiş görünüyordu. Bryce nasıl olur da Rick ya da Pierre'e bebeklerinden bahsetmezdi? Özel dedektiflerden oluşan "çatlak" ekibine söylemiş miydi? Bu atlanması gereken tuhaf bir ayrıntıydı. Eğer onu gerçekten bulmak istiyorsa, neden hamileliğini kimseye söylememiştii? Şüphesiz bu aramasını kolaylaştırırdı. Kabul etmek gerekir ki, içgüdüleri onu son iki yıldır anneannesinin kızlık soyadını kullanmaya teşvik etmişti, her ihtimale karşı Bryce onu değil de bebeği istemeye karar verebilirdi. Sürekli doktor ve klinik değiştirmek zorunda kaldığı için canı sıkılmıştı; kimse "unutulan kimlik" hikayesine iki kez inanmazdı.

"Bronwyn?" Alice'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve Bronwyn tekrar Alice'e odaklanmakta zorlandı. "İyi misin?"

"Neden Pierre ya da Rick'e bebekten bahsetmedi ki?" diye yüksek sesle düşündü ve Alice kaşlarını çatı

"Bu iyi bir soru," diye mırıldandı Alice. "Ama cevabını sadece Bryce'ın verebileceği bir soru." Bronwyn dalgınca başını salladı ama öğleden sonra başka bir şeye odaklanmakta zorlandı. Öğle yemeğinden sonra işaret dili derslerine kaydoldu. Klinik öğleden sonra ve akşam dersleri veriyordu ve Bronwyn haftada bir gün gündüz derslerine katılmayı tercih etti. O ve Alice ayrıca derse katılacağı gün için bir öğle yemeği randevusu da ayarladılar.

"Yani her Salı mı? Aynı saatte ve aynı yerde mi?" Birkaç saat sonra vedalaşırken diğer kadın tekrar kontrol etti. "Ve bir dahaki sefere kocaları sohbetin dışında tutalım!"

Bron sessizce, "Biraz dalgın göründüysem özür dilerim," diye özür diledi. "Sadece ..."

"Boş verin, belli ki Bryce'la aranızda halletmeniz gereken çok şey var."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bronwyn yarım saat sonra eve döndüğünde ev kaos içindeydi. Kayla çalışma odasında avazı çıktığı kadar bağıyor, Bryce ise onun kıvranan küçük bedenini kollarının arasına almış, çılgınca onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Celeste bir kenarda durmuş, ellerini gergin bir şekilde sıkıyor, sade yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Aman Tanrım! Neler oluyor burada?" Kayla'nın ağlaması annesinin sesini duyunca daha da kötüleşti. Kendini babasının kollarından kurtarmayı başardı ve annesine doğru fırladı, dengesiz yürüyüşü neredeyse dengesini bozuyordu.

"Anneciğim! Kayla *ah!* Kayla ah, anne!" Bronwyn dizlerinin üzerine çöktü ve küçük kızının yüzündeki gerçek korku ve acıyı fark ettiğinde kalbi taş gibi oldu. Çocuk annesinin açık kollarına sürünüp göğsüne sokulurken Bronwyn öfkeli gözlerinin Bryce'inkilerle buluşmasına izin verdi. Yüzü bir panjur gibi kapanmış, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş onları izlerken gözlerinde uzak bir bakış belirmişti.

"Ona ne *yaptın?*" diye tısladı, annelik içgüdüleri tam alarmdaydı. "Ona göz kulak olman için sana güvenmiştim ve geri döndüğümde bunu mu gördüm?" Kayla histerik hıçkırıklarını durdurmuş ve Bronwyn'in göğsüne doğru hıçkırmaya başlamıştı; annesinin temsil ettiği tanıdık teselliye sarıldıkça gergin küçük bedeni gevşiyordu. Bryce'ın gölgeli gözleri kesinlikle hiçbir duygu göstermiyordu; gerginliğinin tek görünür işareti sıkılmış çenesiydi. Kayla kucağındayken ayağa kalktı ve yavrusunu korumaya niyetli bir dişi aslan gibi ona doğru ilerledi.

"Burada ne oldu?"

Gözleri sabitti ama tek kelime etmeyi reddetti.

"Bryce, cevap ver bana! Yaralanmadığı sürece *asla* böyle ağlamaz. Nasıl yaralandı?"

Kocaman, gözyaşlarıyla ıslanmış mavi gözlerle kendisine bakan küçük kıza istemsiz bir bakış atarken gözleri biraz titredi. Başparmağı ağzında duruyordu ve nefesi hâlâ kesikti. Bronwyn kızının küçük bedenine göz gezdirerek bir hasar tespiti yaptı. Gözleri tombul, küçük, çıplak bir ayağa ulaşana kadar gözle görülür bir yaralanma belirtisi tespit etmedi. Ayak başparmağı kanıyordu ve biraz şişmiş görünüyordu. Bronwyn yumuşak bir dehşet sesi çıkardı ve daha yakından incelemek için ayağı kaldırdı. Neyse ki hasar çok az görünüyordu ve Kayla'nın giderek azalan burun çekişlerine bakılırsa acının anlık şoku çoktan geçmişti. Panik havası dağıldıkça Bronwyn körü körüne mücadeleye atılarak *verdiği* zararın Kayla'nın ayak parmağındaki yaradan çok daha kötü olabileceğini fark etmeye başladı. Küçük çocuğun yaralanmasından Bryce'in sorumlu olduğunu varsayarak korkunç bir güven eksikliği göstermişti ve kendini aşırı korumacı bir aptal gibi hissetmeye başlamıştı.

"Bryce," diye başladı tereddütle, onun durduğu yere doğru bir adım atarak. Adam bir heykel kadar hareketsiz ve uzaktı. Onu görmezden geldi ve topuğunun üzerinde dönerek aniden odadan çıktı. Bronwyn dehşet içinde küçük bir ses çıkardı ve acısını çoktan unutmuş olan Kayla başparmağını ağzından çekerek kendi fikrini söyledi.

Başını Bronwyn'in omzuna yaslayıp başparmağını tekrar ağzına sokmadan önce ciddiyetle, "Babacığım güle güle," dedi.

Bronwyn yüzünü kızının ipeksi buklelerine gömerek, "Evet," diye fısıldadı. "Babam gitti." Ama bu tam olarak doğru değildi; evden ayrılmamıştı, çalışma odasının kapısının çarpıldığını duymuştu ve muhtemelen orada kara kara düşündüğünü biliyordu. Olayların iç yüzünü er ya da geç öğrenmesi gerektiğini biliyordu ve aynı zamanda ciddi bir telafi yapması gereken kişinin kendisi olduğu hissine kapılmıştı. Dehşete düşmüş Celeste'e baktı ve kucağındaki uykulu küçük kıza başını salladı.

"Ayak parmağıyla ben ilgilenirim," dedi kısık sesle ve Celeste mutfakta olacağını mırıldandı. Bronwyn bir süre Kayla'yla ilgilendi, akli Bryce'taydı, bir yandan da şimdi kıpır kıpır olan bebeğinin ayak parmağını öperek iyileştirdi ve minik kesiğin üzerine sevimli bir Kayıp Balık *Nemo* yara bandı yerleştirdi. Kayla'nın göz kapakları annesiyle yarım saat sarılıp oynadıktan sonra sarkmaya başladı; öğleden sonra uykusu için vakit çoktan geçmişti. Bronwyn onu mutfaktaki hizmetçiye götürdü.

"Celeste, sakıncası yoksa ..." Soruyu yarım bıraktı ve Celeste hemen başını salladı ve telaşla öne atılarak henüz test edilmemiş Kayla'yı kucağına aldı. Bronwyn, Bryce'ın çalışma odasına doğru aceleyle odadan çıkmadan önce uykulu çocuğun alnına şefkatli bir öpücük bıraktı. Attığı her ağır adımda kendini aslanın inine girmeye hazırlanan Daniel gibi hissediyordu. Uğursuzca kapatılmış çalışma odasının kapısına ulaştığında dinlemek için durakladı ama kapının arkasından gelen bir ses duymadı. Düşüncesizce hareket ettiği için kendini azarlamadan önce dikkatlice masif ahşaba vurdu. Şimdi alışık olmadığı bir ikilemele karşı karşıyaydı: hemen içeri mi girmeliydi? Yoksa adam kendi başına çıkana kadar bekleyecek miydi? Kapının aniden karşısına çıkan aşılmaz engele dikkatle baktıktan sonra cesaretini toplayıp kapıyı açmaya karar verdi.

Bryce kocaman masasının arkasında oturmuş, dirseklerini parıldayan ahşap yüzeye dayamış ve yüzünü ellerine gömmüştü. Geniş omuzları hafifçe titriyordu. Son derece savunmasız görünüyordu ve o anda Bronwyn kendini en kötü türden bir röntgenci gibi hissetti. Onu varlığından haberdar etmek için boğazını temizledi ve sonra bu hareketin de kapıyı çalması kadar beyhude olduğunu fark edince nefesinin altından hafifçe küfretti.

"Bryce . . ." Kendini tam bir aptal gibi hissederek tekrar küfretti ve tereddütle ona doğru birkaç adım atarak elini omzuna götürdü. Haşlanmış bir kedi gibi sandalyeden fırladı ve öfkeyle küfretti. Biraz sarsılmış ve çok daha öfkeli bir ifadeyle ona baktı.

"Bana sinsice yaklaşma," diye bağırdı kısık sesle.

"Ben yapmadım," diye itiraz etti, adamın tepkisinin neredeyse şiddeti karşısında şok olmuştu. "Kapıyı çaldım ama ..."

"Kapıyı mı çaldınız?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "*Duyamıyorum, lanet olsun!*"

"O zaman ne yapmam gerekiyordu?" diye savunmaya geçti. "Kapı çalıyor," diye bilgi verdi, biraz sakinleşerek ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Kapı zili mi? Ama nasıl ..." sorusu, adam masasının üzerindeki lambayı işaret edince kesildi.

"Lamba, zil çaldığında yanıp sönecek şekilde ayarlandı. Hem ön kapı hem de çalışma odası kapısı için çalışıyor. İki tanesi dışarıyı için, bir tanesi de içerisi için yanıp söner."

"Çok zekice," diye mırıldandı, bu dahiyane cihazdan etkilenmişti ve döndüğünden beri aralıklı olarak fark ettiği titreyen ışıkların sandığı gibi bir elektrik arızasından kaynaklanmadığını daha önce fark etmediği için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

"Zekice, evet." Esprili bir şekilde gülümsedi ve kelimeleri adeta küçümsedi. "Sağırılar için yeterince yaygın bir cihaz. Hayatımızı olabildiğince kolaylaştırmanın pek çok yolu var; ışıklı ve titreşimli akıllı küçük oyuncaklar, tablet bilgisayarlar ve yüz yüze arama özellikli akıllı telefonlar, SMS'ler ve hayatımı kolaylaştırmak için tasarlanmış diğer çeşitli küçük aletler. Yine de bu akıllı küçük oyuncakların hiçbiri küçük kızımın tam arkamda durup dikkatimi çekmeye çalıştığı konusunda beni uyaramaz, hiçbiri ben kendimi durduramadan arkamı dönüp ona basmamı engelleyemez." *Aman Tanrım!* Kayla'yı gözyaşları ve bariz bir acı içinde bulduğunda yaşadığı ilk paniğin ardından, böyle bir şey olabileceğinden şüphelenmişti. Elbette bu bir kazaydı, Bryce'ın kendini yırtacağı bir şeydi, aptalca aşırı tepkisiyle daha da kötüleştirdiği bir durumdu. Bryce'ın gözleri acı içindeydi ve ince elleriyle çenesini kavradığında bir hıçkırığı bastırdı.

"Bryce," diye fısıldadı, gözleri pişmanlık ve sempatiyle parlıyordu. Adam sempatiden başka bir şey görmedi ve bunu acıma zannetti. Ondan uzaklaştı ve ona sırtını döndü.

"Hayır," diye inledi usulca, acı çektiği belliyken kendini kapatmasına izin vermek istemiyordu. Etrafından dolaştı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı.

"O zaman Mikayla ve ben sana sinsice yaklaşmamayı öğrenmek zorunda kalacağız," dedi ona kararlı bir şekilde. "Burada hatalı olan sen değilsin Bryce, bu bir kazaydı!"

"Fikrini oldukça çabuk değiştirdin," diye alay etti ve kızardı.

"Aşırı tepki verdim," diye kabul etti. "Özür dilerim. Bu kadar derinlere inmemeliydim. Kızımıza asla kasten zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Kasıtlı ya da değil, onu incittim," diye sertçe belirtti. "Ve bunun gelecekte tekrarlanmayacağına dair söz veremem. Ve şimdi benden korkuyor. Sanmıyorum ..."

"O daha bir bebek, Bryce," diye kesin bir dille belirtti Bron. "Şok geçirdi ve acı çekti ama yakında unutacaktır. Çocuklar dirençlidir ve affetme kapasiteleri bizden çok daha fazladır. O da dersini aldı ve gelecekte sizi bir şekilde uyarmadan arkanızdan geleceğinden şüpheliyim. Kızınızla ilgili bir şey var" -sevgiyle gülümsedi- "hızlı öğreniyor!"

"O kadar çok ağlıyordu ki," diye hatırlıyordu sarsılmış bir sesle. "Onu durduramadım! Küçük yüzü çok üzgün ve şaşkındı. Kendimi bir *canavar* gibi hissettim."

Ona bir adım daha yaklaştı, kalbi onun için çarpıyordu.

"Ah, Bryce," diye başladı, bunu nasıl daha iyi hale getireceğinden emin değildi. "Çok özür dilerim."

"Senin merhametine ihtiyacım yok," diye hırladı, yaralı bir hayvan kadar savunmacı ve tehlikeliydi. Bronwyn gözlerini kırıştırdı, adamın aniden değişen ruh hali onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"Sana *acımıyorum*," diye inkar etti, bir elini onun koluna koydu, ama adam omuz silkti ve ona bir şey imzaladı, bunu yaparken de çılgınca baktı.

"Anlamıyorum," dedi çaresizce ve adam onu tamamen başıboş bırakan bir başka isyankâr işaret telaşıyla karşılık verdi. Gözleri öfkeyle ve tanımlayamadığı başka bir duyguyla yanıyordu.

"Bryce, lütfen..." diye yalvardı, onu rahatlatmasının kendisi için neden önemli olduğundan emin değildi. "Beni bu şekilde dışlama." Yine elleriyle bir şeyler söyledi ve sonra aniden ona sırtını döndü. Bir kez daha onu olabildiğince dışarıda bıraktı. Sıkılmış yumruğunu dudaklarına götürüp parmak eklemlerini ısırmadan önce biraz hıçkırdı, bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Yanan gözlerle adamın geniş, sert sırtına baktı. Bunu yapmasına izin vermeyi reddetti.

Bryce onu dışlamakta *her zaman çok başarılı olmuştu*. İş yerinde geçirdiği kötü bir günün ardından çalışma odasına kapanır ve sorun çözülene kadar onunla bu konu hakkında konuşmayı reddederdi. Ona bunun kendisini ne kadar incittiğini hiç söylememişti ve bundan bahsetmeye cesaret edebildiği *tek* seferde, oldukça küçümseyici bir şekilde ona zaten anlamayacağını ve bu konuda endişelenmemesini söylemişti. Bu onu çok öfkelen-dirmişti ama o bunu görmezden gelmişti. O zamanlar Bryce'ı üzmemek için pek çok şeyi görmezden gelmişti. Ama o kadar aptal ve omurgasız değildi.

ve onun kendisini tekrar dışlamasına izin vermemeye kararlıydı, bu sefer değil. İşleyen bir aile olarak gelecekleri için bu kadar önemliken olmazdı. Omuzlarını kararlı bir şekilde geriye attı ve adamın etrafından dolanarak onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Adamın gözlerindeki yakıcı öfkeyi görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bu sefer bana sırtını dönmene izin vermeyeceğim Bryce. Ve sen beni kabul edene ve bu konuyu konuşana kadar gitmeyi reddediyorum!" dedi kararlılıkla ve Bryce ona bakarak özellikle kötü bir şey imzalarken dudakları gerildi.

Bronwyn hayal kırıklığı içinde, "Ne dediğini anlamıyorum," diye bağırdı ve adam normalde güzel olan gülümsemesine hiç benzemeyen vahşi bir diş gösterisiyle gülümsedi. Tekrar işaret etti ve aniden Bronwyn'in üst kollarını kavrayıp onu öptü. *Sertçe!* Dili, okşamak ve sevmek yerine saldırarak ve hakaret ederek kızın ağzının hassas iç kısmına zorla girdi. Kucaklaşmada şefkatle uzaktan yakından ilgisi yoktu, sadece aşağılama ve öfke vardı.

"*Dedim ki,*" dedi ona küçümseyerek, iğrenç öpücüğü sonlandırmak için başını kaldırdığında. "Madem gitmeyi reddediyorsun, bari bir işe yara!"

Tanrım, ona bu adamla eşit şartlarda başa çıkabileceğini düşündüren neydi? Ne zaman denese, adam kale direklerini yerinden oynatıyor ve onu bocalar halde bırakıyordu. Onunla başa çıkamaz ve kazanamazdı; denemeyi bile umut edemezdi. Yapabileceğini düşündüğü için daha da aptaldı.

"Artık buralarda takılmaya pek hevesli değilsin, değil mi?" diye alay etti kız geri adım attığında. "Yine de, bir şeyleri sonuna kadar götürmekte hiç iyi değildin, değil mi? Eğitimin ve evliliğimiz gibi önemli şeyleri."

"Evliliğimizi terk eden sendin, Bryce. Sonra da benim hakkımda en aşağılık yalanlara inanarak ve bunları *söyleyerek* günahlarına günah kattın!"

"Aynı acıklı melodiyi tekrar tekrar söylemeyi bırakacak mısın? Kendini beğenmiş öfken bana hiç iyi gelmiyor Bronwyn. Bu yaralı haysiyet havası artık beni yıpratıyor ve sinirlerimi bozuyor."

"Görünüşe göre birlikte bir hayat kurmaya 'zorlandığımıza' göre, farklılıklarımızı bir kenara bırakıp bir aile olmayı denememiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"O zaman bir aile olalım Bronwyn," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Karı koca olalım." Bronwyn'in ince üst kollarını tekrar tuttu ve onu kendine doğru sürükleyerek dudaklarını başka bir öpücükle sabitledi. Bu seferki öpücük bir öncekinde eksik olan tüm unsurları içeriyordu: sıcaklık, his ve arzu. Bronwyn çaresizlik içinde inledi ama adamın ağzı bu ıssız sesi yakaladı ve açlıkla yuttu. Dudakları yumuşak ama ısrarcıydı; Bronwyn'in her zaman karşı koyamadığı bir ustalıkla ağzını açtılar ve dili içeri akarak Bronwyn'in yapabileceği her türlü itirazı ustalıkla bastırdı. Ama Bronwyn itirazın ötesindeydi, itiraz etmeyi *aklından* bile geçirmemişti. Bunun aralarındaki hiçbir sorunu çözmeyeceğini, hatta daha da kötüleştireceğini biliyordu.

-Ama ondan gelen ilk şefkat belirtisinde her zaman erimişti ve bu alaycı öpücük aşağılayıcı derecede şefkatliydi.

Elleri yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalktı, başparmakları çenesini okşarken onu biraz daha açılması, kendine rağmen karşılık vermesi için ikna etti ve Tanrı yardımcısı olsun, karşılık verdi. O da onu öptü, diliyle savuşturdu ve huzursuz, arayış içindeki ellerini omuzlarında, boynunda ve yüzünde gezdirdi. Arayış içindeki elleri tişörtünün altına girip pamuğun altındaki ipeksi sıcak teni bulduğunda memnun bir ses çıkardı. Her nasılsa, birlikte, bir kez bile teması kaybetmeden onu tişörtten kurtarmayı başardılar. Kısa süre sonra onun bluzu da aynı şeyi yaptı. O daha ne olduğunu anlamadan, giysilerinin geri kalanı da çıkmıştı ve aralarında ince bir ter tabakasından başka bir şey olmadan ten tene duruyorlardı. Adam ellerini kızın beline doladı ve onu yukarı kaldırdı. Bronwyn adamın ne istediğini hemen anladı ve uzun bacaklarını adamın beline, kollarını da boynuna dolayarak ona itaat etti.

Masasına doğru sendeleyerek yürüdü, kadının ağırlığı dengesini biraz bozmuştu ama ağzı kadıninkiyle temasını hiç kaybetmedi. Masanın yüzeyindeki kırtasiye malzemelerini süpürürken korkunç bir şangırtı koptu ve neredeyse bilgisayar monitörü yana devriliyordu. Onu masanın üzerine yatırırken dudaklarını onunkilerden ayırdı ve aynı akıcı hareketle içine daldı.

Birisi rahatlayarak hıçkırdı. Bronwyn hangisinin olduğunu bilmiyordu ama Bryce olduğundan şüpheleniyordu. Bir süre orada dinlendi, ağırlığıyla onu aşağı çekti. İçinde büyük, sıcak ve sert hissediyordu ve hareket etmeye başladığında yüzünü taparcasına küçük öpücüklere boğdu. Kadının bacakları adamın belinden ayrılmıştı ve şimdi adamın üzerinde sallanıyordu.

Kalçaları onun güçlü hamlelerine uyum sağlamak için genişçe açılmış bir şekilde masanın kenarındaydı. Adamın elleri başının her iki yanında masaya yaslanmıştı ve adam tüm dikkatini karşılıklı zevklerine odaklamıştı.

İnlemeye başlamıştı ve uzun, yumuşak vuruşları daha kesik kesik ve daha az kontrollü olmaya başlamıştı. Bronwyn bacaklarını yukarı çekip tekrar adamın beline doladı ve adamın daha kolay ve derinlemesine erişebilmesi için poposunu masadan kaldırdı. Başını göğüslerine doğru indirdi, onları açlıkla yaladı, emdi ve öptü. Ellerinden biri vücutlarının birleştiği yere indi ve onu her zaman çılgına çeviren bir şekilde ona dokundu. Bu seferki de bir istisna değildi; şaşkınlıkla homurdandı, onun adını sayıkladı, sonra zevkle ciyakladı, titredi, sonra tekrar titredi ve adamın etrafında dağıldı.

İnledi, ellerini ince kalçalarına götürerek onu sabit tuttu ve şiddetle kızın çarpılmış yüzüne odaklandı. Kadının içine girerken alnında ter damlaları oluşuyordu. Doruk noktasından henüz inmekte olan Bronwyn, bir başka güçlü orgazmın üzerine çökmesiyle yeniden gerildi.

Bryce'ın sırtı kavislendi ve çılgınca hamleleriyle onu masadan kaldırdı. Şiddetle titrerken onu yakınında tuttu ve aynı anda boşalırken kendini onun içine akıttı. Zevklerini haykırdılar ve dünya geri çekilirken umutsuzca birbirlerine sarıldılar. Bryce onun üzerine yığıldı ve ellerini masaya dayayıp yükünün bir kısmını hafifletmeden önce kısa bir süre onun tüm ağırlığını taşıdı. Gözleri neredeyse umutsuzca onun yüzünü arıyordu ve Bronwyn ne bulmayı umduğundan emin değildi.

Onu tatlı tatlı öptü ve hâlâ içinde gömülü olan parçası nazik okşamaya tepki olarak tembelce titreşti. Bronwyn hareketi hissettiğinde nefesi kesildi ve birkaç dakika önceki akıl almaz mutluluktan sonra bunu tekrar yapıp yapamayacaklarını merak etti. Ama adam öpücüğü aniden sonlandırdı ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendini onun üzerinden kaldırıp attı. Bu ani ayrılık onu gülünç derecede savunmasız hissettirdi. Küfretti, yüzü öfkeyle karardı.

"Hiç korunmadım." Kocasının onu tekrar hamile bırakmaktan ne kadar nefret edeceğini hatırlayınca irkildi. Ama sonuncusundan sonra

Bryce'tan hamile kalmak da yapılacaklar listesinde pek üst sıralarda değildi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Geçen hafta kontrolüm sırasında doktordan reçete istedim." Adam alaycı bir şekilde güldüğünde irkildi.

"Senden şüphe etmeyi seçersem beni affet canım. İş doğum kontrolüne geldiğinde ne kadar güvenilmez olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye alay etti ve kadın onun sesindeki alay ve yüzündeki küçümseme karşısında şiddetle titredi. Adam konuyu kapatmadan önce ona son bir kez delici bir bakış attı.

"Canını yaktım mı?" diye sordu neredeyse kişiliksizce, donunu ararken. Verdiği cevap belli ki onu pek ilgilendirmiyordu çünkü sırtı ona dönüktü. Kadın cevap verme zahmetine girmedi ama kendini içinde bulunduğu pozisyondan dolayı aşağılanmış bir halde doğrulup oturdu - adamın masasına uzanmış, çıplak ve *onun* zevki için yayılmıştı. Terleri ve diğer sıvıların karışımıyla kaplıydı ve seks ve ter kokuyordu. Kendini kullanılmış ve ucuz hissediyordu ve yanakları utançtan yanıyordu. Adam ona karşı duyduğu küçümsemeyi daha açık ifade edemezdi ve Bronwyn her seferinde onun kollarına bu kadar kolay düştüğü için kendinden iğreniyordu. Affedilemez aptallığı yüzünden biraz şoka girmişti ve dağınık düşüncelerini zar zor toparlayabiliyordu. Tek istediği odadan çıkmak ve Bryce'tan uzaklaşmaktı ama nedense bunu nasıl yapacağını bir türlü bulamıyordu.

Ayağa kalktı ve bir kolunu çıplak göğüslerinin üzerinde çaprazladı, diğer eliyle de klasik bir kadınsı utanç pozu vererek kalçalarının birleştiği yerdeki kıvrıkcık üçgeni kavradı.

Bryce başını kaldırıp onu gördüğünde bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Gözyaşlarıyla dolu gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyor, dağılmış giysilerini arıyordu. Şimdiye kadar boxer'ını sürüklemişti ve acilen onun eşyalarını aramaya başladı, gözlerindeki kapana kısılmış ve çaresiz bakıştan nefret ediyordu. Sonunda bluzunu buldu ve ona uzattı ama kadın kıpırdamadı. Neredeyse katatonik görünüyordu ve Bryce mantıksız bir panik dalgasını bastırdı. Bluzu giymesine yardım etti ve beceriksizce düğmelerini ilikledi, ama sadece alt yarısı açıkta olduğu için daha da savunmasız görünüyordu. Başını eğdi ve yüzünü dökülen saçlarının arkasına sakladı. Etrafına bakındı ama külotunu bulamadı. Onun yerine zarif bir sütyen ve buruşuk

Pantolon. İkincisinin işe yarayacağına karar vererek, onun pantolonu giymesine yardım etti ve her seferinde bir tane olmak üzere ayaklarını fiziksel olarak pantolonun paçalarına doğru kaldırmak için eğildi. Bu pozisyon yüzünü kızın ortasındaki ince buklelerle aynı hizaya getiriyordu ama kızın çıplaklığı onu daha da savunmasız ve korunmaya muhtaç gösteriyordu.

Sonunda kızın fermuarını çekip düğmelerini iliklemeyi başardı ve kızın yüzüne baktığında dudaklarının kıpırdadığını ve tehditkâr gözyaşlarının döküldüğünü gördü. Gözyaşlarını görmekten nefret ettiği için aceleyle kollarını kavradı. Dudaklarına odaklandı ve aynı şeyi tekrar tekrar söylediğini fark edebildi.

Beni cezalandırmaya devam ediyorsun.

Bryce bu gerçeği kendi kendine kabul etti. Onu cezalandırmaya devam ediyordu ama bilmediği bir şey vardı ki o da kendisini cezalandırıyordu. Onu bu halde görmekten nefret ediyordu ve döktüğü her isteksiz gözyaşında içini asit gibi yakan suçluluk duygusundan da nefret ediyordu. Kendi kendine bunu hak ettiğini söyleyip duruyordu ama kendini bu gerçeğe ikna etmek giderek zorlaşıyordu. Elini kızın yüzüne götürdü ama kız ürkererek ondan uzaklaştı ve o da bu tepkiden nefret ederek ters ters baktı. Onu asla fiziksel olarak *incitmemişti*, onu incitmemeye her zaman büyük özen göstermişti ve onun, olmaktan çok korktuğu bir canavarmış gibi kendisinden kaçtığını görmek, karnına yediği bir yumrukla aynı içgüdüsel etkiyi yaratmıştı. Kollarını yavaşça ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Kız bir tahta gibi kaskatı kesilmişti ve onun kucağında gevşemeyi reddediyordu. Sonunda muhtemelen duygusal olarak tükenmiş olduğunu fark ederek onu kollarına aldı ve oldukça beceriksizce kapıyı açıp onu üst kattaki yatak odasına taşımayı başardı. Neyse ki Celeste ve Kayla görünürde yoktu. Onu yumuşak yatağa yatırdı ve önünde diz çökerek gözlerini yakalamaya çalıştı.

"Eğer kabul edersen," dedi. Donuk gözlerini onunkilere kaldırdı, sonunda onun varlığını fark etmiş gibi göründü ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Neyi itiraf edeyim?" Kız şaşkın görünüyordu ve adam öfkesini korumaya çalışırken dişlerini sıktı.

"Kaza mahallinde olduğunu ve bana ulaşmaya çalıştığın konusunda yalan söylediğini kabul et. Seni affetmeye çalışabilirim ve ilişkimizi yeniden inşa etmeye başlayabiliriz. Sadece dürüst ol, Bronwyn." Yorgun bir şekilde iç çekti, yenilgi omuzlarında ağır bir yükü. Gözlerini kaydırdı

tekrar omuz silkti, sadece yalnız kalmak isteyen ve bunun için her şeyi yapabilecek biri gibi görünüyordu.

"Eğer istediğin buysa Bryce, o zaman beni suçladığın her şeyden suçlu olduğumu itiraf ediyorum. O yolun kenarında durdum ve uzaklaşmadan önce acı çekmeni izledim. Seninle hiç iletişime geçmeye çalışmadım; parasız, evsiz ve hızla kötüleşen sağlığımla mücadele etmeyi tercih ettim.

"Kayla doğduktan hemen sonra, telefonu zar zor tutacak kadar hasta olduğumda, öleceğimden ve kızımın yalnız kalacağından korktuğumda da sana ulaşmaya çalışmadım ve başaramadım. İnatçı gururuma sarıldım ve bencilce bir *kez bile* senin ya da kızımız için en iyisinin ne olduğunu düşünmedim." Kelimeleri o kadar net şekillendirmişti ki, adam onu anlamakta hiç zorluk çekmedi. İsteddiği şey buydu, doğru olduğuna inandığı şeydi, toptan bir suçluluk itirafıydı, ama bu ona iyi gelmiyordu ve kesinlikle doğru *hissettirmiyordu*. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğinden tam olarak emin değildi ve onu yatağa uzanana kadar nazikçe aşağı itti.

"Dinlenmen gerek," dedi elinden geldiğince nazik bir şekilde, ama en iyi zamanlarda bile kendi ses tonunu yanlış değerlendirirdi ve kızın irkilmesinden, sözlerinin niyet ettiğinden çok daha sert çıktığından şüphelendi. Yine de ona itaat etti ve direnmeden yattı, artık onunla savaşıma arzusu tamamen tükenmiş görünüyordu. Yorganı onun kıpırdamayan bedeninin üzerine çekti ve ayağa kalkmadan önce alnından şefkatle öptü. Siyah pamuklu boxer'ından başka bir şey giymediği için kendini biraz gülünç hissederek kararsızca bekledi.

"Biraz uyumaya çalış. Kayla için endişelenme. Yemeğini hazırlayıp onu yatağına götüreceğim..." Şimdi saçmalıyor gibiydi ve Bronwyn onun belirsizliği karşısında şaşırılmıştı. "Daha sonra iyi geceler demek için onu yukarı çıkaracağım. Artık her şey daha iyi olacak Bron," diye garip bir telaşla söz verdi ama Bronwyn onun düşüncesizce verdiği sözü kabul etmeyi reddetti. "Göreceksin. Daha iyi olacaklar."

Ertesi sabah uyandığında her şey kesinlikle daha iyi *hissediyordu*. Kendini sıcak ve el üstünde tutulmuş hissediyordu ve kısa süre sonra bunun sebebinin Bryce'ın kollarında sırtı bastırılmış bir şekilde yatıyor olması olduğunu fark etti

sıcak göğsüne yasladı. Döndüğünden beri ikinci kez onun yanında uyanıyordu ve son yirmi dört saatte yaşananlardan sonra onun yatağındaki varlığı konusunda biraz kararsız hissediyordu. Adam ın bir kolu beline sarılmış, eli göğüslerinin arasına girmiş, diğer kolu da başının altına sokulmuştu. A d a m ı n kaslı kalçalarından biri kendi ince kalçalarının arasına sıkışmıştı. Bronwyn tüm sağduyusuna rağmen kendini güvende, emniyette ve neredeyse el üstünde tutulmuş hissetti. Adamın ılık ve sabit nefesinin ensesine değdiğini hissetti ve küçük bir zevk titremesine karşı koydu. Yavaşça ikisinin de çıplak olduğu gerçeğinin farkına vardı ve hayal meyal Bryce'ın gece boyunca bir ara kıyafetlerini çıkarmasına kaba bir şekilde yardım ettiğini hatırladı. Adamın ereksiyonunun kavurucu, sıcak uzunluğu sırtının küçük kısmına doğru bastırıyordu. Kadın hemen gerildi.

"Rahatla." Sesi bir kedinin memnun mırıltısına benziyordu ve onu rahatlatmanın tam tersi bir etki yarattı. "Bu sabah sana saldırmayacağım. Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye karşılık verdi isyan edercesine, adamın onu duyamayacağından ya da dudaklarını göremeyeceğinden emindi.

"Ne dedin sen?" diye sorarak onu şaşırttı ve kadın daha da gerildi. Adam onun direnen bedenini bir tüyden daha ağır değilmiş gibi yüzüne doğru çevirdi ama kadın bakışlarını adamın çenesine sabitledi. "Bir şey söylediğini biliyorum. Göğsündeki titreşimi hissedebiliyordum!"

"Ne hakkında konuşmak istediğini sordum," diye yalan söyleyerek onun gözlerinin içine baktı. Adam ikna olmamış görünüyordu ve gözlerinden hayal kırıklığı fışkırıyordu ama kararlılıkla bastırdı.

"Biz. . ."

"Dün gece söylenmesi gereken her şeyi söylediğimizi sanıyordum," diye karşılık verdi. "Ben bir yalancıyım ve sen de benim kindar ve acımasız doğamın kurbanısın." Onun alaycılığını görmezden gelmeyi tercih etti.

"Dün gece öleceğinden korktuğunu söylediğinde ne demek istediğini bilmek istiyorum," diye usulca sordu, yüzünü dikkatle izleyerek. Birbirlerine o kadar yakın yatıyorlardı ki, en küçük bir duyguyu bile ondan gizlemek zordu.

"Bazı komplikasyonlar oldu." Rahatça omuz silkti. "Zor bir hamilelikti, yetersiz beslendiğim gerçeğiyle daha da kötüleşti."

Bunu itiraf etmek ne kadar aşağılayıcıydı. Gözlerini tekrar indirdi, kendine bakamamaktan utanıyordu. "Doğuma girdiğimde zayıf ve güçsüzdüm. Uzun ve yoğun bir doğumdu ve vücudum hamilelik sırasında ihtiyaç duyduğu vitaminlerden mahrum bırakıldığı için, uzun süren bir doğumun yarattığı travmayla başa çıkmak için yeterli donanıma sahip değildi. . . uzun bir doğumun travması. Biraz yırtılma oldu, çok kan kaybettim ve şoka girdim. Kayla doğduktan hemen sonra en yakın akrabamın adını ve numarasını sorduklarını hatırlıyorum." Yanaklarında nem hissetti ve sessizce ağladığını fark edince dehşete kapıldı. Tanrım, her zaman ağlamaktan bıkmıştı ama o anın korkusunu ve mutlak yalnızlığını duygulara yenik düşmeden hatırlamak çok zordu. "Çok korkmuştum. Sadece bebeğimi kucağıma almak istedim. Onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Doktorların hepsi maskelerinin ardında çok acımasız görünüyordu; bana iyi olduğunu söylediler ama kimse bana göstermedi." Sert bir başparmağın yanaklarındaki gözyaşlarını sildiğini hissetti ve sert nezaket karşısında gözlerini kapattı. Devam etmeden önce cesurca yutkundu. "Her şey kararmadan önce hatırladığım son şeylerden biri bebeğimi görmek için yalvarmaktı ve sonra bir doktor adımlı söyleyip küfretti. Küfrettiğini hatırlıyorum çünkü sesi o kadar kızgın ve endişeliydi ki bana seni hatırlattı. Bir an için sen *olduğunu* sandım! Ve çok *mutlu oldum* ..." Şimdi onun titrediğini hissedebiliyordu, sanki iliklerine kadar üşümüştü, ama nedense kelimelerin akışını durduramıyordu. Adam sormuştu, bilmek istemişti ve kadın bunu onun için ballandıra ballandıra *anlatmayacaktı*. Devam etmeden önce boğazını boğuk bir şekilde temizledi.

"Bana kalbimin iki kez durduğunu söylediler. Tabii ki hiç hatırlamıyorum. Sadece Kayla'nın ağlama sesiyle uyandım. Başımı çevirmek için çok güç harcadım ama ..." Gözyaşları onun yüz ifadesini görmesini engellerken, yüzüne doğru ısıltı gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Çok mükemmel ve çok sağlıklıydı ve o anda onu güvende tutmak için her *şeyi yapabileceğimi* biliyordum!"

"Bronwyn ..." Bryce'ın boğazı duygusallıktan sıkıştı ve kelimeleri çıkarmakta zorlandı. "Neden sen . . ."

"Seni aramak mı?" Kadın sorusunu tamamladı ve ona doğru baktı. "Belki de inatçı ya da aptaldım? Belki de Kayla'yı onun için en iyisini isteyecek kadar sevmiyordum?" Onun doğruyu söylemesini istemiyordu, onu kendisine söylediği tek büyük yalanı söylemeye zorlamıştı ve

Onu gerçekler konusunda bir daha ikna etmeye çalışırsa *lanetlenecekti*. Gerçeği görmeyi reddeden bir adama karşı kendini savunmaktan yorulmuştu. Artık gerçek, Bryce'ın kendi başına keşfetmesi gereken bir şeydi. Bu işten ve ondan vazgeçmişti.

"ok zgnm," diye fısıldadı acı içinde, kendi gözleri sadece gözyaşı olabilecek şeylerle parıldıyordu. "Tanrım, bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok zgnm."

Bryce az önce öğrendiği her şeyi, tüm bunların dehşeti karşısında acı içinde feryat etmek istemedenden tam olarak algılayamıyordu. Tanrı aşkına, *kalbi* durmuştu! *lmşt* ve Bryce'ın bundan haberi bile yoktu. Güzel, kırılgan Bronwyn'i neredeyse sonsuza dek elinden alınmıştı ve bu bilgi onu yiyip bitiriyordu. Kadının az önce ortaya çıkardığı acı verici gerçeklerle kıyaslandığında kendi acısı neredeyse önemsiz görünüyordu ve yine de eğer kalsaydı, geri dönseydi, onu arasaydı - herhangi bir şey- diye düşünmekten kendini alamıyordu.

-Onu koruyabilir, zarar görmesini engelleyebilirdi. Zihninin gerisinde ona bağıran tiz sesi duymazdan geldi: *Onu senden kim koruyabilirdi ki?*

"Hemşirenin sizden en yakın akrabanızın iletişim bilgilerini istediğini söylediniz.

Neden onlara numaramı vermedin?" diye sordu hışımla.

"Oh, şimdi neden böyle bir şey yapayım ki?" Bronwyn kayıtsızca sordu. "Kayla'yı yetim bırakma düşüncesini tercih ederdim." Kaşları tehditkâr bir şekilde alçaldı. Böylesine bariz bir iğnelemeyi fark etmek için duyabiliyor olmanız gerekmiyordu.

"Bron, şimdi yapmacıklığın sırası değil!"

"şey," masumca ona göz kırptı, yanlış anlaşılma olmaması için kelimelerini dikkatlice oluşturdu. "Sana sadece bilmek istediğine inandığım şeyi söylüyorum, çünkü işine gelmediğinde gerçeği reddettiğin oldukça açık bir hale geldi. Anlamadığım şey, hakkında bu kadar düşük bir fıkre sahip olduğun bir kadınla nasıl evlenebildiğin. şimdiye kadar benim aptal, vefasız, zalim ve bencil olduğumu anlamıştık! En başta bende ne bulduğunu Tanrı bilir. *Korkunç* bir karakter yargıcı olmalısın." Kendini onun kollarından kurtardı ve çıplaklığını umursamadan yataktan fırladı. Sadece ondan uzaklaşmak istiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu panikle miş bir sesle. "Duşa," diye kısa ve öz bir yanıt verdi.

"Ama konuşmamızı henüz bitirmedik..."

"Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim." Elini umursamaz bir tavırla salladı ve süite doğru döndü.

"Bron," sesi tanımlanamayan bir duyguyla hırçınlaşmıştı ve kız onunla yüzleşmek için döndü. Adam uzun bir süre ona baktı, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi, sonra başını salladı.

"Rick ve Lisa dün gece tatilden döndüler ve öğleden sonra gelmelerinin iyi olacağını düşündüm. Rick'in Kayla'yı tanımasını istiyorum ve Lisa ile senin de iyi anlaşabileceğinizi düşünüyorum." Kayla başını sallayarak cevap verdi; bir yanı Rick'i tekrar görmeyi dört gözle beklerken, diğer yanı da onun hastanede hasta ve savunmasızken gösterdiği soğukkanlılığı hatırlıyordu. Yine de Rick'in yeni karısıyla daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu; paylaştıkları kısa anlarda kadın ona karşı çok nazik davranmıştı.

"Bu iyi olur," diye mırıldandı banyoya doğru geri dönmeden önce ve bu sefer adam itiraz etmeden gitmesine izin verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rick, Lisa ve Rhys saat birden hemen sonra geldiler. El ele tutuşan çift bronzlaşmış, sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Rick'in Bronwyn'i selamlaması zor oldu; ağabeyine sırtmadan önce sadece başını salladı ve hem Bronwyn'i hem de Lisa'yı oldukça kaba bir şekilde dışlayarak hemen SASL dilinde bir sohbete başladı. Diğer kadın Bronwyn'in elini sıcak bir şekilde sıkmadan ve yanağına hiç beklenmedik bir öpücük kondurmadan önce onunla alaycı bir gülümseme paylaştı.

"Seni son gördüğümde çok daha iyi görünüyorsun," dedi dostça bir gülümsemeyle.

"Dinlenmek ve güneş ışığı bunu yapacaktır," diye karşılık verdi Bron kolayca ve geri çekilip Lisa'ya her şeyi kapsayan bir bakış attı.

"O günkü nezaketiniz dışında hakkınızda pek bir şey hatırlamıyorum ama söylemeliyim ki siz de çok iyi görünüyorsunuz." Genişçe işaret eden kayınbiraderine şöyle bir baktı. "Bütün bu olanlar beni mutlu etti.

. . Bryce ve benim durumumuz tatilinizi mahvetmedi!" Lisa gülümseyerek başını salladı.

"Rick bir süre biraz içine kapanıktı ama Rhys ve ben onu kısa sürede bu durumdan kurtardık." Bebek arabasında uyuyan bebeğe doğru başını salladı ve iyi huylu bir şekilde sırttı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Bronwyn Lisa'nın sıcak kişiliğine karşılık vermekten kendini alamadı. Kadın kesinlikle çok sevimliydi. Rick'in ona nasıl bu kadar çabuk aşık olduğunu anlayabiliyordu.

"Küçük güzel kızın nerede?" Lisa, Kayla'nın her an bir köşeden çıkmasını bekliyormuş gibi güneşli avluya sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

"Zavallı küçük şey. Bryce bütün sabah onu yaklaşan ziyaretiniz için hazırlıyordu ve kuzenlerin, teyzelerin ve amcaların ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen - sanırım egzotik bir hayvan türü bekliyordu

Öğle yemeği boyunca bu konuda gevezelik etti. Yemeğini tamamladıktan hemen sonra kendini yıprattı ve uykuya daldı. En iyisi bu; öğleden sonra uykusunu almazsa huysuzlaşıyor. Bir ya da iki saat içinde tekrar ayağa kalkar." Bryce ve Rick'in hâlâ sohbete dalmış oldukları yere baktı ve kaşlarını çatı.

"İşaret dilini anlayabiliyor musun?" diye sordu sessizce ve Lisa'nın gözleri sıvı sempati havuzlarına dönüştü.

"Biraz. Rick bana öğretiyor," diye usulca itiraf etti.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Bron merakla sordu ve Lisa onun elini tekrar sıktı.

"Sanırım Rick Bryce'a köpekbalığı kafesine dalışını anlatıyor." Bu tatsız anıyı hatırlayınca ürperdi.

"Ah canım. Rick *hala* böyle şeyler yapıyor mu?"

"Görünüşe göre ilk kez köpekbalığı kafesi dalışı yapıyormuş. Çok sevmiş ama artık tecrübe ettiği için bir daha yapacağından şüphe duyduğunu söyledi. Umarım yapmaz. Ne zaman onu aşağıda, koruma olarak gördüğü o çürük kafesin etrafında dönen devasa büyük beyazlarla düşünsem içim ürperiyor!"

Bron kendinden emin bir şekilde, "Artık evli ve çocuklu olduğuna göre biraz sakinleşecektir," dedi.

"*Elbette* yapacak." Lisa gözlerini devirdi. "Ya da belki Rhys ve beni de yanında sürükler. Çıktığımız zamanlarda, ben hamile kalmadan önce, beni kendisiyle çılgınca şeyler yapmaya ikna etmek için harika bir iş çıkarmıştı! Aslında bu kadar erken hamile kalmamın, vücudumun beni Çılgın Ölüm'den kurtarmak için devreye giren savunma mekanizması olduğuna eminim."

"*Hayır*," diye nefes nefese kaldı Bron, tatlı, kitap gibi görünen kadının Rick'in genellikle eğlence için yaptığı ekstrem sporlardan bazılarına katıldığını hayal edemiyordu.

"Bir bakalım: bungee jumping, parasailing, paraşütle atlama, yelken kanat." Maddeleri sıralarken parmaklarını işaretledi. "Çılgın bir off-road yarışına katılmak, beyaz suda rafting yapmak... Bunlar o zamanlar kendimi yapmak zorunda bulduğum çılgınca şeylerden sadece *birkaçı*."

Rick, "Bale resitalleri, operalar, şiir dinletileri, senfoni orkestraları, *gerçekten* eski mobilyalar için alışveriş," diye araya girdi.

"Antikalar," diye ekledi Lisa usulca, kocası yanlarına geldiğinde sevgiyle gülümseyerek.

". . . Sanat sergileri," Rick, Bryce sözünü kesmemiş gibi anlatmaya devam etti, bir kolunu karısının dar omuzlarına attı ve Bryce'ın söylediklerini dudaklarından okuyabilmesi için kendini eğdi. "Bunlar evlendiğimden beri kendimi katılırken bulduğum gerçekten sıkıcı şeylerden sadece birkaçı."

Lisa homurdandı ve tekrar gözlerini devirdi.

"En azından *benim* yüksek dağlardan ve mükemmel uçaklardan atlamak gibi bir huyum yok," diye alay etti ve adam sırtarak kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bronwyn onları imrenerek izledi ve farkında olmadan gözlerini Bryce'ın yüzüne dikti. Bryce'ın kendisini dikkatle incelediğini görünce irkildi ve bakışlarını hızla indirdi ama Bryce gelip onun yanında durdu. Birkaç dakika boyunca yan yana durdular, birbirlerine dokunmadan, genç çiftin fısıldaşmalarını ve kıkırdamalarını izlediler. Bronwyn, adamın iri elinin sırtının küçük kısmına ilk ve hiç beklemediği dokunuşunu hissettiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bronwyn'in gözleri adamın vurdumduymaz profiline kaydılar ama adam gözlerini dikmiş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kardeşini ve Lisa'yı izliyordu.

Eli tereddütle yukarı doğru hareket etti, ta ki ensesine, saçlarının kalın dökülüşünün altına gelene kadar ve teninin sıcaklığı savunmasız boynunun narin etini yakana kadar. Genç çiftin dikkatini çekmek için boğazını temizlemeden önce yumuşak tenine nazikçe masaj yaptı; çocuklar gibi sırtarak suçlulukla birbirlerinden ayrıldılar.

"Yemeğe hazır mısınız?" Bryce lezzetli yiyecekler ve meyvelerle dolu veranda masasına doğru dönmeden önce sessizce sordu. Bronwyn'i masaya doğru götürürken onu sahiplenen elini üzerinde tuttu ve ona bir sandalye çekecek kadar uzun süre bıraktı. Bronwyn sandalyeyi kabul etmeden önce ona temkinli bir şekilde baktı. Eskiden onun için hep böyle şeyler yapardı, kapıları açmak, paltolarını giymesine yardım etmek, onu oturtmak gibi bilinçsiz davranışlar. Bronwyn'in tamamen çekici bulunduğu eski dünya şövalyeliği idi bu. Döndüğünden beri böyle bir şey yapmamıştı ve Bronwyn bunun onun hakkında unuttuğu ama bilinçaltında özlediği küçük ayrıntılardan biri olduğunu acıyla fark etti. Bu ani nezaketin arkasında ne olduğunu merak ederek başıyla teşekkür etti. Adamın eli beklenmedik bir şekilde yanağına indi ve başparmağı yanağını okşadı

Kısa bir süre için teni okşadı, ama kız beklenmedik okşamaya tepki vermeye fırsat bulamadan uzaklaştı.

Bronwyn'in gözleri şaşkınlıkla Rick'in ilerleyişini takip ederken, Rick onun karşısına, Lisa'nın yanına oturdu ve Bronwyn'in yanına oturmaktan başka bir seçenek bırakmadı. Rick, kardeşi ve karısı lehine onu büyük ölçüde görmezden geldi ve Bronwyn'in kendini küçümsemiş ve gülünç bir şekilde incinmiş hissetmesine neden oldu. Rick'in neden böyle davrandığını biliyordu, sadece kendisine haksızlık yapıldığını düşündüğü kardeşine sadık kalmaya çalıştığını biliyordu. Bronwyn yine de Rick'in bu bariz düşmanlık gösterisi karşısında neredeyse ihanete uğramış gibi hissetmekten kendini alamadı. Yemeğin yarısına geldiklerinde Lisa kocasına hançer gibi bakıyordu ve Bryce da neredeyse Bronwyn'in hissettiği kadar gergin görünüyordu. Rick ya yarattığı gerginlikten habersizdi ya da -büyük olasılıkla- bunu görmezden geliyordu.

"Bronwyn," Bryce'ın kısık sesi Rick'in, Lisa'yla birlikte geçirdikleri "bebekli balayı" sırasında gördükleri bazı egzotik manzaraları anlatırkenki heyecanlı konuşmasını böldü. "Yemek yemiyorsun..."

Bronwyn zar zor dokunduğu yemeğine baktı ve konunun aniden değişmesiyle biraz sarsılarak çaresizce omuz silkti.

"O kadar aç değilim," diye cevap verdi gergin bir gülümsemeyle. "Ve Rick'in hikâyesine kendimi kaptırmıştım."

Bryce, "Yemek yemelisin," diye söze girdi. "Hâlâ çok zayıfsın..."

Bronwyn her şeyden anında ve tamamen bıkmış bir halde patladı. Onun hakkında inandığı saçma sapan gerçekler, Rick'in düşmanlığı ve hem bedensel hem de ruhsal olarak kendi zayıflığı.

"Sende hep bir şeyler var, değil mi?" diye öfkeyle tısladı. "Yeterince iyi konuşmadım, yeterince güzel değildim, yeterince zarif değildim, yeterince eğitilmiş değildim. Senin için asla yeterince iyi olamadım. Yeterince iyi olacağımdan da şüpheliyim. Benden kurtulma fırsatına balıklama atlamana şaşmamalı," diye acı acı düşündü. "Tek ihtiyacın olan bir bahaneydi ve hamile kaldığımda sana çok uygun bir bahane buldum. Ve sonra, yaralanmaya hakaret eklemek için, o *saçma şeyle* geldin ..." Aniden durdu, onun gerçeklerle yüzleşmesine ve gerçeği kendi başına bulmasına izin verme kararını hatırladı. Başını öfkeyle salladı ve ağzı açık kalmış Rick'e döndü.

"Ve *sana* gelince. . . Aptal kardeşinin sana verdiği sözde gerçeklerden başka bir şey bilmeden orada oturup beni yargılamaya nasıl cüret edersin?" Kadın

O kadar öfkeli, kırgın ve sinirliydi ki yumruğunu sıkıp kolunu yumruklamaktan kendini alamadı. Adam yüzünü buruşturdu ve sandalyesini ondan uzaklaştırdı. "Senin bundan daha akıllı ve adil olduğunu sanıyordum Rick!" Ayağa kalktı ve dudaklarında onaylayıcı bir sırıtışla ona bakan Lisa'ya döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözleri dökmeyi reddettiği yaşlarla yanıyordu. "Lütfen beni affedin ..."

Lisa başını salladı ve Bronwyn arkasında mutlak bir sessizlik bırakarak kaçmaya başladı.

"Şey," dedi Lisa şaşkın sessizliğin içinde. "Bence biraz kızgın, sence de öyle değil mi?"

Rick sinirli bir şekilde, "Kes şunu, Lisa," diye homurdandı. "Bu seni ilgilendirmez-" "Sakın söyleme," diye sertçe uyardı. "Söylemeyi aklından bile geçirme.

O!"

Rick akıllıca sesini kesti.

"Davranışın korkunçtu ve senden çok utandım." "Lisa, bilmiyorsun-"

"Beni aramaya çalıştığını iddia ediyor," diye söze karıştı Bryce ve Rick kaşlarını çatı .

"Ne?"

"Kayla'yı doğurmadan önce, benden ayrıldıktan bir hafta kadar sonra ve doğum yaptıktan sonra tekrar." O sabah verdiği alaycı yanıtların satır aralarını okuyabilecek kadar iyi biliyordu. "Beni aramaya çalıştığını söyledi. Cep telefonumu denediğini ama tabii ki kazada harap olduğunu söyledi. Ayrıca evi de denediğini ama ben iyileşirken Celeste ve çalışanlara izin verdiğinizi iddia ediyor. Ama sonra ofise ulaşmaya çalıştığını ve adamlarım tarafından engellendiğini de söylüyor."

Rick ona bön bön baktı.

"Bronwyn seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

"Öyle iddia ediyor." Bryce omuz silkti, umursamaz hareketinin ardındaki tedirginliği gizlemeye çalışıyordu. "Ben bu yönde özel bir talimat vermemiş olsaydım, personelim onu oyalamazdı. Hastanede yatarken yapamayacağım bir şey. Yani yalan söylüyor olmalı. Ama neden aynı yalanı tekrar tekrar söylüyor?"

"Bryce," Rick dehşetle baktı. "Bu yönde bir emir vermiştin."

"Ne?" Bryce bu sözün çirkinliği karşısında ayağa fırladı. "Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Kazanın olduğu geceydi. Pierre, Cooper" -Cooper o zamanlar Bryce'in kişisel asistanıydı, o zamandan beri daha büyük ve daha iyi şeylere geçiş yapan genç ve hırslı bir girişimciydi- "ve ben hepimiz oradaydık. Ameliyattan yeni çıkmıştın ve hâlâ sersem gibiydin ama Bronwyn'in nerede olduğunu sorduğumda, onu bir daha görmek ya da ondan haber almak istemediğin konusunda çok kararlıydın. Çok acı çekiyordun ve söylediğim her şeyi yazmak zorunda olmam duygusal gerginliğini daha da artırıyordu. İkinizin arasında çok kötü bir şey olmuş olabileceğini biliyordum. Hastanede olmaması bile bunu yeterince kanıtlıyordu, ama yine de sözlerin palavra olduğunu ve ikinizin işleri yoluna koyacağınızı düşündüm, bu yüzden onları omuz silktim."

Masadan kalkıp cebinden cep telefonunu çıkarırken Bryce'in yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

"Pierre'i ara ve Bronwyn'in ben iyileşirken ofisimi arayıp aramadığını sor."

"Bryce ..." Rick başladı.

"*Yap şunu, Rick!*" Genç adam başını salladı ve telefonu çevirdi. Bryce, Pierre'le konuşurken kardeşinin yüzünü izledi, telefon kulağına dayalıyken dudaklarını okuyamıyordu. Bronwyn'in ona acı sözlerini savururkenki işkence görmüş yüzünü hayal etmeye devam etti. Ona söylediklerinin yarısını okuyamamıştı ama özünü anlamıştı. Gerçekten de onun kendisi için yeterince iyi olmadığını düşündüğüne mi inanıyordu? *Böyle* çılgınca bir fikre nereden kapılmıştı? Rick telefon bağlantısını kesip başını kaldırdığında hâlâ bu soru üzerinde düşünüyordu. Bryce küçük kardeşinin yüz ifadesini dikkatle izledi, Pierre'in ne açıkladığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Rick ilk konuştuğunda, Bryce kardeşinin gözlerini izlemeye o kadar odaklanmıştı ki ilk birkaç kelimeyi kaçırdı ve sabırsızlıkla yeniden başlaması için işaret etti.

Rick, "Pierre, Bron'un ofise yapmış olabileceği herhangi bir aramadan haberdar değil," diye söze başladı ve Bryce, hain küçük sürtüğe neredeyse inandığı için kendisine duyduğu eşit derecede büyük bir öfkeyle savaştan ezici bir umutsuzluk dalgası hissetti! Rick hâlâ konuşuyordu ve Bryce'in tüm konsantrasyonunu yeniden kardeşinin dudaklarına odaklaması gerekti. "...

Onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğinizi kesin bir dille ifade ettiğinizi hatırlıyor *mu*? Benim gibi o da bu sözleri ciddiye almadı ve sizin adınıza böyle bir emir vermedi. Pierre, Cooper'ın sözlerinizi hafife almamış olabileceğini düşünüyor. Ne de olsa Pierre senin arkadaşın ve ortağın, ben de kardeşinim ve Cooper'ın aksine bizim söz konusu olan bir işimiz yok." Bryce hiçbir şey söylemedi, sadece uzun süre düşünceli bir şekilde kardeşine baktı. Öfke ve umutsuzluk unutulmuştu, çünkü içine hızla çöken korkunç bir panik duygusu vardı ve çığgınca bir sonraki adımda ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

"Rick," dedi yüksek sesle, olabildiğince dikkatli ve kısa bir şekilde, kardeşinin bir sonraki sözlerini en ufak bir şekilde yanlış anlamasını istemiyordu. "Cooper'ı bulmanı istiyorum. Bu konuda yalan söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum çünkü ... çünkü ..." Kelimleri söylemeye dayanamıyordu. Gözleri Rick'inkilerden kaydı ve kendini Lisa'nın bakışlarıyla buluşurken buldu. Dudaklarının hareket ettiğini gördü ve otomatik olarak onlara odaklandı.

". . . Eğer seni aramaya çalıştığı konusunda doğruyu söylüyorsa, diğer her konuda da doğruyu söylüyor olabilir, değil mi?" Lisa konuşmadığı kelimeleri dile getirirken yüzünü buruşturdu ve gözleri böyle bir vahşet fikri karşısında dehşetle kapandı. *Tanrım*, döndüğünden beri ona yaptığı korkunç muamele haksızsa bununla nasıl yaşayabilirdi? Rick'in bakışlarıyla karşılaştı, hissettiği sefalet ve ezici dehşetin gözlerinden belli olup olmadığını merak ediyordu.

"Kaza geçirdiğimde orada *olmadığını* da söyledi. Beni terk etmediğini..." Yufka yürekli karısının onu ya da bir başkasını kaza mahallinde yaralı ve yalnız bırakacağına inanmanın ne kadar saçma olduğunu şimdi fark ettiğinden, bunu söylemeye bile cesaret edemedi. Kendini şaşkın ve midesi bulanmış hissederek en yakın sandalyeye bir gümbürtüyle oturdu.

"Aman *Tanrım*," diye inledi. "Aman Tanrım! Bunun için onu suçlamaya o kadar kararlıydım ki, ama ya yanılıyorsam Rick? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Kendi başına neler yaşadığını... Kayla ve kendisi için iyi bir hayat kurmak için nasıl mücadele ettiğini. Bebeğimizi doğururken neredeyse *ölüyordu* ve ben onun yanında değildim. Her konuda yalan söylüyor olsa bile, tüm bunları tek başına yaşamasına izin vermenin hiçbir mazereti olamaz!" Kardeşi omzuna sert bir el koydu ve Bryce'ı başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Sakin ol Bryce, onu bulmaya çalıştın, hatırladın mı? Onun hakkında söylediklerine inanıyor olsan bile, yine de onu bulmak için elinden geleni yaptın. Kendini suçlamaya başlamadan önce gerçeğin ne olduğunu bulalım."

Bryce elleriyle yüzünü kapattı, bundan sonra ne yapacağından emin değildi, kendini çaresiz ve tamamen kaybolmuş hissediyordu. Bu, işitme yetisini kaybettiğinden beri fazlasıyla aşına olduğu bir duyguydu ama bu duyguyla yaşamayı asla öğrenemeyecekti. Aniden ayağa kalktı, kafası karmakarışık düşüncelerle yüzüyordu, amacı açıktı.

"Onunla konuşmam gerek." Gözleri kör bir şekilde ağabeyi ve yengesini aradı. "Ben... affedersiniz." Rick'in bir şeyler imzalamaya başladığını gördü ama Lisa uzanıp kardeşinin ellerini tuttu ve Bryce'a cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Çocuk odasında, öğleden sonra uykusundan sonra dinlenmiş görünen aktif Kayla ile oynuyordu. Bronwyn kapıya arkasını dönmüştü ve ilk başta onu görmedi. Aslında onun varlığını fark eden Kayla olmuştu. Küçük kız onun kapı aralığında gezindiğini gördü ve heyecanla ciyaklarken tüm yüzü aydınlandı.

"Baba!" Bronwyn tombul kollarını uzatarak ona doğru yürüdü. Bryce küçük kızı kollarının arasına alırken ona gülümsedi, gözlerini Bronwyn'in ince sırtından ayırmadı, omuzlarını dikleştirip yüzüne bakacak şekilde ayağa kalkmadan önce nasıl gerildiğini fark etti. Bryce bir yandan küçük kızın gevezeliklerini idare etmeye, bir yandan da Bronwyn'in yüzünü izlemeye çalışıyordu. Sonunda Kayla'nın kafa karıştırıcı bebek konuşmasını takip etmeye çalışmaktan vazgeçti ve tamamen Bronwyn'e odaklandı, Kayla'yı mutlu etmek için arada bir başını sallıyordu.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, çenesindeki inatçı eğimi ve parlak gözlerindeki akmamış yaşları fark ederek. Onu *yine* gözyaşlarının eşğine getiren mutlak bir piç gibi hissediyordu!

"Ben iyiyim." Başını salladı, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Ben ..." diye başladı ama Kayla bir aşağı bir yukarı zıplıyor, onunla atçılık oynamasını istiyordu. Kapıya gidip Rick'e seslenmeden önce küçük kızı öptü ve babasının kendisine kızıp kızmadığını merak ederek kararsızca ona bakan Kayla'yı hemen susturdu.

Bryce ona güven verici bir şekilde sırttı, uçak sesleri çıkardı ve Rick nefes nefese merdivenlerden çıkmadan önce onu birkaç dakika odanın içinde uçurdu.

"Ne?" diye sordu aceleyle.

"Kayla. . ." Bryce kızının ipeksi yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bu senin Rick Amcan!"

"Amca?" Kız şüpheyle merak etti.

"Evet ve atçılık oynamayı seviyor!" Küçük kıza aptalca sırttmakta olan Rick aniden gülümsemeyi bıraktı ve dehşet içinde kardeşinin gözleriyle karşılaştı.

"Amca, at mı?" diye sordu küçük kız heyecanla.

"Annen ve baban konuşurken Rick Amca ile atçılık oynamak ister misin?" Bryce onun "atçılık oynamak" ve "Rick Amca" dışında bir şey anlamayacağını bildiğinden nazikçe sordu.

"Uh, Bryce ..." Rick telaşla geri geri giderken başladı; Kayla ona en güven dolu gülümsemesini bahşedip kollarını uzattığında aniden durdu.

"Horsey, Wick Amca?" diye nazikçe sordu ve Rick öne çıkıp küçük kızı babasının kollarından kaldırmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Şimdiden ne kadar başarılı bir çapkın oldun." Bryce'ın gözleriyle buluşmadan önce kıkırdadı.

"On iki yıl kadar sonra bununla çok uğraşacaksın, ağabey." Bryce gönülsüzce sırttı ve omuz silkti.

"O köprüye geldiğimde geçeceğim. Lütfen onu meşgul tut, Rick. Bron ve benim-"

Kayla gitmek için sabırsızlanarak saçını ve gömleğini çekiştirirken Rick neşeyle, "Başka söze gerek yok," diye araya girdi. "Gel Kayla, gidip kuzenin ve Lisa teyzenle tanışalım. O da atçılık oynamayı çok seviyor!" Heyecan verici yeni insanlarla oynama ihtimali karşısında ailesini tamamen unutmuş gibi görünen arkadaş canlısı küçük kıızı odadan çıkardı ve Bronwyn ile Bryce'ı birkaç dakika sessizce birbirlerini düşünmeleri için yalnız bıraktı.

"Bu sefer sorun ne Bryce?" Bronwyn, yüzünde alaycı bir ifade varmış gibi görünen bir ifadeyle sordu. "Hışımınla çıkıp gittiğim ve mükemmel küçük partinizi mahvettiğim için çok özür dilerim."

"Gittiğin gece," diye başladı sessizce, suçlayıcı ya da öfkeli görünmek istemediğinden sesini düz ve sakın tutmaya çalışarak. "Kazadan sonra Bron, *yemin ederim seni kalabalığın içinde gördüm* ve seni evden çıkarmanın ben olduğumu bilmeme rağmen, beni orada terk etmen aklımda tamamen affedilemez bir şeydi. Hamileliğine verdiğim tepkinin acımasız ve yersiz olduğunu biliyorum ama buna rağmen sen benim karımdın, en çok güvendiğim kişiydin, beni sevdiğini iddia eden kadındın ve beni orada *bırakıp gittin!* Bu bana hiç mantıklı gelmedi ve çok acı verdi. Ayrıca senden nefret etmem için de bir bahane oldu çünkü bundan başka bir şey hissetmek çok ..." Kaşlarının çatıldığını ve kafasının karıştığını fark ederek garip bir şekilde sözünü kesti.

"Bryce, ben ..." diye başladı ama Bryce elini kaldırdı.

"Lütfen . . . Bırakın konuşayım." Acıyla gözlerini kapadı. "O kadar canlı hatırlıyorum ki; başımı kaldırdım ve seni orada, toplanan kalabalığın kenarında dururken gördüm. Soğuk, uzak ve çok güzel görünüyordun. Sevdiğim elbiseyi giyiyordun. Hatırladın mı? Küçük siyah, uçuşan etekli olan. Sana seslenmeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Şimdi biliyorum ki avazım çıktığı kadar bağıırıyordum." Gücsüzce sırttı. "Sadece kendimi duyamadım. Bu imgeden kurtulmanın neden bu kadar zor olduğunu anlıyor musun? Sırtını dönüp benden uzaklaştığın anıyı aklımdan nasıl çıkaramadığımı?"

Bronwyn onun karanlık ve acı dolu yüzüne baktı. Buraya gelmenin ve o gece yaptıklarından dolayı ne kadar incindiğini açıklamanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyordu. İçini çekti; kendi başına üstesinden gelmesine izin vermek için çok fazlaydı. Yapamazdı, hele ki ona iğrenç suçlamasını çürütecek araçları sunmuşken.

"Bryce." Boğazı düğümlendi ve her zaman var olan ağlama dürtüsüyle savaşıırken derin bir nefes aldı. "Sana göstermem gereken bir şey var." Onu ana yatak odasına ve eski gardırobunun bulunduğu büyük gömme dolaba doğru götürdü. Kapıyı açtı ve kısa bir süre içindekileri karıştırdıktan sonra, üzerinde siyah şifondan bir parça asılı olan yastıklı askıyı kaldırdı.

"Bu elbise mi?" diye sordu nazıkçe ve adam sanki elbise acı dolu anıları geri getirmiş gibi yüzünü buruşturdu. Başıyla onayladı. Kadın kapağını kapattı.

Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken gözlerini sımsıkı yumdu, bu yüzden adamın kendini durdurmadan önce ona doğru yaptığı hafif hareketi görmedi.

"Bryce," diye mırıldandı kararsızca, gözlerini tekrar açarak. "O gece ayrıldığımda üzerimde bir kot pantolon ve bir tişört vardı. Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan ayrıldım. Bu elbise ... son iki yıldır burada asılı duruyordu." Bryce bakışlarını elbiseye kaydırdı ve başını salladı, ilişkilerinin sağlığı için bu kadar önemli bir şeyi bu kadar *yanlış anladığına* inanamıyordu. Elbiseyi ondan aldı ve çürük kumaşı iri ellerinin arasında nazikçe gezdirdi.

"Rick bavulunu hazırlayabilirdi..." diye söze başladı ama Rick onun dikkatini çekmek için eline dokundu ve başını yavaşça sallayarak gözlerini sabit tuttu.

"Neden Rick'e sormuyorsun? Eminim benim için paketlediği sayısız çocuk kıyafeti arasında böyle bir elbiseyi hatırlayacaktır." Alt dudağını dişledi. "Salı gecesi ayrıldım, unuttun mu?"

Başını salladı.

"Bu bir kokteyl elbisesi Bryce," diye dikkat çekti. "O gece bir partide miydik?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Hayır. Beni ofisten aradın ve bana heyecan verici bir şey söyleyeceğin için özel bir yemek hazırladığını söyledin..." Sesi kesildi ve tepeden tırnağa titremeye başladı. Bryce gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünürken, Bronwyn değişiklik olsun diye kaya gibi sabit duran tek kişiydi. "Eve geldiğimde seni yırtık pırtık kot pantolonun ve Seyşeller'den aldığın tişörtlerden birini giyerken buldum. Akşam yemeği için giyinmek istemediğini söylemiştin."

"Sen de kıyafetlerini değiştirdin ve kış bahçesinde piknik yaptık. Yemekten sonra sana hamile olduğumu söyledim ve sen . . ."

Acıyla yutkundu.

"Olabilecek en kötü şekilde tepki verdim," diye homurdandı. "Sana gitmeni söyledim ve sen de gittin."

"Bütün akşam giydiğim kot pantolon ve tişörtü giyiyorum," diye bitirdi. Yüzü vahşice buruştu ve şiddetli bir küfürle elbiseyi kenara fırlattı. Bronwyn ani hareket karşısında irkildi, onun ruh halini ölçemiyordu, ona inanıp inanmadığından emin değildi. Adam aniden yanından geçip tuvalete daldı ve Bronwyn odadan gelen şiddetli öğürme sesini duyunca şok oldu.

kapalı kapının arkasında. Dışarıda bekledi, içeri girmeye cesaret etmeli miydi yoksa onun geri gelmesini mi beklemeliydi emin değildi. Tam içeri girmeye karar vermişti ki korkunç sesler kesildi ve tuvaletin sifonunu duydu, ardından su sesi ve gargara sesi geldi.

Adam kapıyı yavaşça açtı ve kadın kendini ona dikkatle bakarken buldu. Berbat görünüyordu, boş gözlü, avlanmış ve sanki son on dakikada on yıl yaşlanmış gibiydi. Onunla göz göze *gelmeye* cesaret edemiyordu.

"Ben ..." diye başladı. "Bilmiyorum..." Şiddetle titreyen elini ona doğru kaldırdı ama hareketi aniden kontrol etti, eli gevşekçe yanına düştü.

"Bryce..." diye mırıldandı kararsızca ama Bryce aniden başını sallayıp gözlerini yüzüne dikti ve Bronwyn onun acı dolu bakışlarında gördüğü kendinden nefretin derinliği karşısında dehşete kapıldı. Bu bakışlar ezici bir pişmanlık, korku ve çaresizliğe benzer bir şeyle karışmıştı.

"Tanrım, benden nasıl *nefret ediyor* olmalısın," diye mırıldandı.

"Sanmıyorum..." Ama artık çok geçti, Bronwyn daha fazla bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve aniden odadan çıktı. Bronwyn böylesine yoğun bir konuşmanın bu şekilde sonlanması karşısında kendini gülünç bir şekilde sönmüş hissetti. Bryce'ın ona inandığından artık şüphesi yoktu ama şimdi ilişkilerinin başarısız olmasındaki kendi suçluluğuyla başa çıkamıyor gibiydi.

Bryce, erkek kardeşi, baldızı ve iki küçük çocuğun mutlu bir şekilde oynadığı güneşli verandaya çıktığında, "Cooper'ı bulmak için zahmet etmeyin," diye homurdandı. Dördü de onun sert sesiyle aniden durdu. Lisa ve Rick endişeli görünüyor, Rhys ağlamaya başlıyor ve Kayla her zamanki gibi onu gördüğü için mutlu görünüyor. Lisa sarılmak için Rhys'i kucağına alırken, Kayla tutarsız bir şekilde gevezelik etti ama Bryce odaklanamadı ve çocuğun ne anlatmaya çalıştığını anlayamadı. Normal şartlar altında onu anlamak yeterince zordu ama şu anda içinde bulunduğu duygusal karmaşa, kızın ona ne söylemeye çalıştığını anlamasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Başını salladı ve bakışlarını Rick'e çevirmeden önce kör bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Neden olmasın?" diye sordu kardeşi bakışları karşılaştığında.

"Doğruyu söylüyor," diye ısırdı Bryce, bu bilgi hâlâ içini parçalıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir elbise." Bryce inanamayarak başını salladı. "O gece gördüklerimden o *kadar emindim ki*, kaza mahallinin her ayrıntısını, orada durmuş adını haykırışımı izlerken giydiği elbiseye kadar hatırlayabiliyordum." İçinden gelen deli gibi gülme isteğine karşı koydu, bunun kendisini mantığın sınırlarından aşağıya savuracağını biliyordu. "Ama beni terk ettiği gece üzerinde elbise yoktu Rick. Bunu bilmem gerekirdi çünkü her şey cehenneme dönmeden hemen önce o kot pantolonun içinde ne kadar seksi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Son iki yıldır onu içinde hatırladığım kokteyl elbisesi değil, bir *kot* pantolon ve bir tişört. Oh Tanrım.

. . . aman *Tanrım!*" Rick'in solgunlaştığını gördü ve kendisinin de aynı şekilde solgun suratlı görünmesi gerektiğini anladı. Genç adam titreyerek küfretti.

"Peki şimdi ne olacak Bryce?"

Bryce kardeşinin sorusu karşısında çaresizce başını salladı.

"Şimdi ona istediği her şeyi veriyorum çünkü hak ettiği en az şey bu."

"Ya boşanmak isterse?"

Bryce'ın düşünmemeye çalıştığı tek şey buydu ve bu soru karşısında irkildi.

"Ben olsam onu suçlamazdım." Bryce'ın gözleri, oyuncaklarını hâlâ ağlayan Rhys ile paylaşmaya çalışan, mutluluktan köpüren kızına kaydı. "Ama bir tane isterse ne yapacağımdan emin değilim."

Bronwyn yaklaşık bir saat sonra aşağı indiğinde Rick ve Lisa'yı Kayla ve Rhys ile birlikte kış bahçesinde buldu. Çocuklar mutlu bir şekilde birlikte oynuyorlardı. Bryce'tan hiçbir iz yoktu. Rick onun odaya girdiğini görünce telaşla ayağa fırladı ve hemen özür diledi.

"Affedilmeyecek kadar kaba ve gereksiz yere zalimce davrandım Bron," diye mırıldandı ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak. "Çok özür dilerim. Seni incittiğimi biliyorum, ama ... kahretsin Bron, o benim kardeşim ve o çok

Hepimizin senin hatan olduğunu düşündüğümüz bir şey yüzünden zarar görmüş ve tamamen değişmiş. Üstesinden gelinemeyecek kadar büyük bir engel gibi geldi!"

"Teknik olarak benim hatamdı," diye belirtti acımasızca. "O gece peşimden geldi ve eğer o olmasaydı kaza geçirmeyecekti."

"Hayır, bu *onun* hatasıydı ve o da bunu kabul ediyor. Hamileliğin konusunda bu kadar piçlik yapmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Çok üzgünüm Bronwyn."

"Ricky." Neden onu rahatlatma ihtiyacı hissettiğinden emin olmasa da yine de içini rahatlatmak isteyerek yorgun bir şekilde iç çekti. "Kardeşine sadık kalmaya çalışıyordun. Onun sözüne karşılık benim sözüm vardı. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Rick garip bir duraksamadan sonra sordu. Rick onun gözlerinin içine bakamıyordu ve kadın gerçeğin ona ne kadar ağır gelmiş olabileceğini biliyordu. Kendisinin ve Bryce'ın ona ne kadar adaletsiz davrandıklarını bilmek, doğuştan adalet duygusuna sahip birinin içine sinmeyecekti. Bunun bir süre için onu yiyip bitireceğini ve ilişkilerinin asla eskisi gibi olmayabileceğini biliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Kardeşim bu konuda oldukça üzgün, Bron." Bron'un sözlerine acımasızca gülerek onun sözünü kesti.

"Evet, hep *onunla* ilgili değil *mi*?" diye sordu acı acı.

"Hayır, sadece..." Rick ne söyleyeceğinden emin olamadan garip bir şekilde sözünü kesti. "Onu bırakacak mısın?"

"*Beni* gerçekten istemiyor, biliyor musun? Kayla'yı istiyor. Ben sadece fazla yüküm." Omuz silkti.

Rick, "Şu anda istediğin hemen hemen her şeyi sana verecektir," diye belirtti.

"Öyle mi? Peki o zaman, nerede o? Belki de taleplerimi dile getirmenin zamanı gelmiştir. Suçluluğu devam ederken . . ."

"Bronwyn, sen-" diye söze başladı ama çocukları oyalayan Lisa, söyleyeceklerini yarıda kesti.

"Bryce çalışma odasında," dedi sessizce, Kayla'yı kucağına alıp Rick'e verirken Rhys'i de kollarına aldı. Bronwyn başıyla teşekkür etti ve Kayla'nın üzerine sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce kızının başını okşadı.

Kapının zilini çalmadı; ondan dürüst bir tepki almak istiyordu ve her ne hissediyorsa onu maskeleymesi için ona zaman tanımak istemiyordu. Bu yüzden kendinden emin adımlarla içeri girdi ve daha odaya iki adım bile atmadan durdu, aniden kararından emin olamadı.

Kocaman masasının arkasında, başını ellerinin arasına almış, bir gün öncekiyle neredeyse aynı pozda oturuyordu ama o kadar kaybolmuş ve yalnız görünüyordu ki, bir an için bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğinden emin olamadı. Adam onun varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü beklenmedik bir şekilde başını kaldırdı ve acı dolu bakışlarıyla onu olduğu yere mıhladı. İnine sözde "izinsiz girdiği" için hemen sinirlenmemesi, ilişkilerinin değişen durumu için çok şey söylüyordu.

"Bunu düzeltemem," diye itiraf etti kasvetli bir şekilde. Sesi, eğer duyabilseydi gururunu öldürecek şekilde titriyordu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Dağınık saçları ve dağınık giysileriyle garip bir şekilde savunmasız görünüyordu ama kadın onun savunmasızlığına karşı kendini çelikleştirdi. Artık gerçeği bildiği için mutlu olsa da, meselenin basit gerçeği ona kalbini emanet edemeyeceğiydi. Onun yanında hiçbir zaman güvende olmamıştı ama iki yıl önce onu acımasızca reddedene kadar bunu bilmiyordu. Evet, şimdi kazanın hemen ardından yaptığı hatadan dolayı pişmanlık duyuyordu ama onu en başta kovmasına neden olan davranışı için hâlâ hiçbir açıklaması ya da özrü yoktu.

Ona ne söyleyeceğini, ondan ne istediğini artık bilmiyordu. Daha bir gün önce idealist ve gerçekçi olmayan bir şekilde, iyi geçinmeye çalışırlarsa ilişkilerinin gelişeceğini ve bunun üzerine inşa edebileceklerini hayal etmişti. Elbette her ikisi de Kayla'nın iyiliğini düşünüyor ve ona istikrar sağlamak istiyordu ama Bronwyn sadece kızları için birlikte oldukları ikinci sınıf bir evlilikten daha iyisini hak ediyordu. Bronwyn şu anda dürüstçe Kayla'nın

evliliklerinin bir an önce bitmesi daha iyi olacaktı. Bebeklerini güvensizlik ortamında büyütmekten daha iyiydi.

Ne de olsa bu adam, bebeğine hamile olduğunu öğrendikten sonra onu evlerinden kovmakta hiçbir sakınca görmemişti. En zayıf anında onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakan da aynı adamdı. Ayrıca onu en iğrenç eylemlerle suçlamıştı ve artık hiçbir suçluluk duygusu onun birçok günahını telafi edemezdi. Bu evlilik enkazından kurtarmaya çalıştıkları herhangi bir ilişki, suçluluk ve yanlış yönlendirilmiş yükümlülük temeline dayanacaktı.

"Artık düzeltilebileceğini sanmıyorum Bryce," dedi isteksizce, masasına doğru ilerledi ve karşısındaki büyük deri koltuğa oturdu. Adam irkildi ve başını çevirip bir kez daha ona bakmadan önce yüzünü kısa bir süreliğine çevirdi.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ses tonunu bozmadan.

"Bilmiyorum," diye çaresizce itiraf etti. "Bence sen ve ben artık birlikte olmasak hepimiz için daha iyi olur. Kabul edelim, iki yıllık ayrılıktan sonra, bir sonraki mantıklı adım sadece bir formalite."

"Gitmek istiyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. "Yine."

"Geçen sefer tam olarak ayrılmak *istememiştim* Bryce," diye hatırlattı ona sertçe. Bu iğnenin yerine oturduğunu görmekten zevk alacak kadar dar görüşlüydü. "Sadece bu durumun telafi edilebileceğini sanmıyorum. Geri dönülemeyecek kadar çok şey söylendi ve yapıldı." Başını arkaya yatırıp gözlerini kapatmadan önce yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra gözlerini açtı ve delici gözleriyle ona baktı.

"Ayrıldıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Eğitimimi tamamlamak için üniversiteye geri dönüyorum."

"Yeniden tek başına bir ebeveyn olduğunda tam zamanlı bir öğrenci olmak zor olmayacak mı?" Hiç beklemediği bu soru karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Yanılıyorsam düzeltin ama artık tek ebeveyn olmadığımı sanıyordum." Adamın gözleri rahatlamaya benzer bir şeyle parıladı ve Bronwyn'in şaşkınlığı kısa sürede dehşet dolu bir anlayışa dönüştü. "Onu senden alacağımı mı düşündün?" Bronwyn'in şaşkın sorusu karşısında başını salladı.

"Bunu hak etmek için ne yapmış olursan ol Bryce, Kayla'ya babalık yapma hakkını elinden almayacağım. Her ne kadar bir zamanlar

bu ayrıcalığı bir çift eski çorap gibi hoyratça elden çıkarırsınız." Başka bir doğrudan vuruş. "Ve beni yanlış anlama; bunu senin için yapmıyorum! Kayla'nın hayatında sana ihtiyacı var." Tekrar başını salladı, bu sefer kendinden daha emin bir şekilde.

"Yani eğitimini bitirmek mi istiyorsun?" diye sordu garip bir şekilde boğazını temizledikten sonra.

"Yaşayacak düzgün bir yer ve masrafları karşılayacak bir iş bulmam gerekecek-"

"Buna gerek kalmayacak," diye ekledi aceleyle. "İşi kastediyorum. Eğitim masraflarını ben karşılayacağım."

"Senden isteyeceğim tek para, kızın Bryce'ın yetiştirilmesi için harcanacak. Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

"Onu bulduğumuzda neredeyse son nefesini vermek üzere olan kadın mı söylüyor bunu? Kendini tekrar yerin dibine sokmayacaksın. Sana bakabilirim ve bakacağım da."

"Ben senin malın değilim; benimle malınmışım gibi konuşmaya hakkın yok," dedi kız, öfkeyle ve adam hayal kırıklığı içinde küfretti.

"Tamam, bu konuda uzlaşabilir miyiz?" diye sordu uysalca, öfkesini dizginlemek için muazzam bir çaba göstermiş gibi görünen bir ifadeden sonra. "Bir önerim var." Onun devam etmesini sessizce bekledi, savaşa hazırlanırken kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Sen ve Kayla burada kalın." Kız itiraz etmeye başlayınca susturucu bir el kaldırdı. "Hayır, bekle, sadece dinle. Sen ve Kayla burada kalın, böylece o ve ben birbirimizi her zaman görebileceğiz. Eğitim masraflarını karşılayacak bir iş bulursun ve Kayla için hem Celeste'de hem de bende yerleşik bakıcıların olur. Hem okuyup hem yarı zamanlı bir işte çalışıp hem de zorlu bir yürümeye başlayan çocuğa bakarken ayakların yerden kesilmeyecek. Ayrıca kira ve yemek konusunda da endişelenmene gerek kalmayacak."

"Bunda senin için ne var?" diye sordu kuşkuyla.

"Dediğim gibi, kızıma sınırsız erişim," diye basit bir yanıt verdi. "Ve onu daha iyi tanımak için yeterli zaman."

"Peki ya biz? Evliliğimiz?" Kadın konuyu temkinli bir şekilde açtı ve adam gözlerini tekrar sıkıdığı ellerine çevirdi.

"Artık evlilik yok, öyle değil mi?" diye mırıldandı. "Bu ev tamamen ayrı hayatlar yaşamamıza yetecek kadar büyük. Bir tür program yapabiliriz, evin belli bölümlerini kendine ayırman gereken zamanlar olabilir. Lütfen bu fikri sırf benden geldi diye elinin tersiyle itme. Bu mantıklı ve sen öldürülmeyeceksin

geçiminizi sağlamaya çalışıyorsunuz. Hayatına hiç karışmayacağım."

"Peki ya işin?" diye sordu, gözleri tekrar onun üzerindeyken.

"Bugünlerde çoğunlukla evden çalışıyorum." Adam omuz silkti ve kadın duraksadı, zihni planın her açısını gözden geçirmekle meşguldü. "Gelecekte ofiste biraz daha fazla zaman geçirmeyi planlıyorum, ancak şirket içinde mükemmel bir kreşimiz var, bu yüzden benden asla çok uzakta olmayacak."

"Bu kalıcı bir anlaşma olamaz," dedi uzun bir aradan sonra, çok fazla ödün verdiğini biliyordu. İçgüdüleri ona taşınmasını söylüyordu ama Kayla'yı ve onun babasını ne kadar çok sevdiğini düşünmeye devam etti. "Ve eğer burada kalacaksam, kira ödemek isteyeceğim," diye uyardı ve o da başını eğerek onayladı.

"Kalıcı olamayacağını biliyorum ama bu sana geleceğini düzenlemen için zaman kazandıracak; *bana* da Kayla'yı tanımam için zaman kazandıracak. Kira için makul bir miktar ödeyebilirsin ve bu miktara yemek ve kamu hizmetleri de dahil olacak. Ama kira ödersen, okul masraflarını ve kitaplarını karşılayamazsın, bu yüzden sana düşük faizli, istediğin zaman ödeyebileceğin bir öğrenci kredisi vermek istiyorum." Kayla itiraz edecek gibi görüldüğünde aceleyle devam etti. "Bu herhangi bir bankadan alabileceğinden daha iyi bir anlaşma Bronwyn. Hiçbir şarta bağlı değil. Eğitimini tamamladıktan ve yeni kariyerine alıştıktan sonra taşınmak için daha donanımlı olacaksın ve Kayla da bunu anlayacak yaşa gelecek."

"Bryce, bu yıllar sürer." Bu kadar uzun süre belirsizlik içinde yaşama düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Ama yine de bu son derece cazip bir öneriydi ve Bronwyn bu kadar az seçeneği varken bunu geri çevirmenin aptallık olacağını biliyordu. Ama işler yine karışmaya başlamıştı, çok fazla bağ ve çok fazla komplikasyon vardı. "Hayatlarımıza devam etmeliyiz."

"Öyle de yapacağız. Sadece bir evi paylaşacağız, Bron... başka bir şey yok. Bu herkesin yararına olacak ve Kayla için de en iyisi bu."

"Yapmamız gerekecek ..." Kaçınılmaz olandan bahseden kişi olmak istemediği için boğazını temizledi. "İşlemlere başlamamız gerekecek."

"Proceedings?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Boşanma davası," diye açıkladı ve adam hemen yüzünü çevirerek gözlerini ondan korudu.

"Evet, elbette." Gözlerini tekrar kızın yüzüne dikmeden önce başını salladı. "Başka insanlarla görüşmeye başladığımızda garip olacak, Bryce." Kız sözünü esirgemeyen kişi olmaya ve kaçınılmaz olanı söylemeye karar verdi kelimeler. Tekrar başını sallamadan önce rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

"Sadece bu konuda ikimizin de biraz sağduyulu davranmasını rica ediyorum. Herhangi bir ... uh ... herhangi bir ilişkiniz . . . başlatmayı uygun gördüğümüz ilişkilerin ev dışında yürütülmesi gerekecek. Kayla'nın iyiliği için elbette. Başka türlü onun kafasını karıştırır."

"Kulağa mantıklı geliyor," diye kabul etti, gerginlik midesini kemirirken bile. Doğru şeyi yaptığından emin değildi. Elbette kolay yolu seçiyordu ama endişesi aklının bir köşesini kemirmeye devam ediyordu. Zarifçe ayağa kalktı ve uzun bir süre ona baktı. "Bu evlilik muhtemelen hiç olmamalıydı, Bryce. Biz her zaman çok farklıydık." Adam bakışlarını kaçırdı, cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve Bronwyn iç çekerek arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

"Bir zamanlar birlikte iyiydik." Sözcükler adamın ağzından yırtılmış gibi çıktı ve kadın tekrar ona dönmek için arkasını döndü.

"Çok kısa bir süre için, o kadar uzun zaman önce ki şimdi bir rüya gibi görünüyor," diye düşündü, gözleri buğuluydu. Ayrılmadan önce çenesini ona doğru eğdi.

Bryce sandalyesine yığılmadan ve yumruklarıyla şakaklarını yoğurmadan önce onun gidişini izledi. Tanrım, bu nasıl olmuştu? Her şeyi nasıl bu kadar yanlış yapabilmişti? O korkunç geceyi düşündü ve acı dolu anılarla savaştı ama anılar durmaksızın geri geliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İki yıl önceki o gece Bryce kapının pervazına yaslanmış ve Bronwyn'in, onun varlığından habersiz, mutfakta mutlu bir şekilde dolaşmasını izlemişti. Sırtını kapıya dönmüştü ve kot pantolonunun solmuş kumaşıyla nefis bir şekilde şekillenmiş olan küçük tatlı poposu, mutfak tezgâhındaki iPod hoparlörlerinden gelen canlı salsa melodisinin ritmiyle enerjik bir şekilde kıpırdanmıştı. Belli ki evde yalnız olduğunu düşünüyordu. Bu sık sık yaptığı bir şeydi: Sevgiyle hazırladığı bir yemekle ona sürpriz yapmak için hizmetçileri kovmak. Bu samimi evcimenlik anlarından hoşlandığını itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu. Sonunda, o sevimli küçük poponun cazibesine karşı koyamayacak kadar fazla olduğunu fark etti. Arkasından yaklaşarak kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kız zevkle ciyaktı, sonra da adamın pençesinde dönüp kollarını boynuna doladı. Kendi kolları da onun ince beline dolandı ve bir süre birlikte seksi bir şekilde dans ettiler. Kız gülüp kendini onun kucağından çekmeden önce adam onun boynunu okşamaya başladı.

"Aptal adam, dikkatimi dağıtmayı bırak," diye azarlayarak ellerini adamın göğsüne dayadı. "Beni günaha sokmana izin verirsem akşam yemeği berbat olacak."

"Akşam yemeğini kaçırabilirim," diye homurdanarak ona tekrar uzandı, ama kız mutlu bir şekilde kıkırdadı ve onun ulaşamayacağı bir yerde dans etti.

"Ama yapamam," diye güldü. "Açlıktan ölüyorum. Neden ben burada işimi bitirirken sen de gidip duş alıp günün kirini ve pasını atmıyorsun?"

"Tanrım, sanki bir şantiyede çalışıyormuşum gibi konuşuyorsun." Dağınık gri takım elbisesini göstererek ona gülümsedi.

"Hmm, bu hoşuma giderdi," diye mırıldandı onun uzun, geniş formuna eleştirel bir gözle bakarken. "Tüm bu yağlara kesinlikle yardımcı olur."

"Sarkık mı?" Öfkelenmiş gibi davrandı ama hiçbir şekilde sarkık ya da fazla kilosunu olmadığından tamamen emindi. Tekrar güldü ve kollarını onun beline doladı, sonra da uzanıp ağzına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," dedi ona ve o da gülümseyerek karşılık verdi. Ona bu sözleri söylemesi çok hoşuna gitmişti ve karşılığında öylesine büyük bir şefkat hissetmişti ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Kızın ipeksi kahverengi saçlarını alnına doğru taradı ve yumuşak tenine bir öpücük kondurdu.

"Bronwyn'im," diye fısıldadı alnına doğru, ensesine tutturduğu atkuyruğunu çekiştirerek ve düzgün bir öpücük için başını geriye doğru sürükleyerek. Öpücük sona erdiğinde adam arzuyla kıvranıyordu ve kadın biraz sersemlemiş görünüyordu.

"Ben doğruca tatlıya yönelmeden önce yemeğini bitir kadın," diye homurdanırken gözleri açık mavi tişörtünü zorlayan küçük göğüslerine kayd, böylece onun ne demek istediğini anlayamadı. Sutyen takmıyordu -evdeyken neredeyse hiç takmazdı- göğüslerinin desteğe ihtiyacı yoktu ve adam göğüs uçlarının yumuşak kumaşa değdiğini görebiliyordu. Bu görüntü onu cehennemden daha ateşli yaptı ve ondan uzaklaşmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. İki yıllık evlilikten sonra, onu hâlâ ne kadar çok istediğine sürekli şaşıırıyordu.

Hevesle düşünu aldı ve kış bahçesine girdiğinde, kadın tabandan tavana cam pencerelerden birinin, okyanus manzaralı olanın yanına bir piknik masası hazırlamıştı. Onu hiç bu kadar güzel görmemişti ve midesi yine o şefkat duygusuyla sıkıştı. Kadın yere serdiği bir battaniyenin üzerinde oturuyordu ve adam onun yanına çöktü. Kadının kolayca ulaşabileceğı bir yere koyduğu kırmızı şarap şişesine uzandı ve sadece bir bardak olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

"Şarap içmiyor musun?" diye sordu ve kadın başını salladı. Güzel gözleri onunkilere dolandı ve adam gözlerindeki duyguyu okumaya çalışırken kaşlarını çatı. Genelde onu kolayca okuyabilirdi ama bu gece gözleri gizemliydi ve bu onu biraz tedirgin etti.

"Bu gece su içeceğim."

"Geçen hafta Pierre'in partisinde içtiğın bir kadeh şaraba verdiğın tepki konusunda hâlâ endişeli misin?" diye sordu endişeyle, baş dönmesini kastederek. Bunu aşırı çalışmaya ve kötü bir bağbozumuna bağlamıştı.

Yeni yaşam düzenleri Bronwyn'in korktuğu kadar kötü değildi. Bryce hemen hemen sözünü tuttu ve Bronwyn onu evin etrafında neredeyse hiç görmedi ve küçük kızın sürekli olarak Kayla'ya yaptığı göndermeler olmasa, Kayla ile evde yalnız olduklarına yemin edebilirdi.

Babasını ve annesi işte ya da okuldayken ne kadar eğlendiklerini. Yaklaşık bir aydır üniversiteye geri dönmüştü; neyse ki Mart ayındaki ilk dönem için geç kaydı kolayca kabul edilmiş ve çok az telaşla eğitimine devam etmesine izin verilmişti. Bryce'la anlaşmalarının üzerinden yaklaşık altı hafta geçmişti ve Bronwyn rahatlamaya ve artık sahip olduğu hareket özgürlüğünün tadını çıkarmaya başlamıştı. Bir kitapçıda yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Kendisi de bir kitapçı olan Lisa'nın ona bahsettiği bir işti bu. Bronwyn'in derslerinin çoğu öğleden sonra birde bitiyordu, bu yüzden her gün yaklaşık ikiden altıya kadar çalışıyor ve Kayla ile akşamlarının tadını çıkarmak için ona yeterli zaman bırakıyordu. Ezoterik kitapçı o kadar sessizdi ki, sık sık ders çalışmak için zamanı oluyordu. Hafta sonları da izinliydi çünkü dükkânın sahibi yaşlıydı ve hafta sonları açık olmasından hoşlanmıyordu. Ücret iyiydi, iş kolaydı ve çalışma saatleri idealdi; diğer kadın ona bundan bahsettiğinde Lisa'yı öpebilirdi. Bronwyn yeniden ders çalışmanın zorluğunu da seviyordu; geri dönene kadar bunu ne kadar özlediğini bile bilmiyordu. "Annelik görevinden" başka bir şey yapmadığı bu kadar uzun bir sürenin ardından egzersiz yapmak ve beynini genişletmek harika hissettiriyordu!

Okulda yeni arkadaşlar ediniyordu ve Lisa ve Alice'in yanı sıra Lisa'nın kuzeni Theresa ile de çok zaman geçiriyordu. Theresa, Bronwyn'in yirmi sekiz yaşından bir yaş büyüktü ve altı aylık bir kız bebeği vardı. Kendilerine (hayal gücünden yoksun bir şekilde) "Mumya Kulübü" diyorlardı ve çoğu Cumartesi gününü bebekleri kocalarına bırakıp hak ettikleri kız kıza bir gün geçirmek için kaçarak annelik görevinden aktif bir şekilde kaçınarak geçiriyorlardı. Hepsi de meşgul kadınlardı: Lisa'nın dükkânı vardı, Alice aşçıydı ve hem Theresa hem de Bronwyn yeniden çalışmaya başlamıştı, Theresa yeni bebeği nedeniyle sadece yarı zamanlı çalışıyordu.

Bronwyn evdeki olağandışı duruma rağmen hayatından yeniden keyif almaya başlamıştı. Çok geçmeden profesörlerinden birinin, otuzlu yaşlarının ortalarında bir adamın, kendisiyle her zamankinden daha fazla ilgilendiğini fark etmeye başladı. Bu gerçeğe nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmiyordu. Kendini uzaktan da olsa çekici hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, erkeklerin ilgisi gururunu okşasa da biraz sinir bozucuydu. Ayrıca Bryce'la hâlâ evliyken ondan bu kadar etkilendiği belli olan bir adamla konuşuyor olmak bile çok *yanlış geliyordu*. Bu durum boşanma konusunu merak etmesine neden oldu. Bryce'ın boşanma işlemlerini başlatacağını düşünmüştü ama

ondan bu konuda tek bir ses duymamıştı. *Onun* bunu yapmasını beklediğinden ya da şimdilik her şeyin olduğu gibi kalmasından memnun olup olmadığından emin değildi. Bu belirsizlik onu çıldırtıyordu, bu yüzden bazı hukuk öğrencileriyle seçenekleri hakkında konuşmayı kendine görev edindi. Genç ve aşırı hırslı olduklarından, çoğu ona "alabileceği her şeyi almasını" tavsiye etti, ancak genç bir adam, ebeveyninin boşanma avukatı olduğunu bildirdikten sonra düşünceli bir şekilde ona babasının numarasını verdi. Ayrıca, velayet meseleleri söz konusu olduğunda dikkatli davranması konusunda onu uyarmıştı.

Numarayı henüz kullanmamıştı ve kullanması gerekip *gerekmediğinden* ya da kullanıp kullanamayacağından bile emin değildi. Evliliğini nihayet sona erdirmeye düşüncesi, mümkün olan en gevşek terimlerle böyle tanımlanabilse bile, hoş bir düşünce değildi. Hele de kocasına muhtemelen hak ettiğinden daha fazla değer verirken.

Duygularındaki belirsizlik, profesörü Raymond Mayfair'in ona olan ilgisini harekete geçirip çıkma teklif etmesiyle daha da büyük boyutlara ulaştı. Bronwyn, davetini kabul etmeden önce bir süre bu kararlar mücadelesi etti. Evli olduğu sürece aralarında hiçbir şey olmayacağı konusunda onu uyarmayı da ihmal etmedi. Bronwyn onun şartlarını nezaketle kabul etti ve sadece onunla vakit geçirmek istediğini söyledi.

O gece Bryce'ı iki aydan uzun bir süredir ilk kez kasıtlı olarak aradı ve onu çalışma odasında saklanmış, sesi kısık televizyon izlerken buldu. Nedense, tüm görsel-işitsel donanımıyla çalışma odası onu bulmayı umduğu son yerdi. Cahilce bir varsayım olduğunu kabul ediyordu, çünkü sağırılığı televizyon izlemesini ya da daha ağır ritimli müziklerden hoşlanmasını engellemiyordu. Adam rahat bir sandalyede oturuyordu ve kadının görebildiği tek kısmı başının arkası ve parmaklarından sarkan kehribar rengi bir sıvıyla sandalyenin koluna asılı duran sağ eliyle.

İlk başta, yarım saatlik bir aramadan sonra onu bulduğu gerçeğiyle o kadar meşguldü ki, ne izlediğini fark etmedi. Sonra başını kaldırdı ve kendini devasa düz ekran televizyonda gülümseyen kendi yüzüyle perçinlenmiş buldu. Kamera açısı Bryce'ı da çekime dahil edecek şekilde değişmişti; Bryce ona doğru eğilmiş, ağzını kulağına götürmüştü ve kızarmasına neden olacak kadar samimi bir şeyler fısıldıyordu. Bu onların düğün DVD'siydi ve sesi kısıktı. Kadın

Bryce dünyaya mal olmuş ama parasını ödemiş olduğu güzel beyaz bir elbise giymişti ve Bryce da şık siyah smokini içinde muhteşem görünüyordu. İkisi de çok genç ve mutlu görünüyordu ve diğer herkesi dışlayacak şekilde birbirlerine sarılmışlardı. Rick'in sağdıç konuşmasını hızlıca ilerletmesini ve odak tekrar onlara döndüğünde çalmaya devam etmesini izledi.

Geriye doğru bir adım attı, onun tanık olmasını istemeyeceğini bildiği başka bir ana daha izinsiz giriyormuş gibi hissediyordu. Sırtı kapıya çarptı ve parmakları kapı koluyla oynadı ama gözleri ekrana yapışıp kaldı. Adam duraklatma düğmesine bastığında paniğe kapıldı ve adamın kalkmak üzere olduğunu düşündü ama adam sadece öne doğru eğilmişti, dikkati hâlâ ekrana odaklanmıştı. Kadın şaşkın bakışlarını onun ışıldayan yüzünün donmuş haldeki büyük görüntüsüne çevirdi. Işıl ışıl görünüyordu ve umutsuzca aşıktı. Oda tamamen sessizdi ve kalbinin çarpıntısının kendi kulaklarına ne kadar yüksek geldiğini ve nefes alışının ne kadar düzensizleştiğini acı bir şekilde fark etti.

Görünüşe göre bitmek bilmeyen bir süre geçtikten sonra, kapının kolunu iyice kavramayı başardı ve Bryce'ın orada olduğundan haberi bile olmadan dışarı çıkmayı başardı. Ama Bryce'ın o sessiz odada o videoyu izlerken aklından çıkmayan görüntüsü bütün gece aklından çıkmadı. O eski şeyi neden ortaya çıkardığını anlamamıştı. Bu sadece bir çift olarak ne kadar feci bir şekilde başarısız olduklarını vurgulamaya yarıyordu.

Yine de onunla konuşması gerekiyordu; önce Bryce'a söylemeden Raymond'la çıkamazdı. Yapılacak en doğru şey buydu. Bu yüzden birkaç saat daha bekledi, ta ki onun mutfakta dolaştığını duyana kadar. Cesaretle geniş odaya girdi ve onu ürkütmek istemediği için hemen görüş alanına girdi. Elinde sandviç malzemeleri ile çift kapılı devasa buzdolabına doğru dönüyordu ki onu görünce aniden durdu. Hareketin aniden kesilmesi yiyecekleri tedirgin etti ve bir domatesi yerinden oynattı, domates kol yükünün tepesinden yuvarlanıp yumuşak bir patırtıyla aralarındaki zemine düştü. Bronwyn irkildi ve ikisi de talihsiz domatesin karo zeminde yarattığı dağınıklığa baktı. Aynı anda başlarını kaldırdılar ve bakışları belirsiz bir şekilde buluştu.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim," diyerek hem sözlü olarak hem de boş zamanlarında öğrenmeye çalıştığı işaret diliyle özür diledi. Okul yüzünden dersleri diğer hanımlarla her zamanki buluşmasından önce Cumartesi günlerine alınmak zorunda kalmıştı. Gözleri kızın meşgul ellerine kaydı ve parmaklarının zarif hareketlerini incelerken keskin bir şekilde daraldı.

"Sorun değil," dedi yüksek sesle, hafifçe omuz silkerek. Kullandığı işaret dilinden bahsetmemişti ve bu onu hem rahatlatmış hem de biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Bronwyn yerdeki dağınıklığı nemli bir kâğıt havluyla silerken, adam onun yanından geçip mutfağın ortasındaki büyük ahşap adaya yöneldi ve malzemeleri siyah mermer yüzeye bıraktı. İşini bitirdiğinde adanın etrafında dönerek tekrar Bronwyn'le yüzleşti, Bronwyn ise yaratıcı bir sandviç yapmakla meşguldü. Adam gözlerini işinden ayırmıyordu ve Bronwyn hayal kırıklığı içinde içini çektikten sonra dikkatini çekmek için elini adamın gözlerinin altında salladı. Sonunda isteksizce başını kaldırıp onunla yüzleşti.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var," diye yarı işaret yarı konuşma şeklinde konuştu ve adam temkinli bir şekilde başını salladı. "Yarın gece Kayla'ya göz kulak olmanı istiyorum." Adamın gözlerinde rahatlamaya benzer bir şey parladı ve yavaşça gülümseyerek tekrar başını salladı.

"Tabii ki." Gözleri tekrar sandviçine kaydı. "Çalışmaya başlaman gerektiğini biliyorum, ara sınavlar o kadar da uzakta olamaz." Bronwyn inledi, bu başlangıçta tahmin ettiğinden daha zor olacaktı. Elini tekrar onun gözlerinin altında salladı.

"Bryce," diye başladı onun dikkatini tekrar çektiğinde. "Bir randevum var." Kelimeleri yüksek sesle söyledi, imzalamamayı tercih etti ve adamın gözleri o kadar uzun süre dudaklarında sabit kaldı ki, onu yanlış anlayıp anlamadığını merak etmeye başladı. Adamın iri elleri adanın ahşap yüzeyine dayanmış, yarım yamalak sandviçi ellerinin arasında kararsızca sallanıyordu ve kadın ifadeyi tekrarlayıp tekrarlamayacağını merak ederek gözlerini indirdiğinde, ellerinin kocaman yumruklar halinde kıvrıldığını fark etti ve adamın dudaklarını yanlış anlamadığını ya da yanlış okumadığını anladı. Onun sözleriyle nasıl başa çıkacağını anlamaya çalışıyordu.

"Sen evlisin," diye hatırlattı, neredeyse dalgın bir şekilde, sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu. Gözlerini tekrar onun yüzüne kaldırdı ve ne kadar gergin ve solgun görüldüğünü görünce irkildi.

"Biz evli değiliz Bryce," diye fısıldadı. "Pek sayılmaz. Uzun zamandır evlenmedik. Bunu sen de biliyorsun. Kendin söyledin; ortada bir evlilik yok. Ayırız ve sadece bir evi paylaşıyoruz."

"Kim ..." Bir soru çerçevesi çizmeye başladı ama sonra tek kelimeyi soruya dönüştürdü. "Kim?"

"Profesörlerimden biri. İyi bir adamdır, terbiyelidir."

"Öğrencileriyle çıkıyorsa ne kadar *terbiyeli* olabilir ki?" Bryce öfkeyle tısladı.

"Ben çocuk değilim Bryce ve Raymond sende sadece iki yaş büyük. Tamamen zararsız bir randevuya çıkmamız etik dışı sayılmaz."

"Bence bunu yapmamalısın," diye söze başladı ama kadın susturucu bir el kaldırdı.

"Sana onayını almak için gelmedim Bryce," dedi ona kararlılıkla. "Sana söylemenin doğru olacağını düşündüm, çünkü hâlâ yasal olarak bağlıyız. Evet, birlikte bir çocuğumuz var ve bir evi paylaşıyoruz ama evliliğimiz, eğer artık buna evlilik diyebilirsek, bitti. Hayatıma devam etmek istiyorum ve ikimizin de bunu yapabilmesinin tek yolu boşanmak. Eğer sen işlemleri başlatmazsan, ben başlatacağım. En kısa zamanda bir avukatla görüşeceğim." Bakışlarını tekrar sandviğine indirdi.

"Muhtemelen böylesi daha iyi," diye sessizce kabul etti. "Yarın gece Kayla'ya göz kulak olmamı istersen olurum." Adam esrarengiz gözlerini tekrar onunkilere dikti ve kadın hafifçe gülümsedi.

"Bir şey daha var Bryce," dedi kararsızca. "Yarın gece ben dışarıdayken arka planda bir güvenlik görevlisinin dolaşmasını istemiyorum. Bu yüzden Paul'ü erken gönderiyorum. Lütfen Cal'la konuşun." Zavallı Paul muhtemelen izinli olduğu için rahatlayacaktı. Hayatı oldukça sıradandı ve bunu belli etmeyecek kadar profesyonel olmasına rağmen, çoğunlukla aklını kaçırarak kadar sıkıldığından şüpheleniyordu.

"Peki," diye homurdandı uzun bir duraksamadan sonra, bu fikirden açıkça memnun değildi ama kadının bu konuda taviz vermeyeceğini anlayınca razı oldu.

"Aslında Paul'ün kampüse gelmemesini ya da benimle çalışmamasını tercih ederim. Kaynaklarınızı boşa harcıyorsunuz. Tamamen güvendedim ve o sürekli arka planda gezinmeden kendimi daha rahat hissederim." Zorladığının farkındaydı ve Bryce'ın bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

ama kendisini sürekli peşinde dolaşan bir korumaya sahip gösteriş meraklısı bir ucube gibi hissediyordu. Bu onu tamamen dikkat çekici hissettiriyordu.

"Bronwyn, senin ve Kayla'nın güvenliğini çok ciddiye alıyorum," dedi karanlık bir sesle.

"Bakın, elbette Kayla'nın güvende olmasını istiyorum ve onun güvenliği konusunda kesinlikle hemfikirim ama ben aynı gemide değilim. Ben senin ayrı yaşadığın eşimim. Adam kaçıranlar için pek de birincil hedef sayılmam." "Muhtemel fidyeciler evliliğimizin mahrem ayrıntılarını bilmezler Bron," diye makul bir şekilde işaret etti.

"Benimle yaşıyorsun, çocuğumun annesisin ve bir hedefsin. Hikayenin sonu. Paul

kalır."

"O zaman en azından Pazartesi günü bana biraz zaman ayırabilir misin? İlgilenmem gereken bir şey var." Bir avukatla görüşeceğini az önce ona bildirmiş olmasına rağmen, Bryce'ın bunu ona şahsen anlatma fırsatı bulmadan önce işe aldığı yardımcıdan duymasını istemiyordu. Haberi bu şekilde öğrenmesini istemiyordu.

"Ne?" diye sordu kuşkuyla.

"Bryce, senden fazla bir şey istemiyorum, sadece bu isteğimi yerine getir ve hayatımda hâlâ bir parça mahremiyetim olduğu yanılısamasına tutunmama izin ver."

"Sadece Pazartesi günü mü?" diye isteksizce açıkladı ve başıyla onayladı. "Pekala, Cal'a haber vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi ve adam başını eğerek ondan uzaklaştı ve buzdolabına yöneldi, sert sırtı geri döndüğünde onun gitmesini istediğini gösteriyordu. Bronwyn aceleyle geri çekilmek için hiç vakit kaybetmedi. Kayla'nın uyumasını izlemek için çocuk odasına yöneldi ve umutsuzca sevdiği adamla asla sahip olamayacağı hayatın yasını sessizce tuttu.

Bryce bir şeyleri kırmak, birinin canını yakmak istiyordu, tercihen Bryce'ın *karısına* kendini sevdiren o yalaka piçin canını yakmak istiyordu! *Tanrım*, bu hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Bronwyn hayatına devam ediyor ve başka insanlarla görüşüyordu. Ya bu adamın, bu *Raymond*'un ona dokunmasına ya da daha kötüsü onunla sevişmesine izin verirse? Midesi isyan etti.

Düşünceye daldı ve yarım kalmış sandviçini alıp çöp kutusuna attı.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve çılgınca ne yapacağını, bunu nasıl düzelteceğini bulmaya çalıştı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Artık kendi hayatı üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Her şey o kadar hızlı bir şekilde yokuş aşağı kayıyordu ki, her şeyin sona ermesinin sadece bir an meselesi olduğunu biliyordu. Bronwyn artık kendini onun karısı olarak görmüyordu. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Davranışlarından sonra, bu hak ettiğinden daha az bir şey değildi. Onu bir velayet savaşıyla tehdit edebilirdi ama bunu ne ona ne de Kayla'ya yapacak gücü vardı.

Kendini beğenmiş bir öfkeyle geçen onca aydan ve Bronwyn kendi başına akıl almaz dehşetler yaşarken haksızlığa uğrayanın kendisi olduğuna inandıktan sonra, şimdi tüm bunları kendi başına açtığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Yaptığı onca yanıltan sonra Bronwyn'e kendisiyle kalması için şantaj yapmak hiçbir şekilde, hiçbir biçimde kendine olan saygısını geri getirmeyecekti. Onun gitmesine izin vermeliydi; o mutlu olmayı hak ediyordu ve onu mutlu edemeyeceği, onu çok *nadiren mutlu ettiği ortadaydı*. Bu onun başarısızlığı, utancı ve katlanması gereken çilesiydi ve artık onun bu yükü paylaşmasına izin vermeyecekti.

"Ne demek *hamilesin*? Eğitimin ve ilk evlendiğimizde aldığımız ortak karar ne olacak? Bekleyecektik Bronwyn, hatırladın mı? Bana şaka yaptığını söyle." O gece hissettiği öfke vücudunu kavurdu ve mantıklı düşünme yeteneğini yok etti. Ondan uzaklaştı ve ayağa fırlayarak ona ters ters baktı. Kız o kadar şaşkın ve incinmiş görünüyordu ki bir an için neredeyse yumuşayacak, neredeyse onu teselli etmek için kollarına alacaktı. Ama sonra o iki kelime beyninde tekrar yankılandı ve beyaz, acı öfkesi kendini yeniden gösterdi. İhanet duygusu ağzında buruk bir tat bıraktı.

"Planladığımızdan daha erken olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ama şu anki durumumuzun gerçekliği bu ve bunu değiştiremeyiz. Bir bebeğimiz olacak... bir *bebeğimiz* Bryce. Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu anlamıyor musun?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Buna tenezzül ettiğine inanamıyorum," diye acı acı homurdandı. "Bunun ortak bir karar olması gerekiyordu. Buna hazır değilim Bronwyn. Çocuk *istemiyorum*, *lanet olsun!*"

"Ama bu bizim *bebeğimiz*... bunu birlikte yaptık," diye itiraz etti ve onun sesindeki acıyı ve kafa karışıklığını duyabiliyordu ama kendi sesindeki zehri tutamıyordu, eğer öfkesinin içinden kendi acısını ve kafa karışıklığını görmesine izin verirse, yaptığına doğru olduğunu düşüneceğini biliyordu ve ona henüz bunu düşünmesine izin veremeyecek kadar öfkeliydi.

"Yani benim rızam olmadan mı yaptın?" Ona zar zor bakabiliyordu. Gözyaşlarını görmek istemiyordu -gözyaşlarından nefret ediyordu- ama nefes alışında ve konuştuğunda sesinde onları duyabiliyordu.

"Neden böyle davrandığını bilmiyorum," diye ağladı. "Bunu planlamadım, bir anda oldu. Doğum kontrolümüz başarısız oldu. Doktora sordum ve eğer mide virüsü ya da benzeri bir şey kapmış olsaydım bunun bir fırsat penceresi yaratabileceğini söyledi. Ve üç ay önce şirket partinizden birkaç gün önce hasta olduğumu biliyorsunuz." Lanet olsun ona, izlerini örtmeye çalışıyordu. Adam kış bahçesinden çıkıp alt kattaki sütlerine doğru yürürken, kadın da onun arkasından koşturuyor, hâlâ üç ay önce geçirdiği mide rahatsızlığını anlatmaya çalışıyordu. Böyle bir şeyi hatırlamasını nasıl bekleyebilirdi ki zaten? Ona bunu hatırladığını ve hastayken onu gülünç bir şekilde şımarttığını söyleyen, içini kemiren sesi geri itti. Onun yerine, bahsettiği önemsiz böcek her neyse onu hatırlayamayacağına kendini ikna etti. Ecza dolabını açtı ve doğum kontrol haplarını çıkardı.

"*Ne yapıyorsun sen?*" Adamın kutudaki hapları saymasını izlerken sesi korkmuş ve dehşete düşmüş gibiydi. Rakamların doğru olduğunu fark ettiğinde gözleri kırmızı bir bulutla kaplandı.

"Tanrım, her gece boşa hap mı atıyorsun?" diye yüksek sesle merak etti, soruyu sorarken bile kendinden nefret ediyordu.

"Bunu yapmayacağımı *biliyorsun*," diye ısrarla savundu.

"Öyle mi? Belli ki seni sandığım kadar iyi tanımıyorum, değil mi?"

"Tabii ki beni *tanıyorsun*, Bryce." elini onun sert ön koluna koydu ve temastan dolayı adamın eti yandı. Adam kolunu çekip ondan uzaklaştı ve arkasını döndü. Gözleri yaşlarla doldu.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ama o aynı odada dururken, ağlarken, gözyaşlarının sorumlusu *kendisiyken* düşünemezdi.

"Git buradan," diye fısıldadı sertçe, onun odadan çıkmasını istiyordu, onu kollarına almak için ne kadar acı çektiğini duymasını ya da görmesini istemiyordu.

"Ne?"

"Defol git buradan!" diye hırladı ve yüzünü ona dönmeden önce kendini toparladı. Onun gözyaşlarını görünce irkilmemek için kendini *zor* tuttu. "*Şimdi* git." Kadın alçak sesle ağladı ve odadan fırlayarak olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtı. Bryce sonunda kendini bıraktı, bacakları tutmadığı için fayanslı duvara yaslandı ve yere doğru kaydı. Başını ellerinin arasına aldı ve bundan sonraki hayatını hayal etmeye çalışırken kontrolsüzce titredi.

ONUNCU BÖLÜM

Bryce'ın ertesi sabah, yani Bronwyn'in Büyük Randevu günü ofise gitmesi gerekiyordu. Bunu aylardır yapmamıştı ama Pierre'le birlikte çok önemli bir müşteriyle acil bir toplantı yapacaklardı ve adam Bryce'ın da gelmesini istemişti. Şirketin CFO'su ve Pazarlamadan Sorumlu Başkan Yardımcısı olduğu için Bryce hayatının dizginlerini yeniden eline alma zamanının geldiğini biliyordu. Pierre'e, çalışanlarına, müşterilerine ve kendisine karşı sorumlulukları vardı. Zamanı gelmişti ama *zamanlama* talihsizdi. Celeste grip olmuştu, Bronwyn'in bir sınavı vardı, ayrıca o gece çok önemli bir *randevusu* vardı ve Bryce işler biraz sarpa sardı diye bu babalık işinden vazgeçecek değildi. Bronwyn'e bu buluşmadan bahsetmemişti bile, ama son birkaç yıldır çok daha kötü krizlerle başa çıktığını, dolayısıyla bunun üstesinden tek başına gelebileceğini düşündü.

Bu da Kayla'yı ofise götürmek anlamına geliyordu ve Kayla çok kötü bir ruh halindeydi. Ona en güzel pembe elbisesini giydirdi ve bugün babası için sadece tek bir şey yaparsa ona her türlü ikramda bulunacağına söz verdi. Küçük kız elbisesi ile giymek için *ısrar ettiği* minik kırmızı spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken saçlarına doğru bir sürü "Kayla no want tos" mırıldandığını bilmek için kulaklarına ihtiyacı yoktu. Ayakkabı konusunda yumuşamıştı çünkü onu ikna etmeye çalışmaktan bıkmıştı. Kötü ebeveynlikti, biliyordu, ama bu bir savaş seçme meselesiydi ve geç kalıyordu. Ayrıca etrafta kimse yokken ona öfkelenmekten korkuyordu ve mümkün olan en kısa sürede evden çıkıp ofise gitmek istiyordu.

Bugünlerde şoförlüğünü de yapan Cal, arabayı DCP Jewellers Inc. şirketine ev sahipliği yapan Central Cape Town'daki devasa binanın yeraltı otoparkına park ettiğinde bitkin düşmüştü ve kendini biraz taciz edilmiş hissediyordu. Huysuz, öfkeli gözyaşları sızıyordu

Kızının pembe yanaklarından aşağı süzülüyor ve onun dırdırcı ağlamasını hayal etmekten fazlasını yapabiliyordu. Onu artık ne zaman yaramazlık yaptığını ve ne zaman sadece zorluk çıkardığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Kayla." Sesinin yeterince sert olduğunu umuyordu. "Ağlamayı kes. Güzel, yeni arkadaşlarla tanışacaksın." Sözüne karşılık olarak başını sallıyordu ve Kayla'nın dudaklarından "yeni arkadaşlar" istemediğini anlayacak kadar iyi okuyabiliyordu. İnledi ve ıslak, tombul yanağına bir öpücük bıraktı.

"Tabii ki yeni arkadaşlar istiyorsun." Planı onu şirketin kreşine bırakmaktı. Resepsiyona doğru ilerlerken orada bulunan genç yöneticilerden birkaçı durup ona baktı. Onlara aniden başını salladı, hepsinin ağzı açık bir şekilde sergilediği şaşkınlığı umursamıyordu ama varlığının, özellikle de yanında yürümeye başlayan bir çocuk varken, önümüzdeki aylarda dedikoduları körükleyeceğini biliyordu. Doğal olarak merak ediyorlardı çünkü çoğu onu kazadan beri görmemişti; ayrıca Kayla'nın ne kadar gürültü yaptığını sadece Tanrı biliyordu. Pierre onun önünde belirdi ve gözleri Bryce'ın kalçasındaki huysuz çocuğa kayınca sırtıttı.

"Merhaba Mikayla," diyerek ona gülümsedi ve Bryce'ın ne dediğini anlayabilmesi için işaret etti. "Neden bu kadar huysuzsun?" Uzandı ve direnen çocuğu kollarının arasına almaya çalıştı. Kayla gitmeyi reddetti, ıslak yüzünü Bryce'ın boynuna gömdü ve küçük, şaşırtıcı derecede güçlü kollarını onun omuzlarına doladı. Bryce, Pierre'in eğlenen gözleriyle karşılaştı ve inledi.

"Biraz yardım eder misiniz lütfen?"

"Hey, benimki henüz öfke nöbeti geçirecek kadar büyümedi." Pierre omuz silkti, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bununla nasıl başa çıkacağım konusunda *hiçbir* fikrim yok."

Bryce ağlayan çocuğa daha sıkı sarılırken, "Onu kreşe götüreceğim ama onu terk ettiğim için benden nefret edecek," dedi.

"Onu tekrar getirdiğinizde o kadar eğleniyor olacak ki, eve götürmeye çalıştığınızda ağlayacak."

"Tanrım, bu ebeveynlik işi çok zor," diye mırıldandı Bryce. "Bronwyn'in iki yıl boyunca tek başına nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

Pierre, "İşte bu yüzden Anneler Günü, Babalar Günü'nden çok daha büyük," diye espri yaptı. "Ben Asma Kat Konferans Odası'na gidiyorum; on dakika sonra orada buluşalım mı?"

"Elbette," diye kabul etti Bryce. Doğal olarak bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Kayla'yı kreşe bıraktığında inatla bacağına yapıştı ve o ve kreş öğretmenlerinden biri umutsuzca onu bırakması için rüşvet vermeye ve kandırmaya çalıştı. Yirmi dakika sonra, bitkin ve buruşuk bir halde, Bryce asma kattaki konferans salonuna doğru ilerlerken, ağlayan ve yalvaran kızını geride bırakmak zorunda kaldığı için üzgündü ve Bronwyn'in son iki yılda aynı çileyi ne kadar sık yaşadığını merak ediyordu. Özellikle de uzaklaşmak için döndüğünde Kayla'nın yalvarışlarını ve ağlamalarını *duymak* onun için ne kadar zor olmalıydı.

Kazadan sonra evinin dışındaki ilk büyük iş toplantısı, büyük ölçüde Pierre'in düşünceli bir şekilde işe aldığı işaret dili tercümanı sayesinde, beklediği kadar zor geçmedi. Aynı kadın Bryce'ın yeni asistanı olacak ve onun ofise geri dönüşünü kolaylaştıracaktı. Hâlâ evde kazadan öncesine kıyasla çok daha fazla zaman geçirmeye niyetliydi ama bu toplantı, işlerin içinde ve anlaşmanın merkezinde olmayı ne kadar özlediğini fark etmesini sağladı.

Bronwyn Raymond'un söylediklerine zar zor odaklanabiliyordu; akli sürekli Bryce'ın televizyonun önünde otururken ekranda donmuş görüntüsüyle yalnız görüntüsüne gidip geliyordu. Bu anıda o kadar sade, hüznü ve ıssız bir şey vardı ki, her düşündüğünde içini yiyip bitiriyordu.

"Meşgul görünüyorsun." Raymond'un nazik sesi düşüncelerini böldü ve Bronwyn irkilerek şimdiki zamana ve karşısında oturan adama geri döndü. Gerçekten de hoş bir adamdı, uzun boylu, zayıf ve neredeyse yakışıklıydı, koyu renk gözleri, hafif seyrelmiş siyah saçları ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Bronwyn ondan gerçekten hoşlanıyordu ama onunla çıkmayı ciddi olarak düşünecek kadar değil.

"Sanırım bu bir hataydı," diye mırıldandı ve adam kaşlarını çatı. "Çok erken. Seninle dışarıda olmak bana doğru gelmiyor." Adam anlayışla gülümsedi.

"Aklının nerede olduğunu merak ediyordum," dedi.

"Belki ..." diye başladı ve adam çaresizce çırpınan ellerinden birini kendi eliyle kapattı.

"Başka bir zaman mı?" diye tamamladı ve kadın minnetle başını salladı. "Sorun değil. Sen hazır olana kadar bekleyebilirim."

Çılgınca olan şey ise Bronwyn'in *buna* hazır olup olmadığından emin olmamasıydı. Olan biten her şeye rağmen Bryce'ı hâlâ seviyordu ve bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Geçmişteki davranışı affedilemez olsa da, aynı zamanda tamamen karakter dışı bir davranıştı. Şimdi kızını böylesine karşılıksız seven bir adam, Bronwyn'in hamileliği fikrini en başta nasıl reddetmişti? Bu hiç mantıklı değildi. Yine de, kafası karışık ve çelişkili olsa da, hem kendisini hem de bebeğini hayatta ve güvende tutmak için mücadele ettiği o iki yılı unutamıyor ya da affedemiyordu. Onu seviyordu ve yine de onları tamamen terk ettiği için ona kızgındı. Ve bu iki çelişkili duyguyu duygusal açıdan tatmin edici bir şekilde uzlaştırmasının hiçbir yolu yoktu.

"Anlayışın için teşekkür ederim,
Raymond." Omuz silkti.

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem Bronwyn. Yine de seni daha yakından tanımak ve seninle vakit geçirmek istiyorum. Umarım bu şansa sahip olurum."

"Sen gerçekten iyi bir adamsın Raymond," diye karşılık verdi. "Ama seninle çıkmamalıydım. Hâlâ evliyim ve kocam mükemmel olmasa da çocuğumun babası ve bir noktada benim tüm hayatımdı. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Hiçbir söz veremem, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Tekrar gülümsedi ve güven vermek için elini sıktı. "Umarım bir arkadaş olarak burada olduğumu biliyorsundur. Ağlayacak bir omuza ya da seni dinleyecek birine ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, onun durumu zarifçe kabul etmesi karşısında gözyaşlarını umutsuzca geri çevirmeye çalışıyordu.

Karanlık çalışma odasında tek başına oturan Bryce, araba yolundan gelen farların belirgin parıltısı karanlığı dağıttığında irkildi. Ayağa fırladı ve araba yoluna bakan geniş balkona çıktı, içeride fark edilmeyeceğini biliyordu.

karanlıkta. Bronwyn'di, beklediğinden çok daha erken gelmişti. Arabanın yanında durmuş, başını çantasına eğmiş, evinin anahtarlarını arıyordu. Kaşlarını çattı ve onunla dikkatsizliği hakkında konuşmak için aklına bir not aldı. Arabasından inmeden önce anahtarlarını çıkarması gerekiyordu; paranın satın alabileceği en iyi güvenliğe sahiplerdi ve mülkün her yerinde korumalar vardı, ama yine de gereksiz riskler almasını istemiyordu. Ön verandadan sızan ışıktaki onu net bir şekilde görebiliyordu ve yaptığı her hareketle uzun bacaklarını saran soluk mavi anvelop eteğin içinde ne kadar güzel göründüğünü görünce midesi sıkıştı. Beyaz bluzu mütevazı göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya iniyordu ve bu onun kanını kaynattı. Çok kışkırtıcı, çok *baştan* çıkarıcı görünüyordu! Sapık profesörün ellerini kendine saklamış olamayacağından emindi.

O piçin kirli pençelerini kızın üzerinde gezdirip gezdirmediğini öğrenme ihtiyacıyla yanıp tutuşarak aşağıya indi, kızın yüz ifadesini okuyabileceğinden ve adamın ona dokunmasına izin verip vermediğini anlayabileceğinden emindi. Sadece *bilmesi gerekiyordu*.

"Randevun nasıl geçti?" Arkasından beklenmedik bir şekilde gelen derin ses Bronwyn'in şok içinde sıçramasına neden oldu. Alarmı kurmakla meşguldü ve adam onu korkuttuğunda kodu yanlış girmişti. Derin bir nefes aldı ve yüzünü ona dönmeden önce hızla doğru kodu tekrar girdi.

"İyiydi," diye mırıldandı, onun dudaklarını okuyamayacağı kadar karanlık olduğunu biliyordu; ellerini de kullandı.

"İmza atmakta ne zaman bu kadar iyi oldun?" diye sordu boğuk bir sesle, salondaki küçük ışık havuzuna adım atıp onu vücuduyla kapı arasına düzgünce hapsederek.

"Alice ile öğle yemeği için buluştuğum onca zaman? Üniversiteye dönmeden önce? Pierre'in işaret dili dersleri için gittiği aynı merkeze gidiyorduk. Artık çoğunlukla Cumartesi günleri gidiyorum."

"Neden?" Garip bir şekilde omuz silkti, adam öne doğru küçük bir adım attığında geri çekilmeye çalıştı ama sırtı kapıya çarptığında gidecek yeri olmadığını fark etti. Adam o kadar yakındaydı ki vücut ısısını hissedebiliyor ve harika temiz kokusunu alabiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Seninle konuşabilmek istedim." Baş ve işaret parmaklarını nazikçe çenesine doğru kaldırdı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğmek için kullandı.

"Bunu anlamadım," diye fısıldadı. Kadın önceki ifadesini tekrarladı ve adamın gözleri karardı.

"Benimle konuşmak mı istedin? Sana davranış biçimime rağmen mi?" Sesinde bir *dünya* kırılğanlık vardı ve Bronwyn bunun onu etkisiz hale getirmesine izin vermemeye çalıştı.

"Konuşacak kimsenin olmamasının nasıl bir his olduğunu bilirim," dedi ve acısını ondan saklamak için gözlerini kapattı.

"Oh *Tanrım*, tatlım Bron" Sesindeki ıstırap onu çözdü ve başını eğip alnını onunkine yasladığında kendini karşı koyamaz halde buldu. Sıcak nefesi yüzünü, dudaklarını yıkadı ve ayak parmaklarının üzerine çıkıp ağzını dudaklarına değdirmeden önce ürperdi. Adam o kadar hareketsiz kalmıştı ki, paramparça olacağını düşündü ama küçük ellerini yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdığında, nefesi boğuk bir hıçkırıkla kaçtı. Güçlü kollarını kadının ince bedenine dolayarak onu kendine yaklaştırdı ve tatlı öpücüğüne inanılmaz bir şefkat ve saygıyla karşılık verdi. Öpücük uzun sürmedi; tam olarak başlamadan bitmişti ve Bryce bir adım geri çekildi, bir elini hafifçe yanaklarından birini avuçlamak için kaldırdı, gözleri anlaşılmasız bir duyguyla parlıyordu. Bronwyn yüzünü onun eline doğru eğdi ve çok daha küçük olan kendi elini onunkini örtmek için kaldırdı. Sonsuzluk gibi görünen ama gerçekte sadece birkaç saniye süren bir süre boyunca bu şekilde durdular ve Bronwyn onun etrafından dolaştı. Tek kelime etmeden oradan ayrıldı, doğru kelimeleri bulamıyordu, hissettiklerini anlatacak *kelimeler olup olmadığından* bile emin değildi.

Bryce ertesi sabah, yirmi bir aylık şamatacı kızı yatağına zıplayarak girdiğinde inledi. Keskin, küçük bir diz kasıklarının kıl payı sıyrıp acı içinde karnına indi ve acı içinde iki büküm olurken nefesinin altından hafifçe küfretmesine neden oldu.

"Kayla, tatlım, neden gidip anneni bulmuyorsun? Bugün onun izin günü." Zıplamasını durdurmak için onu yakaladı ve üzerine hızlı bir öpücük kondurdu.

yumuşak yanağını okşadı. Adamın kirli sakalını hissedince kıkırdadı.

"Tickley." Gıcık bir şekilde yanağını ovuştururken kelimeyi net bir şekilde oluşturdu.

"Git ve anneni uyandır, tatlım; baban uyumaya çalışıyor. Annenin yanına gidersen sana biraz şeker veririm!" O kandırdı.

"Balıkları gör." Bu bilgi karşısında kaşlarını çattı ve çeviride neyi kaçırdığını merak etti. Sesli ve sessiz harfler konusunda sık sık sorun yaşıyordu ama kızın "vishies" demek istediğinden çok şüpheliydi, bu yüzden kelime "fishies" *olmalıydı, bu da kafasını çok karıştırdı.*

"Ne?"

"Balıklar, baba, *balıkları* gör!" Tombul ellerinden biriyle balık gibi kıvrak bir hareket yaptı. Tamam, yani "balıklar" ı kesinlikle yanlış anlamamıştı.

"Annen nerede?" Tekrar zıplamak istediği belli olduğunda onu sabit tuttu.

"İşte," diyerek yatak odasının kapısını işaret etti, gülümsemesi genişlerken ondan miras kalan gamzesi derinleşti. Başını kaldırdığında Bronwyn'in açık kapı aralığında durduğunu gördü. Bu Kayla'nın odasına nasıl girdiğini kesinlikle açıklıyordu; henüz kapıları açacak kadar uzun değildi. Bronwyn kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını kaldırmış bir halde kapı pervazına yaslanmıştı.

"Az önceki açık rüşveti kaçırdığımı sanmayın," dedi ve adam inledi.

"Hadi ama Bron, hafta sonlarının sana ait olduğunu biliyorsun. Değerli küçük *meleğimizle* geçireceğin zamandan seni mahrum etmek istemedim. Bu senin için adil olmazdı," diye çabucak yumuşak bir dille konuştu ama kızın buna hiç tahammülü yoktu ve neredeyse *hah dediğini* duyabiliyordu! *Asabi* kızları "melek" Bryce'ın elinden kurtulmuş ve yine zıplama yatağında zıplamaya başlamıştı; her zıplayışında "Balıklar, balıklar" diye bağırırken bukleleri uçuşuyordu. Bryce onun dudaklarını okurken yüzünü buruşturdu.

"Tüm bu 'balıklar' da neyin nesi?" diye sordu, kelimeyi söylerken kendini gülünç hissediyordu. Başını kaldırdı ve Bronwyn'i çıplak göğsüne bakarken yakaladı. Bronwyn onun bakışlarını yakalayınca kızardı ve cevap vermeden önce düşüncelerini toparlamak için birkaç saniye bekledi.

"Uh . . . Bugün onu akvaryuma götüreceğim ve bize katılmak ister misin diye merak ediyordum." Adam gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Bu doğru.

"Ne?"

Kadın bu kez güzel ellerini kullanarak soruyu tekrarladı ve adam beklenmedik davet karşısında biraz şok olmuş bir şekilde tekrar gözlerini kırptırdı. Kızarması derinleşti ve istemiyorsa yapmak zorunda olmadığını söylemeye başladı, ancak fikrini tamamen değiştirmeden önce bunu çabucak bir kenara itti.

"Elbette! Hiç gitmedim! Bu harika olur! Kayla bayılacak!" Ünlemlerle konuştuğunun farkındaydı ama yanlış anlaşılacak istemiyordu. "Bana on dakika ver, sonra yola çıkabiliriz." Üzerinde tenden başka bir şey olmadığını unutarak yataktan fırladı ve küçük kızının ve ayrı yaşadığı karısının yanında kapalı tutulması gereken bölgelerinde bir esinti hissettiğinde mütevazılığı korumak için hemen bir çarşaf kaptı. Çarşafı beline sokarak Kayla'yı atlayışının ortasında yakaladı ve göğsüne sararak birkaç saniye boyunca etrafında döndürdü. "Balıkları görmeye gidiyoruz, bebeğim!" Kayla'yı yere bırakmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu; Kayla baş döndürücü bir şekilde sendeledikten sonra poposunun üzerine düştü. Baş dönmesi geçtikten sonra mutlu bir şekilde güldü ve bir tur daha atması için kollarını ona uzattı.

"Şimdi olmaz, tatlım. Duş almam gerekiyor ve sonra da tüm güzel balıkları görmeye gideceğiz."

"Nebo mu?" diye sordu endişeyle ve Bryce onun haftada *en az* beş kez izlemekte ısrar ettiği Disney filmini düşünerek sırttı, tabii ki babasıyla birlikte! Bryce DVD'lerdeki altyazı seçeneği için minnettardı ve hayatı boyunca bir çizgi filmin diyaloglarını kelimesi kelimesine ezbere okuyabilecek biri olacağını hiç düşünmemişti.

"Evet, Nemo da," diye söz verdi. Çıkarken Bron'a "Çabuk olacağım," dedi.

"Acelesi yok." Gülümsedi. "Kayla'yı hâlâ hazırlamam gerekiyor. Yaklaşık yarım saat içinde yola çıkabiliriz."

Bronwyn onun gidişini izledi, geniş bronzlaşmış sırtı kaslarla dalgalanıyordu, çarşaf sıkı arkasını fazlasıyla sevgiyle şekillendiriyordu. Çıplaklık görüntüsünü hatırlayınca ağzı kurudu; o kadar muhteşemdi ki örtbas etmek gerçekten utanç vericiydi. Onun bu düşüncesizce daveti karşısında neredeyse bir okul çocuğu gibi sersemlediğini hatırlayınca sırttı. Onu son zamanlarda *hiç* bu kadar neşeli ve kendinden geçmiş görmemişti.

Hamileliğinden önce birlikte mutlu oldukları zamanlarda bile, içinde her zaman bir çekingenlik, ondan saklamaya çalıştığı bir karanlık vardı. Her zaman ona sırrını açmasının an meselesi olduğuna inanmıştı ama sonra hamile kalmıştı ve zamanları tükenmişti. Düşüncelerinin karanlık yönüne iç geçirdi; geçmişe takılıp kalmak için fazla parlak ve güzel bir sonbahar günüydü.

"Haydi Kayla, giyinme zamanı." Mutlu bir şekilde yanına gelen ve hâlâ heyecanla "Nebo" ve "balıklar" hakkında gevezelik eden küçük çocuğa elini uzattı.

Two Oceans Akvaryumu Cape Town'daki V&A Waterfront'ta bulunuyordu. Sadece deniz canlılarıyla değil, çocuklar, gençler, öğrenciler ve gürültücü ailelerle de doluydu. Bryce ve Bronwyn, enerjik bir bebekleri olan genç bir çift olarak tamamen uyum sağlamışlardı. Her yerde bulunan Cal ve ekibine bir kez olsun arka planda kalmaları söylenmişti. Bryce, Cal'in böylesine kalabalık bir yerin yüksek güvenlik riski taşımasından duyduğu açık tedirginliğe rağmen onlara dışarıda kalmalarını emretmişti. Hatta Bryce onları kendisi götürmeyi bile tercih etmişti -bu günlerde nadiren rastlanan bir durumdu bu- güvenlik ekibi ise onların arkasında ihtiyatlı bir mesafede kalmıştı.

Bronwyn şimdi bu insan seli arasında ne kadar normal bir aile gibi göründüklerinin acı bir şekilde farkındaydı. Kayla Bryce'ın omuzlarındaydı ve bir şeyleri daha yakından inceleyebilmek için durup kendisini bırakmasını istediği her seferinde küçük ayakları çılgınca Bryce'ın göğsüne çarpıyordu. Balıklar, denizyıldızları ve hatta küçük bir ahtapot gibi gelgit havuzundaki her türlü canlıya dokunup okşayabildiği dokunma havuzunu çok sevmişti. Parmak uçlarının altındaki her yeni hisle ciyak ciyak bağırıyordu. Küçük kızları maceraperest bir çocuktı ve ciyaklayarak ve ağlayarak geri çekilen yaşlılarının aksine, yeni bir şeye dokunmak için öne çıkmaya devam etti. Tabii ki onun için en önemli şey palyaço balığı sergisiydi. Bu güzel sergiye aslında "Nemos" adı verilmişti. Bryce onu serginin altındaki küçük baloncığa yönlendirmiş, bu da ona tankın 360 derecelik bir görüntüsünü sunmuştu. Sevinç içinde ciyaklamış ve alkışlamıştı.

kendini bir sürü "Nemo" ile çevrili bulduğunda. Diğer çocuklara bir şans vermek için onu tekrar dışarı çıkarmak çok zor olmuştu ama görülecek ve yapılacak o kadar çok şey varken somurtacak zamanı yoktu.

Bronwyn, kahkahalarına rağmen Bryce'ta bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti. Ürkek görünüyordu ve üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. Kendisinden uzaklaştığında onu sık sık telaşa etrafına bakınırken yakalıyor ve onu gördüğünde rahatlayarak neredeyse fark edilir bir şekilde sarkıyordu. İlk başta onun bu alışılmadık soğukkanlılığı kafasını karıştırmıştı ama sonra biri ona süründüğünde ya da çok yaklaştığında nasıl büzüldüğünü fark etti. Şaşırtıcı bir netlikle, bir zamanlar çok güçlü ve yanılmaz görünen kocasının etraflarındaki insan kalabalığından korktuğunu fark etti. Hatta kocasının hafif bir agorafobik olduğundan bile şüpheleniyordu. Bu, son birkaç yıldır neden kendini eve kapattığını, neden nadiren dışarı çıktığını ve neden Pierre ya da Rick'in onu evde görmeye gelmesini tercih ettiğini açıklıyordu. Bir zamanlar sosyal olan bu yaratık, bildiğinden çok daha fazla şekilde dünyadan kopmuştu. Onunla ve Kayla'yla dışarıda geçireceği bir gün için *bu* cesareti gösterdiğine göre, davetinin onun için ne kadar önemli olduğu anlaşılıyordu.

Onun yanına doğru ilerledi ve elini sıkıca onun elinin içine soktu. Şaşkın bakışları onunkilerle buluştu ve orada parıldayan anlayışı gördüğünde gözleri minnetle parladı.

"Eve gitmek istiyor musun?" diye sordu ve adam başını sallamadan önce tereddüt etti.

"Ben iyiyim... şimdi." Birbirine kenetlenmiş ellerini minnetle kaldırdı.

İkisi de durumu bir daha açıkça kabul etmedi ama o andan sonra kadın adamın yanından nadiren ayrıldı ve adam daha az gergin görünüyordu. Onları çok sayıda manta vatozu, barakuda, ton balığı ve yırtık dişli köpekbalığının arasından geçiren su altı tüneline ulaştıklarında gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. Gösteri o kadar muhteşemdi ki Kayla bile etrafını saran garip, güzel mavi dünyayı seyrederken sessizleşti. Küçük elleri babasının çenesinin altında birbirine kenetlenmişti ve Bronwyn Kayla'nın giderek daha fazla sarmaya başlamasını izledi, ta ki Kayla'nın başı Bryce'inkinin üzerine yaslanıp derin bir uykuya dalana kadar.

"Kıpırdama," diye ısrar etti ve dijital fotoğraf makinesini çıkarıp baba-kızın bir fotoğrafını daha çekti. Fotoğrafi çekmeden önce sırtı

Elinden fotoğraf makinesini aldı ve yoldan geçen bir turisti durdurarak fotoğraflarını çekmesini istedi. Kayla'yı sağ koluna alacak şekilde kaydirdi, başı omzunun kıvrımına yaslandı ve kolu boynuna dolandı ve Bronwyn'i sol tarafına çekti, kolunu beline doladı ve onu yakınında tuttu.

"Gülümse tatlım," diye kulağına seslendi ve kız irkilerek itaat etti. Turist, fotoğraf makinesini Bryce'a geri vermeden önce art arda üç fotoğraf çekti.

Kalın bir Avustralya aksanıyla "Harika bir ailen var dostum," dedi ve kamerayı geri verip el sallayarak uzaklaştı.

Akvaryumdan çıktıklarında Bryce Kayla'nın arabasını iterken Bronwyn teması korumak için elini onun dirseğinin kıvrımına soktu. Cal ve ekibi ihtiyatlı davranma görevini o kadar ciddiye alıyorlardı ki Bronwyn onları görmedi bile. Bryce sahildeki birçok restorandan birine, muhteşem yemekler sunan bir Yunan restoranına doğru ilerledi ve erken sonbahar güneşinin altında, şemsiyelerden birinin altındaki bir masaya oturdular. Bir süre sessiz kaldılar, Bryce sessizliği bozana kadar dünyanın geçip gidişini izlediler.

"Teşekkür ederim."

Şaşkın gözlerini adamın ciddi yüzüne kaldırdı. "Ne için?"

"Daha önce." Adam boğazını temizledi ve kadın adamın yutkunurken adam elmasının seksi bir şekilde sallanışını izledi. "Erken geldiğiniz için teşekkür ederim. Kalabalıklar benim için zor. Kazadan beri büyük kalabalıklara dayanamıyorum. Çok tuhaf. Etrafımda bir sürü insan var ve gürültü, sesler, ayak sesleri ve kahkahalar olması gerektiğini *biliyorum* ama bunun yerine hiçbir şey yok. Sanki kocaman bir boşluktaymışım gibi, ta ki itilip kakılıncaya kadar ve o zaman sanki pusuya düşürülmüşüm gibi hissediyorum çünkü geldiğini görmedim ya da duymadım. Kazadan sonra çok paranoyak oldum, sürekli arkamda kimin olduğunu merak ediyordum, orada birinin olduğunu *hayal* ediyordum ve o kadar hızlı dönüyordum ki etrafımdaki herkesi ürkütüyordum, ama orada kimse yoktu, ama hemen aynı duyguya kapılıp tekrar dönüyordum. Delirene kadar dönmeye devam edeceğim noktaya gelmemin an meselesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden bu gerçekleşmeden önce ben ..."

"Kendini içine kapattın," diye tamamladı ve adam başını salladı.

"Çılgınca, biliyorum," diye itiraf etti ve başını sallayarak gülümsedi, hafifçe titreyen elini kendi eliyle kapattı.

"Hayır, öyle değil. Duyularından birini kaybettin, Bryce. Doğal olarak fiziksel, zihinsel ve duygusal yansımaları olacaktır. İnsanların işitme duyularını kaybettikten sonra keder aşamalarından geçtiklerini okumuştum. Sen. . . kazadan sonra kimseyle *konuştun mu?*"

"Psikiyatrist mi demek istiyorsun?" diye açıkladı kuru bir sesle. "Neredeyse bir yıldır bir psikiyatristle görüşüyordum; bugün açılmayı *düşünebilmem* bile onun sayesinde oldu. Kazadan hemen sonra çok daha kötüydüm ve inatla kimseyle konuşmayı reddettim. Evet, böyle bir şeyin başıma gelebileceğini inkar ediyor ve öfkeleniyordum ama bunu bir kenara ittim çünkü ilgilenmem gereken daha büyük bir şey vardı. Psikiyatristlerle konuşmanın bekleyebileceği konusunda kararlıyım. Ama Pierre ve Rick beni zorladılar. Biriyle görüşmem için bana şantaj yaptılar."

"Nasıl?" diye sordu merakla. İnâtçı kocası hakkında bildiği tek şey, bir konuda karar verdiğinde onu tekrar değiştirmenin çok zor olduğuydu. Boğazını temizledi ve bir yudum beyaz şarap içti.

"O sırada *tek* amacım seni bulmaktı," diye itiraf etti. "Ama o kadar aciz durumdaydım ki bu konuda bana yardımcı olabilecek güvendiğim iki kişi Rick ve Pierre'di. Bu konuda çalışan özel dedektifleri vardı ve antisosyal fobilerim yüzünden o dedektiflerle ilgilenenler de onlardı. Eğer biriyle görüşmezsem dedektiflerle benim aramdaki irtibatı kesmekle tehdit ettiler. Bunun olmasına izin veremezdim ve dedektiflerle kendi başıma başa çıkamayacağımı bildiğim için taleplerini yerine getirmekten başka çarem yoktu. Bu ültimatomu dayattıkları için onlara çok kızdım ama sonunda Bron, akıl sağlığımı kurtardılar." Bundan sonra bir süre sessiz kaldılar ve Bronwyn onun anlattığı her şeyi düşündü.

"Ve ... sağırlık kalıcı mı?" Daha önce dile getirmekten korktuğu soruyu sordu ve adamın gözlerini karartan muazzam acı karşısında irkildi. "Bu konuda yapabilecekleri bir şey yok mu?"

"En basit ifadeyle, her iki kulağımda da büyük sinir hasarı oluştu. Başımı o kadar sert çarptım ki doktorlar sağırlığın tek büyük ve kalıcı yaralanmam olduğu için *şanslı* olduğumu söylediler. *Şanslı*, buna inanabiliyor musun?" Bu anıyı hatırlayınca sesi öfkeyle çınladı ve başını sallayıp kızın gözleriyle tekrar buluşmadan önce kısa bir süre gözlerini kapattı. "Dediler ki

Sağ kulağımdaki hasarın daha az yıkıcı olduğunu ve bir ameliyatla işlevin bir *kısmının* geri kazanılabileceğini söyledi."

"İşe yaramadı mı?" diye sempatik bir şekilde sordu, onun için üzüliyordu. Ona yaptığı şey affedilemezdi ama bunun bedelini çoktan ödemişti ve artık ondan nefret edemediğini ya da ona kızamadığını fark etti. Sadece uyuşmuş ve kafası karışmış hissediyordu.

"Ameliyat olmadım," diye omuz silkti ve kadın gözlerini kırptırdı. Bu bilgi karşısında afallamıştı.

"Ne? Neden?"

"Anlamsız görünüyordu." Adamın çenesi sabitti ve kadın ondan daha fazla bilgi almak için can atsa da, daha fazla soruya açık olmayacağını hissetti. İçini çekti, adamın inatçılığı ve iletişimsizliği ona evliliklerinin neden artık yürümediğini düşündüğünü hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Evet, hamileliğine verdiği affedilmez ve şaşırtıcı tepkinin bedelini ödemişti ama aşılamayacak daha pek çok sorunları vardı.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm Bryce," dedi içtenlikle. "Çok üzgünüm."

"Acı çeken tek kişi ben değilim Bron." Olaydan bu yana ilk kez, o kayıp yıllarda ona ne olduğu hakkında bilmesi gereken çok daha fazla şey olduğu için konuyu geçiştiriyordu. "Hastaneden ayrıldıktan sonra ne oldu? Nereye gittin? Sana kim baktı?"

"Bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum," diye tereddütle başladı.

"Lütfen." Yumuşak bir sesle söylenen bu tek kelime onu diğerlerinden daha çok etkiledi ve gözlerini Bryce'a çevirmeden önce huzur içinde uyuyan kızına dikti.

"Arabayı sattığım için birkaç aylık kira ve yiyecek için yeterli param vardı. Neyse ki Kayla sağlıklı bir bebektir ve ekstra doktor faturaları konusunda endişelenmeme gerek kalmadı."

"Peki ya sen? Doğumundan sonra *nasıldın*?"

"Başa çıktık, Bryce," dedi. "Bir buçuk ay boyunca evde kaldım ve yan komşum Linda sık sık uğrayıp benim için yemek yapıyordu. İş aramaya çıktığım ilk birkaç seferde Linda benim için Kayla'ya bakıcılık yaptı. Sonunda Plettenberg Bay'de bir iş buldum ve orada Rick ve Lisa ile karşılaştım, gerisi tarih oldu." Adamın gözlerindeki kınayıcı parıltı, hikâyesindeki büyük boşluklar hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

"Sen isteyken Kayla nerede kaldı?"

"Ona genellikle Linda bakardı ama Linda yaşlıydı ve Rick beni bulmadan hemen önce öldü. Ölümünden kısa bir süre sonra hastalandım ve Rick'le karşılaştığım gün işe geri döndüğüm ilk gündü. Linda'nın yerine birini bulamamıştım ve o gün için bir bakıcı tutmak zorunda kalmıştım." Durumu son derece çaresizdi. Arkadaşının ölümünden dolayı kalbi kırık, beş parasız ve hastaydı. Rick o gün onu bulmasaydı ne yapacağını bilmiyordu. Çok fazla hata yaptığı için o gün zaten işini kaybedecekti.

Bryce'ın durumun ne kadar kötü olduğunu anlaması için onun hecelemesine gerek yoktu ve iştahları kaçmış bir halde kuzu rosto ve patateslerini düşünürken üzerlerine acımasız bir sessizlik çöktü.

"Doğumdan sonra sağlığın nasıldı, Bron?" diye tekrar sordu, bu konuda daha önce kaçamak cevaplar verdiğini fark ettiği konusunda onu uyararak.

"O Değildim ..."

Adam sürekli göz teması kurdu ve kadın omuz silkip ona acımasız, yalın gerçeği söylemeden önce alt dudağını ısırdı. "Sık sık hastalanıyordum. Doğumdan sonra halsizdim ve Kayla'yı hastaneden eve götürdükten sonra yeterince dinlenemedim. Saatlerce ayaktaydım, onu besliyor ve altını değiştiriyordum ve sonra tekrar işe dönüyordum. Hiçbir zaman tam olarak iyileşemedim ve tüm param Kayla'ya yiyecek ve kıyafet almaya gittiği için kendime sağlık hizmeti alamadım. Elimden geldiğince işte kalan yemekleri yiyordum, yiyemediğim zamanlarda da sandviç yiyordum. Kulağa olduğundan daha kötü geliyor Bryce."

"Yani sen grip olduğunda. . ." Cümleyi yarım bıraktı ve kadın başını salladı.

"Evet, kontrolden çıktı çünkü bağışıklık sistemim geçmişte çok yara almıştı. Rick'in beni bulduğu gün işte olmamın tek nedeni, bir gün daha işe gitmezsem Gerhard'ın işimi başkasına verecek olmasıydı ve evde kaldığım için maaş alamıyordum. Doktora gidecek param yoktu ve gripi reçetesiz satılan ucuz ilaçlarla savuşturuyordum."

"Bron," diye başladı.

"Sorumusuzca davrandığımı biliyorum Bryce. Bakmam gereken bir bebeğim olduğunu ve ciddi şekilde hastalanabileceğimi ya da daha kötüye gidebileceğimi biliyorum-"

"Ciddi şekilde hastaydın," diye sözünü kesti ama kadın sözünü hiç kesmemiş gibi devam etti.

"Ama ona bildiğim tek şekilde bakıyordum; onu besliyor, sağlıklı ve mutlu tutuyordum. Çalışmam gerekiyordu, anlıyor musun? Bana bir şey olması durumunda, Kayla'nın iyiliği için yetkililerin sizi aramasını sağlayacak düzenlemeler yapmıştım. Onu yalnız bırakmazdım. Paketin bir parçası olmasaydım onu alacağını biliyordum. Onu seveceğini ve ona bakacağını biliyordum." Ne yapacağını şaşırılmış gibiydi ve yorgun bir şekilde iç çekip ellerini yüzünde gezdirmeden önce kaşlarını çatarak tabağına baktı.

"Tanrım," diye inledi bitkin bir halde. "Bu noktaya nasıl geldik?" Uzandı ve uzun bir parmağıyla yüzünün yan tarafını okşadı. "Ye, tatlım. Bir daha asla aç kalmanı istemiyorum."

"Ben ..."

"Lütfen?" Adamın yüzündeki çıplak yalvarışa karşı koyamadı ve başını sallayıp çatalını kaldırmadan önce gülümsedi, iştahı yerine gelmişti. Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra sessizliği bozarak önceki gün Kayla'yı ofise götürmesiyle ilgili eğlenceli bir hikâyeye anlattı. Hikâyeyi alaycı bir mizahla süsledi ve kadın kendini uzun zamandır gülmediği kadar gülerken buldu. Sonunda başka şeylerden -üniversite ve iş- konuşmaya başladılar ve kısa bir süre için geçmişte olduğu gibi arkadaşça ve rahat hissettiler.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Uyuyor mu?" Bronwyn Kayla'yı gece için yatırdıktan sonra çalışma odasında ona katıldığında Bryce sordu. Bronwyn soruyu başıyla onayladı ve bu samimi ev ortamının onu çok fazla tedirgin etmesine izin vermemeye çalıştı. Bronwyn'in dört yıl önce ilk gördüğünde satın alması için yalvardığı büyük, rahat kanepelerden birine yayılmıştı.

"Evet, bıraktığında hâlâ 'Nebo' hakkında konuşuyordu." Bunun üzerine hafifçe gülümsedi.

"Bugünü çok çabuk unutacağını sanmıyorum," diye mırıldandı, kendisi için doldurduğu viski bardağının kenarını parmaklayarak kanepenin yanındaki küçük masanın üzerinde duran bir kadeh kırmızı şarabı işaret etti. "Şarap mı?"

Henüz reddetmek ve aralarındaki rahat atmosferi sona erdirmek istemediği için başını salladı ve ayaklarını altına alarak geniş kanepenin diğer ucuna kıvrıldı.

"Bugün onun ilk gerçek anısı olsaydı harika olmaz mıydı?" Onun hayalperest sorusu karşısında belli belirsiz gülümsedi.

"Hepimiz için mutlu bir evlilik olurdu," diye kabul etti. Adam başını eğerek ona değerlendirci bir şekilde baktı ve kadın da gülerek onun gözlerine karşılık verdi.

"Ne?"

"İlk anın ne?" diye sordu ve kız kıkırdadı.

"Arka bahçemizde bir kelebeği kovalarken yavru köpeğe takılıp *sert bir şekilde* yere düştüm. Büyükanne göre bu olay olduğunda üç yaşındaymışım. Hatırlıyor çünkü doğum günü partimde olmuş ve köpeği incittiğimi düşündüğüm için çok yaygara koparmışım. Anlaşılan onu 'köpek doktoruna' götürmemiz için ısrar etmişim!"

Gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Peki ya sen?" diye sordu ona, kendi anısına hâlâ gülümsüyordu. "Senin ilk anın neydi?" Omuz silkirken gözlerindeki gülümseme kayboldu ve yerini kasvetli bir kaş çatmaya bıraktı.

"Hatırlamıyorum."

O da buna güldü. "Bu senin ilk *anın*. Tanımı gereği onu hatırlamalısın." Rahatsız görünüyordu ve onun gözleriyle buluşmayı reddetti. Bir şeylerin ters gittiğini fark ederek göz göze gelmeye çalıştı.

"Bryce?" diye sordu, dikkatini çekmek için elini salladı ve ondan pek bir yanıt beklemedi. Eğer bu, evliliklerindeki eski düzeni takip ederse, onu donduracak ve onu dışarıda tutmak için özel olarak tasarlanmış gibi görünen duvarların arkasına geri çekilecekti. Adam hakkında aslında ne kadar az şey bildiği şimdi onu hayrete düşürüyor ve ilişkilerinde hâlâ ne kadar çok şeyin yanlış olduğunu, her *zaman* ne kadar çok şeyin yanlış olacağını bir kez daha hatırlatıyordu. Tam adamın kalkıp gitmesini izlemeye koyulmuştu ki adam beklenmedik bir şekilde konuştu ve hâlâ ona bakmıyordu.

"İlk anım babamla ilgili. Kol saatini yanlışlıkla klozete düşürdüğüm için bana bağılıyor ve kızıyordu. Onu gerçekten suçlayamam, altın bir saatti. Tabii o zamanlar bunun öneminin farkında değildim. Ben de üç yaşındaydım. Biliyorum çünkü o gün kolumu kırdığım gündü... yani tarihle ilgili kayıtlar var." Bunu neredeyse dalgın bir şekilde söyledi ve

Bronwyn'in kaşları çatıldı. "Kolunu nasıl kırdın?" diye sordu ama adam ona bakmıyordu ve soruyu görmedi. Bronwyn uzandı ve adamın önceki gece kendisine yaptığına benzer bir hareketle çenesini hafifçe eğerek kendisine bakmasını sağladı. Kadın soruyu tekrarladı ve adam daldığı hayalden kurtulur gibi oldu ama tekrar konuştuğunda, Sesi korkunç derecede boştu.

"Çok sinirliydi," dedi omuz silkerek.

"*Baban* kolunu mu kırdı?" Bu noktada açıklığa ihtiyacı vardı ve anladığından emin değildi. Bardağını boşaltmadan önce aniden başını salladı.

"Çok yorgunum," diye mırıldandı huysuzca. "Merak ediyordum da, sen ve Kayla yarın benimle sahile gitmek ister misiniz? Piknik yemeği hazırlarım. Tabii kadınlar buluşmanızı yarına ertelemediyseniz? Bugün kaçırdığınız için mi?"

"Diğerlerinin de bu hafta sonu başka planları vardı, bu yüzden gelecek haftaya kadar buluşmamaya karar verdik. Her neyse, plaj kulağa hoş geliyor," diye dalgınca kabul etti, gerçekten dikkatini vermiyordu, akli onun az önce söylediklerindeydi. Aniden ayağa kalkmadan önce gülümsedi.

"Harika." Sesi memnun olmuş gibiydi. "Erken bir başlangıç olacak. Sanırım saat sekiz uygun olur." Kapıdan çıkmak için döndü, sonra duraksadı ve ona geri döndü. Ona doğru eğildi.

"Bugün için teşekkür ederim Bron," dedi içtenlikle, eğilip kızın açık ağzına beklenmedik derecede tatlı bir öpücük bıraktı. "Sabah görüşürüz."

"Hayır, bekle. Bryce . . ." Ama adam çoktan uzaklaşmış, onu babası hakkında açıkladığı beklenmedik bilgi üzerine endişelenmeye bırakmıştı. Bu bir kaza mıydı? Yoksa kasıtlı mıydı? İkinci olasılık onu üşütmüş ve uzun süre uyuyamamasına neden olmuştu.

Bronwyn kapısının hemen dışından gelen komplocu fısıltı sesiyle uyandı ve başucundaki saate göz ucuyla baktığında saatin yedi buçuk olduğunu gördü. Kayla'yı Bryce'ın erken kalkışı için zamanında kaldırıp hazırlama düşüncesiyle inledi. Huzursuz bir gece uykusundan sonra bitkin düşmüştü. Boğazını temizledi ve kapısının dışındaki fısıltılar devam edince kaşlarını çattı. Kapı kolu yavaşça döndüğünde kendini yukarı itti ve Bryce'ın bir gün önce aldığına benzer enerjik bir uyandırma çağrısı için hazırlandı. Hiçbir şey olmayınca öne doğru eğildi; kızının gamzeli yüzü kapıda belirmeden önce fısıltılar birkaç dakika daha devam etti. Küçük kız annesini gördüğünde nefesi kesildi ve aniden geri çekilerek gözden kayboldu.

"Anne uyuma!" Bronwyn, yürümeye başlayan çocuğun çalgınca tısladığını duydu, ardından her zaman omurgasından aşağı lezzetli ürpertiler göndermeyi başaran eşsiz, derin bir ses tarafından susturuldu. Şimdi meraklanan Bronwyn daha da öne eğildi, neyin peşinde olduklarını merak ediyordu. Birkaç dakika daha fısıltıyla konuştuktan sonra Kayla, pembe kot tulumunu, sarı-pembe tişörtünü ve en sevdiği kırmızı gıcırtilı spor ayakkabılarını giymiş bir halde kapıdan çıktı. Elleri Bronwyn'in dışarıdaki bahçeden tanıdığı bir avuç rengârenk sonbahar çiçeğini ciddiyetle tutuyordu.

"Merhaba anne." Sırıttı.

"Günaydın, tatlım. Ne var orada?" Küçük kız ciddiyetle çiçekleri ona uzattı ve parmak uçlarında yükselerek annesini yanağından öptü.

"Anneler günün kutlu olsun," dedi küçük kız iyi prova edilmiş bir şekilde dikkatlice.

"Annemin günü mü? Ama ..." Başını kaldırdığında Bryce'ın elinde bir tepsiyle kapıda durduğunu gördü, burada neler olduğunu anlamaya çalışırken gözleri kocaman ve savunmasızdı. "Bryce, bu ... değil."

"Evet, öyle. İki tanesini kaçırdın, bu yüzden Kayla ve ben kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz." Tepsiyi kadının kucağına koydu ve çiçekleri uyuşmuş parmaklarından alıp tepsideki boş vazoya yerleştirdikten sonra vazoyu komodinin üzerine koydu. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Anneler günün kutlu olsun, Bronwyn."

Kayla ciddiyetle hediye paketi yapılmış küçük bir kutu uzattı ve Bronwyn kutuyu açtığı anda şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Bu da ne?" Özel kalıplanmış strafor bir yastığın içine yerleştirilmiş elektronik çağrı cihazı benzeri bir cihazdı.

"Yeni arabanızın akıllı anahtarı," diye hafif bir gülümsemeyle bilgi verdi ve küçük cihazı ters çevirip anahtarın diğer tarafındaki belirgin BMW logosunu gördüğünde gözleri açıldı.

"Bryce, bu çok fazla," diye çaresizce itiraz etti.

"Bu hiçbir yerde *yeterli* değil," diye sertçe araya girdi. "Yaptığım hiçbir şey asla yeterli olamaz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi, onun ruh halini okuyamıyordu ve nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Sırıttı, kızıninkine benzer bir gamzesi vardı ve en az yeni yürümeye başlayan çocuk kadar yaramaz görünüyordu. "Sadece arabanın tadını çıkar. Sonuncusu kadar sportif değil; Kayla yüzünden daha büyük ve güvenli bir şey istedim."

"Ama sen ne zaman . . ." Kadın düşüncelerini toparlayamadı ve adamın gülümsemesi genişledi.

"Bana sonuncusunu satmak zorunda kaldığını söylediğinde alışverişe başladım. Dün teslim edildi ama akvaryum ziyareti dikkatimi dağıttı. Şimdiye kadar o Jeep'ten bıkmış olmalısın diye düşündüm. Onu sevmediğini biliyorum." Bu gözlem karşısında başını salladı, hâlâ elindeki anahtara boş gözlerle bakıyordu.

İlgisizlikten sıkılan Kayla babasının elini çekiştirmeye başladı. Babası ona baktı ve Bronwyn'in tam olarak anlayamadığı bir şey işaret etti. Her ne ise küçük kızı tatmin etmişse benziyordu çünkü isteksizce yerine oturdu

"Hazırlanmak için acele etme," dedi ona. "Kayla ve ben aşağıda pikniğimizi hazırlıyor olacağız. Çok güzel bir gün olacak; güneşli, mavi gökyüzü ve ufukta tek bir bulut bile yok."

Tahmini doğru *çıktı*; çok güzel *bir gündü*, Bronwyn'in Bryce'la geçirdiği en mükemmel gündü. Onları Bronwyn'in muhteşem, şık, yeni gümüş sedanına götürdükten sonra, ona arabayı kendisinin kullanacağını söyledi. Güvenlikten sadece Cal sorumluydu ve -her zamanki gibi tam bir profesyonel olan- adam o kadar dikkat çekmiyordu ki Bronwyn birkaç metre ötede park etmiş olan siyah sedanın içinde onu neredeyse hiç fark etmemişti.

Şimdiye kadar karşılaştığı en kötü arka koltuk sürücülerinden birinin önünde yeni arabayı test sürüşüne çıkaracağı için biraz gergin olan Kayla, bu durumu kabul etmemeye çalıştı. Ne yazık ki buna izin vermedi ve Kayla'yı arkada zaten kurulu olan bebek koltuğuna bağladıktan sonra yolcu tarafına yerleşmek için büyük bir gösteri yaptı. Bronwyn gözlerini devirdi ve sürücü tarafına yöneldi, ondan gelecek bir günlük erkek küçümsemesine hazırды.

Anahtarsız arabayı çalıştırmakta sorun yaşadığında adamın cesurca yorum yapmaktan kaçınmasına oldukça şaşırmıştı. Debriyaja bastığında ve araba ileri atılıp garaj yolundan topallayarak çıktığında yüzüne parlak bir gülümseme yapışmıştı. *Sonunda* onları Ana Cadde'ye indirmeyi başardıktan sonra onun profiline gergin bir bakış gönderdi ve arabada beş dakikadan az bir süre kaldıktan sonra gülümsemesinin kenarlarından yıpranmaya başladığını söyleyebilirdi. Arabayı yolun kenarına çekmeden önce saygısız bir kıkırdamayı bastırdı. Adam telaşla ona baktı ve kadın ona tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Sen sürmek ister misin?" diye sordu ve adam mahcup bir şekilde sırtıttı. "Hayır, gayet iyi gidiyorsun. Gergin görünüyorsam özür dilerim. Sadece o zamandan beri

Kazadan beri araba kullanırken biraz gerginim. Bu yüzden bugünlerde sürüşlerimin çoğunu Cal ile yapıyorum."

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum, o yüzden bugün sen sürsen daha iyi olur," dedi makul bir şekilde. "Yorulursan ya da başka bir şey olursa ben devralırım." Adam sakın bir şekilde başını salladı.

"İyi olacağım," diye ona güvence verdi. "Araba kullanıp kullanmamam önemli değil, arabada hâlâ tedirginim," diye açıkladı isteksizce ve bu zayıflığını ona açmanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyordu. "Sana yolu tarif edeyim."

"Tamam, ama yüzünü buruşturmayı minimumda tut bayım," diye uyardı. "Her zaman berbat bir arka koltuk sürücüsü oldunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Adam öylesine şaşkın görünüyordu ki, kadın öfkeyle homurdandı ve arabayı yeniden çalıştırdı.

Onun talimatlarına uyarak ve ara sıra yüzünü buruşturmasına ve sert bir şekilde nefesini kesmesine aldırmadan, onları güvenli bir şekilde Bryce'ın sabahın büyük bir kısmını Kayla'yı penguenlerden uzak tutmaya çalışarak geçirdiği Boulder's Beach'e götürdü. Bronwyn onların maskaralıklarına çaresizce güldü. Kayla bunu bir oyuna dönüştürdü, sahilde korkusuzca paytak paytak yürüyen çok sayıda vahşi penguenlerden birini sevmeye çalışırken babasından kaçtı ve ısıracaklarına dair uyarılarını tamamen görmezden geldi. On iki yaşlarında, hava sahilde kalmak için çok sıcak olduğunda, toparlandılar ve babası onu Stellenbosch'un şarap topraklarına yönlendirdi. Bronwyn arabayı kullanma konusunda kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı ve vitesleri daha az gıcırdatıyordu, bu da daha rahat bir Bryce anlamına geliyordu. Pitoresk Stellenbosch'taki özel mülkiyete ait güzel üzüm bağlarından birinde piknik yaparak öğle yemeği yediler.

Bronwyn, altında piknik yaptıkları dev meşe ağacının yaprakları arasından süzülen güneşin tadını çıkarmak için başını arkaya yatırırken, "Burası çok güzel," diye hülyalı bir şekilde gözlemledi. Geniş bir üzüm bağına bakan bir tepenin üzerinde oturuyorlardı. Asmalar turuncu ve kırmızının canlı tonlarına bürünmeye başlamıştı ve tüm vadiyi öğleden sonra güneşi altında alev alev yanıyormuş gibi gösteriyordu. "Ve huzurlu. Burayı nereden biliyorsun?"

"Bir iş tanıdığımın ailesi bu üzüm bağının sahibi. Bu konuyu onunla görüştüm."

"Tanıdığım biri var mı?" diye sordu, ayaklarını altına topladı ve battaniyenin üzerine yerleştirdiği piknik sepetini karıştırdı.

"Bilmiyorum," diye omuz silkti. "Cord Strachan?"

"Strachan Diamonds'daki gibi mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Strachan ailesi Güney Afrika'nın en zengin ve nüfuzlu ailelerinden biriydi. Ülkedeki elmas madenciliği endüstrisinin büyük bir bölümünü kontrol ediyorlardı ve son nesil yerel ve uluslararası dedikodu yazarları için zengin bir yem kaynağı sağlıyordu.

"Kaba elmaslarımızın çoğunu onlar tedarik ediyor." Başını salladı. "Cord'un birkaç yıl önce iş yemeklerimizden birinde buradan bahsettiğini hatırladım." Elbette kazadan önceydi; her türlü sosyalleşme kazadan önce gerçekleşmişti. Bu hatırlatma Bronwyn'i üzmüştü ve ardından gelen garip sessizlik tamamen onun suçuydu. Neyse ki Kayla dikkat çekmek istiyor ve yaptığı maskaralıklarla dikkatlerini dağıtıyordu. Bryce küçük kızı öğle yemeği boyunca aptalca oyunlarla oyaladı, çünkü Kayla'nın yürümeye başlayan bir çocuğun çok kolay sıkılma eğilimi vardı. Sonunda, keyifli bir öğle yemeğinden sonra Bryce hepsini arabaya bindirdi ve Klapmuts adlı küçük bir kasabaya kadar olan kısa mesafeyi sürmesi için yönlendirdi ve orada onları Bronwyn'in varlığından hiç haberdar olmadığı bir yerle tanıştırdı.

Kapalı bir tropik bahçede durdu ve etrafında uçuşan yüzlerce kelebeğe huşu içinde baktı. Kır çiçeklerinin uçuşunu izlemek gibiydi ve Bronwyn durup bakmaktan başka bir şey yapamadı, kanatları yüzünü ve saçlarını öperken gözleri yaşlarla doldu. Kayla da aynı şekilde büyülenmişti. Babasının kollarındaydı ve uçuşan narin yaratıkları yakalamak için tombul bir elini uzattı.

Bronwyn titreyen elini ağzına götürerek, "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Aman Tanrım, Bryce ..." Elbette onu duyamıyordu; dikkati gelişigüzel bir şekilde çiçekten çiçeğe ve insandan insana atlayan kırılgan yaratıklara odaklandığı için ne dediğini bile göremiyordu. Bunu onun için bu kadar zorlaştırmaya nasıl cüret ederdi? Tam da boşanma avukatıyla görüşmeye karar verdiğinde, adam harika bir şekilde şefkatli ve inanılmaz derecede tatlı bir şey yapmıştı. Onun kelekleri sevdiğini, onları her zaman sevdiğini biliyordu. Sayısız küpesi, zinciri, takıları, baskılı etekleri ve her tarafına kelekler serpiştirilmiş bluzları vardı. Bu günü onu rahatlatmak için manipülatif bir ihtiyaçtan dolayı planladığına inanmak çok kolay olurdu. Ama başını kaldırıp baktığında, adamın başını arkaya atmış ve gözlerini kapatmış bir halde çizdiği etkileyici resim karşısında büyülenmişti.

Kendi dünyasında kaybolmuş, narin kelebek kanatlarının yüzüne sürtünmesinin tadını çıkarıyordu ve Bronwyn içgüdüsel olarak bunu onu mutlu etmek için yaptığını biliyordu. Ayak parmaklarının ucunda durarak adamın yanağına düşüncesizce bir öpücük kondurdu ve onu irkilterek gözlerini açmasını sağladı. Adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu mükemmel," dedi ona ve gözleri ısındı. "Teşekkür ederim."

Adam bir kolunu kadının ince omuzlarına attı ve ona hızlıca sarıldı, küçük tek kollu sarılma.

"Geçen kış buranın reklamını gördüm ve beğeneceğinizi biliyordum." *Geçen kış mı?* Dönüşünden en az altı ay önce mi? Burayı öğrenmiş ve onu düşünmüştü. Görünüşe göre nefret ya da kızgınlıkla değil. Bunun yerine onu mutlu edecek bir şey düşünmüştü. Son birkaç yıldır onu her zaman öfkeyle düşünmediğini bilmek ürkütücüydü ve Bronwyn bu bilgiyi nasıl değerlendireceğinden emin değildi.

Sekizden kısa bir süre önce eve varmışlardı ve Kayla bir kez daha yorgunluktan düşmüştü. Bryce onu Bronwyn'in kollarından aldı.

"Ben onu yatırırm," diye teklif etti.

"Bryce, bütün hafta onunla sen ilgilendin, ben-"

"Ve sen yıllardır ona tek başına bakıyorsun. En azından bunu yapabilirim," diye araya girdi ve kadın daha fazla itiraz etmedi. Geçmiş telafi etmesi gerektiğini biliyordu ama artık ondan istediği şey bu değildi. Geleceği düşünmeli ve bunun hepsi için mutlu bir gelecek olmasını sağlamalıydılar. Bronwyn onun sırlarıyla daha fazla yaşayamazdı. O da sadece bir insandı ve kendisini bu kadar yanlış değerlendirdiği için ona karşı hâlâ büyük bir öfke ve acı hissediyordu.

Sıcak bir duş almak için yukarı çıktı ve daha sonra çalışma odasına doğru yöneldiğinde, elinde bir bardak meyve suyuyla mutfaktan gelen Bryce ile karşılaştı.

"Kitapları mı karıştırıyorsun?" Adamın derin, sessiz sesi kadının omurgasında küçük bir farkındalık titremesine yol açtı. İstenmeyen cinsel farkındalık titreşimini geri itti ve kendini gülümsemeye zorladı.

"Birkaç hafta içinde teslim etmem gereken bir ödev için araştırma yapıyorum," diye açıkladı.

Yukarı çıkmadan önce, "Kendini fazla yorma," diye tavsiyede bulundu.

Alaycı bir tavırla onu selamladı.

"Peki efendim," dedi akıllıca ve kendi çocuksuluğuna gözlerini devirip çalışma odasına doğru yoluna devam etti. Hafta sonunun zorlukları onu yakalamadan ve gözleri kapanmadan önce fazla bir şey yapamadı.

Güçlü kolların onu sardığını ve yukarı kaldırdığını hissettiğinde irkilerek uyandı.

"Ne . . . Sadece kestiriyordum," diye halsizce itiraz etti, her nasılsa adamın dudaklarını okuyabileceği kadar net konuşmayı başarmıştı.

"Neredeyse dört saattir buradasın ve bilgisayar ekranına bakılırsa beş dakikalık bir iş yapmışsın. Bu bir kedi uykusu değildi bebeğim; tamamen baygındın."

"Sadece *çok* yorgunum," diye mırıldandı tutarsızca, sonra onun sıcak, güçlü ve *çıplak* göğsüne sokuldu. Bir içgüdü ona onu kontrol etmesini söyleyene kadar yatakta kalmış olmalıydı.

"Sorun yok," diye yatıştırdı saçlarını. "Uyu, tatlım." Memnun bir şekilde iç çekti, daha da yaklaştı ve adam onu yatağa yatırdıktan saniyeler sonra uykuya daldı.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı ama oda yaklaşan şafağın ürkütücü gri ışıyla dolmaya başlamıştı. Çok geçmeden Bryce'ın odasında, onun yatağında ve kollarına sarılmış olduğunu fark etti. Bryce onu kucaklamış, dizlerini onunkilerin arasına sokmuş, güçlü kollarından birini başının altından geçirmiş, diğerini gövdesine dolamıştı. Adamın iri elleri sahiplenici bir tavırla kadının karnına yayılmıştı. Bronwyn bunun ne kadar doğru bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı ve kendini onun elinden kurtarmaya odaklandı. Deneysel olarak hareket etti ama adamın kolları esnedi ve eli karnına hafifçe biraz daha baskı uyguladı. Kollarından gerginliğin sızdığını hissedene ve nefes alış verişinin tekrar düzene girdiğini duyana kadar rahatlardı. Adamın hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra kurnazca tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama adamın tepkisi öncekiyle aynıydı. Sessizce içini çekti ve adamın onu neden kendi yatağına götürmediğini merak ederek hareketlerini durdurdu. Üzerinde hâlâ bir gece önceki duştan sonra giydiği atleti vardı ama eşofman altı

eksikti. Onu daha rahat ettirmek için onları çıkarmış olmalıydı. Böylece üzerinde sadece minik ipek bikini külotu kalmıştı ve sırtına bastıran sıcak, pürüzsüz erkek etinin genişliğine bakılırsa Bryce'ın üzerinde bir çift boxerdan fazlası yoktu.

Kendini onun kollarından kurtarmak için daha fazla çaba göstermesi gerektiğini bilerek usulca inledi, ama onun tarafından tutulmak o kadar iyi hissettiriyordu ki olduğu yerde kalmayı tercih etti. Elini dikkatlice adamın karnının altında duran elinin üzerine koydu ve yavaşça kaldırmaya çalıştı. Adamın eli beklenmedik bir şekilde kızın elinin etrafında kıvrıldı ve kız bu dokunuşa karşılık olarak sıçradı.

"Sadece sana sarılmak istedim." Sesi kızın kulağında gürledi. Adamın eli kısa bir süreliğine kızın küçük elinin etrafında birkaç saniye daha sıkılaştıktan sonra onu bıraktı ve kolunu kızın belinden çekti. Ondan uzaklaştı ve eğer isterse gitmesi için ona alan açtı. Bronwyn kısa bir an tereddüt ettikten sonra düşüncesizce arkasını dönüp ona baktı. Adamın yüz ifadesini şafak öncesi ışığında zar zor seçebiliyordu ve daha iyi bir karar vermesine rağmen elini uzatıp adamın kirli çenesine dokundu. Adamın kendi eli onu derisinin kıllı yüzeyine hapsetmek için kalktı. Avuç içi adamın şehvetli dudaklarının alt kenarına değdi.

"Eğer şimdi gitmezsen, Bronwyn ..." Umutsuzca fısıldadığı uyarının geri kalanını söylemeden bıraktı ve Bronwyn gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp kalkıp gidecek gücü bulabilmek için dua etti. Kendini toparladı ve elini yavaşça onun elinin altından çekti.

"Bekle," diye fısıldadı adam ısrarla ve kadın tereddüt etti. Adam daha da yaklaştı ve bir dirseğinin üzerinde durarak ona baktı. "Özür dilerim, bunu yapmak zorundayım." Kız tepki veremeden, adamın ağzı onunkini acı verici derecede tatlı ama sonsuz derecede aç bir öpücük buldu.

"Çok özür dilerim," diye tekrar özür diledi, ağzını kaldırıp yüzüne şefkatle baktıktan sonra tekrar aşağı inip dudaklarına yapıştı. Öpücüğü şefkatli ve sevgi doluydu ve sonuç olarak Bronwyn kendini çaresizce buna karşılık verirken buldu. Dudakları açılarak onu içeri buyur etti ve adamın dili bu daveti memnuniyetle kabul ederek nazikçe onunkilere kur yaptı ve onları kandırdı.

Elleri boynunun ince sütunundan omuzlarına doğru ilerledi ve karşılaştığı ipeksi tenin her santimetresini okşadı. Dudakları da ellerini takip etti. Onun sıcak, nemli nefesini üzerinde hissetti.

Adam aşağı doğru inerken hassas tenini, mevcut teninin her santimini öpüyordu. Adamın nefesini üstündeki ince pamuklu kumaşın arasından, gergin bir şekilde boncuklu meme ucunda hissettiğinde haykırdı. Ağzı meme ucunun üzerinde hareket etti ve çok bilinçli bir şekilde pamuğun arasından tomurcuğa doğru nefes aldı. Parmakları göğsünün küçük eğiminde aşağı yukarı hareket ederken, parmakları daireler çizerek, alay ederek ama istekli uca tam olarak dokunmadan, malzeme hassas tepeyi duygusal bir şekilde aşındırdı. Bronwyn, adamın onu nasıl bu kadar *çabuk*, *bu* kadar ateşli hale getirdiğini merak ederken umutsuzca hıçkırdı. Adam yüzüne, göğsünün küçük tümseğinin üzerinden baktı ve neredeyse şeytani bir şekilde sırttı. Başını eğip meme ucunun sıkı ucunu, pamuğu ve her şeyiyle birlikte sıcak, ıslak ağzına çekmeden önce sonsuz bir süre öylece durdu. Aynı anda boştaki elini bacaklarının arasına gömdü ve ipeksi iç çamaşının arasından dokunuşunu bekleyen diğer istekli yumruyu buldu.

Sanki büyük bir şimşek tarafından sarsılmış gibiydi; beklenmedik bir şekilde ve vahşi bir güçle doruğa ulaşırken çığlık attı ve yataktan kalktı. Sırtını eğdi ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca gergin kaldı, spazmlar devam ederken, adam meme ucunu ağzının derinliklerine çekti. Bir elini ensesine koymuş, diğer elini de hâlâ bacaklarının arasına gömülü tutuyordu ve kız tamamen kemiksiz kalıp yatağa yığıldıktan sonra bile ellerini orada tutmaya devam etti. Başını kaldırıp kısık sesle kıkırdadı.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı elini karnının üzerine koymadan önce uzun parmağıyla son bir vuruş yaparken. Kalbinin gümbür gümbür çarpmasından onu zar zor duydu. Güçlkle hareket edebiliyordu ve adamın üstünü çıkarıp bir kenara attığını ancak fark edebildi. İşine geri döndü, tenini öptü, yaladı, emdi ve saygıyla ısırdı. Bronwyn dengesini yeniden kazanmaya çalıştı ama Bryce onu bu kadar kararlı bir şekilde dengesiz tutarken bu imkânsız bir görevdi.

Sabırlı ve iddiasızdı ve Bronwyn büyük orgazmindan sonra gülünç derecede rahatlamış hissederek hülyalı bir şekilde iç çekerken, süpüren elleri ve sevgi dolu ağzı ona lezzetli ve kötü şeyler yapmaya devam etti. Yavaş yavaş, amansız sabrının onun üzerinde yadsınamaz bir etkisi olmaya başladı. Meme uçları yeniden sıkı, sert külçelere dönüşmüştü ve adam önden arkaya tüm vücudunu öpüp okşadıkça nefes alış verişi giderek daha da düzensizleşti. Külotu

çoktan kaybolmuştu ve adamın dudakları düz karnına doğru yol aldığında bu gerçeğin keskin bir şekilde farkına vardı. Dili göbek deliğinin içinde ve çevresinde dönüp durdu ve çaresizce kalçalarını oynatarak onu daha da aşağı inmeye teşvik etti. Adamın, daha önceki doruk noktasından sonra onu tekrar inanılmaz derecede tahrik etmeyi ne kadar çabuk başardığına hayret etti.

Yetenekli ağzı kadınlığının nemli çekirdeğini bulduğunda tüm düşünceler aklından uçup gitti ve dilinin her darbesiyle şiddetle titredi. İkinci, daha da büyük bir doruk noktası onu kendinden geçmiş bir ıstırap içinde kıvrandırmadan önce kendini toparlamak için ancak zamanı vardı. İnanılmaz derecede zeki diliyle onu okşamaya devam ederken, çaresizce kalçalarını büyük ellerinin arasında tutmayı başardı.

"Dur," diye fısıldadı, ezici hislere daha fazla tahammül edemiyordu, ama elbette onu duyamadı ve ondan neredeyse acı verici derecede zevkli bir tepki almaya acımasızca devam etti. Bronwyn tekrar tekrar orgazm olduktan sonra aşırı hassaslaşıp onu durdurmak için saçını çekmek zorunda kalana kadar tekrar tekrar boşalmasını sağladı.

Bryce kendini onun vücuduna doğru sürükledi ve terli yüzüne bakmak için onun üzerine çıktı. Gözleri onunkilere doğru gülümsüyordu ve haklı olarak kendini beğenmiş görünüyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı doruğa ulaşan titremeleri sonunda durduktan sonra. Hava artık onun dudaklarını okuyabileceği kadar aydınlıktı ve gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. Vücutlarının arasına baktı ve boxer'ının kaybolduğunu ve hala *çok* tahrik olduğunu fark etti. Tüm bu deneyimin ne kadar inanılmaz derecede tek taraflı olduğunu anladı ve ona dokunmak için uzandı. Parmakları etrafına dolandığında tısladı ve sert, sıcak uzunluğunu tembelce okşadığında inledi.

"Hayır," diye fısıldadı adam, kız onu kendisine doğru yönlendirmeye çalıştığında ve kız kaşlarını çatarak ona baktığında. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çünkü yaparsak benden nefret edersin."

"Hayır," diye reddetti. "Yapmayacağım. O kadar da adaletsiz değilim, Bryce. Bunu ikimiz de istiyoruz. *Ben* istiyorum. Lütfen." Adam çaresizce kendini onun eline doğru itiyordu ve kadın bir kez daha onu kendisine getirmeye çalıştı.

"Hayır, tatlım," diye zorlukla başardı. "Sadece elin. Bundan daha ileri gitmemize gerek yok. Sadece elin yeterli."

"*Hayır*," diye tekrar itiraz etti. Neden onunla sevişmiyordu ki? Kadının eli gevşedi ve adam uzanıp kendi elini kadının elinin üzerine koymadan önce inledi.

"Bırakma," diye yalvardı kısık sesle.

"Bryce, lütfen benimle seviş." Tekrar inledi ve elini bıraktı. Kadın onu serbest bıraktı, elleri onun yerine vücudunun geri kalanını okşamak için yukarı doğru hareket etti.

"Özür dilerim," diye özür diledi. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.

Sadece sana sarılmak istedim."

"Biliyorum," diye yatıştırdı, gözleriyle buluşmak için başını kaldırmadan önce göğsünü ve boynunu sevgiyle öptü. "Sorun değil."

"Hayır," diye fısıldadı sessizce. "Hayır, değil." Bir süre öylece durduktan sonra, acımasız bir kendini inkâr hırıltısıyla, tek bir hamlede kendini onun kollarından ve yataktan dışarı sürükledi. Yatağın kenarında durdu, görkemli bir şekilde çıplak ve acı verici bir şekilde tahrik olmuştu, arkasını dönüp tuvalete doğru gitmeden önce bir kalp atışı boyunca ona baktı. Bronwyn kapının arkasından usulca kapanışını izledi ve bir an sonra duşun başladığını duydu. Acı dolu bir hıçkırıyla yüzünü yastığa gömdü ve adamın kalkıp onu terk etmek için ne kadar kendine hâkim olması gerektiğini merak etti. Duşta ona katılmak istedi ama onun doğru şeyi yaptığına inandığını biliyordu. Onunla birlikte duşa girerek az önce yaptığı fedakârlığı baltalayamazdı.

Kendini sıcak yatağından sürükleyerek çıkardı ve kendi odasına gitti. O sabah daha fazla uyuyamayacağını bildiği için duş aldı ve önündeki günü atlatmanın ne kadar zor olacağını düşünmemeye çalıştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra avukatla olan randevusunu hatırladığında günü atlatmak gerçekten de tahmin ettiğinden çok daha zordu. Özellikle de Palmer ailesinin geçirdiği harika hafta sonundan sonra bu işi olurlara bırakmayı çok istiyordu ama işleri bu şekilde havada bırakmaya devam edemezdi. Hafta sonu ve o sabah Bryce'la aralarında geçen olay işleri karıştırmıştı ama büyük resmi değiştirmemişti. Evlilik bitmişti ve çok uzun bir süredir de bitmişti. Sabahki derslerinden sonra randevusuna gittiğinde ve boşanma işlemlerini başlattığında yüreği burkulmuştu. Avukatı Jason Goodson, Bryce'ın büyük mal varlığına rağmen Bronwyn'in ondan sürekli nafaka ve ortak velayet dışında bir şey istemediğini öğrenince biraz dehşete düşmüştü. Goodson onu bu hareket tarzından vazgeçirmeye çalışmış, ancak müvekkilinin isteklerini kabul etmekten başka çaresi kalmayana kadar kararında ısrar etmişti.

Öğleden sonrayı atlatmak cehennem gibiydi. Hiçbir şey yolunda gitmiyor gibiydi, ders çalışacak kadar konsantre olamıyordu ve kitapçı her zamankinden daha da sessizdi. İçindeki kargaşayı dağıtacak hiçbir şey yoktu. Gerçekten berbat bir günün sonunda, işini bitirdikten sonra yepyeni arabasının lastiğinin patladığını fark etti. Daha da kötüsü, cep telefonunun pili bitmişti ve şarj aleti de yanında değildi. Paul'e izin verdiği onca gün arasında, onun yardımına gerçekten ihtiyaç duyabileceği tek gün buydu. Hayal kırıklığıyla hıçkırarak dükkâna dönüp Otomobil Derneği'ni aradı ve yaklaşık yarım saat onların gelmesini bekledi. Neyse ki patlak lastiği işten çıkmadan önce fark etmişti ve AA'yı dükkânın içinde güvenle bekleyebilirdi. Lastiği tamir ettiklerinde, neredeyse bir saat geç kalmıştı ve sonbahar güneşi

çoktan dağın arkasında kaybolmuştu. Eve döndüğünde Bryce'ı mutfakta mutlu bir şekilde gevezelik eden Kayla'yı beslerken buldu. Yeni yürümeye başlayan çocuk, patates püresi topaklarını kâsesinden tombul yumruklarına ve saçlarına yeniden dağıtmaya niyetliydi. Bronwyn görüş alanına girdiğinde Bryce başını kaldırdı ve hoşgörölü gülümsemesi hemen soldu.

"Hangi *cehennemdeydin*?" diye sordu kontrollü bir sesle, yüzü sıkı sıkıya dizginlenmiş bir öfkeyle kararmıştı. "Endişeden aklımı kaçıırıyordum."

"Lastiğim patladı," diye açıkladı yorgun bir ifadeyle, çantasını mutfak masasına bırakıp Kayla'nın yanına oturdu ve küçük kızın yüzündeki ve saçındaki yiyecekleri silmek için nemli bir bez aldı. "AA'daki arkadaşlar dün çakıllı yollardan birinde lastiğimin yavaşça patlamış olabileceğini düşündüler."

"Mesaj üstüne mesaj gönderiyorum ve senden *hiçbir* yanıt alamıyorum," diye homurdandı, hâlâ o korkutucu derecede kontrollü sesiyle.

"Şey, şarjım bitti." Omuz silkti, çocuğun çılgınca başını sallamasına rağmen inatla Kayla'nın yüzündeki lekeleri sildi. "Özür dilerim."

Küfrederek hem onu hem de Kayla'yı şaşırttı ve yürümeye başlayan çocuğun kaşığını Bronwyn'e verip mutfaktan çıktı.

"Baba git buradan!" Kayla babasının kaybolduğu kapıya mutlulukla el sallayarak gereksiz bir şekilde haber verdi. Bronwyn içini çekti ve çocuğun ipeksi buklelerine bir öpücük kondurdu, dudakları soğuk bir yiyecek topağıyla karşılaşınca yüzünü buruşturdu.

"Banyoya ihtiyacın var küçük kız," diye inledi, tek istediği kendi yorgun kemiklerini ıslatmakken, bunu düşünmek bile yorgunluğunu bastırıyordu. "Annenle köpük banyosu yapmak ister misin?"

Kayla sıırttı ve mutlu bir şekilde başını salladı, ara sıra "anne," "banyo," "mutlu," "baloncuklar," ve "oyun" gibi kelimelerle süslenmiş akortsuz bir şarkı söylemeye başladı; gerisi tamamen anlamsızdı. Bronwyn çocuğu ana banyoya taşıırken güldü, Bryce'ın bu sevimli şarkıyı duyabilmesini diledi.

Kısa süre sonra büyük yuvarlak küvete mutlu bir şekilde yerleşmişler ve mis kokulu ılık suya dalmışlardı. Kayla Bronwyn'in kucağındaydı ve Bryce içeri girdiğinde her ikisi de küvetteki devasa baloncukların tadını çıkarıyordu. Kapıda durdu, karısını görünce gözle görülür bir şekilde şaşırdı ve

köpükten şapkaları ve sakalları olan çocuklar. Bronwyn kapıyı kilitlenmediği için kendini aptal gibi hissederek irkildi ama Kayla'yla o kadar meşguldü ki bunu düşünmemişti bile.

"Baba," diye ciyakladı çocuk, her zamanki gibi onu gördüğüne sevinmişti. "Baf?" "Uh ... şimdi olmaz, tatlım." Üzüntüyle başını salladı,

Bronwyn'e hınzırca bir kaş kaldırdı. "Yine de *çok* isterdim." Bronwyn bu acınası alay girişimine gözlerini devirdi ve Bronwyn kıkırdadı.

"Üzgünüm Bron, ona banyo yaptırdığını sanıyordum. Onunla küvette olduğunu bilmiyordum. Seninle sonra konuşuruz." Gitmek için döndü.

"Baba gitme!" Kayla, babasının gitmek üzere olmasından son derece mutsuz bir şekilde talepte bulundu. Bronwyn inledi ve yüzünü çocuğun kırılğan kürek kemiklerinin arasına gömdü, sonra başını kaldırıp onun eğlenen gözleriyle karşılaştı.

Bronwyn, "Kalsan iyi olur; kalmazsan çok çekilmez olur," dedi. Başını salladı, komodinin kapağını indirdi ve oturdu, dirseklerini kot pantolonlu kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin arasında gevşekçe kavuşturdu. Babasının onu izliyor olmasından mutlu olan Kayla tam bir gösteriş moduna girdi. Annesinin yüzünü ve saçlarını daha fazla baloncukla süsledikten sonra plastik bir bebeği suya sürükledi ve onunla sohbetli bir çay partisi başlattı. Kısa süre içinde kendini tamamen oyununa kaptırdı ve Bryce güzel gözlerini çocuktan şaşkın anneye kaydırды.

"Daha önce kendimi kaybetmek istememiştim," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Omuz silkti, çocuk oynamaya devam ederken Kayla'nın saçlarını şampuanladı. "Endişelendin. Özür dilerim."

"En kötü senaryoları hayal ediyordum," diye itiraf etti, gözlerini ellerine indirerek. "Polisi aramanın eşiğindeydim. Kayla'yı beslemeyi bitirdiğimde aramaya karar vermiştim bile." Gözleri onun üzerinde olmadığı için buna cevap vermemeyi tercih etti.

"Ben de bu sabah için pişmanım," dedi uzun bir sessizlikten sonra, sadece Kayla'nın neşeli konuşmalarıyla bölünen bir sessizlikten sonra. Bu kez gözlerini onun yüzüne *dikti*. Hem rahatsız hem de samimi görünüyordu.

"Biliyorum," dedi tekrar. "Ama bu sabah gerçekten görememiş olsam da, gitmekle doğru şeyi yaptın."

"Neredeyse beni öldürüyordu," diye huysuzca itiraf etti.

"Kolay olmadığını biliyorum." Başını salladı. "Ama teşekkür ederim. Kalman için sana baskı yaptığım için özür dilerim. Bu sadece

daha büyük pişmanlıklara yol açabilirdi."

Duş başlığını kaptı ve Kayla'nın saçlarını durulamaya başladı. Çocuk, oyununa müdahale edildiğinde sinirli bir şekilde kıvrandı.

"Kayla, kırıdamadan otur." Annesinin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Kayla hareket etmeyi bıraktı ve somurtkan bir şekilde Bronwyn'in göğsüne yaslandı. Bryce dudaklarında hafif şaşkın bir gülümsemeyle ikisini izliyordu ve Bronwyn onun yüzündeki ifadeyi yorumlayamayarak kaşlarını çatı.

"İkiniz de çok güzelsiniz," diye fısıldadı, sesi huşu içinde ve alçakgönüllüydü. O kadar sahiplenici bir gururla bakıyordu ki Bronwyn rahatsız bir şekilde kıvrandı.

"Bryce."

Dudaklarının onun adını söylediğini görmedi. Bunun yerine küçük bir havluya uzandı ve Kayla'nın saçlarına örttü, başının etrafında türban şeklinde düğümledi. Daha büyük başka bir havluya uzandı ve onu açtı, sabırla Bronwyn'in kızlarını sabunlamayı ve durulamayı bitirmesini bekledikten sonra küvetin yanında diz çökerek kıvranan çocuğa uzandı. Küçük çocuğu havluya sardığında beyaz tişörtü hemen sıırıslıkla oldu. Bronwyn'e başıyla selam vermeden önce onu kucağına aldı ve hemen hızla dağılan köpüklerin altına gömüldü.

"Bundan sonrasını ben hallederim; sen banyonun geri kalanının tadını çıkar," diye ısrar etti ve minnetle gülümseyerek banyodan çıkarken onun uzun boylu, yapılı halini izledi.

"Oh Tanrım," diye inledi, yüzünü ıslak ellerine gömdü. Bu çok zor olacaktı. Banyosunu bitirip kocasını bulmaya gitmeden önce dar omuzlarını kararlılıkla dikleştirdi. Kayla'nın odasındaydı ve uykulu küçük kıza masal okuyordu. Bronwyn kapı aralığından sessizce izledi, Kayla uykuya dalana kadar hem baba hem de kıızı tarafından görölmedi. Bryce okumayı bıraktı ve Kayla'nın bebek yumuşaklığındaki yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

"İyi geceler meleğim," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki Bronwyn neredeyse kaçıırıyordu. Ayağa kalkıp arkasını döndüğünde Kayla'nın kapıda dikildiğini görünce şaşırmamış gibiydi. Öne çıktı ve Kayla'nın yanağına kendi iyi geceler öpücüğünü kondurduktan sonra doğruldu ve onun bakışlarıyla gözünü kırpmadan buluştu.

"Konuşmamız gerek," dedi ve adam başını salladı. Odadan çıkıp alt kattaki oturma odasına doğru ilerledi. Bunu oturma odasında yapamazdı.

Konservatuvar, iyi ve kötü pek çok deneyimi paylaştıkları yer değildi. Doğruca içki dolabına yöneldi ve ihtiyaç duyacaklarını anlamış gibi iki bardak sek viski doldurdu. Ağır, kristal bardaklardan birini ona uzattı ve iki rahat sandalyeyi işaret etti.

"Gidelim mi?"

Başını salladı, onun karşısına oturdu ve bardakta çok güzel dönen ateşli sıvıdan gergin bir yudum aldı. Kadın öksürdü ve adam sırttı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ içkiyi tutamıyorsun," diye alay etti.

"Bryce, bugün boşanma davası açtım," dedi çok hızlı bir şekilde. Sırtışı soldu ve bir çarşaf gibi bembeyaz oldu. Gözleri bardağına kaydı ve içindekileri bir yudumda yutmadan önce biraz titrek bir el ile bardağını dudaklarına götürdü.

"Anlıyorum."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye devam etti aceleyle, adamın gözleri tekrar onunkilerle buluşmak için kalktığında. "Sadece daha önce konuştuğumuz şeyi: nafaka ve ortak velayet." Ayağa kalktı ve içecek dolabına geri döndü. Bardağını yeniden doldurdu, bu kez miktarı iki katına çıkardı. Tekrar yerine oturduğunda hiçbir şey söylemedi, sadece hafif bir ürpertiyle likörün yarısını içti.

"Bir şey söyle," diye ısrar etti.

"Söyleyecek başka bir şey yok." Omuz silkti. "Burada oturup çok ama çok sarhoş olmaktan başka *yapacak bir şey* yok."

"Bryce," diye uyardı ama Bryce dudaklarının onun adını söylediğini görmedi çünkü adam bir kez daha kalkmış, kadehini dolduruyordu. Bu sefer yerine döndüğünde sürahiyi de yanında getirdi ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğerek ona doğru uzattı.

"Biraz ister misin?" Zar zor dokunduğu alkolü işaret ederek davet etti.

"Bryce konuşmamız gerek."

Kaba bir şekilde güldü, sesi hiç de eğleniyormuş gibi çıkmıyordu.

"Ne hakkında, lanet olsun?" Adamın sesi yükseldi ve kadın korkuyla sıçradı. "Hep konuşmak istiyorsun ama hiçbir şey konuşulmuyor! Boşanmak istiyorsun, nafaka istiyorsun ve ortak velayet mi istiyorsun? Tamam, onlar senin. Knysna'daki evi ve birkaç milyonu da vereceğim! Kulağa nasıl geliyor?"

"O şeyleri istemiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye alay etti. "Param için, özürlerim için ve aşkım için fazla iyisin, değil mi?"

İşte bu kadar! Bronwyn ayağa fırladı ve ne yapacağını düşünmeye fırsat bulamadan içkisinin kalanını adamın alaycı suratına fırlattı. Ona saldırmadan önce gözlerindeki acı alkolü kırıştırmasını bekledi.

"Ne özrü? Ne aşkı?" Hem imzaladı hem de ona bağırdı. "Şu ana kadar senden tek bir özür kelimesi duymadım. Ne beni dışarı attığın için ne de beni yanlış değerlendirdiğin için. Ve bir kez bile, düğünümüzden bu yana, hatta düğünümüzden önce bile, beni sevdiğini söylemedin! Aslında bunun tam tersini yaptın; benimle görev icabı evlendiğini, beni hiç sevmediğini söyledin. Şimdi bana *farklı* mı söylüyorsun, Bryce? Lanet olası kararını ver çünkü çoklu kişilik bozukluğundan bıkmaya başladım."

"Bronwyn . . ."

"Hayır! Bana hiçbir zaman fazla bir şey söylenmediğini söyleyecek kadar *küstahsın*." Hâlâ ellerini ve ağzını kullanarak ne hissettiğini açıkça ortaya koymaya çalışıyordu. Onun tek bir kelimeyi bile kaçırmamasını istemiyordu. "Peki bu kimin suçu Bryce? Bana hiçbir zaman gerçekten açılmadın. Senin hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmak taştan kan çıkarmaya benziyor. Ayrılmadan önce evliliğimizden memnundum ama iki yıl boyunca tek başıma kaldıktan ve gerçekten düşündükten sonra ilişkimizin ne kadar berbat olduğunu fark ettim. Her şeyi ben veriyordum ama senden bir şey almıyordum. Kendini benden o kadar gizliyorsun ki aşık olduğum adamın gerçekten var olup olmadığını merak ediyorum. Haklısın, konuşma zamanı bitti. Anlaşmamız gereği bu evde kalacağım ama bu boşanma gerçekleşecek."

"Neden birdenbire boşanmak için bu kadar çaresiz kaldın?" diye sordu kuşkuyla. "O profesör yüzünden mi? Beni onun için mi terk ediyorsun?"

"Birlikte bile değilken seni nasıl terk edebilirim?" diye sordu öfkeyle. Söylediklerinin hiçbirisi aklına yatmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı "Ve *hayır*, Raymond yüzünden boşanmak istemiyorum. Onu okul dışında bir daha göreceğimi sanmıyorum. Ve *senin* bu evlilik boyunca uzakta oynaman benim de oynayacağım anlamına gelmiyor." Adam onun sözlerine tamamen şaşırılmış görünüyordu ve tekrar etmesi için işaret etti, belli ki sözlerini yanlış anladığını düşünüyordu. Kadın tekrarladığında

Söylediklerini duyan adam şaşkınlıkla ona bakarken çenesi göğsüne düştü.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. Bronwyn'in üzerine döktüğü alkol başını ve omuzlarını sırlıslıkla etmiş olmasına rağmen hâlâ oturmuş, kayıtsızca viskisini yudumluyordu. Bronwyn hâlâ ayakta idi ve ona ters ters bakıyordu. "Senin de güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi 'oynamadım'."

"Bana seks hayatının 'gayet iyi' olduğunu söyleyen sendin, hatırladın mı? Bu ifadeden başka ne anlamalıydım ki?" Viskisinden bir yudum aldı ve birkaç dakika öksürdükten sonra gözlerini hızla kırpıştırarak temizledi ve tekrar aptalca ona baktı.

"Bronwyn . . . Bir kaza geçirdim. Altı ay nekahat dönemi geçirdim, bir yıl terapi gördüm ve geri kalan zamanımı kalabalıklardan kaçarak geçirdim. Sadece bir kez dışarı çıktım, o da seni tekrar bulmamızdan birkaç hafta önce Theresa De Lucci için düzenlenen sürpriz partiydi. Başka kadınlarla yatmaya ne zaman vaktim oldu sanıyorsun?"

"Dedin ki ..." Tamam, belki de yalan söylemişti.

"Yüzümü kurtarmaya çalışıyordum. Bana seks hakkında sorular soruyordun ve benim tek düşünebildiğim seni tekrar soyup altına almaktı. Sana hala bu kadar kızgınken reklamını yapmak istediğim bir şey değildi."

"Ama prezervatifler?"

"Ne?"

"Ayaklı çekmecedeyim," diye detaylandırınca adamın dudakları kıpırdadı. "Rick ve Lisa geçmişte o odayı kullandılar ve prezervatif satın alma konusunda sorumlu davrandılar, onları kullanmaya hiç fırsat bulamadılar ve kız göz açıp kapayıncaya kadar hamile kaldı." Hınzırca sırıtmadan önce bir süre ona baktı. "Kıskandın mı Bron?"

Lanet olsun ona!

"Hiç de değil." Yüzünü ifadesiz tuttu ama yüzündeki ihanet dolu kızarıklığı tam olarak gizleyemedi. "Başka kadınlarla yattığını itiraf ettiğin halde Raymond konusunda tuhaf davrandığın için ikiyüzlü olduğunu düşünmüştüm sadece. Artık bir önemi yok zaten. Boşanma hâlâ geçerli." Kadının sözleri içinde bulundukları durumun gerçekliğini ona geri getirdi ve hemen ayıldı. "Hayatımın parçalarını toplamak ve yoluma devam etmek istiyorum. Bu şekilde yaşayarak mutlu olamam."

Adam ayağa kalktı, kızın üzerinde yükseldi ve gözleri umutsuzca kızın gözlerine dikildi.

"Biz bir aile olabiliriz Bronwyn," diye ısrar etti, yalvaran bir el uzatarak. "Bu hafta sonu bunu kanıtladı."

"Hayır, bu hafta sonunun kanıtladığı tek şey hala benimle paylaşmayı reddettiğin sırların olduğu. Ve bu hep böyle olacak, değil mi Bryce? Her zaman bir parçanı bana kapatacaksın. Seni hiçbir zaman gerçekten tanımadım ve tanıyacağımdan da şüpheliyim."

"Tatlım, lütfen," diye inledi.

"Bana öyle deme," dedi. Kendini yorgun ve yenilmiş hissediyordu. Orada öylece duruyordu, elleri hâlâ uzanmış, saçlarından ve gözlerinden alkol damlarken perişan görünüyordu. Çok kısa bir an için yumuşadığını hissetti.

"Tam bir piç olduğumu biliyorum," diye itiraf etti. "Evet."

Onun itirafı kadının kararlılığını güçlendirdi. "Özür dilerim. . . ?"

"Bu bir soru mu? Yoksa gerçek bir özür mü?"

Adam kısa bir süre tereddüt etti ve kadın gözlerini devirdi. "Emin olduğunda bana geri dön." Kadın odadan çıktı ve Bryce o gittikten sonra uzun bir süre kapıya baktı.

Tüm bu boşanma meselesi artık elle tutulur bir gerçek haline geldiğine göre, ona her istediğini vermeye o kadar da istekli olmadığını kendi kendine itiraf etti. Karısını ve çocuğunu istiyordu ama hem fiziksel hem de duygusal olarak çökmüş bir adamdı ve ona zaten yaşattığı onca şeyden sonra bir de kendi sayısız sorununu ona yüklemek pek adil görünmüyordu. Yine de onsuz, o gittikten sonra olduğu gibi boş bir kabuk haline geri döneceğini biliyordu. İçini çekti ve onu uzaklaştırdıktan sonra *düşündüklerini* düzeltti. İki yıl önce dünyasındaki en değerli şeye karşı dikkatsiz davranmış ve sonuç olarak onu kaybetmişti. Onun güvenini yeniden kazanmanın ve onunla yeniden uzlaşmanın bir yolu olmasını diledi ama kalbinde artık bunu hak ettiğini düşünmüyordu.

"Hâlâ bizimle misin Bronwyn?" İnce bir el yüzünün önünde sallandığında Bronwyn gözlerini kırptırdı ve restoran masasında oturan diğer dört kadının beklentiyle ona baktığını gördü. Theresa'nın bu yıl içinde gerçekleşecek olan evlilik tazeleme törenini konuşuyorlardı. Diğer kadınlar heyecanla etkinlik için fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

"Üzgünüm, bunu kaçırdım," diye mırıldandı ve Alice homurdandı.

"Anladığım kadarıyla konuşmanın büyük bölümünü kaçırmışsın," dedi diğer kadın kaşlarını kaldırarak. "Sana neler oluyor böyle? Bu konuşmayı daha başlamadan terk ettin." Bronwyn alkolden güçlendirici bir yudum aldıktan sonra "Bryce'tan boşanıyorum," dedi. Zor bir hafta olmuştu. Bryce birçok kez ona yaklaşmaya çalışmış olsa da Pazartesi gününden beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Zamanını aktif olarak ondan kaçarak ve Bu yüzden kendimi korkak gibi hissettim.

"Ciddi misin?" Lisa bu bilgi karşısında afallamış görünüyordu ve diğer kadınların hepsi ona sempatiyle bakıyordu.

"Evet. Bir avukatla konuştum."

"Ama ben her şeyin iyiye gittiğini sanıyordum." Lisa bu bilgi karşısında yıkılmış görünüyordu ve Bronwyn başını sallamadan önce sessizce iç çekti.

"Hayır, planımız her zaman boşanmaktı. Şu anda uygun olduğu ve Kayla için daha az stresli olduğu için birlikte yaşıyoruz ama mezun olur olmaz ve bir iş bulur bulmaz ayrılacağım."

"Ama bu yıllar sürer." Theresa farkında olmadan Bronwyn'in Bryce'a ev paylaşımı fikrini ilk önerdiğinde söylediği sözleri yineledi.

"Evet ve bu beni rahatsız ediyor. Bryce'ın cömertliğinden faydalanmayı gerçekten istemiyorum..."

Theresa onun için alışılmadık derecede sert bir dille, "*Saçmalık*," diyerek sözünü kesti. "Sen onun çocuğunun annesinin ve Kayla'nın hayatının ilk bir buçuk yılını kendi sağlığın pahasına ona bakmak için mücadele ederek geçirdin. Bu yüzden çocuğunuzun babasından almaya hakkınız olan yardımı kabul ettiğiniz için sakın kendinizi kötü hissetmeyin. En azından bunu yapabilir." Diğer kadınlar şaşkınlıkla Theresa'ya baktı ve Theresa omuz silkmeden önce biraz rahatsız görünüyordu. "Bu benim çok önemseydiğim bir konu." Bronwyn başıyla onaylamadan önce gülümsedi.

"Haklısın Theresa, ama Bryce da acı çekti. Kayla'nın hayatının ilk bir buçuk yılını kaçırdı ve beni takip ederken o kazayı geçirdi ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz."

Lisa makul bir şekilde, "Hamile olduğunu öğrendikten sonra daha az eşek gibi davransaydı tüm bunlar önlenebilirdi," dedi.

"Evet, hangi evli erkek baba olacağı haberine böyle tepki verir ki zaten?" Alice iki sent değerindeki fikrini ekledi. "Bryce'ı severim ama cidden, bu çok aptalca bir hareketti."

O gece gruplarına ilk kez katılan Roberta Richmond kararlı bir baş hareketiyle, "Bence birkaç kadehten sonra her şey çok daha az karmaşık görünecek," dedi. Bronwyn ve Bryce'ın durumunu tam olarak bilmiyordu ama alkolsüz kokteyllerle sınırlı kalmasına rağmen bir tur içki sipariş ederek dayanışma içinde olduğunu gösterdi. Yirmi altı yaşındaki kadın Bronwyn'den birkaç yaş küçüktü ve Theresa'nın bir arkadaşıydı. Görünüşe göre Theresa'nın kocası Sandro'nun düzenli olarak katıldığı bir futbol etkinliğinde tanışmışlardı. Erkek fatma genç kadın artık gruplarının tek bekâr ve çocuksuz üyesiydi. Theresa, Bobbi-kendisine böyle hitap edilmesini tercih ediyordu- davet etmeden önce diğer kadının çok az kadın arkadaşı olduğunu söylemişti. Bronwyn onun pozitif enerjisini sevmişti. Küçük gruplarına iyi bir eklentiydi.

Günün geri kalanını kokteyllerini yudumlayarak geçirdiler ve diğer kadınlar Bronwyn'i neşelendirmek için boşandıktan sonra nasıl toparlanabileceğine dair giderek daha müstehcen hale gelen tavsiyelerde bulunmaya başladılar. İçlerinden biri Bronwyn'e erkek bir striptizciyle takılmasını önerdi, aslında bu çok az mantıklıydı ama o noktada pek de mantıklı değillerdi.

"Erkek bir striptizcinin çarşafların arasında ne yapacağını bileceğini garanti ederim." Lisa bilerek başını salladı.

"Lütfen, sanki sen biliyorsun da," diye alay etti Theresa.

Bronwyn, "Çoğunlukla gey olduklarını duydum," diye cüret etti.

"Asla olmaz." Alice bu fikir karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Bobbi margarita bardağındaki tuzu yalayarak, "Biraz araştırma yapmalıyız," diye düşündü. "Bir striptizci bulup ona eşcinsel olup olmadığını soralım."

"Bir striptizciyi nereden bulacağız?" Bronwyn merakla ve biraz da çakırkeyif bir halde sordu.

Çok utangaç ve dar görüşlü Theresa, "Bir yer biliyorum," diye gönüllü oldu.

"Kes şunu," dedi Lisa skandala uğramış bir halde. "Yapamazsın!"

Theresa kendini beğenmiş bir tavırla, "Biliyorum," dedi. "Geçen hafta bununla ilgili bir belgesel izledim."

"Peki, o zaman neyi bekliyoruz?" Alice hevesle sordu. "Hadi gidip kendimize striptizci bulalım!"

Bryce, Bronwyn'in geç saatlere kadar dışarıda olacağını bildiğinde her zaman araba farlarının vuracağı bir odada konumlanırdı. Bu şekilde yatağa gitmeden önce onun eve sağ salim döndüğünden emin olabiliyordu. Onun hâlâ dışarıda olduğunu bilirse asla uyuyamazdı. Bir grup kız arkadaşıyla geç saatlere kadar dışarıda kaldığında güvende olup olmadığı konusunda hep endişelenirdi. Ne yazık ki kadınların hepsi toplantılarında güvenliğin bulunmaması konusunda oldukça kararlıydı, ancak erkekler her zaman en az bir erkeğin kılık değiştirip onlara göz kulak olması konusunda ortak bir karara varmışlardı. Yine de bu durum Bryce'ın bu kız cumartesilerinde saat gece yarısına biraz fazla yaklaştığında strese girmesini engellemiyordu. Şu anda saat gece yarısını *geçiyordu* ve o gece güvenlik görevlisi olan Rick ve Pierre'e gönderdiği çılgınca SMS'lere aldığı yanıtlar oldukça benzerdi: *Sakin ol kardeşim, iyiler ve rahatla! Kontrol ettim. Endişelenecek bir şey yok.* Bununla yetinmesi gerektiğini düşündü.

Sonunda, sabahın birine doğru, farlar yolu süpürdü ve çalışma odasındaki kanepeden sıçrayıp ön kapıya yöneldi, hissettiği rahatlamayla öfke birbirine karışmıştı.

Garip bir şekilde, tam ön kapıya vardığında farlar arabadan aşağıya doğru süzülüyordu ve kapı açıldığında hâlâ bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Karısı sendeleyerek, hareketini tanımlamak için düşünebildiği tek kelime buydu, antreden içeri girdi. Onu gördüğünde yüzü aydınlandı ve adam dumanlar onu çarpana kadar şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"*Sarhoşsun!*" diye suçladı inanmayarak. Bu, farları açıklıyordu; muhtemelen eve taksiyle gelmişti. Tam olarak anlayamadığı bir şey söyledi ve muhtemelen sarhoş olduğunu düşündü.

Sözlerini geveliyordu. Elini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağı bir santim açıktı ve adam başını salladı. "Birazdan da *fazla*, Bronwyn. Hangi cehennemdeydin sen?" Kadın yüzünü buruşturdu, kulaklarını ovuşturdu ve tekrar konuştu; Bronwyn'in sözlerinden, soruyu sorarken muhtemelen biraz fazla ses kullandığını anlayacak kadarını yakaladı. Konuşma terapistinin ona öğrettiği gibi derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve soruyu daha alçak bir sesle tekrarladı. Kendini bu kadar öfkeli hissettiğinde karar vermek her zaman zordu.

". . . Kızlarla."

Bunun sadece kuyruk ucunu yakaladı, ama yeterliydi.

"Daha önce de 'kızlarla' dışarı çıktın ama hiçbir zaman sabahın birine kadar değil," dedi öfkelenerek.

Sen benim babam değilsin! Yanından geçmeye çalışmadan önce özensiz bir şekilde imzaladı. Ancak gerekli koordinasyondan yoksundu ve onun yerine tam üzerine yürüdü. Bryce onun üst kollarını tuttu ve onu sabitledi. Gözleri kamaşarak ona gülümsedi ve beklenmedik bir şekilde ellerini Bryce'ın çıplak ön kollarında ve sonra da pazularının üzerinde gezdirdi. Kızın dokunuşuyla dikkati o kadar dağılmıştı ki bir an için kızın konuştuğunu fark etmedi. Gözleri tanıdık bir arzuyla parlıyordu ve ondan çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Adam ereksiyonuna değil de onun dudaklarına odaklanmaya çalıştı ama yine de söylediklerinden herhangi birinin kafasına dank etmesi birkaç dakika aldı.

"*Striptizci mi?*" Tamam, bu sefer böğürdüğünün farkındaydı. "Ne striptizcisi?" Adamın büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, kız onun tenini baştan çıkarıcı bir şekilde okşamayı bıraktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Ellerinden birini onun kolundan kaldırdı ve işaret parmağını evrensel bir *susturma* hareketiyle dudaklarına götürdü.

"Ne striptizcisi?" diye tekrar sordu, fısıltı olduğunu bildiği bir sesle ve kadın gözlerini devirdi.

"Devasa Marvin," diye yardımsever bir şekilde bilgilendirdi onu, ama sonra diğer elini onun aşırı ısınmış teninden çekerek gerisini beceriksizce işaret diliyle söyledi. *Ama o kadar da iri değil. Sen ondan çok daha büyüksün.* Gözlerini adamın vücudunda gezdirirken düşünceli bir şekilde durakladı ve sonra tekrar kelimelere döndü. "Çok daha büyük, her yerinden!" Doğru. Bu son hareket tam olarak standart bir işaret dili değildi ama aşağıya doğru yönelttiği bakışla birlikte oldukça açıktı ve *çok* gurur vericiydi. Yüzünün ısındığını ve vücudunun daha da sertleştiğini hissetti.

Ona ne olduğunu anladığında kaşlarının neredeyse saç çizgisine kadar yükselmesini izledi. Cam gibi gözlerini bir kez daha onunkilere dikti ve açlıkla dudaklarını yaladı. *Tanrım*, bu bakışı biliyordu. Onu istediği kadar o da onu istiyordu ama o kadar sarhoştı ki, o anda karşılıklı ihtiyaçlarına göre hareket etmenin yanlış olacağını biliyordu.

Zil zurna sarhoşken onunla yatmak uzlaşma planının bir parçası *değildi*. Tamam, uzlaşma planının ne olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ama şu anda onunla yatmanın en iyi ilk adım olmayacağından emindi.

"O bir eşcinsel," dedi. Dudakları sözcükleri yeterince net bir şekilde oluşturmuştu ve adam sıralı olmayan bu cümle karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Ne?" diye sordu. Bu haliyle çok büyüleyiciydi ama aynı zamanda tamamen kafa karıştırıcıydı.

"Koca Marvin. O gay."

"Ve bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye sordu, karısının başka bir adama baktığı düşüncesiyle kıskanç görünmemeye çalışarak. Tabii ki başarılı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama rol yaptığı kadar tarafsız görünmeyi başardığını umuyordu.

"Hayır, daha çok bilimsel bir deneydi." Kızın gözleri adamın alt dudağındaydı ve adam kızın bu konuda neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu merak ediyordu.

"Striptiz kulübüne gitmek bilimsel bir deney miydi?" Kulağa tam bir aptal gibi geldiğini biliyordu ama bu tuhaf konuşmayı doğru takip ettiğinden emin değildi. Bir şeyleri kaçırıyormuş gibi hissediyordu.

"Çok güzel bir ağzın var." Bu sözünü onu tamamen şaşırtmıştı. "Massive Marvin'inkinden çok daha iyi."

"Bütün gece beni şu Massive Marvin denen adamla mı kıyaslayacaksın?" diye sordu kızgınlıkla, o aptal ismi söylerken bile kendini gülünç hissediyordu.

"Hayır... adil değil, o kaybeder." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu öperek tamamen çarptı. Kolları adamın boynuna dolandı ve vücudu adamınkiyle aynı hizaya geldi. Giysilerinin arasından vücudunun her bir kıvrımını hissedebiliyordu. Kolları beline dolandı ve elleri sıkı poposunu kavradı ve ağrıyan sertliğine karşı kadınsı sıcaklığını hissedene kadar onu kaldırdı. Tanrım, onunla birlikte olmak harika bir histi.

onu tekrar kollarına aldı. Onu çırılçıplak soymak, duvara yaslamak ve ... Çok kolay olurdu.

Dur bakalım, dostum! Başıını ve ellerini kaldırdı, avuç ilerini teslimiyet jestiyle yukarı kaldırdı ve en ufak bir histeri belirtisiyle neden her şeyi durduranın hep kendisi olduğunu merak etti. Bir gün ona umutsuzca istediği şeyi verecek ve sonuçlarına katlanacaktı. Ama onun hayal kırıklığına uğramış yüzüne bakarken alaycı bir ifadeyle o günün bugün olmadığını kabul etti. Olduğu yerde sallanıyordu ve eğer kolları hâlâ onun boynuna sıkıca sarılmış olmasaydı, muhtemelen düşecekti. "Bebeğim, bana bu şekilde işkence etmeye devam edemezsin."

Boğazında bir ses kısıklığı vardı ve kelimeleri onun duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyip söyleyemediğini merak ediyordu. "Hadi, seni yatağa götürelim." "Yatak" kelimesini duyunca kızın yüz ifadesi aydınlandı ve Bryce gözlerini devirerek kızın kollarını boynundan çekti ve odasına kadar ona yardım etti. Yatak odasında, en az altı kol daha uzamış ve onları iyi bir şekilde kullanmış gibi göründüğü bir bağka sinir bozucu savağtan sonra, neyse ki onu yatağa sokmayı bağardı.

Kendinden geçmiş karısına acımasızca baktı, vücudu sertleşmiş, ağrıyor ve bastırılmış şehvetle ağırlaşıyordu. Artık böyle yağayamazdı; bu bir azizi sınamak için yeterliydi ve o lanet olası bir aziz değildi. Her zamanki soğuk duğuna gitmeden önce tiksintiyle başını salladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bronwyn ertesi sabah kahvaltı için güneşli mutfakta onlara katıldığında, devasa bir güneş gözlüğü takmıştı ve baş ağrısı çeken birinin dikkatiyle ağır ağır hareket ediyordu. Solmuş bir gömlek ve daha iyi günler görmüş çirkin bir eşofman altı giymişti. Saçları tamamen dağınıktı. Bryce kaşlarını kaldırarak bir yığın krebi işaret ettiğinde mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

"Kahve," diye homurdandı Bryce'ın hemen sağındaki sandalyeye dikkatle otururken. Bryce sıcak, koyu demli kahveyi bir fincana doldurup Kayla'nın önündeki masaya koyarken dudakları kıpırdadı. Kayla merakla annesine bakıyordu.

"Annen hasta mı?" diye sordu endişeyle ve Bronwyn başını salladı, ardından bu hareket beynine yerleşmiş gibi görünen sinir bozucu küçük davulcu gremlinleri harekete geçirince yüzünü buruşturdu.

"Ben iyiyim, tatlım." Sesi kısıktı ve küçük kızına güven verici bir şekilde gülümsemeden önce boğazını bilinçli bir şekilde temizledi. Aldığı cevaptan tatmin olan Kayla yemeğiyle oynamaya ve akortsuz küçük şarkısını söylemeye geri döndü.

Bronwyn sestten irkildi, sonra başını kaldırıp hâlâ onu sessizce izleyen Bryce'a bakmaya cesaret etti. Bir gece önce eve döndükten sonra olanları utanç verici bir şekilde parça parça hatırlıyordu ve bu sabah ona ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

"Biliyorsun Bron," diyerek aralarındaki garip sessizliği bozdu ve Bron onun sesiyle başını biraz fazla hızlı kaldırdı. Bir iniltiyi bastırdı ve kendini onun kınamasına hazırlayarak ona tamamen baktı.

"Evet?" diye sordu, adam biraz uzun süre sessiz kaldığında.

"Beni kullanmak istiyorsan ben varım..." Sesini alçaltmadan önce Kayla'ya baktı. "S-e-x, üzerinde karşılıklı bir anlaşmaya vardığımız sürece. Artık bu zayıf anımda bana gelme saçmalığı yok. En azından bu şekilde ikimiz de tam olarak nerede durduğumuzu biliriz ve ben de senin gönderdiğin bu karışık sinyallere göre hareket ettiğimde kendimi tam bir piç gibi hissetmem."

"Ben çok ..."

Kaba bir ses çıkararak onun özrünü kesti.

"Yapma. Sadece özür dileme. Şu anda bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum." "Bryce, bence taşınmalıyım. Buradan çok uzakta değil, Kayla'ya erişebileceğin kadar yakın. Ben okuldayken o yine seninle olacak elbette ve en azından yılda bir kez burada yatıya kalabilir.

hafta. Bunun hakkında düşünüyordum..." "Belli ki."

". . ve bu uygulanabilir bir çözüm," diye devam etti, onun alaycı küçük müdahalesini görmezden gelerek. "Yaşam tarzlarımıza uygun bir çözüm."

"Ve kazandığın maaşla kendine ait bir evi nasıl karşılayabilirsin?" Bu sözler karşısında şok olmuş gibiydi ama Bronwyn kararlılığının zayıflamasına izin vermedi. Theresa'nın bir gece önceki sert sözleri, belki de onun önerdiği bu çarpık düzenlemeden daha fazlasını hak ettiğini düşünmesine neden olmuştu.

"Bunu ödemek zorundasın," dedi kararlılıkla ve adamın gözleri kısıldı. "Yeni evimin, eğitimimin ve çocuk nafakamın parasını ödeyeceksin. Bence en azından bunu yapabilirsin. Yüz binlerce dolar ya da şirketinizin yarısını ya da başka bir ödeme günü istemiyorum ama eğitimimi tamamlayana kadar sizden destek istememek aptallık olur."

"Taşınmanı istemiyorum," dedi acımasızca.

"Biliyorum, ama eğer taşınmazsam, aynı döngüyü tekrarlamaya devam edeceğiz. Seni istemek istemiyorum, Bryce. Ama istiyorum ve eğer burada kalırsam yine birlikte yatağa gireceğiz ve bu bizim için büyük bir geri adım olacak. Benim için."

"Bronwyn, seni ya da Kayla'yı kaybetmek istemediğime seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor? Gerçekten evliliğimizi kurtarmak istediğime?"

"Bryce, kurtaracak bir şey kalmadı," dedi acı bir gülümsemeyle. "Evet, fiziksel olarak seni çekici buluyorum ama evliliğimizi sadece buna dayandıramayız."

"Bana karşı hissettiğin tek şey bu mu? Fiziksel çekim mi?" diye sordu kısık sesle. "Evet," diye yalan söyledi, güneş gözlükleri gözlerini ondan sakladığı için mutluydu. "Peki ya Kayla?" diye sordu.

"Kayla iyi olacak; *hepimiz* iyi olacağız Bryce."

"Bronwyn." Sesi çaresizlikle dolu, acil bir fısıltıya dönüştü. "Lütfen, bunu yapma. Bize bir şans ver. Korkunç şeyler yaptığımı ve ayıplanacak davranışlarda bulunduğumu biliyorum ama ..." Ellerini kaldırdı, onu yalvarırken görmekten nefret ediyordu ve devam etmesine izin verirse pes edeceğini biliyordu.

"Bryce, beni incittin ve bunu atlatmakta biraz zorlanıyorum." Güneş gözlüklerini çıkardı, parlak ışık retinasını yakarken biraz yüzünü buruşturdu ama gözlerindeki gerçeği görmesini istiyordu. "Seni affetmeye çalışıyorum ama ben de insanım ve yaptığın hatalar çok büyüktü. Benim bakış açımdan görmeye çalış. Hamile kaldığın için tamamen reddedilmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalış. Aramadığında, telefonlarıma çıkmadığında, her fırsatta beni reddediyor gibi görüldüğünde ne kadar kaybolmuş hissettiğimi hayal et." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hızlı ve acı dolu bir nefesin ardından tekrar kapattı ve kadının konuşmasına izin verdi. "Bizi tekrar bulduğunda Kayla'nın sahip olduğu kıyafetler ve oyuncaklar hakkında bazı acımasız yorumlar yaptın. Ama kazandığım her kuruş onu temiz, giyinik, beslenmiş, mutlu ve sağlıklı tutmaya gitti. Bu tek başıma üstlenmek zorunda olduğum büyük bir sorumluluktuk. Sen yoktun Bryce. Sadece bendim ve durumumuzu en iyi şekilde idare etmek zorundaydım.

"Ve sonra, bizi tekrar bulduğunda, haksızlığa uğrayan senmişsin gibi davrandın! Sağırlığın bir şekilde *benim* hatamdı ve ben seni bir kaza mahallinde 'terk etmiştim'." Kendi sesindeki keskin acıyı duyabiliyordu ve bunun gözlerinde ve yüzünde görünür olması gerektiğini biliyordu. Bu suçlamaların haksızlığı karşısında hâlâ çok *öfkeliydi*. "Bu suçlamaların ne kadar affedilemez olduğunu görmüyor musunuz? Bu sorunların ne kadar aşılmaz olduğunu? Ve şimdi bir aile olmamızı *istiyorsun*, boşanmak istemiyorsun ve bunun için bir şekilde minnettar olmamı mı bekliyorsun? Verdiğin tüm acıları unutmamı mı bekliyorsun? Bunu yapamam Bryce. Keşke yapabilseydim, ama seni en başta neyin tetiklediğini bilmediğim için, tekrar derin uçlara gitmeyeceğine nasıl güvenebilirim? Ya istemeden yine reddetme düşmeni tetiklersem? Bu duyguyla yaşayamam.

belirsizlik. Bunu istemiyorum ve kızımın da aynı acı ve kafa karışıklığını yaşamasına izin vermeyi reddediyorum.

"Daha önce de söylediğimi biliyorum ama gizliliğinden ben de bıktım Bryce. Bu durum benden ne kadar çok şey sakladığını fark etmemi sağladı. Tamamen içine kapanıksın ve bu sadece son zamanlarda gelişen bir şey değil. Benden her zaman bir şeyler sakladığını keşfettim ve artık bu sırların ne olduğu *umurumda* bile değil."

Uzun bir konuşmaydı ve hepsini anlayabilmesi için odaklanmasını sağlamak ve ona bakmaya devam etmek zor olmuştu. Konuşmasını olabildiğince çok işaret diliyle süslemeye çalışmıştı ama yine de onun hepsini anladığından emin olamamıştı. Akşamdan kalma baş ağrısı, beynindeki vahşi partiye katılması için bir gerilim baş ağrısını oldukça mutlu bir şekilde davet etmişti ve ağrı neredeyse dayanılmaz hale geliyordu.

"Seni korumaya çalışıyordum," diye itiraf etti uzun bir sessizlikten sonra ve Bronwyn gözlerini kızına çevirdi, anne babasını endişeli bir kaş çatmayla izlemeye başlamıştı, umdukları kadar gerginlikten habersiz değildi. Bronwyn Kayla'ya güven verici bir gülümseme attı. Bu son ifadeden ne anlam çıkarması gerektiğinden pek emin değildi.

"Sen ve bebek," dedi. "Sizi korumak istedim."

"Bizi *neyden* koruyacaksın Bryce?" diye sordu, hayal kırıklığını ifade etmek için kelimeleri kırık işaret diliyle birleştirerek. Bryce'ın isteksizce açıkladığı her küçük şey, onun kendisinden hâlâ ne kadar çok şey sakladığını fark etmesini sağlıyordu. Bu buzdağının sadece görünen kısmını görmüştü ve kendi eski cehaletine hayret ediyordu. Bu sorunun büyüklüğünü nasıl olup da hiç fark etmemişti? Aşk ve mutluluğu gözlerini öylesine kör etmişti ki, kocasının ne kadar mutsuz ve sorunlu bir adam olduğunu hiç bilmiyordu. O kadar saf ve aptaldı ki.

"Neyden?" diye tekrar sordu ve adam çaresizce başını salladı. "Hamilelik haberime neden böyle tepki verdin?"

Derin bir iç çekti ve bu ses göğsünün derinliklerinden kopup gelmiş gibiydi. Gözleri mutsuzluk ve korkuyla parlıyordu. Kendini yukarı itmeden ve Kayla'nın başına bir öpücük bırakmadan önce başını tekrar salladı. Küçük kız yanağına biraz çırpılmış yumurta bulaştırmayı başardı ama Bronwyn'e tekrar bakmak için doğrulurken fark etmemiş gibi görünüyordu. Yüzündeki çıplak kırılanklık Bronwyn'in içini parçaladı.

ve aptalca bir şey ağzından kaçırmamak için yanağının içini ısırdı. Onu sevdiği ya da kalacağı gibi bir şey. Onun gözlerindeki o mutlak yalnızlık ve acı dolu bakışı silmek için her şeyi yapabileceğini hissetti.

"Asistanıma sizin için uygun evleri araştırmasını söyleyeceğim. Olasılıkların bir listesini çıkardıktan sonra, hangisinin size en uygun olduğuna karar verebilirsiniz." Arkasını dönüp odadan çıktı ve Bronwyn'i boş bir zaferin yorgunluğu ve sönüklüğü içinde bıraktı.

Bryce çalışma odasının kapalı kapısının ardında güvende olana kadar bekledi, sonra belinden eğildi ve verdiği sözün sonuçları onu bir yük treni gibi çarparken derin bir nefes aldı. Onu terk edecekti ve o da buna izin verecekti çünkü özgürlüğü hak ediyordu, çünkü onun gibi canlı ve sevecen bir kadını duygusal olarak sakat bir kocayla aynı kefeye koymak zalimlikti ve en önemlisi de o uzun zaman önceki gecede yaptıklarını nasıl açıklayacağını hâlâ bilmiyordu.

Bir *bebek*, Tanrım, diye düşünmüştü. Baba olmaya hazır değildi! Bu işte berbat olacaktı. *Kendi* babası gibi olacaktı -kötü niyetli, kaba ve hem kalbi hem de ruhu eksik. Bronwyn onu biraz daha iyileştirene kadar henüz çocuk sahibi olamazdı. Son birkaç yıldır Bronwyn onun huzursuz ve hasarlı ruhuna merhem olmuştu. Zamanla, onun nazik sakinliği ve nezaketi ona da sirayet edecek, ruhuna sızacak ve onu olmayı arzuladığı türden bir adam haline getirecekti. O zaman baba olmaya hazır olacak ve yepyeni bir hayatın sorumluluğunu üstlenecekti. Oysa *şimdi* hamileydi... Tam şu anda karnında onun bebeğini taşıyordu. Onu zihninin gözünde yuvarlaklaşırken, yumuşarken, göğüsleri sütle dolup ağırlaşırken gördüğünde nefesi kesildi. Onu doğururken gördü, bebeklerini gördü: kızgın, kırmızı, çıplak ve ağlıyordu ve onu tüm kalbiyle sevdi. Tüm varlığıyla bu hayatı istiyordu.

Sadece ikisi değil, üçü: Bir aile.

Evet, o hayatı çok istiyordu ve Bronwyn yanındayken buna sahip olabileceğinden neredeyse emindi. O onun babası değildi. Rick'in saçının teline bile zarar vermeden onu büyötmüştü.

kendi çocuklarına karşı da farklı olur muydu? Tanrım, Bron muhtemelen şu anda ondan çok nefret ediyordu ama bunu ona açıklamaya çalışacaktı. Belki *sonunda* ona babasından bahsedebilirdi ve o da bunu anlardı. Sırf birinin çocuğu olduğu için onun bir canavar olduğunu düşünmeyecekti. Onu affedecekti. Affetmek *zorundaydı*. Onu affedecek kadar sevdiğine emin miydi?

BMW'sinin motorunun kükrediğini ve ardından garaj yolunda gıcırdayan lastiklerin o eşsiz sesini duyduğunda çoktan ayağa kalkmış ve onunla konuşmaya hazırdı. Midesi sıkıştı ve kalbi neredeyse duracaktı.

"Hayır ... nononononono . . ." Odadan fırladığında bu ayın bir dua gibi geliyordu. Kadının debriyajla boğuşurken çıkardığı cırtlak sesi ve ardından araba onun komutlarına itaat edip canlanırken gırtlaktan gelen mırıltıyı duydu. Araba hızla garaj yolundan çıkarken o daha ön kapıdan yeni çıkmıştı. "Tanrım, lütfen..." diye yalvardı, geri dönüp salondaki masadan kendi anahtarlarını aldı ve ön tarafa park ettiği Maserati'ye atladı. İyi bir sürücü değildi ve genellikle dik, virajlı yoldaki virajlarla mücadele ederdi. Onu ürkütmemeye dikkat ederek belli bir mesafeden takip etti; birkaç viraj sonra arka lambalarını görebiliyordu ve daha hızlı olan arabasıyla ona yetişebileceğini biliyordu. Sadece bir virajı yanlış değerlendirmemesi ve yaralanmaması için dua etti. Tanrım, eğer o yaralanırsa ya da bebek zarar görürse ölürdü. Bebeğe bir şey olursa onu asla affetmeyecek, onun da kendisi kadar çok istediğine ama bunu itiraf edemeyecek kadar korkak olduğuna asla inanmayacaktı. Onların güvende olmasını istiyordu. Onları yanında istiyordu. Son yarım saati geri almak için dünyadaki her şeyi verebilirdi. Ona yetişmeyi başardığında, artık onu istemeyeceğinden, artık onu *sevmeyeceğinden korkuyordu!*

Onun sevgisi olmadan yaşayamazdı. Kendisine ona karşı hissettiğini söylediği o aptalca, ezici şefkati nasıl olup da fark etmemişti? O sırada yol düzleşiyordu, genç bir çift el ele yoluna çıktı. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki onun geldiğini görmediler. Onlardan kaçmak için direksiyonu kırdı ve yoldan çıktı. Araba birkaç kez takla atıp yuvarlanmadan önce dik virajları geride bıraktığı için şükredecek kadar zamanı vardı. Kısa bir süre için hissettiklerinin farkındaydı.

Her yerinde dayanılmaz bir acı vardı ve bayılmadan önceki son düşünceleri bebeğini bir daha göremeyeceği için duyduğu pişmanlık ve Bronwyn'i bir daha kucağına alamayacağı için duyduğu mutlak dehşetti.

Gözlerini açtığında derin bir sessizlikle karşılaştı. Yavaş yavaş baş aşağı asılı olduğunu ve emniyet kemeri tarafından asılı tutulduğunu anladı. Gözlerini kırıştırarak arabanın dışında toplanan kalabalığa baktı ve net olarak gördüğü ilk yüz onunkiydi. Gülümsedi, geri döndüğü için rahatlamıştı ama yüzündeki duygusuzluk onu şaşırtmıştı.

"Bronwyn." Dudaklarının kelimeyi oluşturduğunu hissetti ama duyamadı. İnanılmaz derecede sessizdi; bir kaza mahallinin bu kadar ölüm sessizliğinde olmasını beklemiyordu. Tekrar denedi, adını seslendi ve bir kez bile ses çıkarmadan seslenmeye devam ederken boğazının sıkıştığını ve gıcırdadığını hissetti. Kadın hareket etmedi, sadece onu izledi ve adam korkudan donakaldı. Ondan *nefret ediyordu*.

Tanrım, onun eninde sonunda kendisinden nefret edeceğini biliyordu ... bunu *hep* biliyordu. Son iki yılını onun kendisine olan aşkının bitmesini bekleyerek geçirmişti. Onun sevgisi için yeterince iyi değildi. Bir parçası, bir canavarın oğlunun böylesine görkemli bir yarattığın sevgisini hak etmediğini her zaman biliyordu.

Yine de kendisine gelmesi için yalvarıp yakardı. Tanrım, o kadar güzeldi ki, o elbisenin içinde ona bayılıyordu, hep bayılmıştı. Ama kız onu görmezden gelmişti. Arkasını dönmüş, uzaklaşmış ve onu acı ve sessizlik içinde bırakmıştı.

Bronwyn'in yıkıcı açıklamasından beş gün sonra Kayla, babasıyla birlikte kış bahçesinde sonbahar güneşinin altında oturmuş, bebekleri ve çay takımlarıyla mutlu bir şekilde evcilik oynuyordu. Pembe bir prenses kostümü ve çok sevdiği o her yerde bulunan kırmızı spor ayakkabılarını giymişti. Bryce dizüstü bilgisayarını üst kata getirmişti ve onun yanındaki ısıtılabilir karo zeminde oturmuş, bir yandan en acil e-postalarını okuyup yanıtlarken bir yandan da güneşin tadını çıkarıyordu. Arada bir durup zarif bir plastik bardaktan hayali bir çay yudumu alıyor, her seferinde dudaklarını şapırdatıyor, bu da kaçınılmaz olarak kızını kıkırdama krizlerine sokuyordu. Onun gülüşünü seyretmeye bayılırdı. Tıpkı onun gibi görünüyordu

annem bu kadar içten güldüğünde. Bronwyn eskiden böyle gülerdi; kahkahalar karnından dışarı çıkarken tüm vücudunu ortaya koyardı. Onun en son ne zaman böyle güldüğünü hatırlayamıyordu ve kaybettiği için bir pişmanlık hissetti. Onu gülerken görmek ve duymak her zaman büyük bir keyif olmuştu ve Kayla'nın kahkahasının annesininkine benzeyip benzemediğini merak ederdi.

Kayla'nın oyununu izledi ve babasının onu incittiği gibi onu inciteceğine dair önceki korkularını düşündü. Kendisi de dahil olmak üzere herhangi birinin ona herhangi bir şekilde zarar verme düşüncesi iğrençti ve sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçirdi. Bir zamanlar kaçınılmaz gibi görünen bir şey artık tamamen olasılık dışı hale gelmişti. Onun yanındayken kendine güvenebileceğini sanmıyordu, sürekli gözetim altında tutulması, birinin ona göz kulak olması ve ona zarar vermediğinden emin olması gerektiğini düşünüyordu. Ama onu ilk gördüğü andan itibaren tek istediği onunla vakit geçirmek, onu tanımak, şımartmak ve sevmekti.

Bronwyn onu eğlendirmiş, zaman zaman şaşırtmış ve hatta bazen kızdırmıştı ama ona fiziksel olarak zarar verdiği tek an kazara olmuştu. Bu olay, sonrasında Bronwyn'e karşı sergilediği kınanacak davranışlar nedeniyle hâlâ zihninde ağır bir yük olarak duruyordu. Derin bir iç çekti. Kayla kollarını onun boğazına dolamak ve yanağına nemli bir öpücük kondurmak için yanına sokuldu.

"Baba üzgün." Onunla sadece ona dönükken konuşmayı öğrenmişti ve onun tatlı sözlerini açıkça görüyordu.

"Hayır, bebeğim, seninle olmaktan mutluyum," diyerek onu rahatlatı ve kız parlak bir şekilde gülümsedi.

Babamı seviyorum, diye beceriksizce imzaladı ve adamın kalbi eridi. O da ona "seni seviyorum" diye karşılık verirken kendini tuttu. Bu onu tatmin etti ve bebeklerine geri döndü. Bryce boğazındaki yumruyu yuttu ve gözlerindeki kavurucu nemi kırıştırdı. Bronwyn ona taşınmak istediğini söyleyeli iki hafta olmuştu ve yarın onu bizzat seçtiği dairelere bakmaya götürecekti. Boşanma evrakları hafta başında teslim edilmişti ve onları imzalamak yerine masasının çekmecelerinden birine tıkmıştı. Kaçınılmaz olandan kaçtığını biliyordu ama o kâğıtları her düşündüğünde öylesine büyük bir panik duygusuna kapılıyordu ki, kendini sık sık boşanmanın eşiğinde buluyordu

hiperventilasyon. Ŗu anda bile paniğin yükseldiğini hissedebiliyordu ve Kayla'ya odaklanmak için dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakarak endişesini azaltmayı umdu.

Bronwyn, Celeste'in Kayla ve Bryce'ı bulacağını söylediği kış bahçesine doğru yürüdü ve odaya girdiğinde karşılaştığı manzara karşısında şaşkınlıktan donakaldı. Bryce sessizce otururken Kayla onun etrafında koşuşturuyor ve onu kumaşlarla örtüyordu. Bronwyn kanepedeki yanık turuncu örtüyü, bir gece önce sandalyelerden birinin üzerine bıraktığı kabuk pembe pashmina'yı, birkaç parlak kırmızı perde kordonunu ve Bronwyn'in yıllar önce bir kenara kaldırdığı birkaç fırfırlı tülbenti tanıdı. Paşmina omuzlarına örtülmüş, tl kucağına atılmış, örtüler omuzlarını süslemiş ve kordonlar bileklerini bilezik gibi süslemişti. Kayla bir adım geri çekildi ve başını düşünceli bir şekilde yana eğerek başını salladı. Parlak plastik tacına uzandı ve ona uygun klipsli küpeleri alıp adamın başına ve kulaklarına taktı.

"Nasıl görünüyorum?" Bryce'ın özenle hazırlanmış örtünün altından grlediğini duydu ve Bronwyn bir an için sorunun kendisine yöneltildiğini düşündü, sonra henüz onu görmediğini fark etti. Aradığı Kayla'nın fikriydi.

"Pwetty," diye cevap verdi küçük kız, bukleleri iddialı baş hareketiyle birlikte zıplıyordu.

"şimdi biraz çay alabilir miyim?"

"Elbette." Küçük kızın sesi o kadar yetişkin çıkmıştı ki Bronwyn önündeki sahneden son derece etkilenmiş bir şekilde kıkırdamasını bastırdı. Hayali ayını plastik bir bardağa doldurdu ve babasına uzatmadan önce uygun bir tabağın üzerinde dengeledi. Ardından daha büyük bir tabak dolusu gerçek bisküvi getirdi. Bryce bir şeyler atıştırıp "yudumlarken" takdirkr sesler çıkartıyor, Kayla da onu taklit ediyor ve bu sırada çoğunlukla anlaşılmaz bir dilde sohbet ediyordu.

Bronwyn odaya doğru bir adım daha atarak ikisini de aynı anda irkiltti. Kayla sarılmak için kendini annesinin kollarına atarken, Bryce utanç içinde klipsli kpelerinden birini çekiştirdi ve elbise giyme oyunu oynarken yakalandığı için kıpkırmızı oldu. Bir an için vazgeçti.

Bronwyn'in eğlenen gülümsemesini görünce omuz silkti ve dudaklarında isteksiz bir sırıtış belirdi.

"Erkencisin," diye işaret etti ve Bronwyn cevap vermeden önce Kayla'yı kalçasında sallayarak küçük kızın yanağını okşadı.

"Bazı tesisat sorunları yaşadık ve dükkânı erken kapatmak zorunda kaldık. Çözülmesi birkaç gün sürebilir. Yani hafta sonu sorunu çözemezlerse Pazartesi günü de çalışamayabilirim." Ayakkabılarını tekmeledi ve küçük kız sabırsızca kıpırdandığında Kayla'yı yere bıraktı. Bronwyn yere, Bryce'ın yanına uzanırken Kayla da Bryce'ın daha önce çıkarmaya çalıştığı küpeyi düzeltti.

"Babacığım," dedi Kayla gururla, babasının geniş omuzlarından birinin üzerindeki bir örtüyü çekiştirerek yerine yerleştirdikten sonra kucağına çöktü ve başını az önce yeniden süslediği omzuna yasladı. Başparmağı hemen ağzına gitti.

Bronwyn sırtarak, "*Çok* güzel," diye onaylayınca Bryce gözlerini devirdi.

"Biz prensesiz," diye açıkladı ve kız güldü.

"Çok çekici," diye iltifat etti. Kayla boştaki eliyle bisküvi tabağını işaret etmeden önce başparmağının etrafında "getirme" kelimesini tekrarlardı. Bryce tabağa uzandı ve gülümseyerek bir çikolatalı bisküvi alan Bronwyn'e uzattı.

"Bronwyn, "*Çay içmek istiyorum*," diye söze girdi ve Kayla başını kaldırıp ona dikkatle bakınca Bronwyn içini çekerek bir fincan çay doldurdu. Fincanı nazikçe havaya kaldırırken elinde gülünç derecede küçük görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Bronwyn ikramı kabul ederken kibarca başını salladı. "Yani her gün yaptığın şey bu mu?"

Homurdandı ve yanındaki kapalı dizüstü bilgisayara doğru başını salladı.

"Biraz iş yapmaya çalışıyordum ama bu çok daha oyalayıcı oldu," diye itiraf etti sevimli bir sırıtışla.

"Her zaman dikkatin işten çok kolay dağılırdı," diye anımsadı. "Beni uzun bir hafta sonu için Mauritius'a uçurduğun ve Pazartesi günü yapman gereken önemli konferans görüşmesini tamamen unuttuğun zamanki gibi."

"Hiçbir pişmanlığım yok." Omuz silkti. "Harika bir hafta sonuydu." Çoğunu özel bir plajda çıplak geçirmişlerdi.

"Pierre sana çok kızgındı," diye hatırladı.

"Bunu atlattı. Üstelik yeni evliydik, anlayışla karşıladı." "Bir yıldan uzun süredir evliydik," diye düzeltti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizi pazaryerinden otele kadar takip eden sokak çalgıcısını hatırlıyor musun?" diye sordu ve adamın gözleri bu anıyı hatırlayınca kahkahalarla parladı.

"Dönüş yolu boyunca o korkunç serenadını durdurmadı." "Ona durması için yalvardım, rüşvet verdin ve doğmamış çocuğunu çocuklar üniversiteye kadar," dedi kıkırdarak.

"Lise Fransızcamı anladığını sanmıyorum," diye güldü Bryce.

"Berbattı!" dediler ikisi birden ve sonra garip bir sessizliğe gömüldüler.

"Güzel zamanlarımız oldu, değil mi?" diye sordu birkaç dakika sonra. "En iyi zamanlardı," diye kabul etti.

"Sence de ..."

"Bryce." Kız başını hafifçe sallayarak adamın söyleyeceklerini durdurdu ve adamın sesi soluğu kesildi. Boğazını temizledi ve artık uyuklayan kızının ağırlığını göğsüne daha rahat yaslanana kadar kaydırıldı.

"Yani, yarın boş musun?"

Onun sorusuna cevap olarak başını salladı.

"Yarın görmeniz için birkaç daire seçtim. Randevuları sabaha kaydıracağım, böylece öğleden sonrayı boş geçirebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Bundan sonra söylenecek başka bir şey yoktu.

Elbette onu götürdüğü her yer bir diğerinden daha abartılıydı. Camps Bay'de konaklama ucuza gelmiyordu ve onu götürdüğü sözde şehir evlerinin büyüklüklerine bakılırsa, hiçbir yer sekiz rakamın altında değildi. Bölgede kaldıkları için Cal'a kendisine ihtiyaç duyulmayacağını söylemişti ve aile ilk kez kendilerini tamamen yalnız buldu. Bu Bronwyn için neredeyse yeni bir duyguydu; güvenlik görevlilerinin sessiz ve etrafta dolaşan varlığına o kadar alışmıştı ki

ilk başta onlar olmadan maruz kaldı. Ama kısa sürede kendini ev arama deneyimine kaptırdı.

"Bryce," diye konuştu sonunda kendini Bryce'ın onu götürdüğü üçüncü mini malikânenin oturma odasında bulduğunda. "Bu yerlerin hepsi çok büyük."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Onları seçtim çünkü hepsi hem okyanus hem de dağ manzarasına sahip," diye açıkladı sessizce. "İkisini de ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bunun da verandası ve bahçesi var. Bahçe işlerinden hoşlanıyorsun. Son zamanlarda buna pek vaktin olmadı ama en azından böyle bir seçeneğin olacak. Listedeki bir sonraki yerin bahçesi ve Kayla için güvenli bir oyun alanı var. Havuzun etrafı çitle çevrili ve her zaman istediğin o köpeği almaya karar ver irsen bir evcil hayvan için geniş bir alan var." Adamın ona gösterdiği her yeri bizzat araştırdığını bilmiyordu. Bu görevi asistanına devredeceğini düşünmüştü ama taşınmaları konusundaki açık isteksizliğine rağmen bu işe gösterdiği özen ve dikkat dokunaklıydı. Ne diyeceğini bilemedi ve küçük kız boş odadan odaya koşarken Kayla'yı çok hızlı koşturması konusunda titreyerek uyarmak için arkasını dönmeden önce derin bir yutkundu.

"Ana yatak odası sabah güneşin doğuşunu alacak," diye devam etti boğazını beceriksizce temizledikten sonra. "Oturma odası da gün batımını alacak. Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu, Bryce. Gitmemizi istemediğini biliyorum. Bu iş için bu kadar uğraşmanı beklemiyordum."

"Eğer beni gerçekten tekrar terk etmek zorunda kalırsan Bron, güvende, mutlu olduğunu ve sana iyi bakıldığını bilmek isterim. Bunu sağlamak için bildiğim tek yol bu." Kadın kararsızca dudaklarını ısırdı ve adam da ona muhteşem dairenin geri kalanını göstermeden önce acımasız bir gülümsemeyle onu ödüllendirdi. Saat on iki olduğunda, ona her biri evine arabayla beş dakikadan daha kısa mesafede olan yedi yer göstermişti. Belli ki onları yakınında tutmak istiyordu.

"Bunu seçtim çünkü hoşuna gideceğini düşündüm," dedi onu son evin ikinci katına götürürken. Panoramik manzarası, bahçesi, kocaman bir mutfak, dört odası, üç ve bir odası olan devasa bir dubleksdi.

bir buçuk banyo ve ana yatak odasından açılan ve okyanusa bakan ikinci kat balkonu bulunmaktadır.

İkinci kattaki bir kapıyı açıp içeri girmesi için kenara çekildi ve Bronwyn'in nefesi az önce ona indirdiği duygusal yumrukla kesildi. Burası küçük, güzel bir kış bahçesiydi. İki duvar ve tavanın yarısı tamamen camdan yapılmıştı, bir taraf okyanusa, diğer taraf dağa bakıyordu. Kesinlikle çok güzeldi. Bryce'ın, evden taşındığında kış bahçesini ne kadar özleyeceğini bildiği için burayı seçtiğini anladığında gözleri yaşlarla doldu.

"Beğendin mi?" diye sordu, kız otomatik olarak akuamarin okyanusa bakan pencereye doğru yürürken arkasında durarak.

"Çok güzel," diye fısıldadı kısık sesle, gözyaşlarını kırıştıtarak, sonra adamın dudaklarını göremediğini fark etti. Sırtını ona dönerek başını salladı.

"Yapacağını biliyordum." Sesi boş geliyordu ve döndüğünde onun cep telefonuna uzanıp birisine mesaj yazdığını gördü. Mesajı tamamladıktan sonra gölgeli gözlerle ona baktı.

"Emlakçıyla temasa geçerek bu yer için teklifte bulunacağımı bildirdim."

"Ama ..."

"Bahçesi, manzarası, tam donanımlı mutfak, çitle çevrili havuzu var, mağazalara ve okullara yakın ve tabii ki kendi güvenlik görevliniz olacak. Ayrıca şuna da sahip ..." Tabandan tavana cam duvarlardan birini gösterdi. "Sizin için mükemmel."

Kayla'nın pencereden gördüğü bir şeyi göstermeye çalışırken babasının pantolonunun paçasını çekiştirmesini izlerken başını mutsuzca salladı. Bryce kızına baktı, sonra da Kayla'nın dikkatini çeken şeye doğru çekiştirirken onu itaatkâr bir şekilde takip etti. Bronwyn gözlerinden akan birkaç damla yaşı sinsice sildi ve pencerenin önünde onlara katılmak için ilerledi. Zaten geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmış olan kalbi az önce milyonlarca küçük parçaya ayrılmıştı ve keskin küçük parçalar onu parçalara ayırıyordu.

Birkaç dakika Kayla'ya yaltaklandıktan sonra "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu ve Kayla ona baktığında başıyla onayladı. Kayla'yı kalçasının üzerine kaldırdı ve boştaki elini Bronwyn'in sırtına koyarak onu ileriye doğru yönlendirdi.

Adamın onları doğrudan eve geri götürmesini bekliyordu ama bunun yerine Camps Bay sahil şeridini süsleyen sahil restoranlarına doğru saptı ve küçük yerlerden birinin önünde durdu. Bronwyn burayı tanıdığı anda nefesi kesildi ve gözleri adamın profiline kaydı. Onu neden buraya getiriyordu?

"Öğle yemeği yiyebileceğimizi düşündüm," diye açıkladı ve emniyet kemerini çözüp artık kullanmayı tercih ettiği ev kadar güvenli Audi'sinden inmeden önce ona esrarengiz bir bakış fırlattı.

Arabanın kaputunu çevirdi ve yolcu kapısını onun için açık tuttu. Kendi kemerini çözdü ve isteksizce arabadan indi. Bronwyn tepki veremeden Kayla'yı araba koltuğundan indirdi ve onu tanıdık restorana doğru nazikçe yönlendirmek için elini bir kez daha Kayla'nın sırtına koydu.

"Bryce." Kız direndi ve yalvaran gözlerle ona baktı. "Burada yemek istemiyorum."

"Zaten rezervasyon yaptırdım ve Cumartesi günü öğle yemeği saatinde diğer tüm yerler dolu olacak. Ayrıca, Kayla öğle yemeğini hemen yemezse huysuzlanacaktır." Bronwyn kuşkulu gözlerle, mutlu bir şekilde Brokoli'ye sarılan, yeşil saçlı, yıpranmış küçük bez bebeği, parlak bir şekilde gülümseyen kızına baktı.

"Aç mısın, Kayla?" diye sordu ve Kayla güneşli bir şekilde başını salladı. "Açım," diye cevap verdi ve Bronwyn onun aç olduğunu fark ederek

Sayıcı azdı, daha fazla itiraz etmedi ve isteksizce uzun zaman önce onu ilk kez gördüğü restorana girdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Restoran hatırladığı gibiydi. Elbette personel farklıydı ama menü ve dekor -orada burada birkaç küçük değişiklik dışında- onu daha az karmaşık bir zamana geri götürdü. Bryce garsonlarının kulağına bir şeyler fısıldadı ve ilk gün kendisinin oturduğu masaya yönlendirildiler. Kayla için hemen bir mama sandalyesi temin edildi ve içki siparişlerini aldıktan sonra garson telaşla uzaklaşarak onları sessizce birbirlerine bakmaya bıraktı. Kayla bu yeni ortam karşısında heyecanlandı ve kuzeni "Wees "e haber vermek için oyuncak cep telefonunu eline aldı.

"Bizi neden buraya getirdin?" Bronwyn mağlup bir iç çekişle sessizliği bozdu ve o da omuz silkti.

"Nostaljik hissediyordum." Hayır. Bu kesinlikle nostaljiyle çok az ilgisi olan bilinçli bir karardı. Adam onun taşınmasını kabul ettiğinde, boşanma kararını kabul etmeye başladığını düşünmüştü. Ancak bu hamle bir karşı saldırının açılış salvosu gibi görünüyordu.

Servis görevlisi içeceklerini ve yemek siparişlerini getirmişti. İkisi de menüye bakmamıştı bile ama Bronwyn ezbere biliyordu ve Kayla için buharda pişmiş tavuk ve sebze, kendisi için de patates pürelili Marsala tavuğu sipariş etti. Bryce siparişini havada asılı duran sunucuya iletirken gözlerini onunkilerden ayırmadı.

"Ben milkshake alacağım. Çikolatalı. Ve Brie ve pastırmalı burger." Kendisinden çok daha iyi bir garson olduğu belli olan genç adam, ayrılmadan önce siparişleri tekrar teyit etti.

"Bryce, burada ne elde etmeyi umduğundan emin değilim ama ..."

"Seni ilk gördüğümde şu masanın üzerinde duruyordun." Adam yakındaki bir masayı işaret etti ve kız gözlerini kırıştıtararak masaya baktı. "Yüzünde tam bir panik ifadesi vardı. Bu restorana birkaç kez gitmiştim.

Daha önce defalarca bu masada hizmet verdiyseniz, muhtemelen tüm bu bölümde çalıştığınızı biliyordum. Bu yüzden bu masayı talep ettim."

"Bu masayı siz mi *istediniz*?" Bronwyn şaşkınlıkla ona baktı, Kayla'nın masaya düşürdüğü parlak pembe oyuncak telefonu dalgınlıkla aldı ve hayali konuşmasına devam edebilmek için ona geri verdi. Bronwyn her zaman onun şans eseri masalarından birine oturduğunu düşünmüştü.

"Gördüm. Seni hemen fark ettim ve sonra gözümü alamadım." Evet, o rahatsız edici yoğun bakışı hatırlıyordu. Bunun sonucunda daha da sakarlaşmıştı. "Perçinlenmişim, büyülenmişim, kafam karışmıştı ve *büyülenmişim*. Açıkça ve çaresizce büyülenmişim." Gözlerini uzaklara dikmiş, anılarında kaybolmuştu. Yüzündeki sert çizgiler yumuşamıştı ve tatlı, hüzünlü bir gülümseme dudaklarının kenarlarıyla flört ediyordu.

"Pierre'in söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyordum ve en ufak bir şey için sizi çağırarak zamanınızı kategorik olarak domine ediyordum," diye hatırlıyor.

"Aldırmadım," diye itiraf etti, anının tatlılığının onu da ele geçirmesine izin vererek. "Ben de aynı derecede büyülenmişim. Zavallı Pierre'in zamanın yarısında orada olduğunu zar zor hatırlıyordum."

"Hayatımda gördüğüm en büyüleyici şeydin," dedi adam, sesi sertti ve kadın başını umursamazca salladı.

"Pek sayılmaz."

"*Hâlâ öylesin* Bronwyn." Onun otomatik itirazını bir kenara itti. "Sıkıcı, sıradan bir güzel değilsin, doğru. Ve evet, zaman zaman biraz sakar olma eğilimindesin. Ama sıradışısın, ilginçsin ve *benim* için tarif edilemeyecek kadar güzelsin. Seni hak ettiğimi hiç düşünmedim. Benim gibiler için fazla iyiydin."

Bu duyguyu hiç anlamamıştı. Adam yürek parçalayacak kadar yakışıklıydı, kadınsa acı verecek kadar sade. Onun ailesi kilise fareleri kadar fakirken, adam zengin ve ayrıcalıklı bir geçmişten geliyordu. Adam Oxford'da eğitim görmüş ve işletme alanında yüksek lisans yapmıştı, kız ise liseyi zar zor bitirebilmişti. Klasik bir Kükedisi masalıydı bu ve Bronwyn onunla kıyaslandığında kendini yetersiz hisseden taraf olmuştu.

"Seni yalnız bırakmalıydım," diyordu, alçak sesi acıyla canlanıyordu ve gözleri öyle derin bir hüznle doluydu ki

Bronwyn cevap verirken gözlerinin dolduğunu hissetti. "O günden sonra seni yalnız bırakmaya *çalıştım* ama senden uzak kalamadım. Seni tekrar görmek zorundaydım. Çok tatlı ve nazıktın ve seninle her birlikte olduğumda" Sesi o kadar kısılmıştı ki onu zar zor duyabiliyordu ve son kelimesi neredeyse sessizdi ama *arındığını* söylediğine yemin edebilirdi. Onunlayken kendini arınmış mı hissetmişti? Bu o kadar tuhaf bir kelime seçimiydi ki yanılmış olması gerektiğini biliyordu ama başka ne olabilirdi ki?

Sesi artık tamamen solmuştu ve artık konuşmuyordu, sadece önündeki servis tabağına bakıyordu. İri elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve Bronwyn uzanıp kendi elleriyle onları kapattı. Bu hareket adamın gözlerini tekrar onunkilere çevirdi ve Bronwyn gözlerinde parlayan *nemi* görünce irkildi.

"Senden uzak durmalıydım," diye tekrarladı. "Ama yapamadım. *Yapamadım*. Sen benim ışığımsın Bronwyn. Sen benim aşkımsın. Sensiz kendimi kaybettim. Sensiz hep *kayboldum*."

"Bryce."

Kendini silkeledi ve oyun oynamayı bırakmış, endişeli gözlerle onları izleyen anlayışlı kızlarına baktı. Gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

"Özür dilerim. Bu konuşmaya Kayla etraftayken başlamamalıydım." Küçük kızın hatırı için gülümsemeye zorladı ve ellerini onun ellerinin altından çekti. Adamın hoyratça gözlerini silmesini ve kızlarına karşı neşeli bir tavır takınmasını izledi.

Ona göz ucuyla bakmaya devam ediyor, bugün bir anlığına görmesine izin verdiği bu yabancı adamı merak ediyordu. Ondan istediği, *talep* ettiği şey buydu. Dürüstlük. Ve o da az önce ona büyük bir parça dürüstlük vermişti. Ama gerçeği her neyse, artık bunun yıkıcı olduğunu biliyordu ve hamileliğine verdiği acı verici tepkinin sorumlusunun da bu olduğundan emindi. Aklının bir köşesinde gerçekten korkunç düşünceler oluşmaya başlamıştı ama şüpheleri o kadar çirkindi ki onları geri itti ve imkânsız olduklarını düşünerek reddetti.

Adamın kızlarıyla nazıkçe şakalaşmasını ve oynamasını izledi ve kendini ona hamileliğini söylediği günü hatırlamaya zorladı. Adam neredeyse şiddet içeren bir duygu patlamasıyla tepki vermişti,

suçlamalar ve ... korku. Adamın gözlerindeki ifadeyi hatırladı ve şimdi anlıyordu ki, verdiği haber karşısında kesinlikle *dehşete düşmüştü*. O geceki kafa karıştırıcı olaylara ilişkin bu beklenmedik yeni kavrayış onu tamamen şaşırtmıştı.

"Bizi neyden koruyacaksın?" diye sordu ama adam Kayla'yla oynuyordu ve onun sorusunu görmedi. Dikkatini çekmek için elini salladı ve Kayla gözlerini kırıpıştırarak ona baktı, bu sırada çok uzun saçları bir gözünün üzerine düşmüştü. Bir tutam saç onu o kadar çocuksu ve savunmasız gösteriyordu ki boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. Hiç düşünmeden ona doğru uzandı ve nazik parmaklarıyla saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi ama kadın elini hemen geri çekti.

"Birkaç hafta önce bizi bir şeyden korumak istediğini söylemiştin." Aklındaki en önemli konuya geri döndü, dalgın bir şekilde parmaklarını -onun teniyle kısa süreli temastan dolayı hâlâ karıncalanıyordu- kot giysili kalçasına sürttü. "Bizi neyden koruyacaktın?"

Sert bir şekilde iç çekti.

"Bunu eve gittiğimizde konuşalım. Buranın o tartışmanın yeri olabileceğini düşünmekle aptallık ettim," diye üstü kapalı bir şekilde geçiştirdi ve kızın kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı. Bu oyalamalardan ve gecikmelerden bıkmıştı. Başlayan ama asla bitmeyecekmiş gibi görünen konuşmalardan. Yemek geldikten sonra kendi yemeğini didikledi ve Kayla'nın kendi yemeğini mümkün olduğunca az dağınıklıkla yemesini sağladı. Bryce'a attığı küçük bakışlar onun da yemeğiyle oynadığını gösteriyordu.

"İlk randevumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu ve kadın bu anıya gülümsedi.

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi hatırlayarak. "Vardiyamın sonunda buraya geldin, bana çıkma teklif ettin ve gecenin geri kalanını bana suç ve güvenlik hakkında ders vererek geçirdin."

Homurdandı.

"Ayrıca saatlerce en sevdiğimiz filmler, müzikler ve kitaplar hakkında konuştuk," diye hatırlattı.

"Evet. Ve tüm bu süre boyunca ağzıma bakıp durdun." Bunu söylemek istememişti ama adamın zaten ağzına sabitlenmiş olan bakışları, söylediği sözler üzerine alev alev yanmaya başlayınca nefesi hızlandı ve parmak uçlarındaki karıncalanma, göğüslerinin hassaslaşmış uçlarında toplanmadan önce vücuduna orman yangını gibi yayıldı. Sütyeni

rahatsız edici derecede sıkı hissediyordu ve kanın yavaşça yanaklarına doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

"O ağzın etrafında ördüğüm fantezilere inanamazsın," dedi dalgınca, sanki dilinde o ağzın tadını alabilecekmiş gibi dudaklarını yalayarak. "Ve o bir kilometre yüksekliğindeki bacakların. Tanrım, onları belime sarılmış ya da omuzlarıma atılmış olarak hayal edebiliyordum.

..." Onu ilk kez yatağa attığında her iki senaryo da gerçekleşmişti.

O geceyi hatırladıkça nefes alış veriş daha da hızlandı; adam doyumsuz ve çok yaratıcıydı. Tanrım, onu yatağında, bedeninde özlemişti. Kendini silkeledi, şimdi oyuncak telefonunu Brokoli'nin başının yan tarafına dayamış olan kızına suçlu bir bakış fırlattı, böylece bebek Rhys'le de "konuşabiliyordu". Kız onunla göz göze geldi ve gülümsedi.

"Önce anne..." Bronwyn gizlice Bryce'a baktı ve onun yanaklarının donuk bir kırmızıya dönüştüğünü, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve nefes alış verişinin zorlaştığını gördü. Bryce'ın uyarıldığının işaretlerini hemen fark etti ve oturduğu yerde kıpırdanmasından kot pantolonunun kasık bölgesinin biraz daraldığını anladı. Tanrım, bu onların davasına yardımcı olmuyordu. Kendini kontrol etmek zorundaydı. Çoğunlukla ellerini ondan uzak tutamıyor gibi görünüyordu ve bu ikisine de iyi gelmiyordu. İkisinin de başına gelenleri görmezden gelmek için büyük çaba harcayarak gözlerini ondan kaçırdı ve görmezden gelindiği için biraz huysuzlanmaya başlayan kızına gülümsedi.

"Tamam tatlım," diye yatıştırdı. "Su ya da meyve suyu ister misin?"

"Duce," diye sordu Kayla ve Bronwyn'e meydan okurcasına baktı ona azarlayıcı bir bakış fırlattı. İsyankâr alt dudağı titremeye başladı, sonra dramatik bir şekilde içini çekti ve pes etti. "Peese. Duce peese."

"Aferin kızıma." Vücudunu bir nebze olsun kontrol altına almış gibi görünen Bryce, boğuk bir sesle onu övdü. Garsona işaret etti ve Kayla'ya başıyla selam verdi. Kayla babasının kendisinden ne yapmasını istediğini anladığında minik göğsü gururla kabardı ve genç adama gülümsedi.

"Duce peese."

Sunucu sırttı.

"Portakal mı elma mı?" Adam akıllıca ona sadece iki seçenek sundu ve o da elmayı seçti.

Adam koşarak uzaklaştığında Bryce anlamlı bir şekilde Bronwyn'e baktı.

"Şu anda senin için çelik bir boru kadar sert olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"*Bryce*," diye ciyakladı ve Kayla'ya skandal dolu bir bakış fırlattı. Küçük kız onlardan habersizdi ve yeni arkadaşının -sunucunun- nereye gittiğini görmek için boynunu büküyordu.

"Ve aramızdaki ilişki hep böyleydi. En başından beri," diyerek onun şaşkınlığını görmezden geldi. "Sana hiç söylemediğim bir şey daha var. Perçinlenmiş, büyülenmiş, büyülenmiş ve tüm bunların yanı sıra, inanılmayacak kadar da tahrik olmuştum. Pierre gittiğinde gitmek istememem bir yana, vücudum bana bu konuda fazla seçenek bırakmadı. O gün buradaki herkesi şok etmeden dik durmaktan acizdim. Ne zaman kontrol altına aldığımı düşünsem, sen gülümsüyordun ya da başka bir şey yapıyordun ve ben yine anında dikkat kesiliyordum. Bildiğin gibi evliliğimizin ilk yılının çoğunda ölümcül bir odun vakası yaşadım ... ama o ilk birkaç ayda kontrol etmek neredeyse imkansızdı. Seninleyken azgın bir ergen gibiydim."

"Bende ne bulduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım," diye fısıltıyla itiraf etti ve adam sessizce içini çekti.

"Bronwyn, bunu daha ne kadar açık anlatabilirim bilmiyorum, o yüzden dinle. Benim için . . . Sen. Öylesin. Çarpıcısın. Bazen sana çok uzun süre bakamıyorum çünkü sana bakmak neredeyse fiziksel olarak canımı acıtıyor. Bu çılgınca, kendime nefes almam gerektiğini hatırlatana kadar göğsüm sıkışıyor ve gerçek bir acı noktasına kadar yanıyor." Acı tatlı gülümsedi. "Bu, açıklamak istediğimden daha sık oldu. O kadar sevimlisin ki nefes almak gibi temel bir şey senin yanında neredeyse imkânsız hale geliyor."

Adamın sert yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi aradı ama güçlü çenesi kenetlenmişti, gözleri neredeyse sertti ve bu özel bilgiyi ona açıklamasının onun için kolay olamayacağını biliyordu. Kız onu gerçekten bu kadar etkilemişti.

"Sen de birçok kez nefesimi çaldın, biliyorsun," diye itiraf etti ve uzanıp adamın çenesini okşadı. Sunucu bunu seçti

Kayla'nın elma suyuyla döndüğü anda Bronwyn'in eli masaya düştü ve tatlı kaşığıyla oynamaya başladı.

Meyve suyu için garsona teşekkür etti ve Kayla'nın damlatmaz bardağını almak için bebek çantasına uzandı. Bardaktaki meyve suyunu bardağa aktardıktan sonra kapağını sıkıca kapattı ve yetişkin bardağına el konulduğu için pek mutlu olmayan Kayla'ya verdi.

Damlatmaz bardaktan meyve suyu içmeyi reddetti ve Bronwyn ona bardakta kalan meyve suyundan bir yudum verdi. Yine reddetti ve bardağı annesinden almaya çalıştı. Bronwyn bardağı ondan güvenli bir mesafeye götürdüğünde, yaygara koparmaya başladı. Umutsuzca kestirmeye ihtiyacı olan ve öfke nöbetinin eşiğindeki bir çocuğun tüm belirtilerini gösteriyordu. Bronwyn'in Bryce'a bir göz atması yetti, ardından Bryce hesabı ödemek için garsonu çağırdı. Ebeveynlik rolleri öncelik kazandığı için konuşmaları derhal askıya alındı.

Toparlanıp restorandan hızla çıktılar ve Bronwyn, Kayla araba koltuğunda ağlarken onları eve bırakırken bir başka yarım kalmış konuşma için pişmanlık duydu.

Bryce birkaç saat sonra Bronwyn'i kış bahçesinde, bacaklarını altına sıkıştırmış, elinde bir kadeh şarapla kanepede otururken buldu. Güneş zarif bir şekilde okyanusa doğru alçalıp ufku ateşe verirken düşünceli bir şekilde dışarı bakıyordu. Çok güzel bir gün batımıydı ama Bronwyn'in kasvetli yüzüne bakılırsa, güneşin gecedan kaçarken yaptığı son kaçamağın tadını tam olarak çıkaramıyordu. Zarif parmaklarından birini kadehinin kenarında gezdirip duruyordu, huzursuzluğu hızlı ve tekrarlayan hareketlerinden anlaşıyordu.

Bryce elinde tuttuğu kâğıt destesine baktı ve çocukluğundan beri gerçekten tanımadığı bir Tanrı'ya alışılmadık ve çaresiz bir dua gönderirken gözlerini kapadı. Elindeki tüm seçenekler tükenmişti. Ona istediğini vermekten başka çaresi yoktu.

"Bronwyn," diye mırıldandı ve Bronwyn sıçrayarak neredeyse şarabı dökecekti. Adamın orada dikildiğini görünce şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. Kadın

kahverengi saçının bir tutamını bilinçsizce kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bryce, beni korkuttun." Onun yanına oturdu ve yüzünü ona döndü Onu.

"Bunun için özür dilerim," diye özür diledi. "Sadece bunları size vermek istedim." Elindeki kâğıtların yarısını uzattı ve kadın belgeleri almak için bardağı yan masaya koydu. İlk sayfanın üstündeki büyük, kalın kelimelere boş gözlerle baktı.

"Çok hızlıydı," diye mırıldandı. Adam uzanıp kızın çenesini yukarı doğru kaldırdı ve kız adamın dudaklarını okuyamadığını fark etti. Yüzünü kararlı bir şekilde nötr tutarak üç kelimeyi tekrarladı.

"Bunları geçen hafta hazırladım. Hangi yeri seçeceğini tahmin edebilecek kadar seni iyi tanıdığım gerçeği üzerine kumar oynadım."

"O zaman neden bana diğer yerleri gösterme zahmetine girdin?" diye sordu ve Bryce omuz silkti. Evet, kızın son yeri seçeceğinden emindi ama onun da seçenekleri olmasını ve onunla zaman geçirmek istemişti.

İlk içgüdüğü suskunluğuna sarılmaktı ama kadının gizlilikle ilgili tüm suçlamaları geçerliydi. Ondan bir şeyler saklamıştı - muhtemelen evliliklerinde büyük fark yaratacak önemli şeyler. Ama onunla herhangi bir gelecek istiyorsa, onun gözünde zayıf ve savunmasız görünme korkusunu bir kenara bırakmalı ve tabiri caizse onu "haberdar" etmeliydi. Ve eğer bu onu her anlık düşüncesinden haberdar etmek anlamına geliyorsa, o zaman öyle olsun.

"Seçimin sana ait olmasını istedim. Sonuncusundan nefret etmiş olabilirsin. Çok fazla varsayımda bulunmak istemedim."

"Yine de gidip gerekli evrakları hazırladın mı?" diye sordu başını inanmaz bir şekilde sallayarak.

"Hazırlıklı olmayı severim," diye mırıldandı, utanarak. "Tek yapman gereken bunları imzalamak ve daire senin olacak. Mali işler halledildi." *Doğal olarak.*

"Yine de beni sekiz yerine üç ya da dört yere götürebilirdiniz."

İç çekti ve kurşunu ısırıldı.

"Ben de sen ve Kayla ile biraz zaman geçirmek istiyordum," diye itiraf etti. Kızın gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu ve bunun sözlerinin bir sonucu mu yoksa bunları gerçekten yüksek sesle söylemiş olmasının bir sonucu mu olduğunu merak etti. O

tatlı dudaklarının bir *o oluşturmasını* izledi ve bu çilenin bir sonraki kısmına geçmeden önce derin bir nefes aldı.

"Bunları sana vermeden önce seninle biraz zaman geçirmek istedim," dedi ve ikinci bir kâğıt destesini uzattı. Kadın kâğıtlara uzandığında bir an tereddüt etti ve kâğıtları almaya çalıştığında da elini sıktı. Kısa bir çekişmeden sonra, isteksizce kâğıtları bıraktı ve geri çekildi. Kadının tepkisini ölçmeye çalıştı ama her zaman açık olan yüzü kapanmış ve ilk sayfayı okurken tek bir duygu bile göstermemişti. Düzensiz nefesler alıyordu ve nefes alış verişini düzenlemeye çalışırken yavaşça yirmiye, sonra otuza kadar saydı.

Ona baktı ve harap olmuş bakışlarının etkisi iki tonluk bir kamyon gibi çarptı. Uzun süre hiçbir şey söylemedi ve konuştuğunda sözleri neredeyse onu acı içinde dizlerinin üzerine çökertecekti.

Teşekkür ederim, imzaladı.

Bryce dönüp uzaklaşmadan önce başını salladı.

Bronwyn elindeki imzalı boşanma kararına uzun süre baktı ve şimdi restoranın bir karşı saldırı değil, bir veda olduğunu anlıyordu. Sonsuz bir süre boyunca şok onu hissizleştirdi, ancak acı verici derecede yavaş derecelerle hisler geri döndü. Ham hissediyordu. Tüm vücudu açık, iltihaplı bir yara gibi hissediyordu. Kıpırdamadan oturuyor, hareket etmekten korkuyordu çünkü göz kırpmak bile *dayanılmaz bir şeydi*. Kendine ağlama lüksünü tanıdığında, bu iyileşmek için yapılan katartık bir eylem değildi. Bunun yerine gözyaşları boğazında düğümleniyor ve cildini asit gibi haşlıyordu.

İstediği şeyi elde etmişti. Evliliği bitmişti.

Saatler sonra kendini gidebileceğini düşündüğü tek yerin ön kapısına bakarken buldu. Zili çaldı ve birkaç dakika sonra darmadağınık görünümlü Rick kapıyı açtı. şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Bron?"

Onun sesini duyunca, duyguları üzerinde kurmayı başardığı kırılgan kontrol paramparça oldu ve gözyaşlarına boğulup kendini onun kollarına bıraktı. Adam onu kucakladı ve saçlarına yatıştırıcı küçük sesler mırıldandı. "Bu da ne şimdi? Şşşt, tatlım, her şey yolunda. Bir şey yok." Onu evin içine doğru çekiyordu. Ve birkaç uzun dakika süren teselli edilemez ağlamadan sonra Bronwyn etrafına bakabilecek kadar kendine geldi.

Bir kanepeye oturmuş, Rick'in artık gözyaşlarıyla kayganlaşmış çıplak göğsüne doğru kıvrılmıştı. Lisa onun diğer tarafında oturmuş, rahatlatıcı bir şekilde sırtını sıvazlıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, uzun süren ağlama nöbetinden sonra sesi kısılmıştı. "Sen uyuyordun. Saatin kaç olduğunu düşünmemiştim." İkisi de yatmak için giyinmişlerdi. Rick bol bir pijama altı, Lisa ise atlet ve şort giymişti. Duvardaki saate hızlıca bir göz attığında saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördü.

Rick, "Bunun için endişelenme," diye geçiştirdi. "Bize neler olduğunu anlat.

Bu haldeyken buraya arabayla gelmedin, değil mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Beni Cal getirdi." Adamı uyandırdığını ve dikiz aynasından kendisine yönelttiği endişeli bakışları hayal meyal hatırlıyordu. Lisa bir kutu mendil uzattı ve Bronwyn minnetle bir tane alıp burnunu sildi.

"Kayla iyi mi?" Rick aceleyle sordu.

"Evet, o iyi. B-Bryce'la birlikte." Adını söylerken tökezledi ve neredeyse tekrar kaybediyordu. "Kâğıtları imzaladı," dedi ve Lisa'nın gözleri hemen yumuşadı ve sempatikleşti. Rick sadece şaşkın görünüyordu.

"Ne kâğıdı?" diye sordu.

"Boşanma belgeleri," diye fısıldadı ve Lisa ona şiddetle sarıldı.

"Aaah Tanrım." Rick'in sesi acı

çekmiş gibiydi. "Çok üzgünüm

Bronwyn," dedi Lisa.

"İstedığinin bu olduğunu sanıyordum." Rick'in şaşkınlığı çok açıktı ve Bronwyn onun şaşkın yüzüne baktı.

"En iyisi bu," dedi. "Ama hâlâ acıyor Rick. Hem de çok acıtıyor. Kardeşini sevmekten hiç vazgeçmedim. Ama artık onunla birlikte *yaşayamam*. Anlıyor musun?"

Rick içini çekti ve yavaşça başını salladı.

"Evet, anlıyorum. Bron ..." dedi huysuzca. "Seni kardeşim gibi seviyorum ve bir süre seni hayal kırıklığına uğratmış olsam da hâlâ mutlu olmanı istiyorum. Bryce'la artık mutlu olamayacağını düşünmeni anlıyorum. Davranışları açıklanamazdı. Ama umarım gidip onun iyi olduğundan emin olmam gerektiğini anlıyorsundur. Sen burada Lisa'yla kal, tamam mı?" "Evet. Bu onun için kolay olmamalı."

Bryce'ın ona yardım edeceği için minnettardı. onun için orada birinin olması. İstediği bu değildi. Bunu onun için yapmıştı çünkü bunun *onu* mutlu edeceğini düşünmüştü. "Bunlara ihtiyacın olacak." Evinin anahtarlarını ve elektronik kapı kumandasını uzattı. Rick başıyla onayladı ve Bronwyn'e son bir kez sarılıp öptükten sonra giyinmek için odadan ıktı. Gittiğini haber vermek için kısa bir süreliğine geri döndü ve sonra sadece Lisa ve Bronwyn kaldı. Lisa durumu kontrol altına aldı, Bron'u mutfağa götürdü ve boğazından aşağı biraz tatlı çay döktü. Bronwyn gözyaşlarının bitmek bilmeyen akışını durduramıyor gibiydi.

Lisa onu boş bir yatak odasına götürdükten sonra Bron, "Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim," diye itiraf etti.

Lisa sessizce, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum Bron." Bronwyn yarı histerik bir şekilde güldü.

"Sanırım şu anda nasıl hissettiğimi bilen tek kişi Bryce. Buna inanabiliyor musunuz? Evliliğimiz sona erdi ve tek düşünebildiğim Bryce'ın nasıl hissettiğimi anlayabileceği. Onunla bu konuyu konuşabilirim. Bu çok berbat. Teselli için onu aramadan önce evden ayrılmak zorunda kaldım. Ben yürüyen bir felaketim, Lisa."

Kocaman evin içinde kaybolmuş küçük bir ocuk gibi amaçsızca dolaştıktan sonra Bryce sonunda kendini ocuk odasında buldu. Bir nebze olsun huzur bulduğu yer orasıydı. Sallanan bir sandalyeye çöktü ve biricik kızının uyumasını izledi. Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu, dirseklerini dizlerine dayamış ve yumruklarını st üste katlamış bir şekilde öne doğru eğilmişti. Saatler önce o kâğıtları teslim ettiğinden beri boğazında düğümlenen çaresizlik dolu çığlığı atmamak için ağzını parmak boğumlarına bastırmıştı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, ensesini kavrayan sıcak bir el hissedene kadar odaya giren üçüncü varlığın farkında değildi. Sıçradı ama el güven verici bir şekilde ensesini sıktı ve Rick'in tıraş losyonunun tanıdık kokusu savaşı ya da kaç içgüdülerini hemen bastırdı.

Ayağa kalktı ve Rick'i odadan çıkıp iyi aydınlatılmış çalışma odasına kadar takip etti. Ağabeyi içki dolabına doğru yürüdü ve birkaç viski doldurduktan sonra geri gelip bir kadehi Bryce'a uzattı. Bu sahne ona haftalar önce Bronwyn'in ona boşanma davası açtığını söylediği anı hatırlattı ve o gece oturduğu sandalyeye otururken hissettiği keskin acıyı bastırmaya çalıştı.

Bir süre sessizce oturup içkilerini yudumladılar ve Rick bir şey imzalamak için içkisini kenara koydu.

Bron Lisa ile birlikte. Bryce başıyla onayladı.

Biliyorum. Cal bana mesaj attı ve onu nereye götüreceğini söyledi.

Sadece oturdukları ve içkilerini yudumladıkları uzun bir dönem daha oldu.

Sen iyi misin? Rick'in endişesi gri gözlerine yansımıştı ve Bryce omuz silkti.

Hayır. İşaret kısıydı.

Üzgünüm, Bryce.

Neden? Senin hatan

değil.

Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bryce içini çekti ve başını salladı.

Bu kaçınılmazdı. Onun güvenini hak etmiyorum. Yaptığım şeyden sonra olmaz.

Hamileliğine neden bu şekilde tepki verdin? Rick sordu ve Bryce karşısında oturan gururlu ve güçlü adama baktı. Ama gördüğü tek şey, burnunda çilleri ve aralık dişli bir sırtışı olan, Bryce'ın bir zamanlar varlığının her zerresiyle koruduğu ciddi bir genç çocuktü. Bryce o çocuk için çürüklere, kırık kemiklere ve kanlı burunlara katlanmıştı ve fırsat verilse yine katlanırdı. Babaları Rick'e hiç dokunmamıştı -böyle bir şansı hiç olmamıştı- ve sonuç olarak Rick, Bryce'ın birlikte büyüdüğü kötülüğü hiç tanımamış, iyi ayarlanmış bir adamdı.

Rick'in bunu bilmesini hiç istememiş, bunca yıl ondan saklamıştı ama kardeşine bakarken Rick'in artık onun korumasına ihtiyacı olmadığını ve şu anda Bryce'ın geçmiş hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu kabul etti.

"Babamız gibi olacağımı düşünmüştüm," dedi yüksek sesle. Rick hiçbir şey söylemedi, sadece gri gözlerini Bryce'in gözlerinde sabit tuttu. Bu Bryce'a devam etme cesareti verdi. "Bebek ya da Bron için tehlikeli olabileceğimi düşündüm." Bryce'ın hikâyesi dökülürken Rick kirpiklerinin titremesiyle bile duygularını belli etmedi. Bryce gözlerini kaçırdı, bakışlarını bardağına dikti ve saatlerce konuşmuş gibi göründü. Sözler kesildikten sonra kardeşine bakma riskini göze aldığı anda Rick sandalyesinde öne doğru eğilmiş, iki eliyle bardağını sıkıca kavramıştı. Teni kül rengiydi ve gözleri bastırılmış duygularla parlıyordu.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye sordu. "Seni bu bilgiden korumak istedim."

"Çocukken beni koruyordu, tabii. Anlıyorum. Peki ya şimdi? O kadar da değil."

"Çocukluk anılarınızı gerçeklerle lekelemek istemedim."

"Bunu yapmış olamazsın, çünkü anılarımın çoğu seninle ve yaşadığımız eğlenceyle ilgili..." Gözleri daldı ve Bryce onun ağzından kötü bir kelime çıktığını gördü. "Tüm o sözde spor sakatlıkları? Bunu o mu yaptı?" Bryce başını salladı ve Rick tekrar küfretti. "Orospu çocuğu! Kahretsin, Bryce. Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil." Bryce omuz silkti.

"O darbelerden kaç tanesini benim için aldın?"

"Önemli değil ve işte bu yüzden bilmeni istemedim. Kendini suçlamayı istemedim. Seni korumak için bir karar verdim ve bunu yaptım. Hikayenin sonu."

"Neden Bron'a bundan bahsetmedin?"

"Ona ne söyleyeyim? Diktatör bir piçin beni kum torbası olarak kullanmasına izin verdiğimi mi? Bir gün aynı diktatör piç kurusuna dönüşüp yumruklarımı ona ve Kayla'ya karşı kullanabileceğimi mi? O bensiz çok daha iyi durumda." Kelimeler asit gibi yakıyordu ama söylenmeleri gerekiyordu.

"Bron'a ya da Kayla'ya neden zarar vereceğini düşünüyorsun?" Rick ona sordu ve Bryce kardeşinin kasıtlı cehaleti karşısında hırladığını hissedebiliyordu.

"Bu benim kanımda var."

"Öyle mi? Bu benim de kanımda var. Sence Lisa'nın ya da Rhys'in saçının teline zarar verebilir miyim?" Bryce aptalca gözlerini kırıştırdı, Rick'in sorusu karşısında tamamen afallamıştı. Bu daha önce hiç aklına gelmemiş bir şeydi.

"Tabii ki hayır."

"Neden olmasın? O benim de babamdı." Genç adam derin bir iç çekerken Rick'in göğsünün kabarışını izledi. "Bryce, bu konuda bir terapistle konuşmalısın. Karına ve çocuğuna asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğini görmelisin."

"Eski karım . . ." *Tanrım.*

"Doğuştan koruyucu içgüdülerin var, Bryce," diyordu Rick, Bryce hâlâ Bronwyn'le ilgili "eski" ve "eş" kelimelerinin duygusal etkisiyle sarsılırken. "Sen . . ."

"Yeter," diye fısıldadı. "Yeter, Rick. Lütfen."

Rick konuşmayı kesti ama gitmek için bir hamle yapmadı, sadece içkilerini doldurmak için ayağa kalktı ve tekrar oturdu. Bryce ne kadar oturursa otursun, Rick'in oturmaktan memnun olduğu belliydi. Küçük kardeşinin soğukkanlı varlığıyla rahatlayan Bryce, bir süre daha düşüncelerine dalmış bir halde oturdu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bronwyn nakliyecilerin yeni aldığı son mobilyaları getirmesini izlerken, paranın hayatı kesinlikle çok kolaylaştırdığını düşündü. Bryce'ın evinden yeni evine taşınmak gerçekte olduğundan çok daha uzun sürmeliydi, ancak tekerlekleri yağlamak için para ile eski bir hayatı toparlamak ve yeni bir hayatı organize etmek iki haftadan az sürdü.

Göz açıp kapayıncaya kadar yeni "evine" taşınmıştı ve geriye sadece eşyalarını yerleştirmek kalmıştı. Huysuz ve iletişimsiz olan Kayla için bunu bir maceraya dönüştürmeye çalıştı.

"Burası güzel bir oda değil mi, Kayla?" diye sordu, sesine parlak bir coşku katarak, ama Kayla'nın buna hiç niyeti yoktu.

"Hayır."

Bronwyn sabırla, "Hadi bebeğim, çok güzel," diye devam etti. "Bir prenses yatağın var. Harika değil mi?"

"Hayır. Eve gidiyorum." Kısa bir süre önce kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırakmıştı.

"Burası bizim *yeni* evimiz." Bronwyn güneşli bir şekilde gülümsedi ve Kayla ona ters ters baktı, küçük dudağı asi bir şekilde dışarı çıkmıştı. Bronwyn, özellikle Bryce hayatında bu kadar önemli bir yer edindikten sonra, Kayla'yı bu kadar erken yerinden ettiği için kendini kötü hissediyordu.

"Babamı istiyorum!" Ayağını yere vurdu ve Bronwyn'in gülümsemesi biraz azaldı.

"Yarın babanı göreceksin," diye açıkladı. "Bu gece yeni evimizde uyuyacağız. Dondurma yiyebiliriz. Dondurma ister misin, tatlım?"

"Hayır."

"Elbette biliyorsun." Bronwyn inatçılığına biraz gülümsemekten kendini alamadı. "Çikolatalı dondurma. En sevdiğin."

"Buz kweem'i sevmiyorum," diye açıkça yalan söyledi.

"Hey Bron, bu kutuyu nereye koymamı istersin?" Lisa orta boy bir fotoğraf kutusunu taşıyordu ve Bronwyn onu çalışma odasına doğru yönlendirdi. Lisa, Theresa, Bobbi ve Alice taşınma işine yardım ediyorlardı ve daha sonra Cumartesi günleri düzenlenen kadınlar gecesine katılmaya karar vermişlerdi. Bronwyn bu destek gösterisini ve arkadaşlığı memnuniyetle karşıladı. Yeni evindeki ilk akşamında yalnız kalmasını istemediklerini biliyordu.

"Giysilerini yerleştirmeme yardım etmek ister misin?" diye sordu Kayla'ya. "Bana her şeyi nereye koyacağımı söyleyebilirsin. Eğlenceli olur."

"Hayır."

Bronwyn iç çekti. Kalbi kırık ve yorgundu. Bryce'ın ona boşanma evraklarını verdiği geceden beri onu pek görmemişti. Avukatını Bronwyn'in avukatıyla görüştürmüş ve ona uygun gördüğü şekilde harcıyı harcamaması için aylık bir harçlık vereceğini ve daireyi döşemek için para ödeyeceğini söylemişti. Bronwyn reddetmeye çalışmış ama paranın zaten banka hesabına aktarılmış olduğu ve bununla ne yapacağını kendisini ilgilendirdiği söylenmişti. Nezaketle pes etmeye ve cömert nafakayı kabul etmeye karar vermişti.

"Neden Brokoli'ye yeni evimizi göstermiyorsun?" diye sordu. Küçük kız, yüzündeki isyankâr ifadeye rağmen, Plettenberg Körfezi'ndeki yaşamlarından kalan birkaç oyuncaktan biri olan, iyice yıpranmış küçük bebeğini aldı ve yürümeye başladı.

"İyi misin?" Theresa Bronwyn'in yanına gelerek sordu. Bronwyn güzel kadına baktı ve başını salladı.

"Pek sayılmaz." Sesi hafifçe titredi. "Şu anda kendimi çok kötü bir ebeveyn gibi hissediyorum. Diğer eve daha yeni alışmıştı ve ben burada onu tekrar kökünden koparıyorum."

"Çocuklar dirençlidir." Theresa rahatlatıcı kolunu onun omzuna doladı ve güven verici bir şekilde sıktı. "İkiniz de iyi olacaksınız."

"Keşke o kadar emin olabilseydim." Bronwyn yüzüne kararlı bir gülümseme yerleştirmeden önce bir iç geçirdi. "Yine de şu anda bunun için endişelenmenin bir faydası yok. Yapacak çok şey var."

Theresa sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Bronwyn, tüm bunlar hakkında duygusal olman sorun değil, biliyor musun? Yaşadıklarını anlayabiliyorum. Sandro ve ben şu anda mutluyuz ama geçmişte son *derece* zor zamanlar geçirdik.

geçmiş." Bu haber Bronwyn'i şaşırtmıştı. Çifti birlikte gördüğü birkaç seferde birbirlerine tamamen bağlı görünüyorlardı. Her zaman mükemmel bir çift olmadıklarına inanmak zordu. "Yani ne zaman konuşmaya ya da ağlamak için bir omuza ihtiyacın olursa, ben yanıdayım."

"Bunun anlamı çok büyük," diye fısıldadı Bronwyn, diğer kadına minnetle sarılırken. "Teşekkür ederim."

O gece arkadaşları gittikten ve Bronwyn düşünceleriyle ve uyuyan kızıyla baş başa kaldıktan sonra karanlık kış bahçesinde oturdu ve hâlâ karmakarışık olan odaya üzüntüyle baktı. Burası yabancı ve biraz da soğuk geliyordu. Bryce'ın güvenlik ekibinin mahremiyetini açıkça ihlal ettiğinden sık sık şikâyet etmiş olsa da, Paul'ün güvenlik ekibinin başına getirildiğini bildiği için kendini çok daha güvende hissediyordu. Adam artık bu ayrı evin güvenliğiyle ilgilenecek ekibin başındaydı. İhtiyacı olduğunda hemen dışarıda olduklarını bilmek rahatlatıcıydı. Cep telefonu öttü ve onu kot pantolonunun cebinden çıkardı.

Yerleştin mi? Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bryce'tan gelmişti.

*Her şey yolunda. Hala
biraz dağınık. Kayla iyi
mi?*

*Huysuz. Seni özlüyor. ☹️
Ben de onu özledim. Ben de
seni.*

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Onu deliler gibi özliyordu ama bunu ona söylemek kesinlikle karışık bir mesaj gönderecekti.

Geç oldu. Ben yatmaya gidiyorum. Ani olmuştu ama onun cazibesine kapılmak istemiyordu. Onu cesaretlendirmek istemiyordu. İkisinin de hayatına devam etmesi gerekiyordu. Bu onlar için ne kadar acı verici ve zor olursa olsun.

Tamam. 2m'de görüşürüz. İyi geceler.

Telefonu birkaç uzun an boyunca göğsünde tuttu ve sonunda kendini yatağa sürükledi.

Dükkânın kapısının üstünden gelen zil sesi Bronwyn'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Yaklaşık yarım saattir notlarına bakıyor ama hiçbir bilgi edinemiyordu ve kapanma vakti yaklaşmış olmasına rağmen bir müşterinin gelmesi dikkatini dağıtabilirdi. Gözlerini kaldırırken yüzünde parlak ve hoş bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade vardı. Orada duranın kim olduğunu görünce gülümsemesi hemen soldu.

Bryce dükkânın içine doğru yürümeye başlamadan önce kısa bir baş sallama hareketiyle onun gözlerine karşılık verdi. Bronwyn kendini sandalyesinden yarıya kadar itti ve sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle ayakta durmakla oturmak arasında kararsızca gidip geldi. Bugün Kayla'yı alması gerekiyordu ama çocuktan hiçbir iz yoktu.

"Bryce?" Bryce onun sorusunu görmedi ve göz gezdirmeye devam etti, oradan buradan bir kitap aldı ve raflara yerleştirmeden önce arka kapak tanıtımlarını okudu. Kadın ona doğru ilerledi ve omzuna dokundu. Adam yüzünde kibar bir gülümsemeyle ona döndü. Onun bu tuhaf davranışına şaşırان kadın kaşlarını çattı ve işaret dilini kullanarak ona orada ne aradığını sordu.

"Şey, çakralarımı nasıl dengeleyeceğimi öğrenmek istedim." Elinde bir kitap tutuyordu. Gülümsemesi yumuşak ve kibar kaldı. "Ve bazı iyileştirici kristaller ya da başka bir şey almayı düşünüyordum."

"Kayla nerede?" diye sordu endişeyle.

"Bu öğleden sonra acil bir toplantı için ofise gitmem gerekti ve Lisa'nın izin günü olduğu için onu kreşe bırakmak yerine Rhys ile biraz vakit geçirmekten hoşlanacağını düşündüm. Birkaç saat sonra onu almak için uğradığımda, oynamayı bırakmaya hazır değildi. Lisa akşam yemeğine kalmasına izin vermemi önerdi. Ben de kendimi boşta buldum ve senin de akşam yemeği yemek isteyebileceğini düşündüm."

"Sanmıyorum..." Tanrım, baştan çıkmıştı. Ama boşanmaları daha yeni sonuçlanmıştı ve bu yanlış yönde atılmış bir adım gibi görünüyordu. Yeni evine taşındığından beri geçen iki buçuk hafta boyunca rahat bir rutine girmişlerdi. Sabahları kahvaltıdan sonra kampüse giderken Kayla'yı onun evine bırakıyor ve her akşam yemekten önce onu eve getiriyordu. Kayla Cuma geceleri onun evinde kalıyordu ve Bryce onu Cumartesi öğleden sonraları annesine teslim ediyordu. Hafta sonunun geri kalanında Kayla Bronwyn'deydi. Konuştukları zaman soğukkanlı ve arkadaş canlısıydılar.

Sabahları ve akşamları Kayla'nın bir ebeveynden diğerine teslim edildiği anlar birbirlerini gördükleri tek zamanlardı. Gün içinde ara sıra ona SMS gönderiyordu ama hepsi bu kadardı. Bu durum hepsi için biraz alışma süreci olmuştu.

"Bence en azından arkadaş olmaya çalışmalıyız," dedi. "Kayla'nın hatırı için. Bu sadece bir akşam yemeği."

"Bizimle asla *sadece* akşam yemeği yenmez, Bryce," diye belirtti.

"Lütfen?" Güzel mavi gözleri sessizce Kayla'nın kilerle yalvardı ve Bronwyn başından beri istediği şeyi yapmadan önce kısa bir an daha şüpheye düştü. Kendi kendine bunu Kayla'nın iyiliği için yaptığını söyledi -küçük kızın iyi geçinen ebeveynlere sahip olması önemliydi- ama kendine yalan söylediğini biliyordu. Onunla yalnız vakit geçirme fikrine karşı koyamıyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmek bu zayıflığını yenmesine yardımcı olmasa da, onun arkadaşlığını arzulayan yanını tatmin etmek için kesinlikle iyi bir iş çıkarıyordu. Ne kadar ters etki yarattığının bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Tamam," diye kabul etti, zihninin gerisindeki çılgık çılgıca itirazları kararlılıkla bastırarak. Boş dükkânın etrafına göz gezdirdi. "Ben dükkânı kapatayım da yola koyulalım."

"*Gino'nun Yeri mi?*" Bronwyn Bryce'a ısıltılı bir şekilde gülümsedi, yol boyunca biriken tüm gerginlik dağılmıştı. Bryce'ın arabasını Green Point'teki küçük aile işletmesi restorana kadar takip etmiş ve tanıdık rotayı fark ettiğinde yüksek sesle gülmüştü. Gino's, çıkmaya başladıkları ilk zamanlarda onun en sevdiği restorandı. O ilk günlerde Hollanda'ya gitmek için ısrar etmiş ve uygun fiyatlı olduğu için sık sık Gino's'u önermişti. Yemekler güzeldi ve atmosfer sıcak ve rahattı. Nişanlandıktan sonra buraya gelmeyi bırakmışlardı ve Bronwyn buranın varlığını neredeyse unutmuştu. Bryce'ın burayı hatırlamasına şaşırmıştı.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi Bryce, her zamanki gibi arkalarında duran ve kartal gözleriyle etraflarındaki sokakları keskin bir şekilde değerlendiren Cal'a bakmadan önce. Sessiz

Cal topuklarının üzerinde dönüp arabaya doğru ilerlerken Bryce'in gönderdiği işaret başını sallayarak onaylandı.

Bryce kendinden emin bir eli Bronwyn'in sırtına koydu ve onu küçük restoranın içine götürdü. Burası her zaman olduğu gibi gürültülü, kaotik ve gülen insanlarla doluydu. Genç bir garson onları arka tarafta samimi bir köşeye götürdü ve gülümseyerek yıpranmış deri ciltli menüleri uzattı.

Yuvarlak masanın ortasındaki her yerde bulunan mumu yaktıktan sonra neşeyle, "İçki siparişleriniz için birkaç dakika içinde döneceğim," dedi. Köşeleri oldukça kasvetliydi ve Bronwyn, Bryce'in kötü ışıktaki dudak okuma becerisi konusunda endişeliydi.

Biraz daha ışığa ihtiyacın var mı? diye işaret etti ve adam başını salladı. "Seni gayet iyi görebiliyorum." Gülümsedi, gözleri kızın yüzünde geziniyordu.

Sessiz bir okşayış.

"Ah." Kızardı, Bryce'in bariz bir şekilde şehvetli bakışı onu yakasının altında biraz daha sıcak hissettirdi. Bryce konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik oldu.

"Yeni yerin tadını çıkarıyor musun?" diye sordu.

"Elbette." Dedi. "Kayla'nın geceleri uyumakta hâlâ sorunları var."

"Bu onun için kafa karıştırıcı. Yakında yeni rutine alışacaktır." Gülümsemesi acı tatlıydı. Servis görevlisi içki siparişleri için geri geldi ve siparişlerini verdikten sonra Bryce dikkatini yeniden ona yöneltti. "Peki ya sen? Yeni yaşam tarzına nasıl uyum sağlıyorsun?"

"Plett'teki hayattan çok da farklı değil. Elbette paramız olması, çalışmak zorunda olmamam ve Kayla'dan uzakta olduğumda artık onun için endişelenmemem dışında." Başını sallamadan önce kendini küçümseyerek güldü. "Tamam, Plett'teki hayatımızdan *çok* farklı. Her neyse, onu özleyorum elbette ama seninle olduğunu ve güvende olduğunu biliyorum." Her iki cümlesini de yarım yamalak imzalıyordu, hâlâ mekânın aydınlatmasıyla ilgileniyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, gözleri kızın dudaklarına odaklanmıştı.

"Elbette," diye havalı bir şekilde reddetti. "Daha önce söyledim mi bilmiyorum ama Bryce, onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Olacağımı düşünmemiştim," diye garip bir şekilde itiraf etti, koltuğunda rahatsız bir şekilde kayarak. "Çocukların etrafında olmak benim rahatlık alanımın çok dışındaydı. Onlardan hoşlanıyorum ama her zaman ... hissetmiyorum."

Adam duraksadı ve kadın dikkatle öne doğru eğildi, adamın bir sonraki sözlerini çok dikkatli bir şekilde düşündüğünü hissetti.

"Onların yanında kendime güveniyorum," diye tamamladı, sesi son kelimedede kayboluyordu. Şaşkınlık içinde, başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı.

"'Kendinden emin' kelimesini kullanırken ne demek istediğini anladığımdan pek emin değilim," dedi açıkça. "Onlarla ilgilenme yeteneğinizden emin misiniz yani?"

"Bu ve onların yanında kendimi kaybetmeyeceğime dair kendime güvenmiyorum." Bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu yine görebiliyordu ve burada çok dikkatli davranması gerektiğini biliyordu.

"Kayla sabrımı test etmeyi seviyor," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Birkaç kez ona karşı kendimi kaybettiğim de oldu ama bu tamamen durumla nasıl başa çıktığınızla ilgili ve açıkçası Bryce, konu Kayla olduğunda sen kolay lokma oluyorsun. Bana yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabileceğini biliyor."

Servis görevlisi içecekleriyle birlikte döndü ve sipariş vermeye hazır olup olmadıklarını sordu. İki de menüye suçluluk dolu bakışlar fırlattı - henüz yemek hakkında düşünmemişlerdi bile. Bakışlarını tanıyan kız güldü ve birkaç dakika içinde döneceğine söz verdi. Sipariş verme işini hallettikten sonra Bronwyn beklenti dolu gözlerini ona çevirdi, kaldığı yerden devam etmesini bekliyordu.

Bryce gözlerini onunkilerle buluşturmadan önce kırmızı şarabından güçlendirici gibi görünen bir yudum aldı.

"Beni evliliğimiz boyunca senden bir şeyler saklamakla suçladığında haklıydın," dedi ve konuşmayı tamamen farklı bir yöne çekerek onu şaşırttı. "Bilmen gerekmediğini düşündüğüm şeyler. Zayıflık olarak göreceğini düşündüğüm şeyler. Sana söylemeye utandığım şeyler. Bir keresinde sana kendimi her şeyi fetheden bir kahraman gibi hissettirdiğini, bana dünyayı ele geçirebileceğimi hissettirdiğini söylemiştim. Gerçekten de baş döndürücü bir duyguydu Bron. Senin 'kahramanın', ayaklarını yerden kesen 'prens'in' olmak hoşuma gidiyordu.

"Kendimi hep inandığım kötü adam yerine bir kahraman gibi hissettiren bir kadın bulmayı hiç beklemiyordum. Bu yüzden, hakkımda bilmen gereken her şeyi sana anlatmak yerine, benim *mükemmel* bir erkek olduğumu düşünmene izin verdim. İki yılımı bu yanılsamayı sürdürmeye ve senin bende bıraktığın yanlış izlenime uygun yaşamaya çalışarak geçirdim.

Benden. Ofiste bir şeyler ters gittiğinde bunu içime attım ve senden sakladım. Yaşadığım sorunla ilgili hayal kırıklığının hayatımıza sıçramasına izin vermektense bunu tek başıma çözmek için içime kapandım."

"Bryce." Bryce'ın açıklamaları karşısında biraz afallamıştı ve cevap vermeden önce düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Senin böyle *mükemmel bir* kahraman koca olmanı hiç beklemiyordum. Ben bir adama aşık oldum, bir süper kahramana değil."

"Gerçek adamı tanı mıyordun Bron," dedi ağır bir sesle. "İşte bu yüzden o kâğıtları imzalamak zorunda kaldım. Beni tanıman için sana bir şans vermek istedim. Kusurlarımı ve her şeyimi. Yeni bir başlangıç yapmamızı, en başa dönmemizi istedim. Bu yemeğin bizim için yeni bir başlangıç olmasını istedim."

"Yani, doğru anlamış mıyım, yeniden *çıkma*ya başlamamızı istediğin için mi boşanmayı kabul ettin?" diye sordu kuşkuyla. Onu doğru anladığından pek emin değildi.

"Temel olarak ... evet," diye onayladı ve Bronwyn kafasının tepesinin patlamak üzere olduğunu hissetti. Hatta elini yüzüne götürdü, burnundan ve kulaklarından buhar çıktığından neredeyse emindi, sanki çıldırmış bir çizgi film karakteri gibiydi. Ne yazık ki garsonları geri dönmek için o anı seçmişti ve Bronwyn sabırsızlıkla beklerken kadın önlerindeki masaya sıcacık, aromatik makarna kaselerini ve çıtır sarımsaklı ekmeği boşalttı. Servis görevlisi gider gitmez Bronwyn çatık kaşlarını tekrar karşısında oturan rahatsız görünümlü adama çevirdi.

"Son birkaç aydır yaşadığımız duygusal çalkantılardan sonra bu planına katılacağımı gerçekten düşündün mü?" diye sordu, öfkesini dizginlemek için son derece çaba sarf ediyordu, adamın mutlak küstahlığına inanamıyordu. "Peki bu ne? Büyük bir uzlaşma planının ilk aşaması mı?"

"Öyle bir şey yok," dedi sessizce. "Sadece beni neyin motive ettiğini anlamanı *umuyordum*."

"Seninle yemeğe gelmem için beni kandırarak yeni ve dürüst bir ilişkiye mi başlamak istedin? Yani, bu beni sahte bahanelerle buraya çekmek değil de nedir? Buradaki dürüstlüğü pek hissedemiyorum Bryce," diye alaycı bir şekilde belirtti. Pişman görünme nezaketini gösterdi.

"Bunun kolay bir alışkanlık olduğunu söylemedim Bron," dedi tedirgin bir sesle ve kız, içinden gelen saygısız kıkırdamayı bastırdı.

dudaklarından döküldü. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, onun bu küstahlığı karşısında hem sinirlenmiş hem de tuhaf bir şekilde büyülenmişti. Birbiriyle çelişen o kadar çok duygu hissediyordu ki, adamın işlerin içine attığı bu çılgınca yeni somun anahtarına nasıl yaklaşması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Bir yanı yoluna devam etmek ve hayatını onsuz yeniden inşa etmek isterken, daha büyük bir yanı da onun neden kendisi hakkında bu kadar düşük bir fikre sahip olduğunu bilmek *istiyordu*. Neden kendisinin bir kötü adam olduğunu düşündüğünü bilmek *istiyordu*. Aşık olduğu adamın hiç var olmadığına bir an bile inanmamıştı ama *onun* açıkça böyle düşünmesi onu rahatsız ediyordu. Yine de bu şekilde dönüp durmaya devam edemezlerdi. Bu ikisine de iyi gelmiyordu.

Bryce, seninle bir tur daha atabilir miyim bilmiyorum, diye üzümlere imzaladı. *Çok yorucu.*

"Şimdilik yemeğimizin tadını çıkarmaya çalışalım," diye önerdi. "Ne eksik ne fazla. Sadece akşam yemeği. Tamam mı?"

Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra küçük bir iç çekişle başını salladı.

"Tamam. Sadece akşam yemeği."

Gecenin geri kalanı Bronwyn'in o çirkin sohbetten sonra beklediği kadar gergin geçmedi. Bryce, Kayla'nın gündüz maskaralıklarını anlatarak onu eğlendirmeye devam etti. Tartışmalı flört konusuna tekrar değinmedi ama bu konu aralarında, masada onlarla birlikte oturan kocaman bir fil olarak kaldı.

Birkaç saat sonra restorandan çıktıklarında rüzgâr uğulduyordu ve restoranın saçaklarının altında durduklarında onları karşılamak için koşarak yanlarına gelen Cal'ın üzerine yağmur ve dolu bir arada acımasızca yağıyordu. Cal'ın başının üzerinde tuttuğu kocaman siyah şemsiye rüzgârla savruluyordu ve Bronwyn şemsiyenin hayatta kalacağına dair pek umutlu değildi. Haziran ortasıydı ve gelmekte geciken kış, sivri dişlerini neşeyle gösteriyordu. Cape Town korkunç kış fırtınalarıyla ünlüydü ve fazla uyarı yapmadan gelen bu fırtına da en kötülerinden biri olacak gibi görünüyordu. Kayla'yı Rick ve Lisa'nın evinden böyle kötü bir havada getirmenin iyi bir fikir olmadığına hemen karar verdiler.

Bronwyn, Kayla'nın yatıya kalıp kalamayacağını sormak için Lisa'yı ararken onlar da birkaç dakikalığına restorana geri döndüler. Diğer kadın kararlarını hemen kabul etti ve uykulu küçük kızı ailesine iyi geceler dilemesi için telefona verdi. Kayla'nın sesi yeterince mutlu geliyordu ama Bronwyn doğal olarak endişeliydi çünkü Kayla daha önce ailesinden ayrı bir gece geçirmemişti. Birkaç dakika daha güvence verdikten sonra Bronwyn telefonu kapattı ve Bryce'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"İyi misin?" diye sordu ve Kayla başını sallayarak gözyaşlarını sildi. Kayla'nın ailesinden uzakta ilk kez bir gece kalması büyük bir olaydı ve Bronwyn bu konuda biraz fazla duygusal hissediyordu.

"O iyi olacak." Bryce ona tek koluyla utangaç bir şekilde sarıldı. Bronwyn onun gözyaşları karşısındaki erkeksi beceriksizliğinden etkilendi ve Bryce onu tekrar dışarı çıkarırken ona titrek bir gülümseme verdi. Bir kez daha zavallı Cal'ın bekletildiği saçağın altında tereddüt ettiler.

Bu havada eve gitmeni istemiyorum, diye acilen imzaladı. Bronwyn dışarıdaki sağanağa baktı ve ona hak verdi. Bu sağanakta araba kullanmayı kesinlikle istemiyordu. Neredeyse gale kuvvetinde esen rüzgârlar da işine yaramamıştı. Kaldırım kenarına park etmiş arabalarına bakarken dudağını ısırdı. Ne yazık ki Bryce daha kitapçıdan çıkmadan Paul'ü kovmuş, Cal'la birlikte Bronwyn'in eve sağ salim varmasını sağlayacaklarını söylemişti.

Cal seni götürebilir. Ben takip ederim, diye otoriter bir şekilde imzaladı ve kız başını salladı. Bu öneri hiç hoşuna gitmemişti, Bryce'ın kendisi de tedirgin bir şofördü ama bu nedenle karşı çıkmanın onun gururuna dokunmayacağını da biliyordu.

"Bronwyn, bu konuda benimle tartışmak istemezsin," dedi yüksek sesle. "Bu havada araba kullanmak istemediğini biliyorum."

Hepimiz senin arabanla gidebiliriz, diye karar verdi. *Paul sabah benimkini alabilir.*

Bu karar karşısında biraz afallamış görünüyordu ama sanki fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi hemen kabul etti.

İşaret dilini iyi bilen ve konuşmaları takip eden Cal, kararlarını verdikleri için rahatlamış görünüyordu ve onları Bryce'ın şık arabasına doğru yönlendirdi.

"Sence arabam burada iyi olacak mı?" diye sordu Cal'a endişeyle, arabanın kapısını onlar için açık tutarken.

"Merak etmeyin hanımefendi, bu gece adamlarımdan birine aldırırım," diye güvence verdi.

"Kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum ve bu hava berbat."

Cal kibar bir gülümsemeyle, "Bu bizim işimiz," dedi. "Biz hallederiz." Cal'ın bu konuda boyun eğmeyeceğini anlayan Bronwyn başını eğip arabanın arkasına tırmandı; Bryce da onu takip etti, cüssesi arka koltuktaki alanın çoğunu kaplıyordu. Bronwyn hemen sıkıştığını hissetti ama Bryce onun ne kadar rahatsız olduğunu farkında gibi görünüyordu, bu yüzden arabanın kendi tarafında kalmaya devam etti. Adamın Bronwyn'i sıkıştırmama çabalarına rağmen, Bronwyn hâlâ onun hayattan daha büyük varlığının farkındaydı. Işığın azlığı nedeniyle doğal olarak sohbet çok kısıtlıydı ve restorandan yeni evine kadar süren kısa yolculuk boyunca kıvrınmamaya çalıştı.

Garipliği hafifletmek için düşünmeden bir konuşma başlatmaya çalıştı ama bu hareketin boş olduğunu hemen farkına vardı. Kelimeler daha doğru düzgün şekillenmeden boğazında düğümlendi. Geriye emniyet kemerinin tokasıyla oynamak kalmıştı ve birkaç dakika huzursuzca kıpırdandıktan sonra, adamın sıcak eli parmaklarının üzerine kapandığında sıçradı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elini dudaklarına götürdü ve hassas avucuna tatlı bir öpücük bıraktı. Karanlıkta onun yüzünü görmeye çalışırken nefesi kesildi ama gözlerinin akından başka bir şey göremedi. Elini yavaşça kucağına bırakmadan önce güven verici bir şekilde sıktı.

Evine vardıklarında Cal ondan elektronik kapıları açmasını istedi ve arabayı ön kapının hemen önünde yumuşak bir şekilde durdurdu. Kızın tarafındaki kapıyı açmak için dışarı fırladı ve kız onun için tuttuğu şemsiyenin altına eğildiğinde, diğer kapının açıldığını duydu ve Bryce'ın da arabadan indiğini gördü. Cal daha itiraz edecek bir kelime bile edemedi, Bryce arabanın etrafını sarmış ve Cal'i başından savarak diğer adamdan şemsiyeyi almış ve onu ön kapıya kadar kendisi yürütmüştü. Aydınlık verandaya ulaştıklarında, Bryce gergin bir gülümsemeyle ona döndü.

"Yemek için teşekkürler," dedi çabucak, başka ne söyleyeceğinden emin değildi. Adam ona bakmaya devam etti, yakışıklı yüzü ve saçları

yağmurdan ıslanmıştı. Büyük şemsiye onu pek korumuyordu, onun yerine dikkatini onu kuru tutmaya odaklamıştı.

"Bu gece aldatıcı olduğumu düşündüysen özür dilerim Bron," dedi birkaç dakikalık uzun bir sessizlikten sonra. "Niyetim bu değildi."

Yumuşak bir şekilde iç çekti.

"Tam ifşa departmanında kesinlikle biraz daha pratiğe ihtiyacın var," diye kabul etti. Kafası karışmış görünüyordu ve onu tam olarak anlamadığını fark ederek, ifadesini - elinden geldiğince - işaret diliyle tekrarladı. Adamın gözlerinde gizlenen gölgeler onun sözleriyle aydınlandı ve yüzünde yeşeren umuttan etkilendi. Evet, Kayla'yı çılgın uzlaşma kampanyasını başlatmak için aptalca bir platform olarak kullanarak yanlış bir yol izlemişti ama ilgisini çektiğini kabul etmek zorundaydı. Bundan da öte, adamın daha önce ortaya koyduğu kırılganlıktan ve şok edici özgüven eksikliğinden derinden etkilendiğini inkâr edemezdi. Sözlerini görmezden gelmek zor, unutmak ise imkânsızdı.

"Sanırım cezalandırılmayı çok seviyorum," dedi yüksek sesle ve Alice'in yüzünde beliren gülümsemeye bakılırsa, Alice *bunu* sorunsuz bir şekilde anlayabiliyordu. "Cumartesi günü Pierre'in doğum günü partisine gideceğim ve Alice bana senin de orada olacağını söylediğine göre, birlikte gidebiliriz."

"Bu hoşuma giderdi." Sesi zorlukla dizginlenen bir heyecanla kalındı ve Bronwyn bu soğukkanlılık eksikliğini oldukça tatlı buldu.

"Detayları daha sonra halledebiliriz." Gülümsedi.

Garip bir duraksamadan sonra, "Sabah Kayla'yı Rick ve Lisa'nın evinden alıp her zamanki saatte eve getireceğim," dedi.

"Bu işe yarar."

"Harika."

"Tamam..."

Etraflarında kopan fırtınadan habersiz, birbirlerine doğru eğilerek sonsuz bir an boyunca orada durdular. Kadın adamın ağzına baktı, onu bu kadar çok öpmek istemesinin aptalca olduğunu biliyordu. Başka hiçbir şey için erken değildi. Özellikle de sıfırdan inşa etmeye çalıştıkları bu acemi ilişki henüz herhangi bir fiziksel yakınlaşmaya hazır olmadığından. Ama Bronwyn bunu o kadar çaresizce istiyordu ki neredeyse dudaklarında onun tadını alabiliyordu. Baş

alçaldı, onunki geriye doğru eğildi ve dünya yavaşladı ve ... durdu. Duyguları o kadar artmıştı ki, adamın yüzüne çarpan, saçlarında ve uzun kirpiklerinde boncuk boncuk biriken her bir yağmur damlasını neredeyse tek tek sayabiliyordu. Rüzgâr şemsiyeyi yakalayıp gevşemiş tutuşundan kopardığında dudakları onunkilere *henüz değmişti ki* şemsiye ters döndü. İkisi de telaşlanmış ve ağır nefesler alarak aniden birbirlerinden ayrıldılar. Gerçeklik aralarına girdi ve kelimenin tam anlamıyla şok etkisi yaratan buz gibi bir suyu ikisinin de üzerine boşalttı. Bronwyn dondurucu yağmurun, ceketinin yakasının biraz aralandığı ensesinden aşağı damladığını hissedince ürperdi.

"Üşütmeden içeri girmelisin," diye ısrar ederek onu kapıya doğru yönlendirdi ve o da uyuşuk bir şekilde başını salladı. Adam onu nazikçe kenara itmeden önce güvenlik kodunu birkaç kez karıştırdı ve onunkinden çok daha az titreyen elleriyle onun yerine yaptı. Kapıyı açtıktan sonra ona döndü, yüzünü soğuk, ıslak ellerinin arasına aldı ve onu belirsiz bir şekilde öptü. Öpücükte hiçbir incelik yoktu, sadece çığ bir tutku vardı ve Bronwyn saniyeler sonra onu bıraktığında biraz sersemlemiş ve ayakları üzerinde duramıyormuş gibi hissetti.

"İyi geceler," dedi huysuzca, zaten ıslak olan boynunu yağmurdan korumak için sırlıklam olmuş ceketinin yakasını salladı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Kapıda durdu ve Cal'e arabada kalmasını işaret ettikten sonra yolcu koltuğuna tırmanıp kapıyı yumuşak bir hareketle kapatmasını izledi. Ondandır araba orada öylece durdu ve Cal içeri girip kapıyı kapatana kadar adamın gitmeyeceğini biliyordu. Geri adım atıp kapıyı kapatmadan önce arabanın önündeki karanlık figüre el salladı. Arabanın garaj yolundan geri dönüşünü izlerken içini çekti ve bir kez olsun bu gece yaptığı kesin hatalar üzerinde *durmamaya* çalıştı.

Bryce'la ilişkisi söz konusu olduğunda gerçekten de aptalın tekiydi. Aynı aptalca hataları tekrar tekrar yapıyordu ama bu gece onda daha önce hiç olmayan bir şey görmüştü. Onun gözlerinde kararlılık ve kırılganlığın alışılmadık bir karışımını görmüştü. Evli olduğu adam daha önce bu hassasiyeti bir an bile görmesine izin vermezdi. Bu ona umut verdi.

"Merhaba." Bryce ertesi akşam Kayla'yı eve getirdiğinde neredeyse utangaç görünüyordu. Küçük kız kendini Bronwyn'in kollarına bıraktı ve sanki bir gün değil de aylardır ayrı kalmış iki insan gibi birbirlerine abartılı sarılmalar ve öpücükler yağdırarak barıştılar. Uzun ve coşkulu bir selamlaşmanın ardından Kayla, oyuncaklarının da onu özleyip özlemediğini kontrol etmek için odasına koştu ve anne babasını

birbirlerine sinirli bir şekilde.

"Hey." Bronwyn onun selamına karşılık verdi ve topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. Bir önceki geceden beri aralıksız yağmur yağıyordu ve Bron, Bryce'ın omzunun üzerinden kasvetli havaya baktı. Kayla'yı bıraktığında alışkanlığı olduğu üzere hâlâ verandada duruyordu. İçeri hiç girmemişti.

Bronwyn anlamsızca, "Dışarısı buz gibi," diye gözlemledi. "Sıcak bir şeyler içmek ister misin?" Davet karşısında gözleri parladı ve hızla başını salladı. Döndü ve arabada bekleyen Cal'a kalmak istediğini işaret etti. Diğer adam başını salladı ve "tamam" işaretiyle karşılık verdi.

"Bu kadar kısa sürede burayı çok güzelleştirmişsin," dedi, adaya otururken ev gibi mutfağa bakarak. Kadının geniş odada koşuşturarak bir demlik çay hazırlamasını izledi. Birkaç dakika sonra, çay demliği aralarında demlenirken onun karşısına oturdu.

Ellerini meşgul etmek ve endişesini uzak tutmak için çayını doldurdu ve otomatik olarak onun sevdiği şekilde yaptı.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye sordu ve kız bu açık sözlü soruyu düşünürken elleri huzursuz hareketlerini durdurdu. Bryce nasıl da kestirip atmıştı.

"Hayır," diye yanıtladı. "*Sen* hissetmiyorsun ama durum hissettiriyor. Sen de aynı şekilde hissetmiyor musun?"

Onun sorusunu düşünürken çayından bir yudum aldı ve cevap vermeden önce zarif çay fincanını dikkatlice tabağına geri koydu.

"Çok korkuyorum," diye itiraf etti sevimli bir sırıtışla. "Yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyorum. Dün gece, istemeden her şeyi berbat ettiğimin mükemmel bir örneğiydi." Gülümsemesi soldu ve

Gözleri karardı. "Tüm *evliliğimiz* benim istemeden çuvallamamın bir örneğiydi."

Açıkçası buna ne cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve Kayla göğsünde Brokoli ile koşarak mutfağa geri döndüğünde rahatladı. İkisi de bu kesinti için minnettardı ve dikkatlerini bir dakika içinde bir mil konuşan küçük kıza odakladılar. Birkaç dakika çocukla uğraştıktan sonra Bronwyn dikkatini çekmek için Bryce'ın omzuna dokundu.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin?" "Bunu çok isterim," dedi.

Bütün gün okulda ve işte çalıştıktan sonra mucizevi bir ev yemeği beklemesi ihtimaline karşı, "Pizza sipariş ediyoruz," diye uyardı.

"Sorun değil." Telefonunu çıkardı. "Cal'a bir süre kalacağımı haber vereyim. O ve Paul akşam yemeği için paket sipariş de verebilirler."

Kayla'yı, çocuğun ulaşabileceği kadar alçakta tuttuğu mıknaatıslı pizza menüsünü alması için buzdolabına gönderirken başıyla onayladı.

"En son ne zaman pizza yediğimi hatırlamıyorum," dedi Bryce, memnun bir iniltiyle kanepeye yaslanarak. "Çok lezzetliydi."

Hepsi oturma odasındaydı ve ısıtılmış halının üzerinde doğaçlama bir pikniğin tadını çıkarmışlardı. Kayla yerde yemek yemenin yeniliğinden hoşlanıyordu ve sürekli olarak annesinin kucağından babasının kucağına sürünüyor, şefkatli ebeveynlerinin ilgisinden hoşlanıyordu. Şu anda annesinin kucağında oturuyordu ve Bronwyn çocuğun uyuklamaya başladıkça başının giderek ağırlaştığını hissedebiliyordu. Yatma vakti yaklaşıyordu.

"Banyo zamanı, ufaklık," diye fısıldadı Bron onun kulağına. "Baf yok anne," diye itiraz etti çocuk uykulu bir sesle.

"Evet banyo, Kayla."

Küçük kız kirliydi ve yüzü pizza lekeleriyle kaplıydı. Çocuk kendini yukarı itti ve Bronwyn'in duyduğunda neredeyse ilmek ilmek işlediği uzun ve acılı bir iç çekti.

"Baba baf I?" diye sordu, muhtemelen babasının ona yumuşak davranacağını biliyordu. Bronwyn soru soran kaşlarını kaldırarak Bryce'a baktı.

Başını salladı, küçük kıza gülümserken bakışları şefkatliydi.

"Gel o zaman," diye davet etti, kollarını ona doğru uzatarak. Kız kollarına atıldı ve adam uzun bir süre ona sarıldı, bebek kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. "Seni seviyorum, tatlım."

Bronwyn'in kalbi onları izlerken pelteye döndü. Arkasını dönüp yemek artıklarını temizlemekle meşgul olurken bir yandan da gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Kayla onu oturma odasından çıkarıp üst kattaki banyoya götürürken arkasını onlara dönmedi. Kendisi mutfakla uğraşırken onları yaklaşık on dakika kadar yalnız bıraktı, sonra da onları yukarı kadar takip etti.

Bronwyn onlara katıldığında Bryce çoktan geveze Kayla'ya havlu veriyordu. Bronwyn görüş alanına girdiğinde ona gülümsedi; yüzündeki ifade o kadar sıcak ve etkilenmemişti ki Bronwyn de gülümsemekten kendini alamadı.

"Hızlı bir banyoydu," dedi sessizce ve omuz silkti.

"El düşünu kullandım," diye mırıldandı. "Zaten ayakta uyuyor. Bu durumda onu hortumla yıkamanın daha etkili olacağını düşündüm."

Kayla'yı kucağına aldı ve kız yatak odasına götürdü.

"Yoğun bir gün geçirdi," diye açıkladı Kayla'nın başının üzerinden pembe bir gecelik geçirirken. Sürekli konuşmasında Bronwyn'in hoşuna giden gergin bir hava vardı. "Bu sabah Güney Afrika Müzesi'ne gittik. Çok eğlendi, hayvan ve kuş sergilerine bayıldı. Daha sonra ofise uğramam gerekti, bu yüzden öğle yemeğinden önce birkaç saat kreş arkadaşlarıyla takıldı. Arkadaşlarıyla eğlendin, değil mi Kayla?" Uykulu bir şekilde başını salladı ve adam onu yatağına kaldırıp yatırırken sırıttı.

Küçük kızın en sevdiği tekerlemeleri birlikte okuyarak birkaç dakika geçirdiler ve bu üçü için de eğlenceli ve eşsiz bir deneyim oldu. Aslında Bronwyn ve Bryce bu deneyimden o kadar keyif alıyorlardı ki Kayla'nın uykuya daldığını fark etmediler. Kayla'nın uyuduğunu ilk fark eden Bryce oldu ve Kaz Ana taklidine kendini kaptırmış olan Bronwyn'i susturdu. Çocuğun odasından sürünerek çıktılar ve birkaç dakika uyumasını izlemek için kapının önünde durdular.

"En azından bir şeyi doğru yapmayı başardım, ha?" Bryce'ın sesi gururla dolup taşıyordu ve Bronwyn onun gözleriyle buluşmak için başını geriye eğdi.

Çok haklısın, Bryce, diye imzaladı ve Bryce yüzünü buruşturdu - gözleri inançsızlıkla donuklaşmıştı- sonra arkasını dönüp aşağıya indi. Kadın onu takip etti, bakışları adamın geniş omuzlarının gergin duruşuna sabitlenmişti.

Merdivenlerin dibinde ona katıldığında, "Sanırım ben gideceğim," dedi.

"Hayır," diye başını salladı. "Kesintisiz bir konuşma yapmalıyız Bryce. Yeni bir başlangıç fikrine açığım çünkü seni hâlâ seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, tam bir pislik gibi davrandığın zamanlarda bile. Sadece bu durumun bizim için ya da Kayla için sağlıklı olduğunu düşünmüyordum. Evliliğimizin sonunun geldiğini hissediyordum çünkü aramızda hala çözülmemiş bu kadar çok sorun varken bir çift ya da bir aile olarak geliştiğimizi göremiyordum. Bir şans daha mı istiyorsun? O zaman bunu düzgün bir şekilde yapacağız. Artık sır yok."

ON ALTINCI BÖLÜM

Bryce, oturma odasına geri dönerken onun ince sırtını izledi ve gergin bir şekilde yutkundu. Neredeyse onunla ilk tanıştığı andan beri korktuğu şey buydu. Bu "konuşmadan" kaçınmak için elinden geleni yapmış ve bu süreçte evliliğini mahvetmişti. Bir inanç sıçraması yapmanın ve geçmişteki zalimliğine rağmen onu hâlâ seviyorsa, doğasında var olan alçaklığını bile görmezden gelebilecek kadar sevebileceğine inanmanın zamanı gelmişti. Ona yaşattığı onca şeyden sonra, gerçeği öğrenmeyi fazlasıyla hak ediyordu. Tek umduğu, eğer daha sonra onunla hiçbir şey yapmak istemezse sonuçlarıyla yüzleşebilecek kadar güçlü olduğuydu.

Kadın yürümeyi bıraktı ve adam endişesine o kadar kapılmıştı ki ona çarptı. İkisi de dengelerini kaybetti ve adamın elleri onu sabitlemek için kollarının üst kısmını sardı. Nefes nefese geçen birkaç dakika boyunca kızın kıvrak vücudu adaminkine yapıştı, sırtı adaminkine dönüktü ve adamın vücudu utanç verici bir öngörülebilirlikle karşılık verdi. Onu hemen serbest bıraktı ve aralarına makul bir mesafe koyarak, kızın küçük, sert kıcının kıvrımlarına karşı sertleştiğini hissetmemiş olmasını umdu.

Odaklan Bryce! diye kendine çıkıştı, titreyen bir nefes aldı. Onun yanından geçip doğrudan kanepeye yöneldi. Yere eğildi ve ereksiyonunu ondan saklamak için rahatsız edici bir girişimde bulunarak bir bileğini dizinin üzerine katladı. Lanet olası şeyin hiçbir anlamı yoktu ve durumun ciddiyeti bile bir şeyleri bastırmak için pek bir şey yapmıyordu.

Bronwyn karşısındaki sandalyeye oturdu ve birkaç uzun saniye boyunca gülümsemeden ona baktı. Bu bakış, vücudunu tekrar kontrol altına almak için fazlasıyla yeterliydi. Bu konuşmaya nasıl başlamaları gerektiğinden emin değildi ve Bronwyn'den gelecek ipuçlarını bekledi.

ona baktı. Kadın ona öylece bakmaya devam edince rahatsız olmaya başladı ve koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Bu lanet ruh delici buz gibi bakışı ne zaman mükemmelleştirmişti? Geçmişte "öfkeli eş" repertuarının bir parçası olmamıştı.

"Şey," dedi rahatsız bir şekilde. Sessizliğe alışkındı ama bu özel konuşma boşluğunu anlamsız kelimelerle doldurmak istediğini fark etti ve bunun ondan bir tür yanıt almasını sağlayacağını umdu. "Şey ..."

Hiçbir şey söylemedi, her zamanki etkileyici yüzü duygulardan tamamen yoksundu. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktı ... ve gerçekten, neden yapsındı ki? Bir keresinde ona yarattığı hasarı düzeltmeyeceğini söylemişti ama dürüst olmak gerekirse bunu denememişti bile. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Denememişti çünkü denemeyi hak ettiğini düşünmemişti. Korku yüzünden sakat kalmaktan bıkmıştı. Bunu düzeltebilirdi, düzeltecekti. Sadece o lanet sıçramayı yapması gerekiyordu.

"İlk tanıştığımızda. . ." Sessizliği o bozdu ve Bronwyn boğazının arkasından rahatlamış bir ses çıkardı. Kendisinden bir işaret gelmeden konuşmaya başlamasını beklememesine rağmen, bitmek bilmeyen sessizliği sona erdirdiği için minnettardı. "Hayatımda gördüğüm en büyüleyici şeydin. O işle başa çıkamadığın o kadar belliydi ki, taciz edilmiş gibi görünüyordun ve Pierre'le ben masalarından birine oturduğumuzda dehşete kapılmıştın."

"Bunu fark etmemen gerekiyordu," diye araya girdi kuru bir sesle ve sonra sözünü kestiği için neredeyse kendini tekmeleyecekti. Adam onun sözlerine karşılık olarak hafifçe güldü.

"Fark ettim," dedi anımsatan küçük bir gülümsemeyle. "Güzel gözlerin duygularını saklamakta pek iyi değil, tatlım. Çok etkileyiciydin. Muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum en kötü garson." Kadın bu söz üzerine dilini ısırды ama adamın sırtışı kadının yüzündeki ifadeyle daha da genişledi. "Gördün mü? Bundan hoşlanmadın. Gözlerin yalan söylemez. Pierre benim hayranlığımı anlayamıyordu ve ben de onun dünyanın en büyüleyici yaratığını nasıl görmediğini anlayamıyordum. Daha önce de söylediğim gibi, senden uzak duramıyordum. Geri dönmeye devam ettim ve

Seninle geçirdiğim zaman arttıkça, seninle daha çok zaman geçirmek istedim. *Evlenme* teklif etmemin ana nedeni - bu konuda söylediğim bazı acımasız şeylerin aksine - hayatımı yanımda sen olmadan hayal edemememdi. Sen beni seviyordun. Bunu bana defalarca söyledin ve ben de *çaresizce* karşılık vermek istedim ama yapamadım. Seninle çok mutluydum ama nasıl sevilleceğini *bildiğimi* sanmıyordum. Bana öğretmeni istedim. Beni daha iyi bir insan yapmanı istedim."

"Anlamıyorum," diye başını salladı.

"Biliyorum, özür dilerim. Bu işi pek iyi yapamıyorum." Boğazını temizledi. "O akşam akvaryumdan döndükten sonra yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı ve adamın acı içinde yutkunmasını, sonra da kendini savaşa hazırlayan biri gibi omuzlarını geriye atmasını izledi. Adam onun gözlerine bakamıyor gibiydi ve bakışlarını arkasındaki duvara sabitlemişti.

"Bana ilk anımın ne olduğunu sormuştunuz," dedi donuk bir sesle. "Sana babamla ilgili anlattığım şey, kolumu kırdığı zaman- yaptığı şey bir kaza değildi. Beni ilk kez incitmiyordu, sadece ilk kez hatırlıyordum. Ve ondan sonra olan her lanet şeyi kesinlikle hatırlıyorum."

"Aman Tanrım..."

Onun sözlerini görmedi. Korkunç ve ölü bir sesle konuşmaya devam ederken hâlâ ona bakmıyordu. Kadın şok içinde iki elini de bilinçsizce ağzına götürmüştü. Bir yanı böyle bir şey duymayı bekliyordu, ama şimdi o kelimeleri söylerken, onlara tam olarak inanamıyordu.

"Richard doğduktan sonra," kardeşine hiç Richard dememişti ama nedense bu resmiyet konuşmanın ciddiyetine uyuyordu ve Bronwyn bunu sorgulamadı. "Yaşlı adamın öfkesini ve darbelerini üzerime çekmek için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldım. Küçük kardeşime tek bir pis parmağını bile sürmedi. Buna izin veremezdim. Rick'in tüm bu iğrenç karmaşadan etkilenmemesini sağlamaya çalıştım. Kötü ruhlu piç daha uzun yaşasaydı Rick'i bu kadar koruyamayabilirdim ama o öldüğünde ben on üç yaşındaydım. Rick on yaşındaydı ve babamızın yasını gerçekten tutabilecek kadar gençti. Annemiz ise benim on sekizinci doğum gününden birkaç ay önce ölmüş, içine kapanık bir kadındı. Yumurtalık kanseri teşhisi konulduktan sadece birkaç ay sonra öldü. Savaşmaya bile çalışmadı. Sanki sadece

hayattan vazgeçmişti. Zaten babamın geçirdiği kazadan sonra zihinsel ve duygusal olarak kendini kaybetmişti. Rick'i büyüten *bendim*, ona baktım, beslenmesini ve düzgün giyinmesini sağladım."

"Ama ben senin ailenin zengin olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı şaşkınca, ama adam hâlâ göz göze gelemediği için sözlerini görmedi ve imzalamadan önce dikkatini çekmek için hafifçe el salladı.

"Para bir istismarcıyı istismarcı olmaktan alıkoymaz. Annem bizi alıp gidecek imkânlarla sahip olabilirdi ama duygusal olarak bu kararı verecek kadar güçlü değildi. Onu tamamen korkutmuştu ve bazen onun anısından, onunkinden daha çok nefret ediyorum. Beni incitmesine, onu incitmesine izin verdi ve eğer bunu engellemek için orada olmasaydım, Rick'i de incitmesine izin verecekti ve ben bunu affedemem." Bu düşünce karşısında ürperdi ve gözleri tekrar duvara kaydı. "Biz onun mükemmel ailesiydik. Bizi dövüp boyun eğdirmişti ama yine de anneme ve bana vurmak için *her zaman* daha fazla neden buluyordu.

"Ama dediğim gibi, o pis yumruklarını kardeşime *hiç değdirmedi*." Sözleri sertti ve öfkeli bir gururla titriyordu. "Oldukça büyük bir çocuktum ve onunla tek karşılaşmam ölmeden hemen önceydi. Rick'in peşinden gitti ama ben ona göğüs göğüse karşı koydum ve o da geri çekildi." Bronwyn bunu gözünde canlandırabiliyordu, korkmuş küçük bir çocuk canavar gibi bir adamla cesurca yüzleşerek küçük kardeşini koruyordu ve kafasında oluşan yürek parçalayıcı görüntüler karşısında ağlamamak için ellerini sıkıca yumruk haline getirmek zorunda kaldı.

"Ondan sonra bana sadece bir kez daha vurdu ve sonra garip bir yat kazasında öldü. Tanrım, ondan nefret ediyordum ve bu nefret içimi kemiriyordu. Yediğim dayaklar, bana yığdığı sözlü tacizler, hepsi benimle kaldı ve içimi burktu. Annem acınacak haldeydi, bizi sevemiyordu ve kendi gölgesinden korkuyordu. Rick, ben onun ağabeyiydim, beni sevmekle yükümlüydü. Sana kadar kimse *beni sevmemişti*. Ama senin sevgine inancım yoktu. Bana vurmasına nasıl izin verdiğimi ve ne kadar korkak olduğumu öğrendiğinde benim için aynı şekilde hissetmeyeceğine inanıyordum. Ondan kaçmak için nasıl süründüğümü öğrendikten sonra bana nasıl saygı duyabilirdin ki? Bana zarar vermemesi için ona nasıl yalvarıp yakardığımı, korkudan ve acıdan altıma nasıl işediğimi - birden fazla kez

... " Sesi son kelimelerde kesildi ve duygularını kontrol etmek için mücadele ederken yüzünün buruşmasını izledi.

Kadın ümitsiz vakaydı. Yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu ve ona doğru uzandı ama adam irkilerek uzaklaştı ve pencereye doğru yürümek için ayağa kalktı. Adam onun kendisine dokunmasını istemiyordu ve kadın onun yalnız, incinmiş çocuğu ve duygusal olarak uzak ve psikolojik olarak yaralı bir adam haline geldiği için ağladı. En utanç verici sırlarını paylaştığını hissediyordu ve bunun kendisine babalık eden zavallı adamın değil de *kendi* utancı olduğunu düşünmesi kalbini kırmıştı.

"Seni hiçbir zaman hak ettiğimi düşünmedim," dedi sert sırtını ona dönerek. "Ama sana daha önce de söylediğim gibi, o ilk buluşmadan sonra senden uzak kalamadım. Sırf seninle vakit geçirebilmek için kendime sürekli sözler verdim ve bozdum. Sana evlenme teklif ettiğimde, bu ilişkiyi yürütebileceğimi; seni lekelemeden, incitmeden sevgini kendime saklayabileceğimi düşündüm. Tanrım, bu konuda ne kadar kötü bir iş çıkarmışım." Pencerenin önünde volta atmaya başladı, huzursuz bir aslan gibi bir ileri bir geri dolaşıyor ve ellerini özel dikim pantolonunun ceplerine sokuyordu.

"Bana hamile olduğunu söylediğin gece ..." Hareket etmeyi bıraktı ve sanki bu anı ona da en az onun kadar acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. Tekrar arkasını dönmeden önce ona hızlı, lanetli bir bakış atmasına izin verdi. "Kendimi kaybettim Bron. Panikledim. Baba olamazdım, bu geçmişimle olmazdı. Ya bebeğimize vurursam, ya sana vurmaya başlarsam? Annem bana hep babamın ben doğana kadar ona hiç *dokunmadığını söylerdi*. Asla bu kadarını söylemedi ama beni tüm o şiddetin katalizörü gibi hissettirdi! Ya ben de aynıysam? Ya bebeğimizin doğumu bende de aynı tepkiyi tetiklediye? Ya seni incittiysem? Bu düşünceye dayanamadım Bron. Ama sonra yine de seni incittim, değil mi? Çılgınca suçlamalarım ve söylediğim mantıksız ve aptalca şeylerle seni incittim. Kelimeler yumruklardan bile daha acı verici olabilir, bunu biliyordum ama yine de kendimi durduramadım! Söylediğim saçmalıklara ben bile inanmıyordum. Ve gerçekten de eğitiminin ortasında seni hamile bıraktığım için sonunda benden nefret edeceğini, bana kızacağını düşündüm." Başını salladı ve tekrar onun karşısına oturdu.

"Kulağa aptalca bir bahane gibi gelecek ama o gece sana gitmeni söyledimde kendime düşünmek ve nefes almak için zaman tanımak istedim. Evi terk etmeni *hiç* istememiştim Bron, sadece odayı. Hemen sakinleştim ve ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Nasıl bir baba olacağımı bilmiyordum ama sen yanımdayken iyi olabileceğimi düşünmüştüm. Rick'e neredeyse doğduğu andan itibaren baktım, ona bir kez bile zarar vermedim ve sana el kaldırmayı düşünmek o kadar iğrenç ki midemi bulandırıyor. Bizi bir çift olarak düşünmeyi bıraktım ve bir aile olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladım. Birinin, özellikle de benim sana ya da Kayla'ya zarar verme düşüncesi dayanılmaz ama bir gün bir şeyin beni harekete geçirmeyeceğini nereden *bilebilirim*? Şu anda benim hakkımda bildiklerini bilerek onun yanında bana nasıl güvenebilirsin?"

Bronwyn hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken ellerini tekrar ağzına bastırdı ama gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasını engellemekte tamamen acizdi. Berbat bir haldeydi. Ona gitmek istiyordu ama onun buna izin vermeyeceğini biliyordu, ta ki söyleyeceklerini söyleyene kadar. Evet, duygusal yaraya neşter vurulmuştu ama iyileşme sürecinin başlayabilmesi için yüzeyin altında uzun süredir iltihaplanmış olan irinin akması gerekiyordu.

"Sana her şeyi anlatmaya karar vermiştim," diye devam etti, şimdiye kadarki tüm monologlarını karakterize eden aynı başıboş, dağınık şekilde. Geçmişle şimdiki zaman arasında gidip geliyor, aklına gelen düşünceleri sıralıyordu. "Arabanın çalıştığını duydum ve panikledim, kendine zarar vereceğinden o kadar emindim ki. Hemen peşine düştüm ve kaza yaptım. Seni orada gördüğümü düşünerek, sanırım seni uzaklaştırmış olmanın üstesinden gelebilmemin tek yolu buydu. Sanırım bilinçaltım senin bana ihanet etmeni istiyordu, çünkü bu bana senden nefret ettiğimi söylemem için bir bahane veriyordu. Bu bahaneye ihtiyacım vardı çünkü hem senin gidişinden hem de sağırlığımdan sorumlu olduğumu bilmek beni daha da derinlere sürüklerdi.

"Ama seni aramaktan hiç vazgeçmedim Bron ve bu sadece bebeği bulmakla ilgili değildi. Sanırım bir yanım seni suçladığım şeyi asla yapmayacağını her zaman biliyordu, bu yüzden ikinizin de iyi olduğundan emin olmak için seni bulmak zorundaydım. Davranışımdan o kadar utandım ki hamilelik haberini Rick ve Pierre'den bile sakladım. Ne oldu?"

Yaptığım şey tamamen affedilemezdi ve hem Pierre hem de Rick bunu bana söylemekten çekinmezlerdi." Gözlerini onunkilere dikti ve gözyaşlarını görünce irkildi. Çenesi sıkıldı ve elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı, sonra da kendini koltuktan indirip kadının sandalyesinin tam önünde diz çöktü. Ellerini kolçakların üzerine koyarak onu etkili bir şekilde kafese kapattı ama kadın kendini kapana kısılmış hissetmedi. Tam tersine. Kendini özgür hissetti.

"Ne kadar aptalmışım, Bronwyn." Sesi alçalmıştı ve fısıltının biraz üzerinde konuştuğunun farkında olduğundan emin değildi. Onu duymak için kendini zorlaması gerekiyordu. "Ben enkaz gibi bir adamım ve seni de bu cehenneme getirdim ve bu süreçte hayatını mahvettim."

"Sen benim hayatımı mahvetmedin," diye itiraz etti ama adam ona inanmayarak başını salladı.

"Seni çok sevdiğimi ve aşkımın bizi yok ettiğini söylemek kulağa çılgınca geliyor ama olanın bu olduğunu hissediyorum. Ben *zehirliyim*. Bunu hep biliyordum ve seninle yeni bir başlangıç yapmayı düşünmek bile . . ." Acı acı güldü. "Ben bencil bir aptalım."

"Beni seviyor musun?" diye sordu sessizce ve adam bu soru karşısında gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" diye sordu boş boş.

"Az önce beni 'çok fazla' sevdiğini söyledin." Gözlerini devirdi. "Sanki bu o kadar kötü bir şeymiş gibi. Ama geçmiş zaman kullandın. Yani beni hala *seviyor* musun?"

"Bu aptalca bir soru," diye homurdandı. "Geçerli bir soru," diye reddetti.

"Elbette seni seviyorum," diye neredeyse bağıırıyordu. "Seni sevmemem söz konusu değil-"

"Aynı fikirde değilim," diye araya girerek ellerini ona doğru salladı. "Bu daha *çok* senin beni sevmemenle ilgili bir mesele. Beni sevdiğini bana hiç *söylemedin*. Bir kez bile."

"Tamam, evlendiğimizde, dürüst olmak gerekirse, seni sevdiğimi bile *bilmiyordum*. Sana söyledim, daha önce hiç kimse beni sebepsiz yere sevmemişti. Aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum!" Adamın sesi son üç kelimedede yükseldi ama kadın sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Şimdi ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, biliyorum." "Eee?"

"Bu ... bu ..." Derin bir nefes almadan önce birkaç dakika bocaladı. "Her şey, değil mi? Pek bir şey konuşulmayan sessiz akşam yemekleri. Sahildeki güneşli günler. Kayla'nın kıkırdadığını gördüğümde kafamın içinde *senin* kahkahalarını duymak. Bebeğimizin uyumasını izlerken gözlerindeki sevgiyi görmek. Güneşin *senin* gülümsemele doğup gözyaşlarıyla batışını izlemek. Yemek yediğini, uyuduğunu, ders çalıştığını ve oynadığını görmekten duyduğum memnuniyet. Günde yirmi kez aynı inatçı saç telini kulağının arkasına sıkıştırmanı izlemekten asla bıkmamak gibi küçük, günlük şeyler ve güzel küçük kızımızın yüzünde *senin* gülümsemeni ve *benim* gözlerimi görmek gibi hayat değiştiren büyük şeyler. Benden sonsuza dek uzaklaşsan bile, hayatımda olduğun için her zaman daha iyi olacağımı bilmektir."

Öne doğru eğildi ve ince elleriyle onun güçlü ve sakallı çenesini kavrayabilmek için uzanmadan önce sonsuz bir an boyunca onun derin mavi gözlerine baktı. Adam güzel ve yaralı ruhunu güvenle ona emanet etmişti ve o da bunu şiddetle koruyacaktı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı merakla, dudaklarının kenarları minik bir gülümsemeye dönüşürken. Onun kendisini yanlış anlamasını istemediğinden, sözcüklerini olabildiğince açık bir şekilde kurdu. "Ben de seni arıyordum." Adamın sert kaşları şaşkınlıkla alçaldı ve yüzünü tekrar görebilmesi için geri çekilmeden önce eğilip adamın duygulu dudaklarına tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu.

"İşte evlendiğim adam."

Kadının sözleri aklına geldikçe gözleri büyüdü. Yutkundu ve sonra tekrar yutkundu, adem elması hareketle birlikte sallanıyordu. Onun cesurca kendini toparlamaya, her zamanki gibi güçlü kalmaya çalışmasını izledi

-Ama kadının sabit bakışları onu tamamen çözmüş gibiydi. Sarsıntılı bir nefes alırken omuzları çöktü ve nefesini tekrar verdiğinde göğsünden kopan ses açık bir hıçkırıktı.

"Sorun yok," dedi, bir eliyle yüzünün yan tarafını okşayarak ve onu tamamen çözen de bu nazik dokunuş oldu. Yüzü buruştu, gözleri doldu ve sonunda, *nihayet*, yıllar boyunca oluşturduğu her bir savunmayı bırakıp ağlamasına izin verdi. Arkasını dönmeye çalıştı. Az önce ortaya çıkardığı her şeyden sonra bile, ilk içgüdüğü bu duygu fırtınasını tek başına atlatmaktı; ama Bronwyn buna izin vermedi.

Kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. Başı kucağına düştü ve kadın kendini onun üzerine katlayarak onu sardı. Göğsünden ve boğazından gelen hafif titreşimleri hissedebileceğini umarak Kayla ağladığında kullandığı yatıştırıcı sesleri mırıldandı. Ağlaması çığ, şiddetli ve iç burkucuydu. Kendi gözyaşları onu neredeyse kör etmişti ama onun için güçlü olmaya kararlıydı ve gözyaşlarının kendisini boğmasına izin vermeyi reddetti. Bu an, mutlu olmasına izin vermekten çok korkan bu güzel adam içindi.

"Sorun yok," diye fısıldadı saçlarına. "Her şey yolunda, Bryce." Bu sözler gülünç derecede yetersizdi elbette. İyi olmaktan çok uzaktı, ama hâlâ çirkin gerçeği sindirmeye ve onun ortaya çıkardığı her şeyle nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyordu. O çok ama *çok* zarar görmüştü ama ortaya çıkardıkları, ona duyduğu derin ve sonsuz sevgiye keskin bir koruyucu kenar kazandırmıştı. Onun sevgisini hak etmediğini düşünerek bir saniye daha geçirmesine izin verirse lanetlenirdi. Artık yaptığı hataların, onu kendisinin olduğuna inandığı canavardan korumak için yaptığı çarpık ve yanlış yönlendirilmiş girişimler olduğunu anlamıştı. Bunun farkına varmak yürek parçalayıcıydı ve yakıcı gözyaşları sessizce yüzünden aşağıya, onun yumuşak saçlarına doğru kaydı.

Hıçkırıkları titreyerek durduğunda saatler geçmiş gibi geldi. Bir an için kendini onun kollarında dinlenmeye bıraktı, sonra kadın onun iri bedenindeki gerginliğin geri geldiğini hissetti ve kendini onun sevgi dolu kollarından kurtarıp tekrar pencerenin yanında durmaya başladı. Onarılamayacak kadar kırıkmış olan gömleğini bilinçli bir şekilde çekiştirirken gözlerini kaçırdı. Onun harap olmuş yüzünün kapanışını izledi ve ayağa kalkıp tam karşısına geçmeden önce iç çekerek başını salladı ve ona gözleriyle buluşmaktan başka seçenek bırakmadı.

Onun acı dolu ifşaatlarına verebileceği tüm yanıtları dikkatle tartmıştı ve kırılgan erkeklik gururunu ayaklar altına almadan bu oyunu oynamanın tek bir yolu olduğunu biliyordu.

"Sen bir aptalsın," dedi sessizce ve adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben ..."

"Kayla'ya ya da bana zarar verebileceğini nasıl *düşünebilirsin*?" diye sordu kızgınlığını ifade etmek için gözlerini devirerek. "Geçmişte çok büyük tartışmalar yaşadık ve senin tarafından uzaktan yakından tehdit edildiğimi hiç hissetmedim."

"Bronwyn, tartışmalarımızın ortasında hep çekip giderdim, hatırlıyor musun? Bu seni deli ederdi, ama ne zaman çok sinirlendiğimi hissetsem, öfkemi dizginler ve dışarı çıkardım çünkü seni fiziksel olarak incitmekten çok korkardım."

"Bryce, bana karşı şimdiye kadar en çok ne kadar öfkelenedin?" diye nazikçe sordu ve o da çaresizce omuz silkti.

"Bana hamile olduğunu söylediğinde mi?" İfadesi soru şeklindeydi, sanki cevabından tam olarak emin değilmiş gibi.

"Hayır, o zaman kızgın değildin," diye reddetti. "Umut etmekten korkuyordun ve bu korku yüzünden öfkelenedin. Bunu artık biliyorum. Ben *gerçek* öfkeden bahsediyorum. Kafanız patlayacakmış gibi hissetmenize neden olan türden."

"Bilmiyorum." Kafası karışmış görünüyordu. "Sana çok fazla kızmama izin verdiğimi hiç sanmıyorum," diye itiraf etti ve bileğinin küçümseyici bir hareketiyle küçümsediğini göstererek homurdandı.

"Lütfen, aklıma gelen birkaç olayı hatırlayabilirim. Rick'e arada sırada benimle manikür yaptırmaktan hoşlandığını söylediğim zaman gibi. O kadar sinirlenmiştin ki neredeyse buhar soluyordun."

"Tamam, sinirlenmiştim," diye itiraf etti rahatsız bir şekilde, biraz kararsız görünüyordu. "Haklı olarak öyle, çünkü Rick bunun sonunu duymama asla izin vermedi. Hâlâ bu konuda iğneleyici yorumlar yapıyor. Ama bunlar önemsiz şeyler. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden seni incitmek istemezdim."

"Öyle mi? Baban seni önemsiz şeyler yüzünden hiç dövmedi mi? Üç yaşındaki bir çocuğun yanlışlıkla saatini klozete düşürmesi gibi mi?"

"Altın bir saatti," diye mırıldandı.

Bir saatti! Şiddetle imzaladı. "Altın, elmas, her neyse. Bu yüzden üç yaşında bir çocuğun kolunu kırmak normal bir tepki değil. Ya Kayla da aynı şeyi yapsaydı? Ona vurur muydun? Kolunu kırar mıydın?" Soruyu duyunca yüzü soldu ve bilinçsizce reddederek başını salladı.

"Hayır, yapmazsın," diye onun yerine cevap verdi. "*Tabii ki* yapmazsın."

"Ben ..."

"Peki ya balayımızdayken Sasha Tisdale ile dans ettiğim zaman? Kıskançlıktan neredeyse morarıyordun."

"O pisliğin adını hâlâ hatırlıyor musun?" diye sordu kuşkuyla. Adamın gözlerinde yine aynı kıskançlık parladı ve kadın saygısızca sırıttı.

"Gerçekten çok yakışıklıydı," diye hatırlattı ve adam ters ters baktı, daha az şaşırmış ve daha çok tanıdığı ve sevdiği kibirli adam gibi görünmeye başlamıştı.

"Ciddi misin? Sence ikinci 'gerçekten' garanti miydi?"

"Kırılgan egona hürmeten sadece üçüncüyü bıraktım," diye alay etti. "Bryce, o dans konusunda mantıksızlığın da ötesindeydin. Kıskanç ve sahipleniciydin ama şiddete yakın değildin. Uzman değilim ama şiddet uygulayan eşler hakkında okuduklarıma göre, şiddeti tetiklemek için bir bahaneye bile ihtiyaç duymuyorlar. Duygusal olarak incitici davrandığında bile -o zaman *bile*- benden çok kendini cezalandırıyordun." İşaret diline geçti. *Şiddet senin doğanda yok.*

Bunu nereden biliyorsun? Nasıl emin olabiliyorsun? diye sordu, gözleri ıstıraplı bir belirsizlikle doluydu ve kadın ayak parmaklarının üzerinde yükselip onun muhteşem ağzına bir öpücük kondurmadan önce çenesini kavradı.

"Çünkü en mantıksız zamanlarında bile, beni evden kovduğunu düşündüğümde ve döndükten sonra benden çok nefret ediyor gibi görüldüğünde Senden bir *kez bile* korkmadım. Bir kez bile, Bryce."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerini kapadı ve başını eğdi. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Ben ..."

Yumuşak bir öpücükle sözlerini kesti ve adamın gözleri açılıp onunkilerle buluştu. Öpücüğü bir gülümsemeyle sonlandırdı.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye onayladı. "Seni affediyorum Bryce ve seni *çok* seviyorum."

"Öyle mi?"

Başını

salladı.

"Elbette biliyorum. Hiçbir şekilde sorunlarımızın mucizevi bir şekilde çözüldüğünü düşünmüyorum. Aslında önümüzde uzun ve zorlu bir yol olduğunu düşünüyorum. Ama sonunda ilerleyebileceğimizi düşünüyorum."

"Terapiye geri dönüyorum," diye itiraf etti usulca. "Çok yardımcı oldu."

"Umarım bir ara birlikte gidebiliriz," dedi ve adam başını salladı.

"Bu hoşuma gider." Adam ona huşu dolu bir ifadeyle baktı. inanamayarak başını sallamadan önce gözlerine baktı. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Ben de şanslıydım, biliyorsun," dedi ve kollarını onun beline doladı. "Dün gece bir adama aşık olduğumu söyledim, bir erkeğe değil."

Süper kahraman. Ama ne var biliyor musun? Sen benim kahramanımsın, Bryce."

"Tüm bu olanlardan ve bu gece duyduklarınızdan sonra bunu nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Bryce, eğer bu gece bana öğrettiğin bir şey varsa, o da senin kendini ailesiyle herhangi bir tehdit arasına koyacak türden bir adam olduğundur. Elbette sen bir kahramansın. Benim, Kayla'nın, Rick'in... bundan asla şüphe etme."

Bryce, kendisi için dünyalara bedel olan bu kadının gözyaşlarıyla harap olmuş yüzüne baktı ve ona doğru parlayan samimiyeti gördü. Gözlerinde ve gülümsemesindeydi ve vücuduna yayılan rahatlama neredeyse dizlerini büküyordu. Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez, gerçekten her şeyin yoluna gireceğini hissetmişti. Her şeye rağmen bir şekilde kendini affettirmeyi ve karısını geri kazanmayı başarmıştı. İlk evlendiklerinden beri, iki yıldan uzun bir süredir -hayır, bundan da uzun bir süredir- yaşadığı panik ve korku dağılıyordu ve kendini yıllarca gençleşmiş hissediyordu. Onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı ve saplantıya varan bir çaresizlikle öptü. Sonunda onu bırakabildiğini hissettiğinde, ikisi de kızarmış ve nefessiz kalmışlardı.

"Bir gün seninle evleneğim Bronwyn Kirkland Palmer," dedi ona ukala bir sırıtışla ve kadın şaşkınlıkla dudaklarını yaladı.

"Düğün tarihi için bir zaman çizelgeniz var mı Bay Palmer?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Hey, beni acele ettirmeyin, bayan. Daha yeni çıkmaya başladık. Bu flört için büyük planlarım var, biliyorsun."

"Öyle mi? Ne tür planlar?" diye sordu merakla, vücudunu onunkine şehvetli bir şekilde sürterek. Adam nazıkçe gülümsedi ve kızın yüzünü kavrayıp başını geriye yatırarak bir kez daha öptü.

"Sadece bekleyip görmen gerekecek," diye mırıldandı, sesi vaatlerle canlıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İKİ AY SONRA

Kaza öncesinden beri buraya gelmemiştim," dedi Bryce Bronwyn'e, Knysna'daki güzel tatil evlerine adım attıklarında. Hava karardıktan sonra geldikleri için evin muhteşem lagün ve Knysna Tepeleri'nin panoramik manzarasını görememişlerdi. Yine de buranın dinginliği, sessizce cıvıldaayan gece böceklerinin seslerine ve kıyıya vuran hafif dalgaların şırıltısına yansımıştı. Bronwyn büyük taş fuayeye adımını attığında karışık duygular içindeydi. Buraya son gelişi onun için hiç de mutlu bir zaman olmamıştı ve muhteşem bir şekilde döşenmiş eve göz gezdirirken görebildiği tek şey, her geçen dakika umudun yerini umutsuzluğa bıraktığı, yalnız ve küçük bir hayalet gibi odadan odaya sürüklenen eski haliydi.

Ev personeli onlar gelmeden önce içeri girmiş, ev yeni temizlenmiş ve buzdolabı hafta sonu için yeniden doldurulmuştu. Adam onu buraya getireceğini söylememişti ama kadın Garden Route'u kolayca fark etmiş ve saatlerdir nereye gittiklerini biliyordu. Yolculuk, arabanın kat ettiği her kilometrede daha da gerginleşmişti ve son bir saat, Kayla'nın sessizliği bozmak için etrafta olmadığı, çoğunlukla sessiz geçmişti. Bryce'ın haftalardır dikkatle planladığı bu hafta sonu için Rick ve Lisa'dan küçük kızı götürmelerini istemişlerdi.

Bronwyn oturma odasına doğru yürüdü ve adam da onun peşinden giderek çantalarını koridora bıraktı. Sakin lagüne bakan tavandan tabana pencereye doğru ilerledi. Dışarısı zifiri karanlık olduğundan, kendisine bakan kendi sıkıntılı yansımasından başka bir şey göremiyordu ve Bryce'ın hareketlerini takip etti.

onun arkasında durmak için geldi. Ellerini kızın ince omuzlarına koydu ve göğsüne yaslanana kadar onu arkaya doğru çekti. Kadın kendi isteğiyle adamın gevşek kucağına girdi, başı adamın omzunun hemen altına gelene kadar geriye eğildi. Adamın güçlü kolları kadının dar belini sarmış, elleri karnına dayanmış ve hafif sakallı çenesi kulağının hemen altındaki kuytuya sokulmuştu. Adam derin bir nefes verirken kulağının hassas derisini yıkayan nazik, ılık nefesini hissedebiliyordu.

"Buranın senin için oldukça mutsuz anılar barındırdığını biliyorum," diye mırıldandı, konuşurken dudakları kızın kulak memesine değiyordu. "Bu anıları daha tatlı olanlarla değiştirmek istiyorum."

Ellerini bıraktı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Senin için bunu yapma şansını bana verir misin Bron?" diye sordu kalın bir sesle ve kadın başını sallamadan önce gözyaşlarını kırıştırdı. Adamın camdaki yansımasını izledi ve verdiği yanıt karşısında yüzündeki çıplak rahatlamayı gördü.

"Teşekkür ederim," dedi onun narin lobunu ağzına almadan önce. Kadın bu his karşısında sert bir nefes aldı. Adamın elleri kadının belinin kıvrımına doğru hareket etti ve kadın niyetinin ne olduğunu tam olarak anlayamadan onu kendi etrafında döndürdü. Ellerini adamın geniş göğsüne dayamıştı ve gözlerinin içine bakarken kalbinin hızlanan atışını hissedebiliyordu. Adam kollarını kızın beline dolamıştı ve elleri şimdi kızın arkasındaki kıvrımın hemen üzerinde duruyordu.

"Seni en son öptüğümünden beri yıllar geçti," diye ısrarla gözlemledi, gözleri kızın dudaklarına kaydı ve alt dudağını nemlendirmek için ağzına götürdüğünde gözleri büyüdü.

"Yıllar oldu," diye kabul etti - sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen. Birbirlerini tekrar görmeye başladıklarından beri, sevişme konusunda giderek daha ateşli ve ağır davranıyorlardı ve sevişmeye yaklaşmış olsalar da, her zaman geri dönüşü olmayan noktadan önce durmuşlardı. İkisi de ilişkilerinin tüm duygusal ve fiziksel engellere dayanacak kadar güçlü olduğunu hissetmeden önce seksle suları bulandırmak istemiyordu. Her ikisi de buna tamamen hazır olana kadar yatağa girmekte acele etmezlerdi. Her nasılsa, söze dökülmeyen karşılıklı bir anlaşmayla, bu hafta sonu yeni ilişkilerini tamamlayacaklarını biliyorlardı. Bryce bunu

Yolculuğu o planlamıştı ve Bronwyn onunla gitmeyi kabul ettiğinde bunu biliyordu.

İnledi ve aç ağzını onunkinin üzerine bıraktı ve neredeyse onu canlı canlı yiyecekti. Bronwyn onun umutsuz öpücüğüne hararetle bir konsantrasyonla karşılık verdi, dili üstünlük savaşında onunkiyle düello ediyordu. Öpüşme sonunda yumuşadı ve ağzına daha kolay erişebilmek için başını eğerken elleri yüzünü kavrayacak şekilde kalktı. Onu öperken yüzünü tutmayı seviyordu; başparmakları her zaman huzursuzca yumuşak tenini okşuyor, elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor ve çenesinin narin çizgisini takip ediyordu. Uzun bir süre sonra gevşedi, dili geri çekildi ve dudaklarına, yanaklarına ve boynuna doğru keşek öpücükleri kondururken ağzı yumuşadı.

Öpüşmeleri çoğunlukla sessiz geçmiş, ağır nefes alış verişler ve ara sıra gelen soluk alıp vermeler ya da çaresiz inlemelerle noktalanmıştı. Şimdi, gözlerine bakmak için başını kaldırdığında, ona nazikçe gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve Bronwyn'in yüzü ısıltı ısıltı parlayarak ona gülümsedi.

"Biliyorum, Bryce... ama ben bu sözleri duymaktan asla bıkmam," dedi ona.

"Eh, bunları söylemekten asla bıkmayacağıma göre, sanırım hayatımızın geri kalanında birbirimizi iğrenç bir şekilde mutlu etmekten vazgeçmemiz gerekecek." Adam isteksizce ondan uzaklaştı ve Bronwyn, adamın muhteşem ve gözle görülür şekilde tahrik olmuş vücudu ulaşamayacağı bir yere doğru ilerlerken itirazını bastırmak zorunda kaldı. Bronwyn farkında olmadan ellerinden birini ona doğru kaldırdığında, adam dudak *büktü* ve parmağını yüzünün önünde ileri geri salladı

"Mallardan elinizi çekin hanımefendi. Bu akşam için planlarım var ve senin dikkatimi dağıtmama izin veremem. Neden biraz uyuyup duş almıyorsun? Ve son bir saattir yapmak için can attığın gibi Kayla ile sohbet etmiyorsun? Akşam yemeğimizi hazırlamak için beni yalnız bırak."

Onu mutfakta beceriksizce dolaşırken düşününce sırtıttı. Gerçekten de sandığı gibi bir ev tanrısı değildi. Berbat bir dağınıklık yarattı ve yemekleri genellikle tatsız, fazla ya da az pişmiş yemeklerden oluşan mutfak felaketleriydi. Yine de denerdi -sağolsun- ve kadın onun çabalarını takdir ederdi. Her zaman kendinden o kadar iğrenç bir şekilde memnundu ki, ara sıra çiğ patatesten ya da bifteğin yanmış kenarlarından bahsetmeye cesaret edemiyordu. Ona küçük bir öpücük

verdi

ve koridora doğru yöneldi, yol boyunca gece çantasını aldı.

"Kıyafet kuralı?" diye sormak için ona döndü ve o da omuz silkti. "Günlük."

Başını salladı ve tekrar arkasını döndü.

"Munchkin'e sevgilerimi ilet."

İsteğini onaylamak için ona bir başparmak işareti yaptı.

Bir saat sonra, kısa bir uyku ve uzun bir duştan sonra kendini yenilenmiş hissederek aşağıya indi. İyi geceler dilemek için Kayla'yı da aramıştı ama küçük kız Rhys ve Rick'le oynadığı bir oyun yüzünden dikkati dağılmıştı, bu yüzden arama biraz aceleye gelmişti. Bryce'ın sözüne güvenerek giyinmemiş, sadece bir kot pantolon ve bol bir tişört giymişti. Ayakkabı giymekle hiç uğraşmamıştı; yerden ısıtma sistemi ayaklarını yeterince sıcak tutuyordu

Bryce büyük mutfakta her ne pişiriyorsa şaşırtıcı derecede güzel kokuyordu. Mutfığa girdiğinde Bryce'tan hiçbir iz göremeyince biraz şaşırdı. Merakla, mutfağın ortasındaki muhteşem taş adanın beyaz mermer tablasına bırakılmış dağınık Tupperware kaplarından birkaçını karıştırdı. Tüm ev, taş zeminleri, ahşap duvarları ve yüksek kirişli tavanıyla geniş bir kulübe havasındaydı. Ne yazık ki araştırması, Bryce'ın akşam yemeği için sunduğu her neyse, mikrodalga fırında ve ısıtılmış türden olduğunu bildirmek dışında pek bir cevap vermedi. Bu da ancak başka birinden -muhtemelen Celeste'den- yemeği pişirmesini istediği anlamına gelebilirdi. Bryce'ın bu küçük aldatmacasına kızgınlıkla gülümsedi ama damak tadı gerçekten minnettardı.

Oturma odasından gelen bir ses duydu ve o yöne doğru gitti. Onu, muhteşem bir lagün manzarasına sahip olan geniş, kapalı balkonda buldu. Aslında suya o kadar yakınlardı ki balkonda durduklarında kendilerini lagünde bir teknedeymiş gibi hissediyorlardı. Kışın, saçak ile balkon korkuluğu arasına cam bölmeler yerleştirerek alanı tamamen kapatabildiler. Bu sayede soğuk rüzgar ve yağmura maruz kalmadan manzaranın tadını çıkarmaya devam edebildiler. Oldukça ılıman bir akşamdı.

Bryce camlardan birkaçını açarak gece seslerinin ve mis gibi kokan tuzlu havanın içeri süzülmesine izin verdi.

Balkonun ortasına yerleştirdiği yuvarlak masanın etrafında koşturuyordu. Beyaz bir masa örtüsüyle kaplıydı -tabii ki en iyi keten kumaştan- ve bu durum için en iyi porselen ve gümüş takımları getirerek her şeyi hazırlamıştı. Ayrıca masanın ortasında kristal bir vazo içinde muhteşem bir kırmızı gül buketi vardı. Şu anda mumları yanık tutmak için mücadele ediyordu. Ne zaman küçük bir alev yakmayı başarsa, bir esinti onu söndürüyor ve nefesinin altında küfretmeye başlıyordu. Adam tekrar denediğinde kendi kendine kıkırdadı, ancak başka bir yaramaz rüzgâr tarafından engellendi.

Gözleriyle adamın güçlü sırtının çizgilerini sevgiyle takip etti ve adamın kıyafetlerini değiştirdiğini gördü. Sert poposunun muhteşem kıvrımlarına çok güzel oturan solmuş bir kot pantolon, siyah bir elbise gömleği ve bir çift koşu ayakkabısı giymişti. Saçları nemli ve biraz dağınıktı, yani son bir saat içinde duş almış olmalıydı.

Adam öncekinden daha da hiddetli bir şekilde küfredince, kadın gözlerini devirerek adamın yanına gitti. Adam işine o kadar dalmıştı ki, sırtına bir el koyana kadar onu fark etmedi. Bronwyn olduğunu görünce rahatlamadan önce sıçradı.

"Şu lanet şeyleri bir türlü yakamıyorum," diye homurdanarak gümüş tutucularında güzelce sergilenen iki uzun beyaz mumu işaret etti. Bronwyn kolunu onunkine doladı ve adamın iri elini kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. Yanağını adamın sert deltoidine yasladı ve sorunu düşündü, bir yandan da parmaklarıyla boş boş oynarken doğruldu ve ona gülümsedi. Oturma odasının ışığı balkonu birbirlerini görebilecekleri kadar aydınlatıyordu. Birkaç dakikalığına içeri girmeden önce orada beklemesini işaret eden bir parmak kaldırdı.

Muzaffer bir sırtışıla geri döndü ve cam tutucularda dört küçük kokulu Glade mumunu tuttu. Bunları genellikle mum ışığında banyo yapmak için yanlarında bulundurlardı. Adam sırtıttı ve kadından birkaç bardak aldı.

"Vanilya mı? En sevdiğim," diye mutlulukla ilan etti onları masanın etrafına stratejik olarak yerleştirirken. Yaktıktan sonra kaşlarını çatı

Sundukları yetersiz ışığa şüpheyle baktı. "Başka var mı?" diye sordu ve kadın başıyla onayladı.

Her yer vanilya kokarken yemeğinizi mahvetmek istemedim. Her şeyin tadı kek gibi olur, diye imzaladı.

Haklı olduğunu kabul etti.

"Bence bu mükemmel." Kolunu masaya doğru salladı ve adam gülümsedi.

"Bence *sen mükemmelsin*." Kız bu gereksiz iltifat karşısında homurdandı ve adam tekrar sırtarak onu kucakladı.

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdandı ve tam olarak *ne* için açlık *çektğini* ona bildirmek için boynunu ısırdı. Sanki ısrarla ona doğru iten ereksiyon bunun yeterince kanıtı değilmiş gibi. Kadın kıkırdadı ve onu itti.

"Aşağı, oğlum," diye alay etti. "Bu gece bizim için nasıl bir ziyafet hazırladığını görmek istiyorum." Güzelce dekore edilmiş masanın diğer ucundaki reşo kaplarını ortaya çıkarırken gözlerindeki suçluluk parıltısını kaçırmadı.

"Bizde" -gergin bir şekilde boğazını temizledi, gözlerini kaçırdı- "kremalı biftek çorbası ve ardından salata sosu var." Yine boğazını temizledi. Aldatma konusunda gerçekten berbat olmaya başlamıştı. "Sarımsaklı tereyağı soslu bebek patatesle servis edilen dolgulu biftek ve tatlı olarak üçlü çikolatalı mus."

Adam sefil gözlerini onunkilere kaldırdığında dudakları rahatsızlığından dolayı kıpırdadı ve onun nazik gülümsemesini gördüğünde kocaman, hüzünlü bir iç çekti.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu sefilce ve başını salladı. "Özür dilerim. Bu gece her şeyin mükemmel olmasını istedim ve bu sefer yanmış et ve sert patateslerin bunu keseceğini düşünmedim." Yanakları utançla aydınlanırken bakışları yine hafifçe soluna kaydı. Yumuşak bir eli adamın çenesine koydu ve tekrar kendisine bakana kadar başını çevirdi.

"Bryce, sen pek çok yeteneğe sahip bir adamsın... ne yazık ki yemek pişirmek bunlardan biri değil. Denediğin için seni seviyorum ve diğer yemekler mükemmel olmasa da hazırlanırken gösterdiğin sevgiden dolayı onlardan keyif aldım. Bununla birlikte, bu gerçekten lezzetli görünüyor ve bu gece yemek pişirmekten vazgeçtiğin için mutluyum. Bu nereden geldi? İlk başta Celeste'den hazırlamasını istemiş olabileceğini düşünmüştüm.

ama bu daha önce bizim için pişirdiği hiçbir şeye benzemiyor."

"Evet, yerel bir restorandan. Hizmetçi hala buradayken daha önce teslim ettiler. Her şeyin nasıl yeniden ısıtılacağına dair çok özel talimatlar bırakmışlar. Umarım hiçbir şey kurumamış ya da bozulmamıştır."

"Eminim her şey yoluna girecektir." Onun endişesini bir kenara bıraktı. Sandalyesine oturmasına yardım etti ve kucağına bir peçete örttü. Onun soluna oturdu ve yüzünü ve ellerini net bir şekilde görebilmek için sandalyesine açtı. Yemek harikaydı ve önlerindeki yiyecekleri mideye indirirken şakalaşıp birbirlerini beslediler. Yarım şişe lezzetli Cabernet Sauvignon'u bitirmişlerdi ve kaşıklarındaki son çikolatalı köpüğü de yalarken Bryce uzun saplı kadehlerini bordo sıvıyla doldurmak için şişeye uzandı. Kadehini kaldırdı ve beklentiyle ona baktı. O da gülümseyerek kendi kadehini kaldırdı.

"Anlaşması kolay biri olmadığımı biliyorum Bron," diye mırıldandı, sesi titriyordu. "Ve bu ilişkiye ikinci bir şans vermeye karar verdiğinde, benim bir gemi dolusu duygusal saçmalığımı da üstlendin." Sesi titredi ve duygularını kontrol altına almak için durakladı. "Bana bir şans daha verdiğin için çok mutluyum."

Bunu biliyordu. Son birkaç aydaki neşesini gözden kaçırmak zordu. Hâlâ onun ve Kayla'nın yanında kendini kaybetmekten korkuyordu ama Bronwyn ondan bir tepki almak için damarına basmaktan çekinmiyordu. Onlara zarar vermeyeceği konusunda ona güveniyordu ama kendisine de güvenmesini istiyordu. Terapistleri, Bronwyn'le yaptıkları bire bir seansta bu yönde bir hareket tarzı önermişti ve ilerleme kaydediyorlardı. Sadece iki hafta önce, Bronwyn alışverişe çıktığında Paul'ü ektikten sonra ona öfkelenmişti.

Paul'ün, onun günahını kendisine bildirmesinden sonra ne kadar öfkelendiğini fark eden kadın, onun buz gibi kontrolünü kaybetmesini sağlamak için kasıtlı olarak kavgacı bir tavır takınmış ve ardından eski kocasının, hafızasında ilk kez efsanevi soğukkanlılığını tamamen kaybetmesini gözünü kırpmadan izlemişti. Öfkeyle bağırış, çağırış, volta atmış, hırlamış ve hatta bir kalem bile kırmıştı ama kadının saçının teline bile zarar vermemişti. Sakinleştikten sonra onu kendini beğenmiş bir şekilde öptü ve mırıldandı: "Beni korkutmuyorsun koca adam. Ama gelecekte daha dikkatli olacağıma söz veriyorum." Bundan sonra biraz şaşkın görünüyordu ve

onun sözleriyle biraz yatışmıştı. Ama gözlerindeki şaşkınlık dolu kendini keşfetme ifadesi o güne kadar gördüğü en tatlı şeylerden biriydi. O günden sonra Bronwyn ve Kayla'nın yanında yumurta kabuklarının üzerinde parmak uçlarında yürüyen bir adam gibi davranmayı bırakmıştı.

Bronwyn son iki ay içinde onun hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazla şey öğrenmişti. Geçmişte kendisinden ne kadar çok şey sakladığını keşfetmek ilk başta biraz cesaret kırıcı olmuştu ama aynı zamanda onun yıllar önce aşık olduğu adamla temelde aynı adam olduğunu da fark etmişti.

"Bazen," diyordu, hâlâ duygularının gücüyle titreyen o alçak, sert sesiyle, "nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum. Ne dersende, seni hak etmiyorum ve hayatımda olduğun için hayretler içindeyim, alçakgönüllüyüm ve çok minnettarım."

Boğazını temizledi ve bardağını dikkatlice masaya geri koyduktan sonra, beklenmedik bir şekilde sandalyesinden kalkıp Bronwyn'in önünde tek dizinin üzerine çöktü. Her zaman zarif olan eski kocasının bu beceriksiz hareketi karşısında kafası karışan Bronwyn, adam gömleğinin göğüs cebini yoklamaya başlayana kadar ilk başta ne olduğundan emin olamadı. Şaşkınlık içinde adamın gözlerinin panikle parlamasını ve ellerinin kot pantolonunun ceplerine inip çılgınca karıştırmaya başlamasını izledi. Adamın niyetinin ne olduğunu anlamaya başladı ve bu pek de hoş olmayan teklif karşısında sırtışını gizlemeye çalıştı.

"Kahretsin, mükemmel olmasını istiyordum," diye mırıldanıyordu kendi kendine, ama yüksek sesle konuştuğunun farkında olduğunu sanmıyordu. Birkaç dakika önce terk ettiği göğüs cebinden çıkardığı küçük ve pırıltılı bir şeyi karıştırdı. Savunmasız bakışlarını bir kez daha onunkilere çevirdiğinde alnında boncuk boncuk ter vardı ve nefesi kesik kesik geliyordu.

"Bunu kafamda defalarca canlandırdım," diye itiraf etti kısık sesle. "Sıcak hava balonları, bandolar ve devasa, abartılı gösteriler hayal ettim. Ama sonunda, benim için mükemmellik, sensiz sefil ve yalnız varlığımı son vermen için sana yalvarabileceğim özel bir yerde sana sahip olmaktı. Hayatıma amaç ve anlam katıyorsun. Kalbimin her atışı sana ait. Seni seviyorum, Bronwyn."

Lütfen benimle evlen." Adam avucunu açtı ve Bronwyn orada duran yüzüğü görünce nefesi kesildi.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldadı, gözleri buğulanmıştı. Bu onun yüzüğüydü, ilk evlenme teklifinden sonra ona verdiği yüzük... yıllar önce istemeye istemeye sattığı yüzük. "Bunu nasıl buldun? Sana kullandığım dükkânın adını bile söylemedim."

"Garden Route'taki hemen hemen her rehin dükkânı sahibine yüzüklerin resimlerini e-posta ile gönderdim. Biraz zaman aldı ama sonunda bir tanesi bana ihtiyacım olan bilgileri içeren bir e-posta gönderdi. Yüzüğü yaşlı bir bayana satmıştı ve bayan yüzüğün kendisine kendi düğün setini hatırlattığını söyledi. Düzenli müşterisiymiş ve neyse ki neden ihtiyacım olduğunu öğrenince seti bana geri satacak kadar romantik bir kalbi varmış."

"Set mi? Alyans da mı sende?" diye sordu şaşkınlıkla ve o da başını salladı.

"Evet. Yüzükleri geri isteyeceğinden emin değildim ama sana olan sonsuz sevgimin bir sembolü olarak tanıyacağını düşünerek şansımı denedim. Bunu bilmiyor olabilirdim ama sana ilk evlenme teklif ettiğimde seni sevmiştim ve seni sevmekten asla vazgeçmedim. Bir kez bile. Eğer başka bir şey istiyorsan, yapabilirim..."

"Sakın buna *cüret etme*," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bunu aklından bile geçirme."

"Yani benimle evlenecek misin?" diye sordu tereddütle.

"Elbette seninle *evlenirim*," dedi sulu bir gülümsemeye, eğilip güzel ağzına bir öpücük kondurmadan önce çenesini kavradı. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok!"

Yüzüğü beceriksizce kızın parmağına yerleştirmeden önce aptal gibi sıırtmaya başladı. Bryce kızın elini ağzına götürüp yüzüğün üzerine uzun bir öpücük bırakmadan önce ikisi de parıldayan elmas ve zümrüt kümesine baktı.

"Sakın bir daha çıkarma," diye fısıldadı.

"Asla," diye söz verdi hararetle. "*Asla*." Onu tekrar öptü, kollarını onun güçlü boynuna doladı ve ensesindeki saçlarla oynadı. Adam onu da yanına alarak ayağa kalkarken onun gerildiğini hissetti. Kadın ona tutunmaktan vazgeçmeyi reddetti ve adam kollarını kadının ince beline dolayarak onu daha da yakına çekti. Öpüşme o kadar çabuk hararetlendi ki nefes nefese kaldılar ama birbirlerinin ağızlarını teslim alamadılar.

"Tanrım, seni diri diri yiyebilirim," diye mırıldandı, dudaklarını onunkilerden kaldırıp boğazının zarif sütunundan aşağı, narin çenesinin üzerinden, bir kez daha yakıcı bir yoğunlukla açık ve soluk soluğa ağzına inene kadar süpürdü. Elleri küçük yüzünü çerçevelemek için hareket etti ve avuç içleri, başparmakları çenesinin alt tarafına değene kadar yanaklarından aşağıya doğru sürüklendi ve burada onu daha iyi karşılamak için başını daha da geriye eğmek için yeterli baskı uyguladılar. Dili kızın ağzına girdi ve ikisi de bu istila karşısında ürperdi. Kadının narin elleri adamın gövdesinin güçlü, yontulmuş hatlarının üzerinden geçerek göğüslerinin üzerine çıktı ve parmakları istemeden de olsa gömleğinin ince kumaşının altında çakıl taşları gibi sert olan küçük, yassı erkek meme uçlarına değdi. Adam bu his karşısında tısladı ve kadın alaycı bir şekilde ellerini son derece hassas bölgeden uzaklaştırdı.

"Bana tekrar böyle dokun." Dudaklarını sadece sert bir emir verecek kadar kaldırdı ve Bronwyn çırpınan parmaklarını tekrar göğsünün üzerinde gezdirdi, hedefine ulaşana kadar yol boyunca açlıkla yoğurdu ve keşfetti. Onun oyun kitabından bir hareketi kopyaladı ve dudaklarına karşı inleyene kadar başparmaklarıyla küçük çıkıntıları nazikçe fiskeledi. Kendini tamamen öpücüğe adanmış, adamın ağzının misk kokulu tadının ve dilinin onunkinin üzerindeki törpüsünün dayanılmaz erotik hissinin tadını çıkarıyordu. Temas ettiği her noktada teni yanıyordu ama yine de ona yeterince yaklaşamıyordu. Bu şekilde birlikte olmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Adam, kot pantolonunun üzerinden onun sıkı poposunu avuçladı ve onu kaldırdı. Kadın mutlu bir şekilde ipucunu aldı ve uzun bacaklarını adamın beline doladı. Adam oturma odasına doğru tökezleyerek ilerlerken ve bu sırada neredeyse onu düşürürken bile ağzını onunkine yapıştırmaya devam etti. Adam ancak dönüp onu duvara yaslayacak kadar içeri girebildi.

"Tatlım, senin için çok *sertleştim*," diye fısıldadı. Bu sözler tamamen gereksizdi, çünkü kotlarının kalın kotu arasından ona doğru itilen erkekliğinin sağlam sırtını kaçıramazdı. Adam, kızın sıcak göbeği, aralarındaki giysi katmanlarına rağmen zonkladığını hissedebildiği o lezzetli ete sürtünene kadar kızın yerini değiştirdi. Ayakta durmak için bacaklarını indirmeye çalışırken kıpırdandı ve adamın iniltisini duymazdan geldi. Neyse ki adam onun tam olarak ne istediğini biliyor gibiydi ve ona izin vermek için geri adım attı.

Aşağı. Yapmak için yanıp tutuştuğu şeyi yapmakta özgür olan Bronwyn, beceriksizce adamın kot pantolonunun fermuarını açtı. Adam sert malzemeye doğru bastırıp ona manevra yapacak çok az yer bırakırken kolay bir iş değildi. Görevinde başarılı oldu ve sertleşmiş penisi onu bekleyen ellerine döküldü. Onu sıkıca kavradı ve onu biraz çıldırtacak şekilde okşadı. Adam inledi, soğukkanlılığını korumak için savaştı ve onu nazikçe öptü, kadife yumuşaklığındaki dudakları sertleşirken dili ağzına doğru ilerledi. Bronwyn ona ağzını açmaktan başka bir şey yapmaktan acizdi ve adamın sıcak dili hemen onunkine karşılık vermeye çalıştığında nefesi kesildi. Adamın etrafındaki tutuşu sıkılaştı ve boğazından çıkan ses o kadar acı vericiydi ki bir an için ona zarar vermiş olabileceğini düşündü. Adam başını kaldırdı ve yoğun bir şekilde ona baktı.

"Yaptığın şeyi seviyorum Bron, ama bunu yapmaya devam edersen daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye uyardı. Bronwyn içini çekti ve isteksizce ödülünü serbest bıraktı, son ve uzun bir vuruştan sonra eğer tepkisi bir şey ifade ediyorsa neredeyse onu çözüyordu. Adamın gözlerini açıp hararetle ona bakması için birkaç dakika soluk soluğa kalması ve küfürler mırıldanması gerekti.

"Beni delirtiyorsun," dedi titrek bir sesle ve daha önce ona verdiği nazik öpücüğün tam tersi bir öpücükle dudaklarına yapıştı. Ateşli, sahiplenici ve düpedüz şehvetli bir öpücüktü.

Elleri birkaç saniye amaçsızca çırpındı, sonra uzanıp adamın gür saçlarına gömüldü. Kız adama doğru eğildi ve adam yüzünü bırakmadan önce kızın ağzına anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Başını döndürecek kadar hızlı bir hareketle onu kollarına aldı ve oturma odasındaki kanepeye doğru yürüdü.

"Özür dilerim bebeğim," diyerek onu yumuşak kanepeye yatırıp yanında yere diz çökerken sesi gergindi. "Yatak odasına kadar çıkabileceğimi sanmıyorum. Bunu istediğine emin misin?" Bu saçma soru karşısında gözlerini devirdi ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarına tekrar yapışırken yarı gülerek, yarı homurdanarak bir ses çıkardı ve kendi mutlu küçük kıkırdamasını bastırdı. Sırtında kanepenin yumuşaklığı, önünde ise Bryce'ın sertliği vardı. Bryce onunla birlikte kanepeye tırmanırken bariz uyarılmışlığını ondan saklamaya çalışmadı ve kendini onun sıcak merkezine doğru sürtmeden önce utanmadan yayılmış uyluklarının arasına yerleşti.

"Bunu özledim," diye itiraf etti, dudaklarını tekrar bırakarak. "Bizi özledim."

"Ben de," diye itiraf etti, onun yakıcı bakışlarında kendini kaybederek.

"Muhteşem," diye kalın bir sesle bağırdı, düz tişörtünün eteklerine uzandı ve saniyeler içinde onu yukarı çekip çıkardı. Bryce onun küçük göğüslerine öylesine yakıcı bir yoğunlukla baktı ki, baştan aşağı kızardığını fark etti.

"Güzel," diye homurdandı, sesi o kadar kalındı ki kız kelimeyi zar zor seçebildi. Güçlü işaret parmaklarından biri kabuk pembesi demi sütyeninin narin, taraklı kenarını izledi ve parmağının ucu göğsünün sert, küçük tepesine kıl payı yaklaştığında nefesini içine çekti. Diğer işaret parmağı da ihmal edilmiş göğsündeki hareketi yankıladı ve kız boğuk bir şekilde inledi, kendisine dokunulmasını istediği şekilde dokunması umuduyla kendini yukarı kaldırdı. Bir elinin düz kısmını göğsüne, göğüslerinin arasına yerleştirmeden ve onu nazıkçe geri itmeden önce karşılık olarak gülümsedi.

"Acele etme, bebeğim. Rahatla." Dudaklarını bir kez daha ateşli bir öpücük için Bronwyn'in ağzına götürmeden önce kelimeleri zar zor söyleyebildi. Bronwyn adamın nefis kokusunu içine çekerek keskin bir nefes aldı ve ince kollarını adamın sırtına dolayıp tırnaklarını sert kaslarına geçirdi.

Başını kaldırdı ve ağzını çenesinden aşağıya, narin boynundan aşağıya, göğsüne doğru, bir göğsün zar zor görünen eğimine ulaşana kadar takip etti. Dudakları, parmağının dakikalar önce keşfettiği dantelli kenarın izini sürdürdü ve Bronwyn onun sıcak nemli nefesini aşırı uyarılmış meme ucunda hissettiğinde ürperdi.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen lütfen lütfen ..."

Ağzı, satenimsi malzemenin arasından dar, ağrıyan yumruya indi ve o kadar sert emdi ki zevk acıya dönüştü. Bu his çok rahatsız edici bir hal almadan önce gevşedi ve pişmanlıkla lezzetli küçük lokmaya veda öpücüklerinin en yumuşak olanını bıraktı, ardından diğer tarafa geçip ihmal edilmiş göğsüne de aynı muameleyi yaptı.

Aniden ayağa kalktı, geniş kalçalarının arasında diz çöktü, saçları dağınık, sert elmacık kemiklerini vurgulayan bir kızarıklık ve belinden çözölmüş kot pantolonuyla ilkel ve vahşi görünüyordu. Kadın, sert et yığınının durmaksızın yukarı doğru itilişini açlıkla seyretti.

bakışlarını tekrar onun gözlerine çevirmeden önce kot pantolonunun açık fermuarına baktı. Adam da kendi görsel yiyiciliğini yapıyordu; aç bakışlarını kızın yarı çıplak vücudunda bir aşağı bir yukarı sürüklüyor ve kızın buna karşılık olarak titremesine neden oluyordu.

Gömleğini başının üzerinden yukarı çekti, düğmeleriyle bile uğraşmadı ve bir kenara fırlattı. Bronwyn onun iyi gelişmiş üst bedenini görünce neredeyse yüksek sesle inliyordu. Elleri çaresizce yukarı uzanarak adamın iyi tanımlanmış göğüs ve karın kaslarının izini sürdürdü ve kaslarının gezinen ellerinin altında kasılmasını ve sıçramasını sarhoş olmuş bir hayranlıkla izledi. Vücudunu zaten çok iyi tanıyordu ama yine de onu ilk kez görüyormuş ve keşfediyormuş gibi hissediyordu. O da oturdu ve acıyla inleyene kadar göğsünün tuzlu, pürüzsüz derisini aklıkla emdi ve yaladı.

"Sen çok ..." Sözlerinin geri kalanı, sanki uzak duramayacağı karşı konulmaz bir cazibeymiş gibi ağzına geri dönmeden önce aklıkla ağzına sürüklediği boynunun derisinde boğuklaştı. Adamın elleri kadının sırtındaki sütyenin kopçasını buldu ve kadın giysisinin gevşediğini ama vücutlarının arasında sıkışıp kaldığını hissetti. Saten ve dantelin rahatsız edici parçasını çekip almak için ondan yeterince uzaklaştı ve çıplak tenini tekrar onun sıcak, pürüzsüz göğsüne yapıştırdı. Adam kızın kendisine karşı hissettiği duyguyla tısladı ve başını yukarı kaldırarak kızın sarkık küçük göğüslerine arsız bir aklıkla baktı. Şimdi ikisi de geniş kanepenin üzerinde diz çökmüştü, ikisi de üstsüzdü ve üzerlerinde sadece kot pantolonları vardı. Bryce onun göğüslerini avuçladı ve başparmakları ahududu kırmızısı meme uçlarının sıcak kömürlerine inmeden önce avuçlarının içinde hafif ağırlıklarını test etti, onları ağzına almak için sırtını eğerken onları fiskeledi ve alay etti. Böylesine lezzetli bir daveti geri çevirecek biri olmayan Bryce, onun dile getirilmemiş talebine uydu ve önce bir tatlı küçük memeyi, ardından diğerini ağzına sürükledi. Bu his o kadar baskındı ki, kadının nefesini kesti ve atmak üzere olduğu coşku çığlığı boğazında düğümlendi.

"Hassas," diye homurdandı gereksiz yere, sesi ilkel bir tatminle doluydu. Ağzını lezzetli görevinden zorlukla kaldırıp bu gırtlaktan gelen gözlemi dile getirdikten sonra kremalı, dut uçlu ikramların onu beklediği yere geri daldı. Güçlü, büyük bir eli vardı

dar sırtına sıkıca yaslanmıştı. Diğer eli kot pantolonunun çitçitında çalışıyordu ve o farkına varmadan, sert kotu ustalıkla dar kalçalarını geçecek kadar aşağı itti ve istekli parmaklarının ince uyluklarının arasına girmesine izin verdi, burada göbeğindeki saten kumaşın damlayan ıslak bandını kavradılar.

Bronwyn kendini adamın ellerine bırakırken, çok yönlü bir oyuncu olan Bryce'in ağzı hâlâ kadının son derece hassas göğüslerindeydi. Parmakları Bronwyn'in külotunun altından geçiyordu ve *çok* yetenekli bir parmağı hemen uyluklarının birleştiği yerdeki sinir uçlarının oluşturduğu küçük düğüme ulaştı. Birkaç saniye boyunca onu nazikçe tıngırdattı ve Bronwyn şiddetle sarsıldı, boğazından boğucu bir zevk çılgılığı koptu. Eşikte olduğunu fark eden Bryce, parmağını uzun başparmağıyla değiştirdi ve vücudunun sıkı, ıslak girişini buldu, nazik ama iddialı bir hamleyle kırdı.

Başparmağının klitorisinin üzerinde olması, uzun parmağının sıkıca içine girmesi ve ağzının ısrarla ağrıyan meme ucunu çekiştirmesi Bronwyn'i çıldırmanın eşiğine getirdi ve kalçaları çılgınca adamın eline doğru itilirken sırtı daha da yükseldiğinde çılgılık daha da yükseldi.

Bronwyn'in elleri adamın geniş omuzlarına gömülüyordu ve Bryce onun yüzüne bakıyor, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi uzun süreli orgazmını seyrediyordu. Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından Bronwyn'in ona karşı çırpınması durdu ve ağlaması, ona karşı erirken soluksuz küçük hıçkırıklara dönüştü. Adam yavaşça onun gevşek bedeninin kanepeye doğru kaymasına izin verdi, Bronwyn ıslak gözlerle ve yüzünde şok olmuş bir yıkım ifadesiyle ona bakıyordu. Şefkatle gülümsedi ve soluk soluğa kalmış dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra kot pantolonunu ve pembe bikinisinin daracık külotunu kızın durgun, tepkisiz bacaklarından aşağı çekti. Giysiler ayak bileklerine takılınca sinirli bir ses çıkardı ama onları zaferle bir kenara fırlatmadan önce galip gelmeyi başardı.

"Beni seviyor musun, tatlım?" diye kabaca sordu ve kız memnuniyetle adamın terli yüzüne gülümsedi.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası," diye mırıldandı ve adam mutlu bir şekilde sırıttı.

"Güzel. Şimdi seninle sevişeceğim," dedi adam dikkatle ve kadın bu ciddi duyuru karşısında bir kıkırdamayı yuttu. Adam

çok ciddi görünüyordu.

"Peki o zaman, bu konuda konuşmayı bırak ve devam et," dedi, büyük doruk noktasından sonra hala nefesi için savaşıyordu. Bu meydan okuma karşısında homurdanarak kot pantolonunun arka cebinden bir prezervatif çıkardı ve sabırsızca dizlerine kadar iterek kadının iki yana açılmış kalçalarının arasına indi. Ezici orgazmının duygusal ve fiziksel yıkımından sonra kendini yarı yarıya normal hissetmeye başlayan Bronwyn, yüzü görüş alanında belirdiğinde ona baktı. Keskin elmacık kemikleri boyunca uzanan kırmızı renk yoğunlaşmış, gözleri ateşli ve çaresiz görünüyordu ve saçları vahşi bir yele halinde yüzünü çerçevelemek için aşağı dökülmüştü. Onu hiç bu kadar yoğun ve odaklanmış görmemişti. Ağır başını kaldırdı ve adamın bacaklarının arasında bir koçbaşı gibi durduğu yere baktı. Şaftının başını kadını tümseğinin üzerinde görebiliyordu ve sert sütunun geri kalanının yarığına doğru kesildiğini hissetti. Bir an sonra yoğun hisler tekrar canlandığında başı bir iniltiyle geriye düştü.

Sürtünme onu çılgına çeviriyordu ve yüzünün gerilmesinden, üzerinde duran muhteşem adam üzerinde de benzer bir etki yarattığını görebiliyordu. Ellerini adamın yüzüne götürdü ve önce dudaklarını, sonra elmacık kemiklerini merakla parmaklarıyla yokladı ve adam çaresizce inledi. Adamın arkasına yaslanmasını ve prezervatifi takarken el yordamıyla hareket etmesini izledi.

Korumalarını hallettikten sonra "Tatlım," diye hırladı. Gözleri yoğun bir şekilde onun gözlerinin içine bakıyordu. "Bacaklarının arasından aşağı uzanmanı ve beni avuçlarının arasına almanı istiyorum." Ona itaat etmekten mutluluk duydu, aşağı uzandı ve istekli ellerinden biriyle onu kavradı. Parmakları adamın çevresini zar zor sarabiliyordu.

"İçine sok," diye kabaca emretti ve itaatkâr bir şekilde onu konumlandırmadan önce titreyen bir nefes aldı. Kalçalarını biraz oynattı ve geniş kafa içeri girdiğinde tısladı. Adamın alnı konsantrasyonla çatılmıştı ve çok dikkatli bir şekilde daha da ileriye doğru ilerlerken gözleri coşkuyla kapandı. Bronwyn onun acı veren tanıdık hissi karşısında inledi.

"Tanrım, bu inanılmaz," diye inledi kendini daha da uzağa kılıflarken. Gözleri istemsizce kapandı. Kadın ona doğru hamle yaptığında acı içinde tısladı. "Hayır, bebeğim. Lütfen hareket etme. Zar zor tutabiliyorum

Birlikte, Bron. Eğer hareket edersen ..." Nefesini içine çekti ve biraz daha ilerlemeden önce yavaşça bıraktı. Bronwyn inanılmaz dolgunluk hissini severek çaresizce onun etrafında kasıldı ve tekrar durakladığında küçük bir dua etti.

"ok uzun zaman oldu," diye inledi, neredeyse tutarsızca. "ok uzun zaman oldu ama bunun sürmesini istiyorum." Ellerini adamın yüzüne götürdü ve gözlerini açıp ona bakana kadar başını eğdi.

"Sorun değil," dedi olabildiğince açık bir şekilde. "Bu sefer yavaş olmak zorunda değil." Cesurca ileri atılmadan önce onu a bir minnettarlıkla öptü. Bronwyn dizlerini onun kalçalarına doğru kaldırdı ve kendini onun hamlelerini karşılamak için yukarı itti. Adamın ellerinden biri çıplak kalçasının üzerinden aşağı kayarak dizinin altına takıldı ve bacağını biraz daha yukarı kaldırdı. Aıdaki hafif değişiklik, her acil itişte onun yerine vurmasını sağladı ve bu onu çılgına çevirdi. Bu andan, bu adamdan ve adamın onu sadece birkaç dakika içinde harap olmuş, tutarsız bir karmaşaya dönüştürme konusundaki ustaca yeteneğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Kolları adamın boynuna dolanmış, adam kadının içine girerken can havliyle ona tutunmaya çalışıyordu. Dudakları kulağını kemiriyordu, nefes alış verişi sıcaaktı, zorluydu ve kendini onun içinde kaybettikçe inlemelerle bolca serpiştirilmişti. Bronwyn onun itişlerini kendi itişleriyle eşleştirdi ve kendini başka bir güçlü doruğa doğru savrulurken bulduğunda, sırtını eğdi ve parmaklarını onun saçlarına doladı.

"Bryce ..." Sesi onun adıyla kesildi ve kendini onun sertliğinin etrafında kenetlenmiş hissederken nefesi kesildi. O inanılmaz anda, onun kendisini duyamadığını tamamen unutmuştu. "Geliyorum. . . ." Bronwyn'in kasıldığını hissettiğinde temposunu artırdı, yaklaşan orgazmının tanıdaık işaretlerini fark etmek için onu duymasına gerek yoktu. Bronwyn bir yay kirişi kadar gerildi, tam eşiğindeydi

"Aynen yle aşkım," diye cesaretlendirdi nefes nefese. "Benim için gel." Adam kendini neredeyse tamamen dışarı çekti, ta ki içinde bir fısıltıdan başka bir şey kalmayıncaya ve kadın hayal kırıklığı içinde hıkırıncaya kadar, adam tekrar içeri dalmadan önce, ona tam olarak vurmak için kendini eğdi. Onu ığlık çığlığa uçuruma göndermek için tek gereken buydu. Doruk noktasının yoğun kasılmaları, Bryce'ın bir zevk çığlığıyla peşinden aşağı düşmesi için yeterliydi. Elini dizinin kıvrımından çekip sırtına yasladı ve onu kendisine olabildiğince yaklaştırdı.

sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Daha sonra, ikisi de tamamen gevşedi, ara sıra zevkli artçı şoklar onları vurdukça sarsıldılar. Bir süre bu şekilde kaldılar, hâlâ birbirlerine bağlıydılar ve hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüşlerdi. Bryce onun nemli boynuna boş boş küçük öpücükler konduruyor, Bronwyn de onun terden sırlıslıkla olmuş saçlarını okşuyordu.

"Nefes kesicisin," diye mırıldandı kulağına, sonra da ondan uzaklaşıp prezervatifi çıkaracak kadar uzun süre kıpırdanmadan önce. Adam prezervatifi alt kattaki banyoya atmak için kısa süreliğine yanından ayrılp kot pantolonunu ve iç çamaşırını tekmelediğinde kadın itiraz ederek inledi. Adam saniyeler içinde geri döndü ve büyük bir memnuniyetle kadının çıplak bedenine bakarak sırttı.

"Doymuş, terli ve biraz da kendini beğenmiş," diye bilgilendirdi onu. "İşte böyle görünüyorsun."

"Ben de öyle hissediyorum," diyerek tembelce onayladı ve kollarını ona doğru kaldırdı. "Neden orada dikiliyorsun? Buraya gel. Üşüyorum, beni sıcak tutmana ihtiyacım var." Şefkatle gülümsedi ve ellerini nazikçe çekiştirmeden önce parmaklarını onunkilere doladı.

"Hadi yatağa gidelim," diye önerdi ve kız suratını astı.

"Kıpırdamak istemiyorum," diye dudak büktü ve adam kıkırdadı, sonra ellerini bırakıp aşağı indi ve onu ustalıkla kucakladı. Bronwyn ciyakladı ve kaydığını hissettiğinde kollarını onun boynuna doladı. Adam ona daha sıkı sarıldı ve onu sahiplenerek göğsüne yaklaştırdı. Bronwyn yüzünü onun boynuna yasladı ve sıcak, nefis kokulu tenini memnuniyetle buruşturdu.

Yatak odasına ulaştığında, onu nazikçe büyük boy yataklarına yatırdı ve yanına çöktü. Hemen tekrar ona uzandı, görünüşe göre onu uzun süre bırakmaya niyeti yoktu. Bronwyn onun iri ve sert vücuduna sarılmayı seviyordu; bu ona her zaman korunduğunu hissettiriyordu. Sarsıcı sevişmelerinden sonra hâlâ doymuş bir halde okşamak ve sevmekten başka bir şey yapmadılar.

"Bronwyn, hata yapmayacağıma söz veremem ve muhtemelen istemedi de olsa ileride seni incitebilecek aptalca şeyler yapacağım. Ben mükemmel değilim. Ben sadece bir erkeğim ve diğer tüm erkekler kadar -hatta daha fazla- kusurluyum. Ama seni tüm kalbimle seveceğime, vücudumdaki tüm güçle koruyacağıma, hayatımın geri kalanında ve muhtemelen daha da ötesinde seni aklım ve ruhumla besleyeceğime söz verebilirim," diye yemin etti. Bronwyn'in yanağı onun göğsüne bastırılmıştı ve

Yüzünü göremiyordum ama sesi boğuktu ve duygularının yoğunluğu ve sözlerinin doğruluğuyla titriyordu. "Kızımıza tapıyorum ve sen yanımdayken, olabileceğim en iyi baba olacağım. Eğer başka çocuklarımız da olursa, onları da çok seveceğim."

Bronwyn başını adamın kalbine yakın durduğu yerden kaldırdı ve huysuzca ona gülümsedi. Ellerini adamın göğsüne dayayarak kalçalarına oturana kadar sinsice pozisyonunu ayarladı.

"Ben de seni seviyorum," diye teyit etti. "Kusurların ve her şeyinle, Bryce. Senden mükemmellik talep eden tek kişi *sendin*. Mükemmel değilsin ama benim için mükemmelsin. Kalbini bugün, yarın ve sonsuza dek besleyip koruyacağım." Nazik elleriyle kızın yüzünü kavradı ve onu sert bir öpücük için aşağı çekti.

"Sonsuza dek mi?" diye sordu titreyerek dudaklarını bıraktıktan sonra. Tekrar gülümsedi ve kalbinin üzerinde bir x işareti çizdikten sonra başını eğerek az önce işaretlediği noktayı öptü.

"Evet. Sonsuza kadar."

Bryce'ın geniş göğsü, Bronwyn'i göğsüne sarılması için aşağıya çekmeden önce ürpertici bir memnuniyet iç çekişiyle kabardı. Bronwyn ona sokuldu ve onun saçlarını sakın sakın okşadığını hissettiğinde uykulu bir şekilde gülümsedi. Birkaç uzun dakika boyunca sessiz kaldılar ve Bronwyn onun sesini duyduğunda uyuklamanın eşiğindeydi. Sessizdi ama tamamen yabancı bir duyguyu yeni yeni tanıyan bir adamın huşu dolu sesiydi.

"Ben mutluyum."

Herkesin isteyebileceği tek şey buydu.

EPILOG

Sen nesen?" Bryce boş gözlerle Bronwyn'in ışıldayan yüzüne baktı. Çalışma odasındaydılar ve Bronwyn onun masasının karşısındaki sandalyeye oturmuştu.

"Hamile," diye telaffuz etti ve kelimeyi imzaladı, ama adam yine de birkaç dakika aptalca göz kırptı. Ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek doğrudan kulağına bağırmadan önce göğsü açıkça bıkkın bir iç çekişle kabardı. "HAMİLE!"

İşitme cihazı cızırdayınca yerinden sıçradı. Bir yıl önce nihayet ameliyat olmaya karar verdikten sonra artık sağ kulağında sadece 45 desibellik bir işitme kaybı vardı. Konuşan kişi kendisine yakın oturmadığı, sağ tarafında konumlanmadığı ve işitme cihazı açık olmadığı sürece konuşmaları hala çok iyi takip edemiyordu. Ameliyat hayatını pek değiştirmemişti - karısı ve kızının artık bazen kendilerine yeterince dikkat etmediğini düşündüklerinde doğrudan kulağına bağırma ihtiyacı hissetmeleri dışında. Bunu sadece Kayla'nın kahkahasını duymak için yapmıştı ve ilk kez duyduğunda, annesinin kahkahasına sahip *olduğunu* öğrenmek onu memnun etmişti.

"Hamile misin?" dedi yavaşça nefes verirken ve Bronwyn sırtarak başıyla onu onayladı. Adam kendi dudaklarının da aynı şekilde sırttığını hissetti. İkinci bir çocuk denemeye daha yeni karar vermiş olmalarına rağmen onun hamile olabileceğinden şüphelenmişlerdi. Bronwyn tam da bu amaçla veteriner kliniğine yeni bir ortak almış, Kayla da okuldaki ikinci yılına yeni başlamıştı. Dramatik kızları son zamanlarda hayatının geri kalanında tek çocuk olmak istemediğine dair ukalaca yorumlar yapıyordu. Özellikle de kuzeni Rhys'in kısa süre önce bir kız kardeş edindiği ve Kayla'nın hem rakip hem de arkadaş olarak gördüğü küçük Lily De Lucci'nin bile ikiz kızlar sayesinde iki kat daha fazla abla olduğu düşünülüğünde

Annesi birkaç yıl önce onu doğurmuştu. Hiçbir şeyin dışında kalmaktan nefret eden Kayla, ne Rhys'in ne de Lily'nin bir kardeşi olmadığı için küçük bir kardeş siparişi vermişti.

"Aman Tanrım." Bryce ayağa fırladı ve Bronwyn'i kucakladı. "Bu harika bir haber, tatlım." Bronwyn'i tekrar ayaklarının üzerine bıraktı ve hızlıca, endişeli bir şekilde üzerinden geçti. "Doktor ne dedi? Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

Bir at kadar sağlıklıyım. Bebek yaklaşık yedi ay sonra doğacak. Noel'den hemen önce.

"Noel'de bize ne alacağını hep biliyorsun," diye takıldı.

"Elimden geleni yapıyorum." Kadın alçakgönüllülükle omuz silkti.

Tanrım, onu çok seviyordu. Yaklaşık beş yıl önce, evlenme teklifinin üzerinden bir ay bile geçmeden yeniden evlenmişlerdi. Evlilikleri şimdi bile sürpriz üstüne sürprizlerle doluydu. Kayla'nın işle meşgul olmadığı zamanlarda spontane Avrupa gezileri, sıcak hava balonuyla gezintiler, çiçekler, mücevherler ve Kayla için oyuncaklarla harika anılar yaratmak istiyordu. Ve hatta kendi pişirdiği daha da feci romantik yemekler. Bronwyn kendini korumak için onu Cordon Bleu aşçılık kursuna yazdırmıştı. Derste çok az başarı göstermişti. Artık sadece biftek yakmak yerine, sırlı ördek ve sülün dolması gibi şeyler de yakıyordu. Karısı ve kızının, akşam yemeğini kendisinin pişireceğini öğrendiklerinde yüzlerini buruşturmalarını fark etmemiş gibi davranıyordu. Yemek pişirme işinin üstesinden gelmeye kararlıydı. Başarısız olmayı hayal bile edemiyordu... Tamam, bu iş tahmin ettiğinden biraz daha uzun sürüyordu -aslında yıllar- ama yapabileceğini biliyordu.

Bryce "kızlarının" üzerine titriyor ve onları şımartmayı seviyordu ve Bronwyn onun sürprizlerinden ne kadar zevk aldığını gördüğünde bu savurganlığa itiraz etmeyi bırakmıştı. Onlarsız bir hayat düşünemiyordu ve kendisi gibi hak etmeyen bir adama bahşedilen bu mucize için her gün minnet duyuyordu.

"Harikasın," diye mırıldandı, masasının arkasına tekrar oturdu ve onu kucağına sürükledi. Ona ne kadar harika olduğunu düşündüğünü göstermek üzereydi ki çalışma odasının kapısı hışımla açıldı ve kızları odaya daldı. Heyecanlı ve hırçın küçük kırmızı minyatür pinscher köpekleri Oliver da onu odaya kadar takip etti. Kayla hâlâ okul üniformasını giyyordu ve

Saç örgüsü, oyunbaz küçük yüzünün etrafında kaçmış saçlardan bir hale oluşturan çözülmekte olan bir karmaşaydı.

"Tahmin et ne oldu?" diye sordu soluk soluğa, anne ve babasını sarılırken görmeye o kadar alışmıştı ki masasına giderken duraksamadı bile.

"Ne?" Bronwyn sırtarak sordu.

"Bayan Williams bugün bana iki altın yıldız verdi!" diye övünen küçük kız, heyecandan neredeyse hoplayıp zıplıyordu.

"Öyle mi?" Bronwyn gülümsedi ve Bryce'ın konuşmayı takip edebilmesi için aynı anda işaret etti.

"Bu harika, ufaklık," dedi Bryce. Başını Bronwyn'in omzuna yaslamış ve bir elini koruyucu bir şekilde düz karnına dayamıştı. "Ne için?"

Hecelemede ve matematikte on üzerinden on aldım, bir dakikada bir mil imza attı, küçük elleri neredeyse bulanıktı.

"Vay canına, bence bu bir kutlama gerektiriyor, değil mi?" diye sordu onlara hoşgörülle ve Bronwyn başını salladı, Kayla'nın altın yıldızlarından daha fazlasını kutlamak istediğini biliyordu. Doğal olarak Kayla'ya bir süre bebekten bahsetmeyeceklerdi. Eğer öğrenirse ve bebeğin doğması için aylarca beklemek zorunda kalırsa küçük, sabırsız bir dehşete kapılacaktı.

Bronwyn gülümseyerek, "Bu kesinlikle kutlama için bir neden," diye onayladı. "Kayla, git bir banyo yap ve en güzel elbiseni giy, akşam yemeğine çıkıyoruz."

"Gerçekten mi?" Güzel mavi gözleri gururla parladı ve ailesi başını salladı. Heyecanla ciyaktı ve Oliver peşinden koşarken odadan dışarı fırladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Bryce sessizce ve Bronwyn onun gözleriyle buluşmak için boynunu büktü.

"Ne için?" diye sordu.

"Her şey," dedi detaylandırmadan önce geniş bir şekilde. "Küçük, günlük şeyler ve büyük, hayat değiştiren şeyler için." Gözleri buğulandı ve utanç içinde gözlerini kırptırdı. Kadının yüzünü tekrar net bir şekilde görebildiğinde, kadın ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Boğazına bir yumru ve gözlerine yaş getirmekte asla başarısız olmayan kaçınılmaz cevabını heceleyen ellerini ve yüzünü izledi.

İşte evlendiğim adam.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili beta okuyucularıma özel teşekkürler; geri bildirimleriniz çok değerliydi:

Carol

Leigh-Ann

Lorinda

Morwa

Shannon

YAZAR HAKKINDA

Natasha Anders Cape Town, Güney Afrika'da doğdu. Son dokuz yılını Japonya'nın Niigata kentinde İngilizce Öğretmen Yardımcısı olarak çalışarak geçirdi ve burada efsanevi bir karaoke divası haline geldi. Natasha şu anda Cape Town'da, dairesini kendisiyle paylaşma nezaketini gösteren huysuz ve inatçı muhabbet kuşu Sir Oliver Spencer ile birlikte yaşıyor. Lütfen onunla (veya Oliver'la) Twitter'da [@satyne1](https://twitter.com/satyne1) adresinden iletişime geçmekten çekinmeyin.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Sayfası](#)

[İÇİNDEKİLER](#)

[PROLOGUE](#)

[BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM ON İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ONDÖRT](#)

[BÖLÜM ONBEŞ](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM](#)

[ON YEDİNCİ BÖLÜM](#)

[SONSÖZ TEŞEKKÜR](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)